NEİL STRAUSS

Oyun

KADIN AVCILARININ GİZLİ DÜNYASINA GİRİŞ

ALFALOJİ

GOA

Alfaloji Forum kullanıcıları için hazırlanmıştır.

Türk kadın avcılarına hediyedir.

Oyun

NEIL STRAUSS

PUA FORUM

© 2011 GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Kitabın orijinal ismi THE GAME olup tüm yayın hakları
Türkiye'de GOA Yayınları'na aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Türkçeye Çeviren : Mert Yılmaz
Redaktör : Ayşe Dağıstanlı
Yayına Hazırlayan : Işıl Ölmez

Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti'nde basılmıştır.
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 482 99 10

ESA Yayınları GOA Basım Yayın ve Tan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.'nin markasıdır.

https://alfaloji.net Pick Up Artist Türkiye

İÇİNDEKİLER

1. ADIM
BİR HEDEF SEÇİN...11

2. ADIM
YAKLAŞIN VE AÇIN...25

3. ADIM
DEĞER KATIN...63

4. ADIM
ENGELLERİ ETKİSİZ HALE GETİRİN...121

5. ADIM
HEDEFİ İZOLE EDİN...163

6. ADIM
DUYGUSAL BİR BAĞ KURUN...225

7. ADIM
BAŞTAN ÇIKARTACAĞINIZ BİR YERE GÖTÜRÜN...263

8. ADIM
SATIN ALMA DERECESİNİ YÜKSELTİN...285

9. ADIM
FİZİKSEL BİR BAĞ KURUN...339

10. ADIM
SON DAKİKA MUHALEFETİNİ YIKIN...365

11. ADIM
BEKLENTİLERİ YÖNETİN...405

SÖZLÜK...457
TEŞEKKÜR...467

Alfaloji Forum'a kaydol
Türk Kadın Avcılarının
arasına sende katıl!
https://alfaloji.net

Son iki yıl içerisinde barlarda, kulüplerde, alışveriş merkezlerinde, havaalanlarında, bakkallarda,
metrolarda ve asansörlerde tanıştığım insanlara adanmıştı.

Eğer bunu okuyorsanız, sizin üzerinizde oyun
oynamadığımı bilmenizi isterim. Samimiydim.
Gerçekten. Siz farklıydınız.

"Hiçbir şey olamam:
İyi veya kötü, bir alçak ya da iyi biri,
bir kahraman ya da bir böcek.
Köşeme çekilmiş kıt kanaat yaşarken,
akıllı bir adamın hiçbir şey olamayacağının,
ancak bir aptalın bir şey olabileceğinin
acı ve tamamen işe yaramaz avunmasıyla
kendimle alay ediyorum."

Fiyodr Dostoyevski,
Yeraltından Notlar

Pickup Artist Forum

Bu kitabın ilk taslaklarını okumuş olanların
hepsi aynı soruyu sordu:

Bu Doğru mu?
Bunlar Gerçekten Yaşandı mı?
Bu İnsanlar Sahiden Var mı?

Ben de bu nedenle eski bir edebi aracı
kullanmaya karar verdim...

Anlatacağım Hikâye Doğrudur.

Gerçekten Yaşanmıştır.

Erkekler inkâr edecek,
Kadınlar şüphe edecek,
Fakat size burada sunuyorum,
Çıplak, savunmasız ve
Rahatsız edecek kadar gerçek.
Bağışlayıcılığınıza baştan sığınıyorum.

Oyuncudan nefret etmeyin...
Oyundan nefret edin.

Alfaloji Forum

1. ADIM

BİR HEDEF SEÇİN

Alfaloji Foruma kaydolarak Türk kadın avcılarıyla iletişim halinde olabilirsiniz.

Düşman Aslında Erkekler Değildi –
Onlar, Artık Ortada Öldürecek Ayı
Kalmadığında, Kendilerini
Gereksiz Biçimde Yararsız
Hissettmelerini Sağlayan
Modası Geçmiş Bir Eril Esrarın Zavallı Kurbanlarıydılar.

-BETTY FRIEDAN
The Feminin Mystique

scan by ®embrand

https://alfaloji.net

MYSTERY İLE TANIŞMA

Ev felaket bir haldeydi.

Kapılar menteşelerinden ayrılmış, yarı açık duruyor; duvarlardaki yumruk, ahize ve saksı izleri insanın gözünü alıyordu. Herbal, otel odasında hayatından endişe eder bir vaziyette saklanırken, Mystery oturma odasının halısına kapanmış ağlıyordu; hem de iki gündüt hiç durmaksızın.

Bu sıradan bir ağlama değildi. Sıradan gözyaşları anlaşılabilirdi ama Mystery tarif edilemez bir durumdaydı; tamamen kontrolden çıkmıştı. Bir haftadır şiddet ve öfke nöbetleriyle sancılı iç çekmeler arasında gidip geliyordu. Şimdi de intihar tehditleri savuruyordu.

Evde beş kişi yaşıyorduk. Herbal, Mystery, Papa, Playboy ve ben. Dünyanın her yerinden genciyle yaşlısıyla tüm erkekler, elimizi sıkmak, bizimle tanışmak ve bizden bir şeyler öğrenmek için geliyorlardı. Bana Style diyorlardı. Bu benim, kazandığım bir lakaptı.

Asla gerçek isimlerimizi kullanmazdık – sadece lakaplarımız vardı. San Francisco'dan Sydney'e kadar herkesin bildiği evimizin bile bir lakabı vardı: Project Hollywood; şimdi Project Hollywood sallantıdaydı.

Gömük oturma odasındaki kanepe ve yastıklar, erkek teninden ve çeşitli kadın salgılarından solmuş, kokuşmuştu. Sunset Bulvarı'ndan her gece eve akan genç, parfümlü insanlar yüzünden oturma odasının beyaz halısı griye dönmüştü. Kullanılmış prezervatifler ve sigara izmaritleri jakuzinin içinde vahşice yüzüyordu. Mystery'nin son birkaç günlük öfke krizi evin diğer sakinlerini ürkütmüştü O 1 metre 90 santim boyundaydı ve histerik haldeydi.

Tüm vücudu hıçkırıkları arasında kasılırken "Sana bunun nasıl bir duygu olduğunu anlatamam," diye sayıklıyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum ama mantıklı olmayacak."

Yerden kalkarken kanepenin lekeli kırmızı döşemesini yumrukladı. Kederini haykırışı odayı dolduruyor, yetişkin bir erkeğin karakteristik sesinden ziyade, bir hayvanın inlemesine benziyordu.

Üzerinde berelenmiş dizlerini açıkta bırakan, birkaç beden küçük ipek bir sabahlık vardı. Kuşağının uçları, önde küçük bir düğüm atmaya ancak yetmişti. Sabahlığın göğsünü on beş santim kadar açıkta bırakan açık yakaları arasından beyaz, kılsız göğsü ve bunun altında Calvin Klein boksör şortu görünüyordu. Titreyen vücudundaki diğer tek aksesuar ise kafasına sıkıca oturtulmuş kalın dokulu kışlık bir bereydi.

Los Angeles'ta aylardan haziranda.

"Yaşamak," diye geveledi, "o kadar anlamsız ki."

Bana dönerek nemli kırmızı gözleriyle "Bir üç taş oyunu bu, kazanmaya imkân yok. Yapılacak en iyi seçim, hiç oynamamak."

Evde bizden başka kimse yoktu. Bununla tek başıma mücadele etmeliydim. Gözyaşları tükenmeden ve tekrar bir öfke krizine girmeden, sakinleştirilmesi şarttı. Her duygu döngüsü bir öncekinden daha şiddetli oluyordu; bu da beni geri döndürülemeyecek bir şey yapması konusunda daha da endişelendiriyordu.

Mystery'nin benim nöbetimde ölmesine izin veremezdim. O benim için bir arkadaştan öteydi; benim akıl hocamdı. Benim gibi binlercesinin de hayatını değiştirmişti. Ona Valium, Xanax, Vicodin; bir şeyler vermeliydim. Telefon defterimi açıp bunların bulunabileceği insanları aramaya başladım: rock gruplarında çalanlar, yakın zamanda estetik ameliyat geçiren kadınlar, zamanının çocuk aktörleri. Aradığım kimseleri ya evde bulamadım ya ilaçları yoktu ya da paylaşmak istemedikleri için yok dediler.

Arayacak tek bir kişi kalmıştı. Mystery'yi bu bunalıma sürükleyen kadın. Parti kızıydı, hızlı yaşardı, elinde muhakkak bir şeyler olmalıydı. Katya, yavru bir köpeğin enerjisine sahip, duru sesli, ufak tefek sarışın Rus, on dakika sonra endişeli bir ifade ve elinde bir kutu Xanax ile kapıda belirdi.

"İçeri girme, seni öldürebilir," diye uyardım. Hak etmiyor diyemezdim aslında. En azından o zaman öyle düşünüyordum.

Mystery'ye bir bardak suyla hapı verdikten sonra hıçkırıklarının ufak iç çekmelere dönüşünü bekledim. Daha sonra, gri bir tişört, kot ve siyah botlarını giydirdim; koca bir bebek gibi usuldu.

"Sana yardım bulmaya gidiyoruz," dedim ona.

Dışarıda bekleyen eskimeye yüz tutmuş Corvette'in ön koltuğuna zorlukla sığdı. Yardım bulana kadar sakin olmasını umuyordum zira kafamı çevirip ona her baktığımda gözyaşlarını ve o kanlı gözlerindeki öfke ifadesinin büyüdüğünü görebiliyordum.

Sakince "Savaş sanatları öğrenmek istiyorum," dedi. "Birini öldürmek istediğimde bunu rahatça yapabilmek için."

Gaza yüklendim.

Vine Caddesi'ndeki Hollywood Akıl Sağlığı Merkezi'ne gidiyorduk. Bu çirkin beton yığını, gece gündüz, sokak lambalarına bağıran evsizlerin, travestilerin ve toplumdan dışlanmış diğer insanların sosyal hizmet bulabildikleri bir kamp vazifesi görüyordu.

Mystery'nin aslında onlardan bir farkı yoktu. Karizması ve yeteneğiyle diğerlerine kendine çekmeyi başarmış, ömründe hiçbir gün yalnız kalmamıştı. Röportaj yaptığım hemen her rock yıldızında olan iki yeteneğe sahipti. Gözlerinde tahrik edici, delice bir parıltı vardı ve kendisi için herhangi bir şey yapabilecek kapasitesi yoktu.

Beraberce lobiye girdik. Kaydını yaptırdıktan sonra danışmanlardan birinin bizimle ilgilenmesi için beklemeye başladık. Oturduğu ucuz siyah plastik sandalyeden lobinin mavi duvarlarına boş boş bakıyordu.

Bir saat geçti, huzursuzlanmaya başlamıştı.

İki saat geçti, alnı kırıştı, gözleri dumanlandı.

Üç saat geçti, ağlamaya başladı.

Dört saat geçti, sandalyeden kalktı, koşarak bekleme odasından ve sonra da binanın ön kapısından dışarı çıktı.

Nereye gittiğini bilen bir yürüyüşü vardı, halbuki Project Hollywood beş kilometre uzaktaydı. Onu sokağın karşısında küçük bir marketin önünde yakaladım. Kolundan tutarak geriye döndürdüm, bebek gibi konuşarak tekrar bekleme odasına getirdim. Beş dakika, on dakika, yirmi dakika. Yarım saat sonra tekrar dışarıya fırladı.

Arkasından koşarken lobide boş boş bekleyen iki sosyal hizmet görevlisine "Durdurun onu!" diye bağırdım. "Yapamayız, yetki alanımızın dışına çıktı," diye karşılık verdi bir tanesi.

"Yani intihar eğilimi olan bir hastanın gitmesine göz mü yumacaksınız?" Tartışarak zaman harcayamazdım. "Sadece, onu getirdiğimde bakması için bir terapist ayarlayın!"

Kapıdan çıktığımda, sağımda da solumda da yoktu. Onu kuzeye, Fountain Bulvarı'na doğru koşarken köşede yakaladım, tekrar binaya getirdim.

Geldiğimizde, sosyal hizmet görevlileri, onu uzun karanlık bir koridordan, vinil kaplı klostrofobik bir odaya soktular. Masanın karşında oturan terapist, saçındaki düğümle oynuyordu. Yirmili yaşlarının sonunda, elmacıkkemikleri belirgin, koyu bir ruj sürmüş zayıf, Asyalı doktor, vücuduna iyici oturan çizgili bir takım giymişti.

Mystery kadının önündeki koltuğa yığıldı.

Kadın zoraki bir gülümsemeyle, "Kendini bugün nasıl hissediyorsun?" dedi.

Mystery gözyaşlarını tutamayarak "Hiçbir şeyin anlamı olmadığını hissediyorum," dedi.

Önündeki bloknota bir şeyler karalarken "Seni dinliyorum," dedi doktor. Bu vaka da onun için muhtemelen kapanmıştı. Mystery, derin bir iç çekmeyle "Kendimi gen havuzundan çıkartıyorum," diye devam ederken, doktor ona yapmacık bir sempatiyle bakıyordu. Ona göre Mystery, her gün gördüğü bir düzine manyaktan farklı değildi. Karar vermesi gereken tek şey, ilaç mı verilmesi, yoksa hastaneye mi yatırılması gerektiğiydi.

"Devam edemem," diye konuşmayı sürdürdü Mystery. "Her şey boşuna."

Ezbere bir hareketle çekmecesine erişip küçük bir paket mendili ona uzattı. Mystery pakete uzanırken kadına baktı ve ilk kez göz göze geldiler. Mystery donakaldı, derin derin kadına bakıyordu. Böyle küçük bir klinik için fazlasıyla tatlıydı.

Mystery'nin gözleri önünden geçen titrek ışıltı, çabucak söndü. "Seninle başka bir yerde, başka bir zamanda tanışsaydık," elindeki peçeteyi sıktı, "her şey çok farklı olurdu."

Dik, mağrur vücudu, çok pişmiş makarna misali sandalye üzerine yığılmıştı. Asık bir suratla gözlerini yere dikerek, "Beni çekici bulman için ne yapmam ve ne söylemem gerektiğini o kadar iyi biliyorum ki," dedi. "Her şey kafamda, bütün kurallar, tüm kelimeler; sadece şu an yapamıyorum."

Kadın istemsizce, onaylar şekilde kafasını salladı.

Burnunu çekerek, yavaşça "Beni böyle olmadığımda görmelisin, dünyanın en güzel kadınlarıyla beraber oldum, başla bir yerde, başka bir zamanda seni de bağlatdım."

Kadının bilmesine imkân yoktu. Nasıl bilebilirdi ki, elinde mendil tutarak hıçkıran bu devin dünyanın en büyük kadın avcısı olduğunu? Bu bir görüş değildi, gerçekti. Kendilerini bu konunun en iyisi ilan edenlerin skorlarıyla Mystery'nin son iki yılda ulaştığı rakamlar kıyaslanamazdı bile. Bu onun hobisi, tutkusu, amacıydı.

Onunla yarışabilecek tek bir insan vardı. O da doktorun önünde oturuyordu. Mystery beni, iflah olmaz bir ezikten bir süperstar haline getirdi. Beraberce, baştan çıkartma dünyasına hükmettik. L.A., N.Y., Montreal, Londra, Melbourne, Belgrad, Odessa ve diğer yerlerden onlarca öğrenci ve müridimizin gözleri önünde mükemmel tavlamalar yaptık.

Şimdi ise bir akıl hastanesindeydik.

STYLE İLE TANIŞMA

Hiç de çekici değilimdir aslında. Burnum yüzüme oranla son derece büyük; kanca gibi olmasa da ortasında bir çıkıntı var. Kel değilim ama, saçlarımın sadece inceldiğini söylemek de yalan olurdu. Kafamın üstünde ibiğe benzeyen, Rogaine (bir hipertansiyon ilacı) etkisinde büyüyen tüyler var. Gözlerim küçük ve boncuk gibi olmalarına rağmen, canlı bir parlaklıkları var; ama bu maalesef, gözlüğümün arkasına saklanan bir sır olarak kalıyor. Alnımın her iki tarafında da, yüzüme karakter kattığını düşündüğüm çıkıntılar var, ancak henüz kimsenin bu tür bir iltifatta bulunmadığını da belirtmeden edemeyeceğim.

Arzu ettiğimden daha kısa boyluyum ve o kadar zayıfım ki, ne kadar çok yersem yiyeyim birçok insan yetersiz beslendiğimi düşünüyor. Donuk, gevşek vücuduma baktığımda, bırakın takdir edilmesini, bir kadının neden bu vücudun yanında uyumak isteyeceğini bile anlamıyorum. Sonuç olarak, kızlarla tanışmak benim için ciddi bir mesele. Kadınların barda kıkırdaşmak ya da alkollü ve gözü dönmüş bir haldeyken eve atmak isteyeceği tipte bir adam değilim. Onlara, Los Angeles'taki birçok erkeğin sunacağı bir malikâneni veya kokainim; ya da rock yıldızlarının sağlayacağı şöhret parıltılarım yok. Sahip olduğum tek şey aklım; onu da kimse göremiyor.

Dikkat ettiyseniz karakterimden hiç bahsetmedim. Bu, karakterimin tamamıyla değişmiş olmasından kaynaklanıyor. Daha doğru söylemek gerekirse, karakterimi değiştirdim. Style'ı yarattım; o benim alt kimliğim. Son iki yıl içinde, Style kadınlar arasında benim tüm hayatımda olduğumdan daha popüler oldu.

Karakterimi değiştirmek, düşlediğim bir kimliğe bürünmek gibi bir isteğim hiç olmamıştı. Aslına bakarsanız, hayatımdan oldukça memnundum. Ta ki, masum bir telefon (her şey zaten hep masum bir telefonla başlamaz mı?) beni 12 yıllık gazetecilik hayatımda hiç yapmadığım kadar heyecanlı ve ilginç bir yolculuğa çıkartana kadar. Telefon, Jeremie Ruby-Strauss'dan (hiçbir akrabalığımız olmayan), İnternet'te *yatak-sırları* adlı *(Kızları Yatağa Atmanın Sırları)* bir dokümana takılıp kalan bir kitap editöründen gelmişti.

150 sayfalık bu ürpertici bilgi yığını, onlarca kadın avcısının yıllardır paylaşıp geliştirdikleri öğretilerini bilime dönüştürme çabalarının bir ürünüydü. Bütün bu bilgi yığınının organize edilmesi, derlenmesi ve bir kullanım kılavuzu haline getirilmesi gerekiyordu; bunun için de Jeremie en uygun insanın ben olduğumu düşünmüştü.

Aslında ben bundan pek emin değildim. Asıl yapmak istediğim edebi yazılar yazmaktı; azgın gençlere öğütler vermek değil. Ancak ona bir göz atmanın kimseye zararı olmayacağını söyledim.

Okumaya başladığım anda hayatım değişti. Tüm kitaplardan ve yazılardan öte *–İncil, Suç ve Ceza, Yemek Zevki– yatak-sırları* gözlerimi açtı. Bu, aslında beni götürdüğü yerden çok, oraya giderken içine sürüklendiğim yoldu.

Gençlik yıllarıma baktığımda pişman olduğum yegâne şey, ne yeterince ders çalışmamış olmam, ne anneme yeterince nazik davranamış olmam, ne de babamın arabasıyla otobüse çarpmamdır; sadece ve sadece kızlarla yeterince haşır neşir olmadığıma esef ederim. Ben derin bir insanım – James Joyce'un *Ulysses*'ini her üç senede bir zevk için tekrardan okurum.

Sezgilerimin kuvvetli olduğuna ve özümde iyi bir insan olduğuma inanıyorum, başkalarını incitmemeye özen gösteririm. Ancak kadınlar üzerine bu kadar kafa yorduğum için asla bir üst seviyeye geçme imkânı bulamadım.

Bunda yalnız olmadığımı da biliyorum. Hugh Hefner ile ilk karşılaştığımda 73 yaşındaydı. Dünya üzerindeki en güzel kadınların bininden fazlasıyla yatmıştı; fakat tek bahsettiği üç kız arkadaşıydı: Mandy, Sandy & Brandy. Viagra sağ olsun, her üçünü de tatmin etmeyi başarıyordu (aslına bakarsanız, parası da hepsini yeterince tatmin etmeye yetiyordu). Herhangi başka biriyle yatmak istediğinde, kuralları çok açıktı: Bunu hep beraber yapacaklardı. Konuşmamızdan çıkardığım şey, hayatında sahip olmak istediği bütün sekse sahip olmuş bu adamın 73 yaşında hâlâ etek peşinde koşuyor olmasıydı. Bu ne zaman bitecekti?

Hugh Hefner hâlâ doymadıysa, ben ne zaman doyacağım?

Yatak-sırları karşıma çıkmasaydı, hemen tüm erkekler gibi, karşı cinse olan yaklaşımım hiçbir zaman evrimleşemeyecekti. Aslında, bu konulara diğer birçok erkekten daha geride başladım. Ergenlik öncesi çağımda doktorculuk oynamadım, karşıma birkaç dolar karşılığında eteklerini kaldıran kızlar çıkmadı, dokunulmaması gereken yerlerinden gıdıklanan sınıf arkadaşlarım yoktu. Ergenlik çağımın çoğunu evde cezalı geçirdi-

ğimden, hayatımın tek ergenlik dönemi seksüel deneyimini –sarhoş bir üniversite birinci sınıf öğrencisi kızın oral seks teklifini– annemin gazabından korkarak reddettim. Kendimi üniversitede tanımaya başladım: ilgi alanlarımı, çekingen kişiliğimi, zihnimi uyuşturucu ve sohbetle (bu sıra ile) genişleten arkadaş gruplarımı. Fakat kadınlarla hiçbir zaman rahat olamadım. Beni korkuturlardı. Dört yıllık üniversite hayatımda okuldan hiçbir kızla yatmadım.

Okulu bitirdiğimde *New York Times*'ta kendime ve fikirlerime güven veren kültür muhabirliğine başladım. Bu sayede, bildiğimiz hiçbir kuralın geçerli olmadığı bir dünyaya giriş hakkı kazandım: kitaplarını yazmak için Marilyn Manson ve Motley Crue ile turnelere çıkmak gibi. Tüm o zamanda, sahne arkasına o kadar çok geçiş hakkına rağmen beni öpen tek kişi oldu: Tommy Lee. Bu umudumu yitirmeye başladığım andı. Bazı erkekler becerir, bazıları beceremez; ben çok net olarak beceremeyenlerdendim!

Problem daha önceden sevişmemiş olmam değildi. Tekrar ne zaman yapacağımı bilmediğimden tek gecelik ilişkilerime iki yıllıklar gibi davranıyordum. Yatak-sırları'nda benim gibiler için bir tanım bile vardı: sıradan hüsrana uğramış takoz, SHUT. Ben buydum, Dustin'in aksine.

Dustin ile okuldan mezun olduğum yıl tanıştım. Sınıf arkadaşlarımdan yarı-aristokrat, Sırp, koca kavun kafalı, kızsızlık konusunda benimle yarışan Marko'nun bir arkadaşıydı. Aslında bakarsanız Dustin hiçbirimizden daha zengin, daha uzun, daha ünlü veya daha yakışıklı değildi. Ancak bizim sahip olmadığımız bir özelliği vardı: Kadınları cezbediyordu.

Marko beni ilk tanıştırdığında ondan hiç etkilenmemiştim. Uzun kıvırcık kahverengi saçları, kısa bedeninin üstündeki düğmeleri fazlaca açık jigolo gömleğini tamamlıyordu. O gece hep beraber Chicago'daki Drink adlı kulübe gittik. Paltoları vestiyere verirken Dustin "Burada hiç karanlık köşe var mı?" diye sordu.

Karanlık köşeye neden ihtiyacı olduğunu sorduğumda, buraların kızları götürmek için uygun yerler olduğunu söyledi. Kaşlarımı şüpheyle kaldırdım.

Bara girişimizin üstünden daha birkaç dakika geçmemişti ki, arkadaşıyla konuşan çekingen görünüşlü bir kızla bakışmaya başladı. Hiçbir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı. Kız, Dustin'i karanlık köşeye kadar takip etti. Okşamayı ve öpüşmeyi bitirdikten sonra, hiçbir kelime etmeden, zorunlu bir numara alışverişine gerek duymadan ya da manasız bir "Görüşürüz!" ifadesi kullanmadan ayrıldılar.

Dustin, bana inanılmaz gelen bu yöntemi o gece dört kez daha tekrarladı. Önümde yepyeni bir dünya duruyordu.

Saatlerce ne tür sihirli güçleri olduğunu sorguladım. Dustin "doğal" dediğimiz türdendi. Bekâretini, komşusunun on beş yaşındaki kızının seksüel deneyimlerine alet olup on bir yaşında kaybettiğinden beri aralıksız sevişiyordu. Bir gece, onu NY Hudson Nehri'ne demirlemiş bir gemide verilen bir partiye götürdüm. Karşımızdan geçen kahverengi saçlı, çekik gözlü kızı gördüğünde bana dönüp "İşte tam senin tipin!" dedi.

İnkâr ederek her zaman olduğu gibi yere bakmaya başladım. Beni onunla tanıştırmaya kalkmasından çekiniyordum ki korkuğum başıma geldi. Yanımızdan tekrar geçerken kıza "Neil'i tanıyor musun?" diye sordu.

Aslında aptalca bir giriş olmuştu, ancak giriş yapılıp buzlar eridiğine göre artık bunun bir önemi yoktu. Birkaç kelime geveledim, ta ki Dustin kontrolü eline alıp beni kurtarana kadar. Daha sonra o ve erkek arkadaşıyla başka bir barda buluştuk. Birlikte yaşamaya yeni başlamışlardı. Erkek arkadaşı köpeklerini gezintiye çıkarmıştı. Birkaç içkiden sonra, çocuk, kız arkadaşını bizimle bırakıp köpeklerini eve geri götürdü.

Dustin'in benim eve gidip bir şeyler atıştırma teklifi üzerine, East Village'daki küçük daireme doğru yürümeye başladık. Yemek yerine kendimizi yatağın üstünde bulduk: Dustin kızın solunda, ben ise diğer yanındaydım. Dustin kızın sol yanağını öpmeye başladığında, benim de sağ yanağından öpmem için işaret ediyordu. Daha sonra, senkronize bir şekilde vücudundan aşağıya, boynuna ve göğüslerine uzandık. Paula'nın sakinliğine şaşırmış olsam da Dustin için bu rutin bir iş gibi görünüyordu. Bana dönüp prezervatifim olup olmadığını sorduğunda, ancak onun için bir tane bulabildim. Pantolonunu çıkartıp onun içine girerken ben de anlamsız bir şekilde kızın sağ göğsünü yalıyordum.

Dustin'in gücü ve yeteneğiydi bu: kadınlara hiçbir zaman deneyeceklerini düşünmedikleri fantezilerini yaşatmak. Sonraları Paula ısrarla beni aradı. Deneyimimiz üzerine konuşmak, bunu bir şekilde meşrulaştırmak istiyordu; çünkü yaptıklarımıza hâlâ inanamıyordu. O kızı alırdı, ben külfeti: İşler Dustin ile böyle yürürdü.

Bunu basit bir karakter farkına bağlıyorum. Dustin benim sahip olmadığım hayvansal bir içgüdüye ve doğal bir cazibeye sahip. En azından, yatak-sırlarını okuyana, haber gruplarının ve tavsiye edilen İnternet sitelerini karıştırana kadar böyle olduğunu düşünüyordum. Dustin gibi-

lerden oluşan bir topluluk bulmuştum. Kadınların kalplerine ve bacak aralarına girebilecek şifreleri bulduklarını söyleyen erkekler ve onların sırlarını öğrenmek isteyen ben ve benim gibi binlercesi. Bu adamlar, metotlarını herkes uygulayabilsin diye kural gruplarına göre kategorize etmişlerdi. Kendini ispat eden her kadın avcısının kendine özel kuralları vardı.

Mystery: bir sihirbaz, Ross Jeffries: bir hipnotizmacı, Rick H.: milyoner bir girişimci, David DeAngelo: bir emlak danışmanı, Juggler: bir stand-up komedyen, David X.: bir inşaat işçisi, ve Steve P.: kadınların ondan oral seks öğrenmek için üstüne para verecekleri kadar iyi bir baştan çıkartıcı. South Beach Miami'de iyi görünümlü kas yığınlarının tozunu yutacak bu grubu, Starbucks'a veya Whiskey Bar'a götürün ve o kaslı iyi görünümlü adam arkasını döndüğünde kız arkadaşını tavlamak için nasıl yarıştıklarını seyredin. Dünyalarına girdiğimde, ilk değişen kelime haznem oldu. Jargonuma SHUT, KA: kadın avcısı, şarj etmek (kadın tavlamak) ve AK (ateşli kız)* gibi kelimeler daimi olarak eklendi. Daha sonra, bu adamların İnternet'teki baştan çıkartma odalarına bağımlı olmamla birlikte günlük alışkanlıklarım da değişti. Ne zaman bir kadınla randevudan veya görüşmeden dönsem, bilgisayarımın başına oturup gecenin sorularını haber grubuna yolluyordum. "Erkek arkadaşım var derse bu ne anlama gelir?"

"Yemekte sarmısak yerse bu beni öpmeyeceği anlamına mı gelir?

"Bir kızın benim yanımda ruj sürmesi iyi midir kötü mü?

Candor, Gunwitch ve Formhandle gibi sanal karakterler de sorularımı cevaplamaya başladılar: (soru sırasına göre)

"Erkek arkadaşı ortadan kaldırmaya oyna."

"Fazla detaylı düşünüyorsun."

"İkisi de demek değil."

Çok geçmeden bunun, bir İnternet fenomeninden çok bir hayat tarzı olduğunu anladım. L.A.'den Londra'ya, Zagreb'den Bombay'a, baştan çıkartma üstadı olmak isteyen onlarca erkek, bu tarikatımsı oluşum etrafında her hafta toplanıp kadınlarla buluşmadan önce taktiklerini ve stratejilerini belirliyorlardı.

Jeremie Ruby-Strauss'un aldatıcı görünüşü ve İnternet sayesinde Tanrı bana ikinci bir şans verdi. Dustin gibi olmak için, her kadının istediği (istediğini söylediği değil, gerçekten ruhuyla, benliğiyle istediği)

* Sayfa 457'deki bir sözlük, baştan çıkartma topluluğu tarafından kullanılan tüm bu ve diğer terimlerin açıklamalarını içermekte.

biri olmak için çok geç değildi. Fakat tek başıma yapamazdım. Hayat boyu süren bir yanlışı, sanal ortamlardan alınan yüzeysel fikirlerle düzeltmek mümkün olmazdı. Takma adların altında kalan gerçek yüzlerle, kimliklerle tanışmalı; onları sahada gözlemlemeli, gerçekten kim olduklarını ve onları harekete geçiren şeyin ne olduğunu anlamalıydım. Dünyanın en büyük kadın avcılarını bulmayı, onların kanatları altına sığınmayı görevim, tam gün işim ve tutkum haline getirdim.

İşte böylelikle hayatımın en ilginç iki yılı başlamış oldu.

Set açma taktikleri için foruma kaydolun: https://alfaloji.net

2. ADIM

YAKLAŞIN VE AÇIN

1

Bankadan çektiğim 500 doları beyaz bir zarfa koyup ön tarafına Mystery yazdım. Hayatımda en çok gurur duyduğum anlardan biri değildi. Fakat son dört günümü buna hazırlanmaya adamıştım – Fred Seagal'dan 200 dolar değerinde kıyafet almak, tüm bir öğleden sonramı mükemmel parfümü bulmak için harcamak ve bir Hollywood saç kesimine 75 dolar vermek. Çok iyi görünmek istiyordum, bu benim gerçek bir kadın avcısıyla ilk takılışım olacaktı.

Adı, en azından net üzerinde kullandığı ismi Mystery'di. Topluluk içerisinde en çok tapılan kadın avcısı oydu; sosyal durumları manipüle ederek kadınlarla tanışmayı ve onları cezbetmeyi mümkün kılan denklemvari detaylı yazılarıyla bilinen bir güç evi. Geldiği şehir Toronto'da model ve striptizcileri baştan çıkarttığı gecelerin detayları İnternet üzerinde, kendi icadı olan bir sürü terimle kaleme alınıp günlükleniyordu: doğrudan negler, dolaylı negler, grup teorisi, ilgi işaretleri, pençelemek – tüm bunlar kadını tavlama sanatçılarının sözlüğünün yadsınmaz parçaları haline gelmişlerdi. Dört yıl boyunca baştan çıkartma haber gruplarında tavsiyelerini ücretsiz sunmuştu. Derken, kasım ayında, kendisine bir fiyat biçmeye karar verip aşağıdakini yayınladı.

Sizlerden gelen yoğun istek üzerine, Mystery dünyanın çeşitli şehirlerinde temel eğitim atölyeleri düzenleyecek. İlk atölye Los Angeles'ta, Kasım'ın 10'unda çarşamba gecesi başlayıp cumartesi gecesine kadar sürecek. Ücret 500 dolar. Bu fiyata dahil olanlar: kulüplere giriş, dört gecelik limuzin servisi (nasıl, havalı değil mi?), limuzinde bir saatlik ders ve gece sonunda yarım saatlik soru-cevap; son olarak da her gece sahada Mystery ile geçirilecek (her gece iki kulüpte tamamlanmak üzere) toplam 3.5 saat. Bu temel eğitim atölyesinin sonunda, yaklaşık 50 kadına yaklaşmış olacaksınız.

Kadınları tavlamak üzerine düzenlenen bir atölyeye kaydolmak hiç de kolay değil. Bu, yenilgiyi, aşağılanmayı ve yetersizliği kabul etmek anlamına geliyor. Bunca yıl cinsel olarak aktif olmanıza rağmen (ya da en azından seksten haberdar olmak), daha büyüyüp neler olduğunu anla-

yamadığınız anlamına geliyor. Yardım isteyenler genelde kendi kendilerine bir şey yapmayı beceremeyenlerdir. Yani uyuşturucu bağımlıları rehabilitasyona ya da öfke nöbetleri geçirenler öfke kontrol sınıflarına nasıl katılıyorlarsa, sosyallikte geri kalmışlar da kadın tavlama okullarına gidiyorlar. Hayatımın en zor anlarından biri Mystery'ye e-posta yollarken gönder tuşuna basmaya çalıştığım andı. Herhangi birisi –arkadaşlarım, ailem, işyerimde çalışanlar ve de özellikle Los Angeles'da yaşayan eski kız arkadaşım– kadın tavlama üzerine sahada canlı dersler almak için para ödediğimi öğrenirlerse, alaylar ve suçlamalar, ani ve zalimce olacaktı. Bundan dolayı, herkese eski bir arkadaşıma tüm hafta sonu şehri gezdireceğimi söyleyerek, asıl amacımı sakladım.

Bu iki dünyayı birbirinden ayrı tutmalıydım.

Mystery'ye yolladığım e-postada işimi ve soyadımı söylemedim. Israr ederse, yazar olduğumu söyleyip kestirip atmayı planladım. Bu alt kültürde anonim olmak istiyordum, meziyetlerim sebebiyle herhangi bir avantaj kazanmak ya da baskı altına girmek istemiyordum.

Tüm bunlara rağmen kendi vicdanımla savaşmam gerekiyordu. Bu, tüm hayatım boyunca yaptığım en ama en acınası hareketti. Ne yazık ki –duşta mastürbasyon yapmanın aksine– bu, yalnız yapabileceğim bir şey değildi. Mystery ve diğer öğrenciler, utancıma, sırlarıma ve yetersizliğime tanık olacaklardı. Ergen çağda bir erkeği yönlendiren iki şey vardır: Bir tanesi güç, başarı ve marifet, diğeri ise sevgi, birliktelik ve sekstir. Hayatımın yarısı o zamanlar yoktu. Onların karşısına geçiyor olmak, ayağa kalkıp yarım bir erkek olduğunuzu kabul etmek anlamına geliyordu.

2

E-postayı yolladıktan bir hafta sonra, Roosevelt Oteli'nin lobisine girdim. Üzerimde yumuşaklığından ve inceliğinden pamuk gibi görünen mavi yün bir kazak, yanlarında danteller olan siyah bir pantolon ve beni olduğumdan 5-6 santim daha uzun gösteren yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Ceplerim, Mystery'nin her öğrenciye getirmesini söylediği malzemelerle doluydu: bir kalem, bir bloknot, bir paket sakız ve birkaç prezervatif.

Mystery'yi âlında fark ettim. Yüzünde kendini beğenen, dünyayı ben yarattım edasında bir gülümsemeyle Victoria tarzı bir koltukta oturuyordu. Rahat, bol kesim lacivert-siyah bir ceket giymişti; çenesinde sivri bir küpe ve tırnaklarında simsiyah oje vardı. Çok çekici değildi ama karizmatikti – sırık gibiydi, uzun kestane rengi saçları, yüksek elmacıkkemikleri ve solgun bir benzi vardı. Bir vampir tarafından ısırılmış ve dönüşümünün ortalarında bir bilgisayar delisine benziyordu. Yanında, kendini Mystery'nin kanadı olarak tanıtan, daha kısa boylu, derin bakışlı Sin oturuyordu. Sıfır yaka dar kesim siyah bir kazak giymiş, simsiyah saçları jöleyle arkaya yatırılmıştı. Halbuki teni, saçlarının doğal rengi kızıl olan birisininkine benziyordu.

İlk gelen öğrenci bendim.

Oturduğumda Sin bana doğru eğilerek "Skorun kaç?" diye sordu. Bence *oyun* yeteneğim olup olmadığını öğrenmek için beni sınamaya başlamışlardı bile.

"Skorum mu?"

"Evet, şu âna kadar kaç kızla birlikte oldun?"

"Hmm, yedi civarı," dedim onlara.

"Yedi civarı!" diye bastırdı Sin.

"Altı!" İtiraf etim.

Sin altmışlarında, Mystery ise yüzlerindeydi. Onlara hayretle baktım: Aylardır öğretilerini büyük bir can atarak takip ettiğim kadın avcıları bunlar mıydı diye. Onlar farklı yaratıklardı: Onlar Leopold Bloom, Alex Portnoy, Winnie the Pooh'dan Piglet gibi kendimi yerlerine koyduğum

büyük edebi kahramanları kırıp geçiren dinginlik ve hüsranın çözümünü sağlayacak sihirli hapa sahiplerdi.

Diğer öğrencileri beklerken, Mystery, içi bir sürü fotoğrafla dolu mukavva bir zarfı kucağıma fırlattı.

"Bunlar beraber olduğum kadınlardan bazıları," dedi.

Dosya içinde son derece güzel bir sürü kadın sıralanmıştı: şehvetli bir Japon aktrisin portresi, Liv Tyler'a inanılmaz şekilde benzeyen bir esmerin imzalı bir dergi çekimi, yılın Penthouse güzelinin parlak kâğıda bir resmi, Mystery'nin kız arkadaşım dediği, yanık tenli yuvarlak hatlı bir striptizci olan Patricia, kocaman silikonlu göğüsleri Mystery tarafından bir gece kulübünün ortasında emilen başka bir esmerin resmi. Bunlar onun marifetleriydi.

Son fotoğrafı sorduğumda "Bunu, bütün gece onun göğüslerine hiç dikkat etmeyerek başardım," diyerek açıkladı. "Bir kadın avcısı her zaman kurallar dışında olmalıdır. Herkesin yaptığını asla yapmamalısın. Asla."

Dikkatle dinledim. Her kelimenin beyin hücrelerime kazındığından emin olmak istiyordum. Önemli bir aktiviteye katılıyordum, diğer tek itimat edilebilecek kadın avcısı, 1980'lerde bu topluluğu yaratan Ross Jeffries'di. O gün, baştan çıkartma öğrencilerinin güvenli seminer odalarından çıkartılıp kulüplerde, şüphe duymayan kadınlar üzerine oyunlar oynamak için salındıkları ilk gün olarak tarihe geçti.

İkinci öğrenci gelip kendini Extramask olarak tanıttı. Fazlasıyla bol giyinen, yakışıklı keskin yüz hatlarına sahip, uzun boylu bu narin afacan 26 yaşındaydı. Doğru bir saç kesimi ve doğru kıyafetle rahatça düzgün bir çocuk olabilirdi.

Sin skorunun kaç olduğunu sorduğunda, Extramask rahatsız bir şekilde kafasını kaşıdı. "Kızlarla hemen hiç deneyimim yok," diye anlattı. "Daha önce hiçbir kızı öpmedim."

"Dalga geçiyorsun," dedi Sin.

"Daha önce hiçbir kızın elini tutmadım. Son derece kapalı büyüdüm. Ebeveynlerim gerçek anlamda sıkı Katoliklerdi, bu sebepten kız konularında her zaman suçluluk duydum. Ama üç kız arkadaşım oldu."

Kimsenin herhangi bir detay istememesine rağmen kız arkadaşlarını sayarken, yere bakıyor ve huzursuz bir şekilde dizlerini sıvazlıyordu. Mitzelle yedinci günün sonunda ondan ayrılmıştı. Claire, çıkmaya başladıklarından iki gün sonra arayıp onla çıkmayı kabul ederek hata ettiğini söylemişti.

"Sonra Carolina, benim tatlı Carolina'm," dedi, yüzünde rüyamsı bir gülümseme belirdi. "Bir gün için bir çifttik. Onun, ertesi öğleden sonra, bir arkadaşıyla birlikte evime gelişini hatırlıyorum. Onu caddenin karşısında gördüm, çok heyecanlanmıştım. Yaklaştığımda, bağırarak "Seni terk ediyorum," dedi.

Tüm o ilişkiler belli ki altıncı sınıfta yaşanmıştı. Extramask kafasını üzgünce salladı. Onun bilerek mi komiklik yaptığını anlamak zordu.

Bir sonraki katılımcı, atölyeye katılmak için Avustralya'dan daha henüz gelen, 40'larında yanık tenli, kelleşen bir adamdı. 10.000 dolarlık Rolex saati, çekici bir aksanı ve üzerinde –parmak boyası çalışması sonrasında ortaya çıkmış gibi görünen kalın örgülü çoklu zikzaklarla süslü– hayatımda gördüğüm en çirkin kazaklardan biri vardı. Para ve güven tütüyordu. Sin'e skorunu söylemek için ağzını açtığı anda beş diye kaçırıp kendini ele verdi. Sesi titriyor, kimseyle göz göze gelemiyordu; onda acınası ve çocuksu bir şeyler vardı. Görüntüsü, aynı kazağında olduğu gibi, doğası hakkında hiçbir ipucu vermeyen bir tesadüftü.

Topluluğa yeni girdiği ve adını bile söylemediğinden dolayı Mystery ona "Sweater" lakabını taktı.

Atölyedeki tüm öğrenciler biz üçümüzdük.

"Evet, konuşacak çok şeyimiz var," dedi Mystery ellerini birleştirerek. Oteldeki diğer müşterilerin duymaması için bize doğru eğildi.

"Benim işim sizi oyuna sokmak," her birimizle delici göz teması yaparak devam etti: "Kafamdakileri sizin kafanıza sokmalıyım. Bu geceyi bir bilgisayar oyunu farz edin. Gerçek olmayan. Kadınlara her yaklaştığınızda, bu oyunu oynuyorsunuz."

Kalbim delice çarpmaya başlamıştı. Hiç tanımadığım bir kadınla bir konuşma başlatma fikri, özellikle bu adamların beni seyredip eleştirdiklerini bilirken, beni taşlaştırdı. Bungee Jumping ve paraşütle atlamak bununla kıyaslandığında çocuk oyuncağıydı.

Mystery, "Tüm hisleriniz sizi mahvetmeye çalışacak" diye devam etti. "Onların orda olmasının nedeni sizin kafanızı karıştırmak ve bundan sonra bilin ki onlara güvenemezsiniz. Bazen utangaç olacaksınız, bazen kendinizde; ama her zaman duygularınıza ayakkabınızın içindeki çakıl taşı gibi davranmalısınız. Rahatsızlık vericidir ama çok fazla umursanmaz. O bu denklemin bir parçası değildir."

Etrafıma baktım; Extramask da Sweater da en az benim kadar ürkekti. Mystery, "Size, dört gün içinde tüm denklemi –kazanmanız için gerekli hareket serisini– öğretmem gerekiyor," diyerek devam etti, "ve

kazanmak için bu oyunu tekrar tekrar oynamanız gerekiyor, yani kaybetmeye hazır olun."

Mystery, bize hikâyesini anlatmadan önce, bir Sprite ve yanında da beş dilim limon istemek için durdu. Yüksek ve berrak bir sesle konuşuyordu – dediğine göre hatip Anthony Robbins'i örnek almıştı. Onunla ilgili her şey, bilinçli, çalışılmış keşiflerdi.

Yedi yaşında bir sınıf arkadaşının oyun kartlarıyla yaptığı sihirbazlığın sırrını çözdüğünden bu yana, Mystery'nin hayat amacı, David Copperfield gibi ünlü bir sihirbaz olmaktı. Yıllar boyu süren çalışma ve eğitimden sonra, yeteneklerini doğum günü partilerinde, şirket toplantılarında ve hatta birkaç televizyon programında gösterme fırsatını bulmuştu. Ancak bu süreçte sosyal hayatı eksik kalmıştı. 21 yaşında ve hâlâ bakirken bununla ilgili bir şeyler yapmaya karar vermişti.

Olanca ihtişamıyla, "Dünyanın en büyük gizemlerinden biri kadının zihnidir ve ben onu çözmeye kadar verdim," dedi. Her gün yarım saatlik bir otobüs yolculuğu yaparak Toronto'daki barlara, kıyafet dükkânlarına, restoranlara ve kafelere takıldı. İnternet üzerindeki topluluktan veya diğer kadın avcılarından haberi olmadığından, tek meziyeti olan sihirbazlığa güvenerek, yalnız çalışmak zorunda kaldı. Bir yabancı ile konuşmaya cesaret etmeden önce bir düzine kez şehre inmek zorunda kaldı. Bu noktadan sonra, başarısızlık, reddedilme ve utancın işkencesine göğüs gererek, bir sosyal dinamikler bilmecesinin parçalarını ve erkek-kadın ilişkilerinin temelini oluşturduğuna inandığı modeli keşfetti.

"Bunu keşfetmek on yılımı aldı," dedi, Mystery: "Temel prensip: BuTEK: Bul, tanış, etkile, kapat. İster inanın ister inanmayın, bu oyun doğrusal. İnsanların çoğu bunu bilmiyor."

Sonraki yarım saatte, Mystery bize grup teorisinin ne olduğunu anlattı. "Bu özgün seti katrilyonlarca kez yapmışımdır," dedi. "Tek başına duran bir kıza yaklaşmazsınız. Bu baştan çıkartma yöntemlerinin en mükemmeli değil. Güzel kadınlar nadiren yalnız bulunurlar."

Gruba yaklaşıktan sonraki kilit nokta, elde etmek istediğiniz kadını umursamayarak arkadaşlarını kazanmaktır, diyerek devam etti – özellikle erkekleri ve önünüze erkek-duvarlaşabilecekleri. Eğer hedef çekici ise ve erkeklerin ona olan ilgisine alışkın ise, kadın avcısının, kadının ilgisini onun cazibesinden etkilenmemiş gibi davranarak çekmesi gerekir. Bunu da sağlamanın yolu, neg etmek dediğimiz bir yöntemdir.

Neg, hakaretle iltifat arasında, ağızdan kaçan bir aşağılama veya dolaylı bir iltifattır. Neg kullanımının amacı, kadının kendine güvenini azal-

urken, onunla ilgilenmediğinizi de göstermektir: Dişinde ruj olduğunu söylemek ya da o konuştuktan sonra sakız uzatmak.

"Çirkin kızları uzaklaştırmam; erkekleri de uzaklaştırmam. Sadece becermek istediğim kızları uzaklaştırırım." Mystery, özlü sözlerine olan inancıyla, ışık saçarak ders vermeye devam ediyordu. "Bana inanmıyorsanız, bu gece göreceksiniz. Bu gece deneylerimizin gecesi olacak. İlk olarak size kendimi kanıtlayacağım. Beni seyredeceksiniz ve sonra da beraberce birkaç kümeyi denemenizi sağlayacağız. Yanın, eğer dediklerime uyarsanız, 15 dakika içerisinde bir kızla öpüşebilirsiniz."

Extramask'a baktı. "Alfa erkeğinin beş karakterini sırala," dedi.

"Güven?"

"Evet. Başka?"

"Güç?"

"Hayır."

"Vücut kokusu?"

Bana ve Sweater'a döndü. Hiçbir fikrimiz yoktu.

"Bir alfa erkeğinin ilk karakteristiği gülümsemesidir," dedi yapay bir sırıtmayla. "Bir odaya girdiğinizde gülümseyin. Bir kulübün kapısından girdiğinizde oyun başlamıştır. Siz gülümseyerek, kendinizde, eğlenceli ve birey görünürsünüz." Sweater'ı işaret ederek: "İçeri girdiğinde, bizle konuşurken bize gülümsemedin."

"Benim tarzım bu değil," dedi Sweater, "gülümsediğimde şapşal görünüyorum."

"Şimdiye kadar yaptıklarını yapmaya devam edersen, şimdiye kadar elde ettiklerini almaya devam edersin. Buna Mystery Yöntemi diyorlar çünkü ben Mystery'yim ve bu da benim yöntemim. Sonuç olarak sizden istediğim, benim önerilerimi yerine getirmeniz ve önümüzdeki dört gün boyunca yeni şeyler denemeniz. Farkı siz de göreceksiniz."

Gülümseme ve güvenin dışında, iyi giyimin, espri anlayışına sahip olmanın, insanlarla iletişim kurabilmenin ve bir ortamın ilgi noktası olabilmenin, bir alfa erkeğinin diğer karakteristikleri olduğunu öğrendik. Kimse Mystery'ye bunların toplamda altı özellik olduğunu söylemeye gereksinim duymadı.

Mystery, alfa erkeğini daha derinden incelerken, dikkatimi çeken bir şey oldu: Orda bulunma sebebimin –Extramask ve Sweater'ın da orda olmalarının sebebinin– ailemizin ve arkadaşlarımızın bizi yüzüstü bırakmaları olduğuydu. Tam anlamıyla aktif sosyal bireyler olmamızı sağlayacak gereçleri bize hiç vermemişlerdi. Yıllar sonra şimdi, bunları elde etme zamanıydı.

Mystery masanın arkasına dolanarak her birimize baktı ve Sweater'a "Ne tür kızlar istiyorsun?" diye sordu.

Sweater cebinden düzgünce katlanmış bir kâğıt parçası çıkarttı. "Geçen gece hayat hedeflerimin bir listesini yaptım," dedi, dört sütun halinde numaralarla doldurulmuş kâğıdı açarken. "Hedeflediğim şeylerden bir tanesi de eş bulmak. Her türlü konuşmada başını dik tutacak kadar akıllı ve o odaya girdiğinde herkesin dönüp bakacağı kadar güzel olması gerekiyor."

"Hmm, kendine bir bak," dedi Mystery. "Ortalama görünüyorsun. İnsanlar, sıradan görünürlerse, bir sürü kadını baştan çıkartabileceklerini düşünürler. Doğru değil. Özelleşmek zorundasın. Eğer sıradan görünürsen, sıradan kızlarla olursun. Kanvas pantolonların ofis içindir. Kulüplere uygun değil. Ve kazağın – yak onu. Yaşama hükmetmelisin. Dünyanın tepesinde olmalısın diyorum. Eğer 10 numaraları almak istiyorsan, tavuskuşu teorisini öğrenmelisin."

Mystery teorilere bayılıyordu. Tavuskuşu teorisi, o cinsin en çok arzu edilen dişisini elde etmek için, gösterişli ve renkli olmanın gereğini savunur. Bize, insanlar için tavus kuşunun yelpaze kuyruğunun eşdeğerinin, parlak bir gömlek, şarafatlı bir şapka, ya da ışıkta parlayan mücevherler olduğunu anlattı – bunlar temelde, hayatım boyunca bayağı bulduğum tüm şeylerdi.

Kendi bireysel eleştirimize geldiğimizde Mystery bana temizlemem gerekenlerin bir listesini verdi: Gözlükten kurtul, fazlasıyla uzun keçi sakalına şekil ver, kafandaki pahalıya kestirdiğin kıvırcık saçlarını kazı, daha cüretkâr giyin, edecek bir çift lafın olsun, biraz mücevher edin ve kendine bir hayat kur.

Tavsiyelerin her kelimesini not ettim. Bu adam, yer fıstıklarını benzine dönüştürmeye çalışan deli bir bilim adamı misali durmaksızın kadın tavlamak üzerine düşünen birisiydi. Kadının şifresini kırmak için İnternet'e yolladığı mesajlarının bulunduğu arşivde 3000'den daha fazla ileti – 2500 sayfadan daha fazla yazı– vardı.

"Sizin için açılış olarak kullanabileceğiniz bir şeyim var," dedi bana. Açılış, tanımadığınız insanlarla sohbet başlatmak üzere hazırlanmış planlı bir senaryodur; kadınlarla tanışmak isteyen herkesin ilk sahip olması gereken şey budur. "İçinde beğendiğiniz bir kızın olduğu bir grup gördüğünüzde, 'Hey, burada parti bitmiş görünüyor,' deyin ve arzuladığınız kıza dönerek 'eşcinsel olmasaydım, kesin benimdin,' deyin."

Yüz kızarıklığım suratımı yakar cinstendi. "Gerçekten mi?" diye sordum. "Bunun nasıl bir yardımı olacak?"

"Kız sizden etkilendikten sonra, sizin eşcinsel olup olmamanızın bir önemi yok."

"Fakat bu yalan söylemek değil mi?"

"Bu yalan değil, kur yapmak," diye yanıtladı.

Gruba, masum ancak merak uyandırıcı birkaç açılış örneği daha sundu: "Sihrin işe yaradığını düşünüyor musun?" veya "Aman Tanrım, dışarıda kavga eden kızları gördün mü?" Elbette o kadar muhteşem ya da incelikli değillerdi ancak, bunlar sadece iki yabancının birbiriyle konuşmasını sağlamak içindi. Mystery Yöntemi'nin amacı, radara yakalanmadan yaklaşmaktır, diye anlattı. Kadınlara cinsel bir içgüdüyle yaklaşmayın. İlk önce onun hakkında fikir sahibi olun ve sizin yaklaşmanızı hak etmesini sağlayın.

Otelden ayrılmak üzere ayağa kalktığı sırada, "Amatörler bir kadına direkt olarak yaklaşır," diye hüküm verdi. "Profesyoneller sekiz ile on dakika arası beklerler."

Grup teorisi, kamuflaj açılışlar ve neglerimizle donandıktan sonra, artık kulüplere gitmeye hazırdık.

3

Kadife halatlarla korunan popüler bir mekân olan Standard Lounge'a gitmek üzere limuzine doluştuk. Mystery burada gerçeklik anlayışımı yıkacaktı. İnsan ilişkilerindeki limitler, hiç ummadığım kadar esneyecekti. O bir makineydi.

İçeri girdiğimizde Standard ölüydü. Çok erkenciydik. Odada sadece iki grup insan vardı: biri kapının yakınındaki çift ve diğeri de köşede duran iki çift.

Bırakıp gitmeye hazırdım. Fakat sonra, Mystery'yi köşedeki insanlara yaklaşırken gördüm. Cam bir masanın etrafında karşılıklı kanepelerde oturuyorlardı. Erkekler bir taraftaydı. İçlerinden biri, Happy Days'deki Chachi rolüyle tanınan aktör Scott Baio'ydu. Onun karşısında iki kadın vardı, bir esmer ve Maxim'in sayfalarından fırlamış gibi görünen ağartılmış saçlı bir sarışın. Sahte göğüsleri, kesik beyaz tişörtünü öylesine yukarıya çekiyordu ki, hava, çok çalıştırılmış karnının üstünden tişörtünün kalkık alt kısmına doluyordu. Bu kadın Baio'nun dalgasıydı. Anladığım kadarıyla, aynı zamanda Mystery'nin de hedefiydi.

Onunla konuşmamasından niyetinin ne olduğu anlaşılıyordu. O, bunun yerine, sırtını kadına dönerek Scott Baio'ya ve 30'lu yaşlarındaki yanık tenli, iyi giyimli arkadaşına bir şeyler anlatıyordu. Daha da yakınlaştım.

"Ona dikkat et," diyordu Baio. "Kırk bin dolar değerinde."

Mystery'nin elinde Baio'nun saati vardı. Onu dikkatlice masaya koydu. "Şimdi bunu seyredin," diye talimat verdi. "Kanın kaslarını kasıyorum, beynime giden oksijen miktarını artırıyorum, ve...."

Mystery, ellerini saatin üzerinden birer birer geçirirken, yelkovanı durdurdu. On beş saniye bekledikten sonra, ellerini tekrar üzerinden geçirdi ve saat yavaşça tekrar çalışmaya başladı – Baio'nun kalbiyle birlikte. Mystery'nin dört kişilik seyirci topluluğunun her biri alkış tufanına boğuldu.

"Başka bir şey daha yap," diye yalvardı sarışın.

Mystery onu bir neg ile salladı. "Vay, ne çok şey istiyor bu kız," dedi Baio'ya dönerek. "Hep böyle midir?"

Grup teorisinin uygulanmasına tanık oluyorduk. Mystery erkekler için daha çok gösteri yaptıkça, sarışın da ilgi için daha fazla çırpınıyordu. Her seferinde o kızı uzaklaştırıp iki yeni arkadaşıyla konuşmaya devam ediyordu.

Baio, Mystery'ye "Dışarıya sık çıkmam," diye anlatıyordu. "O işleri bıraktım artık ve de artık çok yaşlıyım."

Birkaç dakika sonra Mystery nihayet kızın varlığını kabul etti. Ellerini açtı. Kız ellerini onunkine koyduğunda, ona psişik okuma yaptı. Kıza, benim soğuk okuma olduğunu duyduğum yöntemi uyguluyordu: geçmişe veya herhangi bir bilgiye dayanmadan, kişilere onlar hakkında gerçekleri söyleme sanatı. Sahada –ne kadar sallama da olsa– bilgi güçtür.

Mystery'nin söylediği her tutarlı cümlede, sarışının ağzı biraz daha açık kalıyordu, ta ki ona işini ve psişik yeteneklerini sorana kadar. Mystery'nin her cevabı, Baio'nun yoksun olduğunu söylediği gençliğini ve hayat coşkusunu vurgulamak içindi.

"Kendimi çok yaşlı hissediyorum," dedi Mystery, ona yem atarak.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu kız.

"Yirmi yedi."

"Hiç de çok değil, bence mükemmel."

Mystery oyundaydı.

Mystery beni çağırdı ve kulağıma fısıldadı. Kendi kıza yazarken, benim Baio ve arkadaşıyla konuşarak onları meşgul etmemi söyledi. Bu, benim bir kanat olarak –Mystery'nin hedef ve engelle birlikte *Top Gun* filminden aldığı terimler– ilk deneyimimdi.

Onlarla havadan sudan konuşmakta biraz zorlandım. Baio, Mystery'ye ve dalgasına endişeli gözlerle bakarak lafımı böldü ve "Bana bunun bir şaka olduğunu söyleyin," dedi. "Kız arkadaşımı çalmıyor değil mi?"

On uzun dakika sonra, Mystery kalktı, kolunu belime doladı ve kulüpten ayrıldık. Dışarıda ceketinin cebinden bir kokteyl peçetesi çıkardı. Kızın numarası üstündeydi. "Kıza iyice baktın mı?" diye sordu Mystery. "Bu, benim oyunda olma sebebim. Öğrendiğim her şeyi bu gece kullandım. Her şey bu âna bağlanıyor. Hepsi de işe yaradı." Yüzünde tatmin olmuş bir ifade belirdi. "Gösteri nasıldı?"

Sadece bu kadarı gerekliydi. Ünlü birisinin yanından kız arkadaşını çalmak Dustin'in bile ulaşamadığı – ulaşamayacağı bir başarıydı. Mystery gerçekti.

Key adlı kulübe gitmek için limuzine bindiğimizde, Mystery kadın tavlamanın ilk emrini söyledi: üç saniye kuralı. Erkeğin bir kadını gözü-

ne kestirip sonra onunla konuşmak için 3 saniyesi vardır, dedi. Eğer bundan daha fazla zaman harcarsa, kız onu yalnızca kendine uzun uzun bakan bir dalkavuk olarak görmez, o ayrıca yaklaşımını fazlaca kafaya takmaya başlar, heyecanlanır ve muhtemelen de beceremez.

Key kulübünden içeriye girer girmez Mystery üç saniye kuralını devreye soktu. Bir grup kadına doğru büyük adımlarla ilerledi, ellerini uzatarak "Bunlar hakkında ilk izleniminiz nedir? Büyük eller değil, siyah tırnaklar."

Kızlar onun etrafına toplanmaya başladığında, Sin beni bir kenara çekip kulüp içerisinde dolaşmamı ve ilk yaklaşım denememi yapmamı önerdi. Yanımdan bir grup kadın geçti ve ben bir şeyler söylemeye çalıştım. Ancak "merhaba" kelimesi ağzımdan o kadar güçsüz döküldü ki, onların duyması mümkün olmadı. Yanımdan geçip giderlerken onları takip ettim ve kızlardan birine arkadan yaklaşıp omzundan yakaladım. Şaşırmış bir şekilde döndüğünde, bana kadınlarla konuşmaktan neden korktuğumu hatırlatan utanç verici, bu ne-garip-adam ifadesiyle baktı.

Sin, "Asla," diye gırtlaktan gelen bir sesle uyardı, "bir kadına arkadan yaklaşma. Her zaman önden, ancak çok direkt ve karşıdan olmaması için dar bir açıyla gel. Yanından her an ayrılabileceğini göstermek için, onunla omzunun üzerinden konuş. Robert Redford'u *Atlara Fısıldayan Adam*'da gördün mü? Onun gibi bir şey."

Birkaç dakika sonra gözüme kendi başına duran, üzerinde pembe pofuduk yeleği, uzun, dalgalı sarı saçları olan çakırkeyif bir kadın çarptı. Bu kadına yaklaşmanın, kendimi kurtarmak adına kolay bir yol olacağına karar verdim. Bir ata, onu ürkütmeden yaklaşmak istercesine, karşısında saat 10 hizasına gelene kadar daireler çizdim ve yaklaştım.

"Aman Tanrım," dedim kıza. "Dışarıda kavga eden iki kızı gördün mü?"

"Hayır," dedi. "Ne oldu?"

İlgilenmişti. Benimle konuşuyordu. Çalışma zamanıydı.

"Hmm, kızlar kendilerinin yarı boyunda bir çocuk için kavga ediyorlardı. Çok acımasızdı. Polis gelip kızları tutukladığında, çocuk orada öylece durmuş, gülüyordu."

Kikirdedi. Kulüp ve orada çalan grup hakkında konuşmaya başladık. Kız son derece arkadaş canlısıydı ve sohbetimizden keyif alıyor görünüyordu. Bir kadına yaklaşmanın bu kadar kolay olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sin bana doğru sokuldu ve kulağıma "Kino yap," diye fısıldadı.

"Kino nedir?" diye sordum.

"Kino?" diye sordu kız da.

Sin arkadan bana doğru yaklaştı, kolumu kaldırdı ve kızın omzuna koydu. "Kino bir kıza dokunmaktır," diye fısıldadı. Kızın vücudunun sıcaklığını hissettim ve dokunmayı ne kadar sevdiğimi hatırladım. Hayvanlar sevilmek ister. Kedi veya köpeğin fiziksel ilgi isteme leri cinsel değildir. İnsanlar da aynıdır: Dokunmak isteriz. Ancak cinsel olarak o kadar sorunlu ve takıntılıyızdır ki birisi bize dokunduğunda rahatsız ve tedirgin oluruz. Maalesef, ben de istisna değilim. Onunla konuşmaya devam ederken kolumun onun omzunda olması sanki doğru değildi. Kolum kızın omzunda bedenimden ayrık bir uzuv gibi dururken, kızın, onun orada ne işi olduğunu ve kendini onun altından zarafetle nasıl kurtaracağını düşündüğünü hayal ettim. Sonunda ona iyilik yaparak kolumu kendim kaldırdım.

"Onu izole et," dedi Sin.

Oturmayı teklif ettim ve bir banka yürüdük. Sin bizi takip etti ve arkamıza oturdu. Bana öğretildiği üzere, kıza, erkeklerde çekici bulduğu özellikleri saymasını söyledim. Kıç ve espri olduğunu söyledi.

Neyse ki o özelliklerden birine sahiptim.

Aniden Sin'in nefesini ensemde hissettim. "Saçını kokla," diye direktif veriyordu.

Saçını kokladım ancak bunun ne işe yarayacağı hakkında bir fikrim yoktu. Sin'in kızı neg etmemi istediğini zannettim. Ben de, "Sigara dumanı kokuyor," dedim.

"Yooooo," diye kulağıma üsledi. Anladım ki neg etmemem gerekiyormuş.

Kız alınmış görünüyordu. Durumu kurtarmak için bir nefes daha aldım. "Ama onun altında, baş döndürücü bir koku var."

Kafasını bir tarafa eğdi, kaşlarını çattı, bana tepeden tırnağa bakarak "Sen tuhafsın," dedi. İşi bozuyordum.

Neyse ki Mystery biraz sonra geldi.

"Bu mekân öldü," dedi. "Daha fazla hedef olan bir yere gideceğiz." Mystery ve Sin'e göre bu kulüpler gerçek değildi. Öğrencileri kadınlarla konuşurken, onların kulaklarına bir şeyler fısıldayabiliyor, yabancıların önünde tavlama jargonu kullanabiliyor ve hatta öğrencilerini bir küme ortasında bölüp grubun önünde, neleri yanlış yaptıklarını anlatabiliyorlardı. Kendilerine öylesine güveniyorlardı ve konuşmaları anlaşılmaz kelimelerle öylesine doluydu ki, kadınlar, bırakın kendilerinin tavlama-

meraklısı öğrencilerin eğitiminde kullanıldıklarını düşünmeyi, kaşlarını bile nadiren kaldırıyorlardı.

Sin'in bana öğrettiği gibi, yeni arkadaşıma, yanağımı işaret ederek "veda öpücüğü" istedim. Beni resmen gagaladı; kendimi çok alfa hissettim.

Çıkarken tuvalete gittiğimde, Extramask'ı, elinde bir tutam yıkanmamış saç ile orada dururken gördüm. "Tuvaleti mi bekliyorsun?" diye sordum.

"Öyle denebilir," dedi endişeli bir şekilde. "Sen işine bak."

Ona şüpheci bir bakış attım. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Pisuarlara yakınımda insanlar varken işemekle ilgili ciddi sıkıntılarım var. Kahretsin, yanımda başka birisi işerken işeyemiyorum. Hatta işerken bir adam gelirse durmak zorunda kalıyorum. Sonra orada endişeli bir şekilde dikiliyorum."

"Hiç kimse seni yargılamıyor."

"Tabii," dedi. "Hatırlıyorum, yaklaşık bir yıl önce, bir çocukla yan yana duran iki pisuara işemeye çalışıyorduk ve ikimiz de orada kalakaldık. İki dakika civarı durduktan sonra, ta ki işeme korkumuzu fark edip, ben fermuarımı çekerek başka bir tuvalete gidene kadar."

Duraksadı. "O çocuk bana o gün tuvalet değiştirdiğim için teşekkür etmedi."

Onayladım, pisuara doğru ilerledim ve gayet rahat bir şekilde yükümü boşaltım. Extramask'la kıyaslandığında kolay bir öğrenci olacaktım. Tuvaleti terk ederken, o hâlâ orada dikiliyordu. "Pisuarları ayıran bölmeleri hep sevdim, ama onları sadece iyi yerlerde bulabiliyorsun," dedi.

4

Diğer bara gidenken limuzin içinde moralim bir hayli yüksekti. Mystery'ye "Sence onu öpebilir miydim?" diye sordum.

"Eğer öpebileceğini düşündüysen, öpebilirdin," dedi. "Kendine yapmalı mıyım yapmamalı mıyım sorusunu sorduğunda, bu yapmalısın demektir. Tek yapacağın şey faz değiştirmektir. Kocaman bir dişlinin zihnine vurduğunu düşün ve bunu yap. Ona yazmaya başla. Ona teninin ne kadar güzel olduğunu söyle ve omuzlarına masaj yapmaya başla."

"Bunun uygun olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben genelde İLİ'ye bakarım. İLİ ilgi işaretinin kısaltmasıdır. Kız sana adını sorarsa bu bir İLİ'dir. Sana bekâr olup olmadığını sorarsa bu bir İLİ'dir. Onun ellerini tutup sıktığında, o da karşılık olarak sıkıyorsa, bu bir İLİ'dir. Üç İLİ fark eder fark etmez, faz değiştiririm. Düşünmeden. Sanki bir bilgisayar programı gibi."

Sweater, "Onu nasıl öpüyorsun peki?" diye sordu.

"Sadece, 'Beni öpmek ister misin?' derim."

"Sonra ne oluyor?"

"Üç şeyden biri," dedi Mystery. "'Evet' derse, ki bu çok nadir olur, onu öpersin. 'Belki' derse veya tereddüt ederse, sen de 'Bakalım ne olacak?' dersin ve onu öpersin. Eğer kız 'Hayır' derse, 'Ben de zaten istiyorsun demedim. Sanki aklından bir şeyler geçiriyormuşsun gibi geldi,' dersin."

"Görüyorsunuz," diye, zafer kazanmış bir tavırla gülümsedi. "Kaybedecek hiçbir şeyiniz yok. Her türlü ihtimal düşünülmüş. Hata payı yok. Bu Mystery'nin öpücük-kapatmasıdır."

Heyecanla öpücük-kapatmasına ait her kelimeyi not defterime karaladım. Daha önce hiç kimse bana bir kızı nasıl öpeceğimi söylememişti. Bu erkeklerin kendi kendine öğrenmesi gereken bir şeydi, tıraş olmak veya araba tamir etmek gibi.

Limuzinde, defterim kucağımda, oturup Mystery'yi dinlerken, kendime neden burada bulunduğumu sordum. Kadın tavlamak üzerine ders almak normal insanların yapacağı bir şey değildi. Beni daha da rahatsız eden, İnternet topluluğu ve onun önde gelen takma adlarına neden bu

kadar çabuk bağımlı olduğum ve onların benim için neden bu kadar önemli olduklarıydı.

Belki de bunun sebebi hayatımda başarısız olduğumu hissettiğim tek yönün karşı cinsi tavlamak olmasıydı. Sokakta her yürüdüğümde ya da bir bara girdiğimde, başarısızlığımın, yüzünde siyah maskara ve kırmızı rujla arkamdan bana baktığını görüyordum. Felç ve tutkunun birleşimi ölümcüldü.

O gece atölyeden sonra, dosya dolabımı açtım ve yazılarımı karıştırdım. Yıllardır bakmadığım bir şeyi bulmaya çalışıyordum. Yarım saat sonra onu bulmuştum: "Lise kompozisyonları". Tepeden tırnağa kadar kötü el yazımla kaplanmış çizgili bir defter kâğıdını çekip çıkardım. Bu hayatımda yazmayı denediğim tek şiirdi. On birinci sınıftayken yazmıştım ve kimseye göstermemiştim. Fakat sorularımın cevabı oradaydı.

Cinsel Hüsran

Yazan: Neil Strauss

Dışarı çıkmanın tek nedeni var,
Aklında tek bir düşünceyle,
Tanıdık bir çift bacak görmek belki
Kalabalık bir caddede
Ya da yalnızca bir makas almak
Sadece arkadaşım dediğin bir kadından

Skorsuz bir gece düşmanlık doğurur
Skorsuz bir hafta sonu kinle doldurur.
Kırmızı gözlerinden dünyaya bakarken
Arkadaşlarına ve ailene öfkeyle,
Hiçbir zaman anlayamayacakları bir nedenle
Öfkenin sebebini sadece sen bildiğinde

"Yalnızca arkadaşız biz" diyen çok uzun zamandır bildiğin biri
Sana saygısı
O kadar çok ki, seni yapmak istediklerinden alıkoyan.
Sahte kişiliğini gösterme zorunluluğu duymadan
Ve cilveleşmeden hatta
Senin onu, o olduğu için sevdiğini zanneden
Ama yalnızca oynaşmasını sevdiğini asla bilemeden

Kendi elin en gözde sevgilin olduğunda,
Hayat suyun bir mendilde ziyan olup
Tuvaletten akıp gittiğinde
Ne zaman bırakacaksın
Neler olabileceğini düşünmeyi
O gece bir şeylere nerdeyse ulaştığında

Çekingen olan gülümsüyordu
Ve senle tanışmak ister görünüyordu
Fakat o cesaret sende yoktu.
Gece yarısı fantezilerinden biriydi
Ulaşabilecek olduğun, ama,
Onun elinin yerine kendi elinle

İşine ve anlamlı uğraşlara boş verdiğinde,
Seni gerçekten sevenleri umursamazlık ettiğinde
Nadiren vurabileceğin bir hedef yerine
Senden başka herkes mi kadınlarla yatıyor,
Yoksa bunu kadınlar bizim kadar mı istemiyor?

Bu şiiri yazmamın üstünden geçen on yılda hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ şiir yazamıyordum. Daha da önemlisi, hâlâ aynı şekilde hissediyordum. Belki de Mystery'nin atölyesine kaydolmak doğru bir fikirdi. Sonunda, kendi yetersizliğim için inisiyatifi ele alıp bir şey yapıyordum.

Bilge adam bile sahte mutluluklara kanabilir.

5

Atölyenin son gecesinde, Mystery ve Sin, bizi Sunset Bulvarı üzerinde kovboy temalı bir et pazarı olan Saddle Ranch barına götürdüler. Gerçi oraya daha önce mekanik boğaya binmeye gitmiştim – kadın tavlamaya değil. Los Angeles'taki hedeflerimden biri o makineye en hızlı ayarında binebilmekti. Fakat o gün bu gün değildi. Arka arkaya üç gece saat 2'ye kadar dışarıda kalmak, sonrasında Mystery ve diğer öğrencilerle yaklaşımlarımızı tartışmak beni tüketmişti.

Halbuki, birkaç dakika sonra, yorulmak bilmeyen tavlama profesörümüz, arkısını çalmaya çalışan, gürültülü, çakırkeyif bir kızla öpüşüyordu. Mystery'yi seyrettiğimde aynı açılışları, aynı yöntemleri ve aynı kelimeleri kullandığını gördüm – ve hemen her seferinde ya bir telefon numarası ya da bir Fransız öpücüğü alıyordu; kız, erkek arkadaşıyla olsa bile. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Konuştuğu bazı kadınlar o kadar duygulanıyorlardı ki, gözleri yaşarıyordu.

Mystery'nin ısrarları sonucunda taktığım kırmızı kovboy şapkamla, kendimi gülünç hissederek mekanik boğaya doğru ilerlerken, uzun siyah saçlı, dar kazaklı, yarık tenli bacakları büzgülü eteğinin altından görünen bir kız gördüm. İki erkekle neşeli bir şekilde konuşurken, onların çevresinde bir çizgi film karakteri gibi hopluyordu.

Bir saniye, iki saniye, üç.

"Hey, orada bir parti var sanki," dedim erkeklerden birine, sonradan dönüp kıza bakarak. Bir an kekeledim. Bir sonraki cümlemi biliyordum –Mystery'nin tüm hafta boyunca beni zorladığı– fakat kullanmaktan ölesiye korktuğum.

"Eğer, eğer eşcinsel olmasaydım kesin benim olurdun."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Şapkanı beğendim," diye çığlık attı, şapkamın kenarını yakalayarak.

Sanırım tavuskuşluğu işe yaramışsın. "Hey," dedim, Mystery'nin daha önce kullandığı bir tabiri tekrar ederek: "Ellerini malzemeden çek!"

Bana, kollarını etrafıma dolayarak ve eğlenceli olduğumu söyleyerek karşılık verdi. Kabullenmesiyle birlikte her zerre korku da kayboldu.

Kızlarla tanışmanın sırrını o zaman anladım; basitçe, ne söyleyeceğinizi, ne zaman söyleyeceğinizi ve nasıl söyleyeceğinizi bilmek.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordum.

"Onlarla yeni tanıştım, adım Elonova," dedi kız beceriksizce reverans yaparak.

Bunu bir İLİ olarak aldım.

Elonova'ya gecenin erken saatlerinde Mystery'nin öğrettiği, kızın aklında tuttuğu 1 ile 10 arasındaki rakamı bildiğim bir ESP numarası yaptım (ipucu: Genelde her zaman yedidir), o sevinçle ellerini çırptı. Erkekler üstün oyunum yüzünden geri çekildiler.

Bar kapadığında, Elonova ve ben dışarı çıktık. Yanından geçtiğimiz her SHUT başparmaklarını kaldırıp, "Kız yıkılıyor," veya "Seni şanslı piç," dediler. Ne aptallar. Oyunumu bozuyorlardı – Elonova'ya eşcinsel olmadığımı söylemenin bir yolunu bulmalıydım. Neyse ki, bunu kendi kendine çözmüştü.

Sin'in bana kino yapmamı söylediğini hatırlayıp kolumu beline doladım. Fakat bu sefer kendini geri çekti. Bu kesinlikle bir İLİ değildi. Tekrar denemek üzere ona doğru bir adım attığımda, barda beraber durduğu çocuklardan birisi geldi. Ben orada aptalca beklerken onunla cilveleşti. Birkaç dakika sonra arkasını döndüğünde, bir ara bir şeyler yapalım dedim. Kabul etti ve birbirimize numaralarımızı verdik.

Mystery, Sin ve arabadaki tüm çocuklar numara değişimini izlediler. Limuzine atladığımda numara alışımla gurur duyar vaziyetteydim. Ancak Mystery etkilenmemişti.

"O numarayı aldın çünkü kıza fazla baskı yaptın, seninle oynamasına izin verdin," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Sana hiç kedi ve iplik hikâyesini anlattım mı?"

"Hayır."

"Dinle. Hiç bir kediyi iple oynarken gördün mü? İp kafasının üstünde erişemeyeceği bir yerde sallanırken, ipe ulaşmak için deli olur. Havaya zıplar, etrafında döner ve tüm oda boyunca ipi kovalar. Ancak ipi bıraktığında ve kedinin pençelerine düştüğünde, ipe bir saniyeliğine bakar ve bırakıp gider. Sıkılmıştır. Artık onu istemiyordur."

"Yani?"

"Yani, kolunu kızın beline doladığında kendini geri çekti. Ama sen ona bir fino köpeği gibi geri koştun. Onu cezalandırmalıydın – arkanı dönüp başkasıyla konuşmalıydın. Onun senin ilgini tekrardan çekmesi

için çalışması lazımdı. Ondan sonra, o salakla konuşması bitene kadar seni bekletti."

"Ne yapmalıydım?"

"Demeliydin ki, 'Sizi yalnız bırakayım,' ve yürümeye başlamalıydın, sanki hiç umurunda değilmiş gibi, sanki kızı ona veriyormuşsun gibi – senden daha çok hoşlandığını bilmene rağmen. Ödül senmişsin gibi davranmalısın."

Gülümsedim. Gerçekten anlamıştım.

"Evet," dedi, "dans eden ip olmalısın."

Sessizleştim, koltuğuma gömülüp limuzinin barına doğru ayaklarımı uzatarak bunu düşünmeye başladım. Mystery Sin'e döndü ve birkaç dakika aralarında bir şeyler konuştular. Sanki beni tartışıyorlarmış gibi geldi.

Onlarla göz göze gelmemeye çalıştım. Bana bu atölye için henüz hazır olmadığımı, bir altı ay çalışıp tekrardan denemem gerektiğini söyleyeceklerini düşündüm.

Ansızın Mystery ve Sin tartışmalarını bitirdiler. Mystery kocaman bir gülümsemeyle bana doğru baktı.

"Sen bizden birisin," dedi. "Sen bir yıldız olacaksın."

6

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Seksin Büyüsü
YAZAN: Mystery

Los Angeles'taki Mystery Yöntemleri atölyem muhteşemdi. Bir sonraki atölyemde, sihirle zihin gücünü göstermenin birkaç etkileyici yöntemini öğretmeye karar verdim. En nihayetinde bazılarınızın etkileyici kişiliğinizi aktarmak için bir şeylere ihtiyacı var. Herhangi bir dayanak noktanız olmadan başlarsanız –yani "Merhaba, ben muhasebeciyim" derseniz– hedefinizin ilgisini çekemez ve onda merak uyandıramazsınız.

Atölyeden bu yana, BuTEK modelini tekrardan inceledim ve onu 13 detaylı basamağa ayırdım. Tüm yaklaşmaların temel kalıbı şu şekildedir:

1. Bir odaya girdiğinizde gülümseyin. Hedef olan grubu belirleyin ve 3 saniye kuralını uygulayın. Çekinmeyin – derhal yaklaşın.
2. Ezberlediğiniz açılışlardan birini söyleyin – iki veya üç taneyi arka arkaya değil.
3. Açılışın sadece hedefi değil grubu açması gerekir. Konuşurken hedefle mümkün olduğunca ilgilenmeyin. Eğer grupta erkekler varsa, ilginizi onlara kaydırın.
4. Hedefi üzerinde çalıştığımız neglerden biriyle negleyin. Ona, "Ne sevimli. Güldüğün zaman burnun oynuyor," deyin. Sonra da arkadaşlarının bunu fark etmelerini ve gülmelerini sağlayın.

5. Kişiliğinizi tüm gruba aktarın. Bunu hikâyeler, sihirbazlık, anekdotlar ve espriler aracığıyla yapın. Dikkatinizi erkeklere ve daha az çekici kadınlara verin. Bu sürede, hedef sizin ilgi odağı olduğunuzu görecektir. Fotoğraf yöntemi* gibi birkaç ezbere hareket yapabilirsiniz, ancak yalnızca engellere.
6. Uygunsa hedefi tekrardan negleyin. Örneğin, fotoğraflara bakmak isterse, "Aman Tanrım, ne kadar açgözlü, onunla nasıl takılıyorsunuz?" deyin.
7. Gruba, "Herkes birbirini nereden tanıyor?" diye sorun. Eğer hedef gruptan birisiyle beraberse, ne kadar zamandır birlikte olduklarını sorun. Eğer ciddi bir ilişki ise "Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek ayrılın.
8. Eğer boştaysa, gruba "Arkadaşınızı uzak tuttum, onunla birkaç dakika konuşmamın bir sakıncası var mı?" diye sorun. Her zaman, "Tabii ki, onun için sorun olmayacaksa," derler. Eğer geçtiğimiz adımları doğru şekilde uyguladıysanız, kız kabul edecektir.
9. Onu, güzel bir şey göstereceğinizi söyleyerek gruptan ayırın. Yakın bir yere oturmaya götürün. Kalabalık arasından geçerken, kino testi yapın ve elini tutun. Eğer o da sıkarsa, oyundadır demektir. Başka İLİ'ler bulmaya çalışın.
10. Birlikte otunın ve ona bir EPS testi olan işaret okuması yapın, veya onu etkileyecek ve onda merak uyandıracak herhangi bir şey yapın.
11. Ona, "Güzellik yaygındır ama az bulunan, insanın enerjisinin ve hayata bakışının iyi olmasıdır. Söyle bana, içinde, seni bu kalabalıktaki herhangi bir kızdan daha çok tanımak istememi gerektirecek ne var?" deyin. Eğer sıralamaya başlarsa bu bir İLİ'dir.
12. Konuşmayı bırakın. Sözü, "Peki?" diye başlayan bir soruyla devam ettiriyor mu? Eğer ettiriyorsa, 3 tane İLİ gördünüz demektir ve devam edebilirsiniz...
13. Öpücük kapatması. Durduk yerde, "Beni öpmek ister misin?" diye sorun. Bulunduğunuz ortam ve koşullar fiziksel yakınlaşmaya izin vermiyorsa, kendinize bir zaman sınırı koyun ve "Gitmek zo-

* Fotoğraf yöntemi henüz tab ettirilmiş görüntüsü verecek şekilde cebinizde bir zarf içerisinde fotoğraf taşımaktır. Oysa, her fotoğraf, kadın avcısının karakterinden değişik bir özelliği vurgulamak adına önceden seçilmiştir: Kadın avcısının güzel kadınlarla, çocuklarla, hayvanlarla, ünlülerle, arkadaşlarla eğlenirken veya paraşütle atlama ya da roller-blade gibi bir aktif spor yaparkenki fotoğrafları gibi. Kadın avcısının, her fotoğraf için kısa bir hikâyesi de olmalıdır.

rundayım ama buna devam etmeliyiz," deyin. Sonra da numarasını alıp ayrılın.

-Mystery

- Kafandaki peruk mu? Hmm neyse güzel görünüyor
- Saçların (aşağıda/yukarıda) daha güzel olurdu.
- Sen bu saç stiline ne diyorsun? Tost? "Gülümseyin"

- Gözlerinde çapak var. Yoo, ovalama... Ben gözlerdeki çapakları çok severim.

- Güzel gözlerin var. Dokunabilir miyim?

- Ellerin erkeğinkilere benziyor.

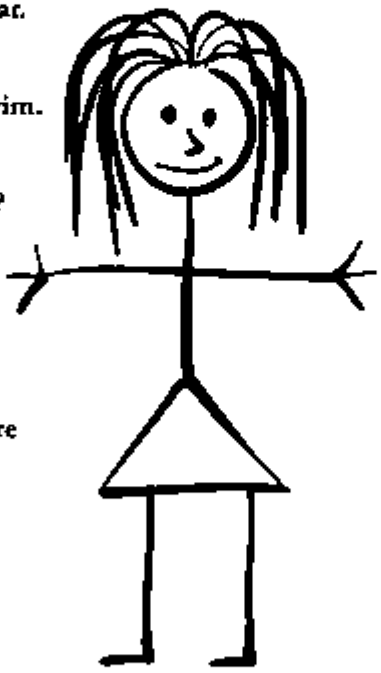

- Ne sevimli... Konuşurken burnun sallanıyor.
- Bir şeyler daha söyle. "Gülümseyin"

- Ihhh. Üstüme tükürdün!

- Gözlerini çok fazla kırpıyorsun.

- Güzel tırnaklar. Gerçekler mi? Hmm... Neyse güzel görünüyorlar.

- O eteği beğendim. Bu günlerde, çok popüler.

- O eteği beğendim. Birkaç dakika önce aynısından bir kızın üstünde gördüm.

- Ayakkabıların rahat görünüyor.

7

Aşk Sanatı'nı yazan Romalı şair Ovidius'u; İspanyol asillerinin sömürüleri üzerine yazan esratengiz çapkın Don Juan'ı; giyotinle idam edilen efsanevi Fransız zampara Duke de Lauzun'u ve yüzden fazla zaferini dört bin sayfalık anı defterinde detaylarıyla anlatan Casanova'yı elbette biliyorduk. Ama çağdaş baştan çıkartmanın babası hiç şüphe yoktu ki, uzun boylu, zayıf, çopur suratlı, kendi kendini kral ilan eden California'dan, Marina Del Reyli ezik Ross Jeffries'di. Bir guru, tarikat lideri, sosyal bir atsineğiydi ancak üst düzey hükümet görevlileri, haber alma memurları ve şifre çözücülerin de dahil olduğu 6000 kişilik azgın bir erkekler ordusuna komuta ediyordu.

Silahı sesiydi. Usta hipnotizmacılardan Hawaiili Kahunas'a kadar herkesi yıllar boyunca inceledikten sonra, tepki veren herhangi bir kadını şehvetli bir harca dönüştürecek teknolojiyi –ve kesinlikle bunda bir yanlışlık yoktu, neyse oydu– keşfettiğini iddia ediyordu. Tom Cruise'un *Magnolia* filmindeki karakterinin esin kaynağı olduğunu iddia eden Jeffries, buna Hızlı Baştan Çıkartma diyordu.

Jeffries, Hızlı Baştan Çıkartma'yı 1988 yılında, Anthony Robbins gibi kişisel gelişim ustalarının yükselmesine önayak olan ve 1970'lerin kişisel gelişme çılgınlığının sonucunda ortaya çıkmış hipnozla psikolojinin birleşimi neuro-lingusitic programlama (NLP) yardımıyla beş yıllık sessizliğini yendikten sonra geliştirmişti. NLP'nin ana kuralı, birinin duygularının, düşüncelerinin ve davranışlarının –veya başkalarının duygularının, düşüncelerinin ve davranışlarının– alt beyni etkileyecek şekilde tasarlanmış kelimeler, ifadeler ve jestler vasıtasıyla değiştirilebileceği prensibine dayanır. Jeffries, NLP'nin baştan çıkartma sanatını değiştirebilecek potansiyele sahip olduğunu görmüştü.

Mystery'nin sahneye çıkıp atölyelerinde ders vermeye başlamasına dek, Jeffries, kendi okulu *Hızlı Baştan Çıkartma*'nın, kadınların dudaklarının, erkeklerinkine değmesini sağlayacak en baskın yöntem olması için sahadaki tüm rakiplerini ya dava etti ya yok etti, ya da onlardan daha fazla dayandı.

Bundan dolayı, Mystery'nin ilk atölyesine tanık olmamın İnternet'teki yankıları çok büyük oldu. Mystery hayranları derslerin yararlı olup olmadığını öğrenmek isterken; düşmanları da, özellikle Jeffries ve müridleri, onu yok etmek istiyorlardı. Sonuçta, kendimi sorumlu hissederek deneyimlerimi detaylıca anlatan bir yazı yazdım. Yorumlarımın sonunda, Los Angeles'taki tüm kanatlara kendilerini daha güvenli, daha akıllı ve sosyal olarak daha rahat hissedeceklerini söyledim. İyi bir kadın avcısı olmak için, Mystery'nin her yaptığını iyice sindirmem gerektiğini biliyordum. Bunun da tek yolu pratik yapmaktan geçiyordu – her gece barlara ve kulüplere gitmem gerekliydi, ta ki Dustin gibi doğal ya da Mystery gibi yapay olana kadar.

Atölye ile ilgili yorumum internette göründüğü gün, Enricolu, kendini bir Ross Jeffries öğrencisi olarak tanıtan Grimble'dan bir e-posta aldım. Onun deyimiyle benle "şarj etmek" istiyordu. Şarjetmek terimi, Ross Jeffries'in kedisi Şarja'dan türeyip kadın avcıları jargonuna girmişti. Ona numaramı gönderdikten bir saat sonra Grimble beni aradı. Mystery'den daha çok, Grimble beni bu gizli olarak tanımlanabilecek topluluğun içerisine sokmaya teşvik etti.

"Hey, adamım," dedi, şüpheci, ıslığımsı bir ifadeyle. "Eee, Mystery'nin oyunu hakkında ne düşünüyorsun?"

Ona yargılarımı anlattım.

"Vay, hoşuma gitti," dedi. "Ancak bir ara benimle ve Twotimer ile takılmalısın. Ross Jeffries ile çok şarj ediyoruz."

"Gerçekten mi? Onunla tanışmayı çok isterim."

"Dinle. Sana bir sır vereyim mi?"

"Tabii."

"Kovalarken teknolojiyi ne kadar kullanıyorsun?"

"Teknoloji mi?"

"Bilirsin, ne kadar teknik ve ne kadarı sadece konuşma?"

"Sanırım, yüzde elli elli," dedim.

"Ben neredeyse yüzde 90'dayım."

"Ne?"

"Evet, paketlenmiş bir açılıştan sonra, ona değer gösterirm ve onu kendinden geçirecek trans kelimeleri bulurum. Ondan sonra, gizli kalıplardan birine girerim. Ekim Adamı serisini biliyor musun?"

"Hiç duymadım, Arnold Schwarzenegger oynamıyorduysa tabii."

"Of, adamım. Geçen hafta burada bir kız vardı ve ben ona yepyeni bir kimlik verdim. Ona cinsel değer gösterimi yaptım ve de onun tüm

zaman kavramını ve içsel gerçekliğini değiştirdim. Sonra da elimi sırtında gezdirip, ona fark etmesini söyledim," –ve tam orada sesini yavaş, hipnotik bir hale soktu– "dokunduğum her yer... sende bir enerji şeridi bırakıyor... ve ne zaman bu enerjini dağıldığını hissetsen, çok daha yoğunlaşan bu duyguları hissetmeyi daha fazla istiyorsun."

"Ve daha sonra?"

"Parmağımı dudaklarına sürdüğümde, onu emmeye başladı," diye bir zafer edasıyla anlattı. "Tam kapatma!"

"Vay canına," dedim.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bu teknolojiyi istiyordum. Aklıma, zamanında eve getirdiğim kadınların, yatağımın üstüne oturtup onları öpmek için eğildiğimde "Sadece arkadaş olalım," demeleri geliyordu. Aslında bu o kadar geçerli bir reddedilme deneyimiydi ki, Ross Jeffries bunun için bir kısaltma bile üretmekle, "SADK" kalmamış, buna karşı bir savunmalar dizisi bile geliştirmişti.*

Grimble ile iki saat konuştum. Onunla yatmak için para veren kadınlarla kurduğu bir tarikatı olduğu söylenen efsanevi Steve P.'den; bir jakuzi, beş kadın ve de kendinin dahil olduğu bir olay sayesinde, Ross'un en ünlü öğrencisi haline gelen Rick H.'ye kadar herkesi tanıyor görünüyordu.

Grimble mükemmel bir kanat olacaktı.

---

* Jeffries'in bu tavra verilecek cevaplarından biri "Ben öyle bir şeye söz veremem. Arkadaşlar birbirlerini o tür bir kalıbın içine sokmazlar. Sana vereceğim tek söz, ikimizin de gerçekten rahat, istekli ve hazır olmadığı sürece hiçbir şey yapmayacağımdır."

8

Ertesi gece şarj etmek için Grimble'ın Enrico'daki evine gittim. Bu, Mystery'nin atölyesinden sonra ilk kez sahaya çıkışım olacaktı. Aynı zamanda bu, internette tanıştığım birisiyle de ilk kez beraber zaman geçirişimdi. Onun hakkında tek bildiğim, kızlardan hoşlandığı ve üniversite öğrencisi oluşuydu.

Arabayı park ettiğimde, Grimble'ın yüzünde pek de güven vermeyen geniş bir gülümseme vardı. Tehlikeli veya bayağı görünmüyordu. Sadece bir politikacı ya da satıcı gibi veya belki de bir baştan çıkartıcı gibi kaypak görünüyordu. Alman olmasına rağmen arpa rengi bir teni vardı. Aslında, Otto von Bismark'ın soyundan geldiğini iddia ediyordu. Burnundan ilerde duran kılsız, korkutucu derecede kabarık göğsünü ortada bırakan, düğmeleri açık çiçek desenli gümüş rengi bir gömleğin üzerine, kahverengi bir deri ceket giymişti. Elinde, arabanın arka koltuğuna attığı video kasetlerle dolu bir torba vardı. Bana bir sansarı çağrıştırdı.

"Bunlar Ross'un seminerlerinden bazıları," dedi. "DC'deki semineri gerçekten beğeneceksin, çünkü orada hipnosentezin içine gerçekten dalıyor. Diğer kasetler Kim ve Tom'un." – Ross'un eski kız arkadaşı ve onun yeni erkek arkadaşı. "Onların New York semineri, 'İleri çapalama ve diğer sinsi şeyler.'"

"Çapalama nedir?" diye sordum.

"Kanadım Twotimer tanıştığınızda sana gösterecek. Hiç baharatlı çapalama yaşadın mı?" Öğrenecek çok şeyim vardı. Erkekler birbirleriyle genelde kadınlarınki kadar derin bir duygu seviyesinde ya da samimiyette konuşmazlar. Kadınlar her şeyi tartışırlar. Erkekler bir arkadaşlarını yattıktan sonra gördüklerinde, "Nasıl gitti?" derler. Cevaben de ya iyiydi ya da kötüydü diye bir karşılık alırlar. Bu şekilde yapılır. Deneyimleri detaylıca anlatmak, arkadaşlarınıza, aslında görmeyi gerçekten istemedikleri zihinsel imgelenmeleri vermenize neden olur. Erkeklerin en iyi arkadaşlarını çıplak veya sevişirken görmeleri tabudur çünkü bundan tahrik olabilirler – bunun da anlamını hepimiz biliyoruz.

Şehvetli düşünceleri yaşamaya başladığım altıncı sınıftan bu yana, seksin sadece dışarıya çok çıkan ve kendilerini ihtimallere açan erkeklerin başına geleceğini zannederdim – ki, zaten buna da bu sebepten dolayı düşürmek deniyordu. Kemerlerindeki tek silah ısrarcılıktı. Tabii ki, kadınların yanında cinsel olarak son derece rahat olabilen, onlar ayaklarına kapanana dek acımasızda takılan bazı erkekler var. Fakat ben onlardan değilim. Bir kadına saati veya Melrose Bulvarı'nı sormak için tüm güvenimi toplamalıydım. Grimble'ın bahsettiği çapalama, değerleri ortaya çıkartma, transa geçirecek kelimeleri bulma veya diğer başka terimlerle ilgili hiçbir şey bilmiyordum.

Bu teknoloji olmaksızın birisiyle nasıl yatabilmiştim?

Valley'de sessiz bir salı gecesiydi ve Grimble'ın bildiği gidebileceğimiz tek yer yerel TGI Friday's'di. Arabada, Rick H.'nin kovalama kasetlerini dinleyerek, gülüşler deneyerek ve koltuklarımızda dans ederek alıştırma yaptık. Bu yaptığım belki de en saçma şeydi ama kendine ait davranış biçimi ve kuralları olan yeni bir dünyaya giriyordum. Restoranın kapısından içeri girdik – güvenli, gülümseyerek ve alfa. Ne yazık ki kimse fark etmedi. İçeride, barda beysbol maçı seyreden iki kişi, köşedeki masada bir grup işadamı ve çoğunluğu erkek olan bar personeli vardı. Balkona doğru süzüldük. Kapıyı ittirdiğimizde, ardında bir kadın belirdi. Öğrendiklerimizi sınamanın zamanıydı.

"Hey," dedim ona. "Bir konuda fikrini almama izin ver."

Durdu ve dinlemeye başladı. 1 metre 50 santim boyundaydı, kısa kıvırcık saçları ve de pek de sıkı olmayan bir vücudu vardı, ama gülümseyişi güzeldi; iyi bir alıştırma olacaktı. Maury Povich açılışını kullanmaya karar verdim.

"Şuradaki arkadaşım Grimble'ı bugün Maury Povich Şovu'ndan aradılar," diye başladım. "Öyle görünüyor ki gizli hayranlarla ilgili bir bölüm yapacaklar. Aslında ondan hoşlanan birisi var. Sence şova katılmalı mı katılmamalı mı?"

"Tabii ki," dedi. "Neden olmasın?"

"Ama ya gizli hayranı bir erkekse?" diye sordum. "Talk şovlarda her zaman beklenmedik ve çarpık bir şey yapma gereği hissederler. Ya da o bir akrabasıysa?"

Bu yalan söylemek değil, flört etmek.

Güldü. Mükemmel. "Sen şova gider miydin?" diye sordum.

"Muhtemelen hayır," diye cevap verdi.

Ansızın Grimble çıkageldi. "Demek sen benim şova çıkmamı istiyorsun, ama kendin şova gitmezdin," diye iğneledi. "Maceraperest falan değilsin, değil mi?" Onu çalıştırken seyretmek harikaydı. Ben konuşmayı havadan sudan bir tarafa çekecekken, o şimdiden kızı cinsel bir yerlere doğru götürüyordu bile.

"Öyleyim," diye itiraz etti.

"O zaman kanıtla bana," dedi, gülümseyerek. "Ufak bir egzersiz yapalım. Bunun adı hipnosentez." Ona doğru bir adım daha yaklaştı. "Daha önce hipnosentezi duydun mu? Hayatta istediğin ve hissetmeyi arzuladığın her şeye ulaşmanı sağlayacak bütün kaynakları sana sunacak bir şey."

Hipnosentez, hızlı çapkınların cephaneliğindeki sinir gazı gibiydi. Gerçek anlamında, hislerin sentezlenmesiydi. Kadın tavlama çerçevesinde ise, hipnosentez, kadının üst bilinç haline geçerek zevkli imgeler görmesini ve tutkularının çağlamasını sağlayan, uyanıkken yapılan bir hipnoz türü olarak görülebilirdi. Amaç, onu kontrol edilemez biçimde azdırmaktı.

Kız kabul etti ve gözlerini kapadı. En sonunda, Ross'un gizli yollarından birini duyma fırsatına erişmiştim. Fakat Grimble başlar başlamaz, fanila giymiş, kalın, kırmızı yüzlü bir adam onun üstüne yürüdü.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Grimble'a.

"Ona, hipnosentez denen kendini geliştirme egzersizi gösteriyorum."

"Öyle mi? O benim karım."

Evlilik yüzüğünü kontrol etmeyi unutmuştum ama Grimble'ın böyle ufak bir aksaklığı problem edeceğinden de şüpheliydim.

Onu etkisiz hale getirmek için hiçbir fikrim yoktu. Scott Baio kadar rahat görünmüyordu. "Sana da egzersizi gösterebilir," dedim belli belirsiz. "Gerçekten güzeldir."

"Ne sikim hakkında konuştuğunuzu hiç bilmiyorum," dedi adam. "Bunun benimle ilgisi ne?" Bana doğru bir adım daha attı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Viski ve soğan halkası gibi kokuyordu.

"Sana şey olup olmadığını... şey..." diye kekeledim. "Boş ver."

Ellerini kaldırdı ve beni ittirdi. Her ne kadar kızlara 1.75 olduğumu söylesem de aslında boyum 1.70. Başımın üstü adamın omuzlarına anca geliyordu.

"Yeter artık," dedi karısı, eski hedefimiz. Bize doğru döndü. "Sarhoş o. İçince böyle oluyor."

"Nasıl yani?" dedim. "Saldırgan mı?"

Üzgünce gülümsedi.

"Bence harika bir çiftsiniz," dedim. Onu etkisiz hale getirme çabalarım net olarak boşa çıkmıştı, çünkü o beni etkisiz hale getirmek üzereydi. Bir şeyleri yırtmaktan bahsederken, sarhoş suratı benim yüzümden beş santim uzaktaydı.

"Sizle tanıştığıma memnun oldum," diye gıcırdadım, yavaşça geri çekilerek.

Arabaya sığınırken, "Bana hatırlat da sana GAER'lerin üstesinden gelmeyi öğreteyim," dedi Grimble.

"GAER mi?"

"Evet, grubun alfa erkeği."

Hmm, anladım.

9

4 gün sonra, bir cumartesi öğleden sonrasında evimde yalnız başıma oturmuş bana verdiği videoları seyrederken, Grimble iyi bir haber vermek için aradı. O ve kanadı Twotimer, Getty Müzesi'nde yapacakları bir keşif öncesinde California Pizza Kitchen'da Ross Jeffries ile buluşacaklardı ve ben de davetliydim.

On beş dakika önceden oraya gittim, bir masa seçtim ve Ross, Grimble ve Twotimer gelene kadar basurdığım baştan çıkarma yazılarının üzerinden geçtim. Twotimer'ın üzerinde, meyankökü sapı sertliğinde jölelenmiş siyah saçlarıyla aynı renkte, yılan kalitesinde bir deri ceket vardı. Bebeksi yuvarlak yüzüyle Grimble'ın bisiklet pompasıyla şişirilmiş bir klonu gibiydi.

Kendimi tanıtmak üzere ayağa kalktığımda, Ross sözümü kesti. Tanıştığım en kibar insan değildi. Yürüdüğünde bacaklarının etrafında dalgalanan uzun yün bir palto giymişti. Zayıftı, gri pis sakalı ve yağlı cildiyle şapşal bir görüntüsü vardı. Kısa, dağınık kül rengi kıvırcıklarla belirlenmiş saç çizgisinin altındaki burnu öylesine çıkıntılıydı ki paltosunu üstüne asabilirdi.

"Eee, Mystery'den nelet öğrendin?" diye sordu Ross alaycı bir tavırla.

"Bir sürü şey," dedim ona.

"Ne gibi?"

"Hmm. Ne zaman bir kızın beni çekici bulduğunu merak ederdim. Artık biliyorum."

"Peki artık nasıl biliyorsun?" diye sordu.

"Üç tane ilgi işareti gördüğümde."

"Say onları."

"Bir bakalım. Kız senin ismini sorduğunda."

"Bu bir."

"Onun elini avcuma koyup sıktığımda, o da karşılık olarak sıkıyorsa."

"Bu iki."

"Ve, hmm, geri kalanları şu anda hatırlayamıyorum."

"Aha." Yerinden sıçradı. "Demek ki, o kadar da iyi bir öğretmen değil? Değil mi?"

"Hayır, bence harika bir öğretmen," diye itiraz ettim.

"O zaman üçüncü ilgi işaretini söyle."

"Şu anda o aklıma gelmiyor." Köşeye kıstırılmış bir hayvan gibi hissettim.

"Dava kapanmıştır," dedi. Gerçekten iyiydi.

Siparişlerimizi almaya balıketinde, kahverengi saçlı, kısa boylu, mavi ojeli bir garson kız geldi. Ross ona baktı ve bana göz kırptı. "Bunlar benim öğrencilerim," dedi kıza. "Ben de onların hocasıyım."

"Gerçekten mi?" dedi kız, ilgilenmiş gibi görünerek.

"Sana insanların arzu ettikleri kişiyi etkilemek için zihin kontrolü kullanabileceklerini söylesem ne derdin?

"Hadi oradan."

"Evet, bu doğru. Seni bu masadaki herhangi birine âşık edebilirim."

"Peki bu nasıl olacak? Zihin kontrolüyle mi?" Şüpheciydi ama merak da ediyordu.

"Sana bir şey sormama izin ver. Gerçekten birinden etkilendiğinde, bunu nasıl anlarsın? Başka bir deyişle, içinden bunun farkına varmanı sağlayan ne gibi sinyaller alırsın," –ve tam bu anda sesini alçaltarak ve her kelimeyi yavaşça vurgulayarak– "bu adamı gerçekten çok çekici bulduğunu?"

Bu sorunun amacının, onun varlığında çekiciliği hissetmesi ve onun yüzünü bu duygularla özdeşleştirmesi olduğunu sonradan öğrendim.

Bu biraz düşündü. "Hmm, sanırım karnımda komik bir his oluşur, sanki kelebekler uçuyormuş gibi."

Ross elini, avuç içi yukarı gelecek şekilde kendi karnının önüne koydu. "Evet, ve bahse girerim ki daha çok etkilendiğinde, karnından daha da çok kelebek yukarıya çıkar" –elini yavaşça kalbinin seviyesine kadar yükseltti– "ta ki, yüzün kızarana kadar... şu anda olduğu gibi."

Twotimer eğildi ve fısıldadı: "Buna çapalama denir. Bir duyguyu ya da hissi –çekicilik gibi– dokunmayla veya bir jestle bağdaştırmaktır. Şimdi, Ross elini her öyle kaldırdığında, kız onu çekici bulacak."

Ross'un hipnotize edici, fingirdek konuşmasının sonra, garson kızın gözleri donuklaştı. Ross, onunla oynama fırsatını acımasızca değerlendirdi. Elini, asansör gibi her birkaç saniyede midesinden yüzüne doğru kaldırırken, bunun her defasında kızın yüzünü kızartışına gülüyordu. Taşıdığı tabaklar unutulmuş, güçsüzleşen kolunun üzerinde tehlikeli bir şekilde dengedeydiler.

"Erkek arkadaşınla," diye devam etti Ross "birbirinize ânında vurulmuş muydunuz?" Ellerini çırptı ve onu trans halinden kurtardı. "Yoksa zamanla mı oldu?"

"Aslında, biz ayrıldık," dedi kız. "Ama zamanla oldu. Önceleri arkadaştık."

"Sence de daha iyi değil mi, o etkileşimi birisi için ânında hissetmek?" Ellerini bir asansör misali kaldırdı ve kızın gözleri tekrardan donuklaşmaya başladı. Kendini işaret etti, ki bence bu da kızın o birisinin kendisi olduğunu düşünmesini sağlayacak başka bir NLP numarasıydı. "İnanılmaz, değil mi?"

"Evet," diye onayladı kız, öbür masaları tamamen unutarak.

"Erkek arkadaşının sorunu neydi?"

"Hiç olgun değildi."

Ross fırsatı değerlendirdi. "Demek ki, daha olgun erkeklerle çıkmalısın."

"Aslında sen konuşurken, bunu düşünüyordum." Kıkırdadı.

"İddiaya girerim ki bizim masaya ilk geldiğinde, etkileneceğini düşündüğün son kişi bendim."

"Garip," dedi, "çünkü sen benim her zamanki tipim değilsin."

Ross ona, çalışmadığı bir zaman bir araya gelip kahve içmeyi teklif etti, kız da teklifin üstüne atlayarak ona telefon numarasını verdi. Tekniği Mystery'ninkinden bir hayli değişikti ama bu da gerçekten işe yarıyordu.

Ross, yüksek sesle, galip bir kahkaha attı. "Evet, diğer müşterilerin muhtemelen sinirleniyordur. Fakat gitmeden önce sana bir şey söyleyeyim. Neden senin tüm o güzel duygularını alıp" –ellerini yine kaldırarak– "bütün gün yanında taşıyabilesin diye"–bir şeker poşeti aldı ve havadaki eline sürdü– "bu şeker poşetinin içine koymuyoruz?"

Kıza şeker paketini uzattı. Önlüğünün içine koydu ve uzaklaştı, hâlâ pancar kırmızısıydı.

Twotimer uslayarak, "Bu baharatlı çapalamaktır," dedi. "Adam gittikten sonra, şeker paketi kıza, onunla hissettiği güzel duyguları hatırlatacak."

Restorandan ayrılırken, Ross numarasının tamamen aynını başka bir garson kıza yaptı ve onun numarasını aldı. Her iki kadın da yirmili yaşlarındaydı, Ross ise kırklarında. Şaşkına dönmüştüm.

Ross'un Saab'ına doluşup Getty'ye doğru yola koyulduk. Arabayı sürerken, "Kadınlardan istediğin her şey –beğenilme, şehvet, etkileme–

sadece kafaları ve bedenleri arasında içsel bir süreçtir," diye anlattı. "Bu süreci başlatmak için yapman gereken ise, onu bedenine ve beynine götürecek sorular sormak ve de cevaplaması için bunları gerçekten deneylemesini sağlamak. Sonrasında bu etkilenme hislerini seninle bağdaştıracaktır."

Arkada benimle oturan Twotimer, bir tepki görmek için suratımı tarıyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İnanılmaz," dedim.

"Şeytani," diye düzeltti, dudaklarının arasından ince bir gülümsemeyle.

Getty'ye vardığımızda, Twotimer ilgisini Ross'a yöneltti. "Sana October Man serisini sormak istiyorum," diye dürttü. "Birkaç adımın sırasını karıştırıyorum."

Ross ona döndü. "Bunların çok kötü şeyler olduğunun farkındasın ya?" Konuşurken, Ross Twotimer'ın göğsünde, kalbinin üstüne parmağını salladı. Yeniden çapalıyor, kötülük fikrini yasaklanmış kalıpla ilişkilendirmeye çalışıyordu. "Onları seminerlerimde öğretmememin bir sebebi var."

"Neden ki?" diye sordu Twotimer.

"Çünkü," diye cevapladı Ross, "bu, bir çocuğun eline dinamit vermek gibi bir şey."

Twotimer tekrar gülümsedi. Tam olarak ne düşündüğünü söyleyebilirdim – çünkü, benim zihnimde, *şeytani* lafı o gülümsemeye çapalanmıştı.

Twotimer, müzenin 20. yy. öncesi sanat koleksiyonlarını gezerken açıkladı, "Darwin en iyi olanın hayatta kalmasından bahsederdi. Eski zamanlarda, bu, güçlü olanın hayatta kalmasıydı. Fakat fiziksel güç günümüz toplumunda ilerlememize yetmiyor. Kadınlar, beyinlerinin fantezi kısımlarını kelimeler ve dokunma yardımıyla nasıl tetikleyeceklerini bilen baştan çıkarıcılarla çiftleşiyor." Benimle konuşmasında, hareket edişinde, bana bakışında yapay ve üzerinde çalışılmış bir şeyler vardı. Sanki ruhumu gözlerine çekiyormuş gibi hissettim. "Yani güçlü olanın hayatta kalması bir tarih hatası değil. Oyuncular olarak yeni bir çağın kapısında duruyoruz: en mükemmel olanın hayatta kalması."

Bu fikir hoşuma gitmişti ancak güçlü olmadığım kadar mükemmel de değildim. Hızlı ve değişken bir konuşmam, kısır hareketlerim, garip bir vücut dilim vardı. Benim için hayatta kalmak uğraş isteyecekti.

"Casanova bizden biriydi," diye devam etti Twotimer. "Fakat biz daha iyi bir hayat yaşıyoruz."

"O günün etik kurallarında bir kadını tavlamak çok daha fazla uğraş gerektirmiştir," dedim, faydalı bir katkı yapma isteğiyle.

"Teknolojimiz de var."

"NLP'den mi bahsediyorsun?"

"Sadece o değil. O tek başına çalışmak zorundaydı." Gözlerimin içine daha da işlerken sırıtıyordu. "Birbirimize sahibiz."

Galerilerde gizli gizli dolaşıp resimlere bakan insanları seyrettik. Twotimer ve Grimble'ın bir sürü kadınla konuştuklarını gördüm. Fakat Ross'un önünde yaklaşmaya çok korkuyordum: Yo-Yo Ma'nın önünde çello çalmak gibiydi. Her şeyimi eleştireceğinden ya da teknolojisini yeterince kullanmadığımdan dolayı kızacağından korktum. Diğer taraftan, bu adam, öğrencilerine güvensizliklerini yenmeleri için rasgele kadınlara gidip, "Merhaba, ben Marslı Manny, en sevdiğiniz tat ya da bowling topu nedir?" diye sormalarını tavsiye eden biriydi. Yani onun önünde aptal durumuna düşmekten çekinmemeliydim. O zaten aptallar yaratıyordu. Günün sonunda Ross 3 numara, Twotimer ve Grimble ikişer numara almıştı. Bense hiç bir şey almamıştım.

Müzenin otoparkına giden trene bindiğimizde, Ross yanımdaki koltuğa kaydı. "Dinle," dedi. "Birkaç ay içerisinde bir seminer düzenleyeceğim. Senin bu seminere bedava katılmana izin vereceğim."

"Teşekkürler," dedim.

"Ben senin yeni hocan olacağım. Mystery değil. Göreceksin ki benim öğretilerim yüz kat daha kuvvetli."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Benim için yanşıyorlardı – bir SHUT için.

"Bir şey daha var," dedi Ross. "Karşılığında, beni beş –yok, altı– tane, süper ateşli kızların olduğu bir Hollywood partisine götürmeni istiyorum. Ufkumu genişletmem lazım."

Gülümsedi ve başparmağını çenesine sürerek sordu, "Anlaştık mı?" Beni çapaladığından emindim.

Pick up Artist
aşamalarını öğrenmek için
Alfaloji Forum'a
kaydolun.

https://alfaloji.net

3. ADIM

DEĞER KATIN

Erkeğim Barry gibi mükemmel, sesi kalın.
Denzel gibi yüzü ve Arnold gibi vücuduyla....
Benim için çok önemli olan
zihni doyurucu konuşmaları var,
bu da benim için çok önemli,
çünkü iyi erkek bulmak gerçekten zor.

-Salt'n Pepa,
"Whatta Man"

1

En iyi avcılar ormanda, pençeleri dışarıda, dişlerini göstererek yatmazlar. Avları onlardan kaçacaktır. Avlarına yavaşça ve zararsızca yaklaşırlar, güvenlerini kazanırlar, sonra da saldırırlar. En azından, Sin bana bunları söylemişti. Buna şakacıktan Sin Yöntemi diyordu.

Mystery atölyeden sonra Toronto'ya uçmuş olmasına rağmen, Sin'le irtibatımı kesmedim. Bir kadının onun evine ilk kez gelişini, Sin'in onu boynundan nasıl duvara doğru fırlatıp tam öpecekken serbest bıraktığını ve de kadının adrenalin seviyesinin korku ve tahrik duygularıyla birlikte tavana vuruşunu seyrettim. Sonra ona yemek yapıp tatlıya kadar tek kelime etmeyişini, bir kaplanın avına baktığı gibi ona bakmasını ve bastırılmış bir şehvet tonuyla, "Şu anda sana yapmayı düşündüğüm şeyleri bilmek dahi istemezsin," deyişini. Bu genelde eve gitmek için müsaade istediğim andı.

Grimble'ın artan sinsiliğiyle, yırtıcı Sin daha da sadık bir kanat haline geliyordu, fakat arkadaşlığımız uzun sürmedi. Beverly Center alışveriş merkezindeki bir öğleden sonra şarjından sonra Sin subay olarak hava kuvvetlerine katılacağını söyledi.

Alışveriş merkezinin kafesinde otururken "Askeriyede sabit bir gelirin var," diye anlattı. "Hem nerede istersem yaşayabilirim. Çok uzun zamandır işsiz bir bilgisayar programcısıyım."

Onu bundan vazgeçirmeye çalıştım. Sin beden dışına yolculuklara, gotik rock'a, sado mazoşizme ve kadın avcılığına meraklıydı. Askeriyeye katıldığında bunların hepsini saklaması gerekecekti. Fakat kararını vermişti. "Mystery'yle senin hakkında konuştum," dedi, masanın üstündeki metal işlemelere doğru eğilerek. Ses tonu her zamanki gibi çok ciddiydi. "Bir sonraki atölyesini aralık ayında yapmayı planlıyor. Ben yanında kanat olarak bulunamayacağımdan, bunu senin yapmanı istedi."

Mystery ve kadınları gözyaşlarına boğan bir yığın sırrıyla geçecek bir başka hafta sonunu düşündüğümde, sesimdeki heyecanı kontrol etmeye çalıştım. "Sanırım müsait olurum," dedim.

Dünyadaki onca potansiyel kadın avcısı arasından Mystery'nin beni seçtiğine inanamıyordum. Çok fazla insan tanımıyor olmalıydı.

Yalnızca ufak bir problem vardı: Aralık ayında müsait olmayacaktım. Beni Dustin ve onun doğal yöntemleriyle tanıştıran okul arkadaşım Marko'yu Belgrad'da ziyaret etmek için bir uçuş ayarlamıştım. Marko'yu iptal etmek için çok geçti ancak Mystery'ye kanatlık yapma fırsatını da kaçıramazdım.

Bir çözüm olmalıydı.

O gece, Mystery'yi Toronto'da, anne babası, iki yeğeni, kardeşi ve kardeşinin kocasıyla yaşadığı evinden aradım.

"Hey, dostum," diye cevap verdi Mystery. "Aklımı kaçıracak kadar sıkıldım burada."

"Buna inanasım gelmiyor."

"Aslında yağmur yağıyor ve ben dışarı çıkmak istiyorum. Ama dışarı çıkacak kimse yok ve nereye gideceğimi de hiç bilmiyorum." Yeğenlerine seslerini kesmelerini söylemek için duraksadı. "Herhalde gidip tek başıma suşi yiyeceğim."

Muhteşem Mystery'nin haftanın her gecesi sıra sıra kızların ve onunla şarj etmek isteyenlerin oluşturduğu bir bekleme listesinin olacağını düşünmüştüm. Halbuki o evindeydi. Babası hastaydı. Annesinin yükü çok ağırdı. Kardeşi kocasından ayrılıyordu.

"Patricia ile çıkamaz mısın?" diye sordum. Patricia Mystery'nin kadın tavlama özgeçmişinde ince ve süslü sabahlıklı bir resmi olan kız arkadaşıydı.

"Bana çok kızgın," dedi. Mystery, Patricia ile 4 sene önce, Romanya'dan gelen gemiden iner inmez tanışmıştı. Onu ideal kızına dönüştürmeye çalışmıştı – göğüs estetiği yapmaya ikna etmiş, oral seks yaptırtmış (ki daha önce hiç yapmamıştı) ve striptizciliğe başlatmıştı – ancak biseksüelliğe gelince o dur demişti. Bu ise Mystery için kabul edilemezdi.

Herkesin oyuna katılmak için kendine göre sebepleri vardı. Bazıları, Extramask gibi, bakir olduklarından bir kadınla beraber olmanın nasıl bir şey olduğunu tatmak istiyorlardı. Diğerleri, Grimble ve Twotimer gibi, her gece farklı kadınlar istiyorlardı. Az bir kesim de, Sweater gibi, mükemmel eşi arıyorlardı. Mystery'nin kendine özel hedefleri vardı.

"İki kadın tarafından sevilmek istiyorum," dedi. "10 numara bir satışın ve 10 numara bir Asyalı, beni sevdikleri kadar birbirlerini de seven. Patricia'nın heteroseksüel oluşu onunla olan cinsel hayatımı etkiliyor, çünkü orada başka bir kadın hayal etmezsem, sertliğimi koruyamıyorum." Kız kardeşi ve kocası tartıştıkları için telefonu başka bir odaya

taşıdı ve devam etti: "Patricia'dan yeni ayrıldım ama Toronto'da hiç 10 numara yok. İnsafsızca parıldayan hiç kız yok. Hepsi en iyi ihtimalle 7."

"Los Angeles'a taşın," diye sıkıştırdım. "İstediğin tüm tavuskuşu kızlar orada yaşıyor."

"Evet, gerçekten buradan gerekten kurtulmam lazım," diye iç çekti. "Bu yüzden de birkaç atölye düzenlemek istiyorum. Miami'de, Chicago'da ve New York'ta ilgilenen insanlar var."

"Belgrad'a ne dersin?"

"Ne? Orada savaş yok mu?"

"Hayır, savaş bitti. Ben de eski bir arkadaşı ziyaret etmek zorundayım. O güvenli olduğunu söyledi. Onun yanında bedavaya kalabiliriz ve Slav kadınlarının dünyadaki en güzel kadınlar olduğu söylenir."

Tereddüt etti.

"Bir de bedava biletim var."

Sessizlik. Bunu düşünüyordu.

Daha da bastırdım: "Ne olacaksa olsun. Bu bir macera. En kötüsü, fotoğraf rutinine birkaç resim daha eklersin."

Mystery şematik olarak düşünürdü. Bir şeyi kabul ettiyse, ona *yı* daima ânında ve aynı kelimeyle olurdu. Ardından söylediği gibi: "Tamamdır."

"Harika," dedim. "Sana uçuş zamanlarını e-postayla bildiririm." Altı saatlik uçuş için sabırsızlanıyordum. Kafasından geçen her bilgi zerreciğini –her sihirbazlık numarasını, her tavlama lafını, her hikâyeyi– emmek istiyordum. Onun yaptığı her şeyi aynen tekrar etmek istiyordum, kelimesi kelimesine, sonuçta bunlar işe yarıyordu.

"Fakat dur," dedi. "Başka bir şey daha var."

"Ne?"

"Eğer benim kanadım olacaksan, Neil Strauss olamazsın," dedi *tamamdır* kelimesini söylediğiyle aynı edayla. "Kopmak ve başka birisi haline dönüşmek için artık değişme zamanın. Düşün bir kere: Neil Strauss, yazar. Bu havalı değil. Kimse bir yazarla yatmak istemez. Sosyal sınıflamanın en alt basamağındalar. Senin bir süperstar olman lazım. Sadece kadınlar için değil. Sanata muhtaç bir sanatçısın sen. Bence sanatın öğrenmekte olduğun yetiler. Seni sahada izledim, son derece çabuk uyum sağladın. Bu nedenle ben ve Sin seni seçtik. Bir saniye dur."

Onun birkaç kâğıdı hışırdattığını duydum. "Dinle," dedi. "Bunlar benim kişisel gelişim hedeflerim. Gezici bir illüzyon gösterisi için para toparlamam lazım. Gösterişli otellerde yaşamak istiyorum. Gösterilere

gitmek ve dönmek için bir limuzin istiyorum. Büyük sihirbazlık gösterileri şovları ortaya koyabileceğim TV programları istiyorum. Niagara Şelalaleri üzerinde havaya yükselmek istiyorum. İngiltere ve Avustralya'ya seyahat etmek istiyorum. Mücevher, oyunlar, bir model uçak, kişisel asistan ve stilist istiyorum. Jesus Christ Superstar'da İsa'yı oynamak istiyorum."

En azından o hayatta ne istediğini biliyordu. "Gerçekten neyin peşinde miyim?" dedi son olarak. "İnsanların bana imrenmesinin, kadınların beni arzulamasının ve erkeklerin benim gibi olmak istemesinin peşindeyim."

"Çocukken hiç sevgi görmedin değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı mahcup bir şekilde.

Konuşmamızın sonunda Mystery'nin Locası adında gizli bir topluluğa açılan şifreleri e-postalayacağını söyledi. Mystery'nin Locası'nı 2 yıl önce, Los Angeles'ta yattığı girişken bir barmen kızın halka açık bir baştan çıkartma haber grubunda kendisi için yazılmış bir yazı bulmasından sonra kurmuştu. Kız, Mystery'nin netteki arşivini bir hafta sonu boyunca dikkatlice taradıktan sonra, Mystery'nin kız arkadaşı Patricia'ya, erkek arkadaşının dışarıda yaptıklarını anlatan bir e-posta attı. Tartışma neredeyse ilişkilerini parçalayacaktı ve bu ona kadın avcısı olmanın bir kötü yanı da olduğunu öğretti: yakalanmak.

Yüzlerce yeniyetmenin birkaç uzmana tavsiye için aralıksız yalvardıklarını okuduğum diğer baştan çıkartma sitelerine kıyasla, Mystery kendi özel forumu için topluluktaki en iyi kadın avcılarını kendi elleriyle seçmişti. Burada, insanlar sadece sırlarını, hikâyelerini ve tekniklerini değil kendilerinin ve kadınlarının resimlerini, bazı durumlarda saha çalışmalarındaki görsel ve işitsel kayıtlarını da yayınlıyorlardı.

"Ama unutma," dedi Mystery sertçe. "Sen bundan böyle Neil Strauss değilsin. Seni orada gördüğümde, senin başka birisi olmanı istiyorum. Baştan çıkarıcı bir ismin olmalı." Duraksadı ve dile getirdi: "Styles?"

"Style nasıl?" Bu kendimle gurur duyduğum yegâne şeydi. Hiçbir zaman sosyal olarak rahat olmayabilirdim, ama böyle olanlardan daha iyi giyindiğimi biliyordum.

"Style o zaman. Mystery ve Style."

Evet, Mystery ve Style bir atölye düzenliyorlardı. Hoş bir kafiyesi vardı. Kadın avcısı Style – sevimli boş-gezerlere, hayallerindeki kadınlarla tanışmanın yollarını öğretiyor.

Fakat telefonu kapattıktan hemen sonra bir şey fark ettim. İlk olarak, Style kendini eğitmeliydi. Nihayetinde, Mystery'nin atölyesinden bu yana yalnızca bir ay geçmişti. Daha katedecek çok yolum vardı.

Ciğerimi sökecek bir değişimin zamanıydı.

2

Gençlik çağı kahramanlarımdan birisi Harry Crosby'ydi. 1920'lerin şairlerindendi ama dürüst olmak gerekirse şiirleri berbattı. Fakat hayat tarzı efsaneviydi. J.P. Morgan'ın yeğeni ve manevi oğluydu, Ernest Hemingway ve D.H. Lawrence ile düşüp kalkmıştı, Joyce'un *Ulysses*'inin bölümlerini ilk kez yayınlayan kişiydi ve kayıp kuşağın çökmekte olan bir sembolü haline gelmişti. Afyonla zenginleşen hızlı bir hayat sürüp 30 yaşına geldiğinde öleceğine yemin etmişti. Yirmi iki yaşına geldiğinde, askısız sutyenin mucidi Polly Peabody ile evlendi ve adını Caresse'e değiştirtti. Balaylarında kendilerini Paris'te kitaplarla dolu bir odaya kilitlediler ve sadece kitap okudular. 31 yaşında, hayat tarzının kendini hâlâ öldürmediği fark ettiğinde, Crosby kendini vurdu.

Benimle kilitlenecek bir Caresse'im olmadığı için kendimi kitap okumak, kasetleri dinlemek, video seyretmek ve Mystery'nin Locası'ndaki gönderileri okumak için Harry Crosby misali bir hafta eve kapattım. Kendimi baştan çıkartma teorisine gömdüm. Neil Strauss'u çıkarıp atmalı ve kendimi, Style haline getirmek için yeniden şekillendirmeliydim. Mystery ve Sin'in bana olan inançlarını boşa çıkarmamalıydım.

Bunu yapabilmek için, sadece kadınlara ne dediğimi değil, onların yanında davranış tarzımı da değiştirmem gerekiyordu. Hiç yetiştirilmediğim bir alfa erkeği gibi daha güvenli, daha ilginç, daha kararlı, daha zarif olmalıydım. Telafi etmem gereken çok fazla kayıp zaman vardı - ve bunu yapabilmek için de altı haftam kalmıştı.

Cinsel teknikler, kur yapma ve vücut diliyle ilgili kitaplar aldım. Kadınların; baskı altında kalmadıkları, yalan söylenmedikleri veya orospu gibi hissettirilmedikleri durumlarda –daha fazla değil belki ama en az erkekler kadar– seks istedikleri fikrini benimsemek için, Nancy Friday'in *My Secret Garden* adlı kitabı gibi kadınların cinsel fantezilerini anlatan antolojiler okudum.

İnsanların çoğunluğunun kararlarını etkileyen kilit noktaları öğrendiğim, Robert Cialdini'nin *Influence* adlı kitabı gibi bana yeni ufuklar açan pazarlama kitapları ısmarladım. Bu noktaların arasında en önemlisi ise "eğer bir şeyi herkes yapıyor ise o iyidir" inanışının sonucu olan sosyal

kanıttı. Yani bir barda, kolunuzda güzel bir kadın arkadaşınızlaysanız (toplulukta pivot diye tanımlanıyor), kadınlarla tanışmak yalnız takıldığınızdakinden çok daha kolay olacaktır.

Grimble'ın bana verdiği videoları seyrederken her birinden notlar aldım ve savları ("Eğer bir kadın benim dünyama girerse, bu onun başına gelecek en güzel şeydir,") ve kalıpları ezberledim. Kalıplar ve sözler arasında bir fark vardır. Söz, kadına söylenmek üzere hazırlanmış bir yorumdur. Kalıp üzerinde daha çok durulmuş, sadece onu azdırmak için tasarlanmış bir metindir.

Kadınlar ve erkekler farklı düşünüp farklı tepkiler verirler. Bir erkeğe, Playboy'un kapağını gösterin ve o patlamaya hazırdır. Aslında ona oyuk bir avokado gösterirsen, o yine patlamaya hazırdır. Hızlı baştan çıkarıcılara göre kadınlar, direkt görüntülerle ve konuşmalarla rahatça ikna edilemez. Benzetmelere ve imalara daha iyi tepki verirler.

Ross Jeffries'in en ünlü kalıplarından biri Discovery Channel'daki, seksin önkoşulu olarak beğenme, güvenme ve heyecan ile ilişkilendirdiği rollercoaster tasarımıyla ilgili bir programı baz alır. Bu kalıp "mükemmel baştan çıkartmayı" tanımlar; rollercoaster'ın tepeye doğru yükselişini ve hızla aşağıya düşüşüyle heyecan duygusu vermesini; bu deneyimin rahat, güvenli bir ortamda yaşanması için tasarlandığından bir güven hissi yaratmasını ve son olarak, turu bitirdiğinizde tekrardan binip bunu defalarca kez yapmak istemenizi sağlar. Bunun gibi bir kalıbın bir kızı ateşleyeceği ihtimali düşük de olsa, yine de işten konuşmaktan daha iyidir.

Sadece Ross Jeffries'i çalışmak benim için yeterli değildi. Fikirlerinin çoğu sadece NLP'nin uygulamalarıydı. Sonuç olarak ben de kaynağa giderek, 1970'lerdeki bu aykırı hipnopsikoloji okulunu kuran ve geliştiren California Üniversitesi profesörlerinden Richard Brandler ve John Grinder'ın kitaplarını aldım.

NLP'den sonra sıra Mystery'nin numaralarını öğrenmeye gelmişti. Sihirbazlık dükkânlarında, levitasyon, metal bükme ve akıl okuma video ve kitaplarına 150 dolar harcadım. Mystery'den çekici bir kadına yapılacak en önemli şeylerden birisinin değer göstermek olduğunu öğrenmiştim. Başka bir deyişle, beni ona yaklaşan önceki 20 erkekten ayıran şey neydi? Yani, eğer bir çatalı sadece bakarak eğebiliyorsam ya da onunla daha konuşmadan adını tahmin edebiliyorsam bu biraz daha farklı olurdu.

Daha fazla değer gösterebilmek için el yazısı analizi ile rune ve tarot falı üzerine kitaplar aldım. Aslına bakarsanız, herkesin en sevdiği konu kendisidir.

Yöntemler geliştirmek ve sahada denemek üzere çalıştığım her şeyden notlar çıkarttım. İşimi, arkadaşlarımı ve ailemi ihmal ettim. Günde 18 saatlik bir görevdeydim.

Beynimi, alabileceği kadar bilgiyle tıkabasa doldurduktan sonra vücut dili çalışmaya başladım. Ritm ve salsa dans derslerine kaydoldum. James Dean ve Marlon Brando'nun bakışlarını ve pozlarını çalışmak için *Asi Gençlik* ve *Arzu Tramvayı* adlı filmleri kiraladım. *İkili Oyun*'un tekrar çekiminde Pierce Brosnan'ı, *Joe Black*'te Brad Pitt'i, *Vahşi Orkide*'de Mickey Rourke'u, *Eastwick Cadıları*'nda Jack Nicholson'u ve *Top Gun*'da Tom Cruise'u çalıştım.

Fiziksel davranışımın her yönünü inceledim. Yürürken kollarım sallanıyor muydu? Sanki güçlü göğüs kaslarımdan fırlayacak gibi dışarıya çok mu açılıyorlardı? Güvenli bir şekilde, kurularak yürüyor muydum? Göğsümü daha da dışarıya çıkarabilir miydim? Başımı daha dik tutabilir miydim? Bacaklarımı, devasa cinsel organlarımdan kurtarırcasına, daha ileriye uzatmalı mıydım?

Kendi başıma düzeltebildiklerimden sonra, baba tarafından aldığım yuvarlak omuz lanetinden kurtulmak ve duruşumu düzelmek için Alexander Tekniği üzerine bir derse yazıldım. Hiç kimse dediklerimden bir kelime dahi anlamadığından –çok hızlı, sessiz ve mırıldanarak konuşurum– konuşma ve şarkı söyleme üzerine haftalık dersler almaya başladım.

Son moda ceketlerin içine parlak gömlekler giyerek kendimi mümkün olduğunca fazla aksesuarla donattım. Bir kolye, yüzükler ve sahte küpeler aldım. Kovboy şapkaları, tüyden atkılar, parıldayan kolyeler ve hatta geceleri güneş gözlükleri deneyerek kadınların dikkatini hangisiyle en çok çektiğimi gözledim. İçimden bu şatafatlı teçhizatın boktan olduğunu düşüyordum ama Mystery'nin tavuskuşu teorisi çalışıyordu. Gösterişli en az bir şey giydiğimde, bana ilgi duyan kadınların benimle bir sohbet başlatmaları kolaylaşıyordu.

Grimble, Twotimer ve Ross Jeffries ile hemen her gece dışarı çıktım ve parça parça ilişki kurmanın yeni bir yolunu öğrendim. Kadınlar alışılagelmiş sorular soran alışılagelmiş erkeklerden bıkmışlardı: "Peki nerelisin? Ne işle uğraşıyorsun?" Kalıplarımız, numaralarımız, yöntemlerimizle, kadın türünü can sıkıntısından kurtaran balo salonu kahramanlarıydık.

Tabii ki bütün kadınlar çabalarımızı takdir edecek değildi. Hiçbir zaman tokat yememiş, bağırılmamış ya da içki fırlatılmamış olsam da, kafamın bir köşesinde olağanüstü başarısızlık hikâyeleri dönüp duruyordu. Neglerini yanlış anlayan sarhoş bir kız tarafından kafasına vurulan –

iki kez– 23 yaşındaki bakir Jonah'ın hikâyesi vardı. Sonra Alaskalı avcı – şarjör Little Big Dick'in masada oturmuş bir kızla konuşurken erkek arkadaşının gelip onu sandalyesinden çekmesi, yere fırlatması, iki dakika boyunca kafasını tekmeleyerek sol göz çukurunu çatlatıp suratında bot izlerini bırakması hikâyesi.

Ama bunlar istisnaydı, diye umuyordum.

Gündüz vakti ilk şarj denememde, Westwood'a, UCLA'nin bulunduğu semte doğru arabada giderken, kafamdaki en önemli şey başarısızlıktı. Kotumun arka cebinde en sevdiğim açılışların ve yöntemlerin olduğu kâğıt parçası olmasına rağmen, ilk yaklaşacağım kişiyi bulmak için sokaklarda aylak aylak gezerken, taş kesilmiştim.

Office Depot'yu geçtiğimde, kahverengi gözlüklü, kısa sarı saçları omuzlarının üzerinde dans eden bir kadın gördüm. Zayıftı; pürüzsüz nazik kıvrımları, tam karanında dar kotu ve yanmış tereyağı renginde güzel bir teni vardı. Kampüsün keşfedilmemiş hazinesi gibiydi.

Kız mağazaya girdiğinde ben de harekete geçmeye karar verdim. Fakat onu camdan tekrar gördüm. Tarkovsky filmleri hakkında konuşup sonra da canavar arabalar yarışına götürebileceğim, içindeki çiçek henüz açmamış havalı bir entelektüel gibi görünüyordu. Belki de o benim Caresse'imdi. Eğer ona yaklaşmazsam biliyordum ki sonradan kendimi cezalandıracak ve mağlup hissedecektim. Sonunda, ilk gündüz avımı yapmaya karar verdim. Belki de, dedim kendi kendime, yakından o kadar da güzel görünmüyordur.

Mağazaya girdiğimde onu mektup zarflarının olduğu koridorda buldum.

"Hey, belki sen kararsız kaldığım bir konuda bana yardım edebilirsin," dedim ona. Maury Povich açılışımı yaptığımda, onun yakından daha da güzel olduğunu fark ettim. Eşsiz bir 10 numaraya rastlamıştım. Hemen protokolü uygulayıp onu neglemeliydim.

"Bunu söylemenin yanlış olduğunun biliyorum ama," diye ağzımdan kaçırdım, "ben Bugs Bunny çizgi filmleriyle büyüdüm ve senin çok sevimli Bugs Bunny dişlerin var."

Çok ileriye gittiğimi düşünüp endişelendim. Negi o anda uydurmuştum ve muhtemelen bir tokat yemek üzereydim. Aksine sırıttı. "Onca yıl tel taktıktan sonra, annem deli olacak," diye cevap verdi. O da benimle cilveleşiyordu.

Ona ESP yöntemini uyguladım ve şanslıydım ki yediyi seçti. Hayran kalmıştı. Ona ne iş yaptığını sordum, o da model olduğunu ve TNN'de

bir şovu olduğunu söyledi. Konuşmamız uzadıkça, sohbetimizden daha da hoşlanır görünüyordu. Ama malzemelerimin işe yaradığını görünce heyecanlandım. Böyle bir kadının benimle ilgilenmesine inanamıyordum. Office Depot'daki herkes bize bakıyordu. Daha fazla devam edemeyecektim.

"Bir randevuya geç kaldım," dedim. Ellerim titriyordu. "Fakat bu sohbeti devam ettirmek için ne yapabiliriz?"

Bu Mystery'nin telefon numarası alma yöntemiydi. Bir kadın avcısı bir kıza telefon numarasını asla vermez çünkü kız aramayabilir. Bir KA, kızı numarasını verecek kadar rahat hissettirmelidir. Direkt numarasını da istememelidir çünkü kız her zaman hayır diyebilir; bu nedenle kızın bunu teklif etmesi için onu yönlendirmelidir.

"Sana numaramı verebilirim," diye önerdi.

Adını, takiben de ismini ve e-mail adresini yazdı. İnanamıyordum.

"Pek de sık dışarı çıkmam aslında," diye uyardı, iş isten geçtikten sonra. Belki de şimdiden pişmanlık duyuyordu.

Eve geldiğimde kâğıt parçasını çıkarttım ve bilgisayarımın önüne koydum. Model olduğunu varsaydığımdan, İnternet'te resmini bulmak istedim. Bana sadece adını, Dalene, söylemişti, ama şanslıyım ki e-mail adresinde soyadı da –Kurtis– vardı. Google'a kelimeleri yazdım ve neredeyse yüz bin sonuç çıktı.

Yılın Playboy kızının numarasını kapatmıştım.

3

Her gece telefonumun başına oturup Dalene Kurtis'in numarasına baktım. Ancak onu aramaya kendimi ikna edemedim. Bu dişilik harikası için yeterince güvenli ve iyi görünüşlü değildim. Demek istediğim, onunla bir buluşmada ne yapacaktım ki?

17 yaşında bir yaz işinde Elisa adlı bir kızla öğlen yemeğine çıktığımı hatırlıyorum. O kadar heyecanlıydım ki, ellerimin ve sesimin titremesine engel olamamıştım. Ben daha sakarlaştığımda o daha da rahatsız olmuştu. Yemek geldiğinde, onun önünde çiğneyemeyecek kadar çekingenleşmiştim. Felaketti – bir randevu bile değildi. Yılın Playboy kızıyla ne umabilirdim ki?

Bunun için bir deyiş var: Layık olmamak. Layık olmadığımı hissettim.

Böylece aramak için 3 gün bekledim, sonra ertesi güne erteledim, sonra da hafta sonu aramanın sosyal hayatım olmadığı izlenimi vereceğini düşündüm, sonuçta onu pazartesi aramaya karar verdim. Böylece bir hafta geçmiş oldu. Muhtemelen beni unutmuştu. En fazla on dakika konuşmuştuk ve kabul etmek gerekirse, yumuşak bir kapanmaydı. Ben sadece ofis malzemeleri satan bir dükkânda tanıştığı garip ve enteresan bir adamdım. Yarımküredeki istediği her erkeği alabilecek bu kadının, beni tekrar görmek istemesinin hiçbir nedeni olamazdı. Ben de hiç aramadım.

Kendimin en kötü düşmanıydım.

Meşhur ilk başarım bir sonraki haftaya kadar bekledi. Mystery'nin atölyesinden Extramask, bir pazartesi gecesi habersizce Santa Monica'daki daireme geldi. Çok yeni büyüleyici bir keşif yaptığı için son derece heyecanlıydı.

Kapıyı açar açmaz, "31 çekmek ve acı el ele giderler zannederdim," diye ilan etti.

Extramask farklı görünüyordu. Saçlarını ağartmış, uçları sivri tutamlar halinde havaya dikmiş, kulaklarını deldirmiş, kolye, yüzükler ve punk görünüşlü kıyafetler almıştı. Aslında havalı görünüyordu. Elinde, An-

thony Robbins'in *Ultimate Power* adlı kitabı vardı. Açıkça aynı yoldan yürüyorduk.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum.

"Tamam, püskürtüyorum, temizleniyorum ve sonra da donumu çekiyorum, doğru mu?" İçeri doğru yürüdü ve kanepeme çöktü.

"Sanırım ben de öyle yapıyorum."

"Ancak düne kadar fark etmediğim penis deliğimde hâlâ döl olduğuydu. Uykuya daldığımda, döl sikimin içinde sertleşiyordu. Sonra sabah uyanıp çiş yapmaya çalıştığımda, çiş dışarı çıkamıyordu." Ellerini cinsel organının üstüne götürdü ve durumu anlatmak için salladı. "Yani daha da kuvvetli ittirdiğimde penisimden bir topak meni fırlayıp duvara veya başka bir şeye vuruyordu."

"Sen aklını kaçırmışsın." Ben böyle bir şeyi ne yaşadım ne de duydum. Extramask baskıcı Katolik eğitiminin ve açık sözlü stand up komedi hevesinin bir sonucuydu.. Ciddi endişe içinde miydi, yoksa beni eğlendiriyor muydu, söylemek zordu.

"Hayvan gibi acıyordu," diye devam etti. "O kadar kötüydü ki acı duymak istemediğim için 31 çekmeye bir hafta ara bile verdim. Ama geçen gece patlar patlamaz, sikimden o şeyi çıkartım."

"Yani artık gönlüne göre mastürbasyon yapabiliyor musun?"

"Aynen," dedi. "Ama sana daha asıl iyi haberi söylemedim bile."

"Ben bunun iyi haber olduğunu sanmıştım."

Heyecanla sesini yükseltti: "İnsanların yanında işeyebiliyorum! Tamamen güvenle alakalı. Yani Mystery'nin atölyesinde öğrendiklerim sadece kadınlarla ilgili değil."

"Doğru söylüyorsun."

"Bunu işemek için de kullandım."

Burrito yemek için La Salsa'ya gittik. Yakındaki bir masada çekici ama nispeten derbeder görünüşlü bir kadın faturaları şişkin bir ajandanın ceplerine doldurmaya çalışıyordu. Uzun kıvırcık kahverengi saçları, minik gelincikvari hatları ve uzun kollu tişörtünün içine hapsedilemeyecek kadar iri göğüsleri vardı. 3 saniye kuralını 250 saniye kadar aştıktan sonra nihayet yaklaşacak cesareti topladım. Extramask'ın önünde bir SHUT gibi kalmak istemiyordum.

"El yazısı analizi dersi alıyorum," dedim kıza. "Yemeğimizi beklerken, senin üzerinde alıştırma yapmamın bir sakıncası var mı?" Bana şüpheci bir şekilde baktı ama sonra zararsız olduğuma karar verdi ve razı oldu. Ona defterimi uzattım ve bir cümle yazmasını söyledim.

"İlginç," dedim. "Yazında hiç eğim yok. Aşağıya ve yukarıya doğru, bu da kendi kendine yetebilen bir insan olduğunu ve iyi hissetmek için başkalarının yanında olmaya ihtiyacın olmadığını gösteriyor."

Onaylar biçimde kafa salladığından emin olduktan sonra devam ettim. Bu tekniği, sahte bilimin kullandığı genel gerçekleri ve vücut dili okuma tekniklerini anlatan bir soğuk okuma kitabında okumuştum. "Yazında güçlü bir düzen yok, bu da senin genelde düzenli olmadığını ve yaptığın planlara uyamadığını gösteriyor."

Ona söylediğim her kelimede, bana biraz daha yaklaşıyor ve onaylamak için kafasını daha da şiddetli sallıyordu. Harika bir gülümsemesi vardı ve onunla konuşmak gerçekten kolaydı. Civardaki komedi sınıfı az önce bitmişti ve bana defterinden birkaç şaka okumayı teklif etti.

Analizimi dinledikten sonra "Gösterilerimi bununla açıyorum," dedi. "Spor salonundan yeni döndüm ve kollarım gerçekten çok ağrıyor." Bu onun açılışıydı. Arka cebinde taşıdığı ufak bir kopya kâğıdında yazıyordu. Kadın tavlamak anladım ki, stand up komedi veya diğer temsil sanatlarından pek de farklı değildi. Hepsinin açılışa, yöntemlere ve akılda kalıcı bir kapanışın yanı sıra bütün bunların yepyeni olduğunu zannettirecek bir yeteneğe ihtiyaç vardı.

Geceyi şehirde bir otelde geçireceğini söylediğinde onu bırakmayı teklif ettim. Arabadan indiğinde, yanağımı göstererek, "Güle güle öpücüğü," dedim. Yanağımdan öptü. Extramask koltuğumu heyecanla tekmeledi. Sonra ona yapmam gereken işler olduğunu, ama işim bittiğinde bir içki için arayacağımı söyledim.

"Benle ve Vision'la bu gece dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu Extramask kız gittiğinde.

"Hayır, bu kızı görmem lazım."

"Neyse, ben her durumda çıkıyorum," dedi. "Ama eve gittiğimde, seni öpen kızı düşünerek hayatımın en büyük yükünü boşaltacağım."

Kızı almaya gitmeden önce, Grimble'ın bana e-postaladığı Ross Jeffries'in yasak kalıplarından birini bastırdım. Son hatamı telafi etmeye kararlıydım.

Bir pavyona gittik ve birer içki aldık. Kendini tıknaz gösteren yıpranmış mavi bir süveter ve bol bir kot pantolon giymişti. Bununla beraber tavladığım bir kadınla gerçek bir randevuya çıkmaktan muduydum. En sonunda, daha gelişmiş malzemelerle deney yapma fırsatı yakalamıştım.

"Hayattaki amaçlarına daha iyi odaklanmanın bir yöntemi var dedim," kıza. Kendimi T.G.I. Friday's'deki Grimble gibi hissettim.

"Nedir o?" diye sordu.

"Bir görselleştirme egzersizi. Bana bir arkadaşım öğretmişti. Ezbere bilmiyorum ama sana okuyabilirim."

Dinlemek istedi.

Yöntemin üzerinde yazılı olduğu kâğıdı çıkarıp okumaya başlarken "İyi," dedim. "Belki de en son ne zaman zevk ve mutluluk hissettiğini hatırlamayı deneyebilirsin. Şu anda hissettiğine göre, o duygular vücudunun neresinde?"

Göğsünün ortasını işaret etti.

"Ve bu hissi birden ona kadar bir ölçekte değerlendirirsen?"

"Yedi."

"Tamam, şimdi buradaki o hisse odaklanırken, bu histen bir rengin akmaya başladığını fark et. Bu renk nedir?"

"Mor," dedi, gözlerini kaparken.

"Güzel, oradan akan tüm morun sıcaklık ve yoğunlukla dolmasına izin versen ne olur? Aldığın her nefeste, morun biraz daha parlaklaşmasına izin vermeni istiyorum."

Vücudu gevşemeye başladı; göğsünün süveterinin içinde yükselip alçaldığını görebiliyordum. Şu anda Ross Jeffries'in California Pizza Kitchen'da sağladığı türden bir tepkiyi ben de uyandırıyordum. Rengin, kızın içinde genişlemesi ve yoğunluğunun artmasıyla birlikte onun kendinden daha da geçmesine neden olan yönteme, daha da büyük bir güvenle devam ettim. Arka planda Twotimer'ın *şeytan* deyişini hayal ettim.

"Şu anda nasıl hissediyorsun, birden ona kadar?" diye sordum.

"On," diye cevap verdi. Sarurun işe yarıyordu.

Daha sonra hissettiği tüm o güç ve zevki küçülterek, ufak mor bir bezelye içine doldurmasını sağladım. O hayali bezelyeyi elime koydurttum. Sonra elimi vücudunda önce değdirmeden, sonra hafifçe dokunarak dolaştırdım.

"Dokunuşumun nasıl bir fırça gibi, bütün hisleri dirseğinden koluna oradan da yüzüne geçirdiğine dikkat et."

Dürüst olmak gerekirse, bunun onu alevlendirip alevlendirmediği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Dinliyordu, hoşuna gidiyor gibi görünüyordu ama Grimble'ın hikâyesindeki kız gibi parmağımı emmeye başlamadı. Aslında, hipnoz bahanesiyle ona dokunduğum için kendimi sadece aptal değil sülük gibi de hissettim. Bu yasak yöntemler hoşuma gitmedi. Bu oyuna kendime güven kazanmak için girmiştim, zihinleri kontrol etmek için değil.

Durdum ve ona ne hissettiğini sordum. "İyi geldi," dedi ve en dişlek gülüşüyle gülümsedi. Benimle eğlenip eğlenmediğini anlayamadım ama çoğu insan güvenli olduğu sürece yeni şeyler denemeyi istiyorlar sanırım.

Kâğıdı katladım, cebime koydum ve onu oteline geri götürdüm. Ama onu bırakmak yerine, garaja park ettim. Atabadan indik ve onu odasına kadar izledim. Ya aniden arkasını dönüp "Niye beni takip ediyorsun?" gibisinden bir şey söylese tek kelime edemeyecek kadar korkmuştum. Ama o zihnen kabul etmişe benziyordu: Bu gece seks yapacak gibi görünüyorduk. Şansıma inanamıyordum. O kadar antrenmandan sonra, nihayet sonuç almaya başlamıştım.

Mystery'ye göre bir kadının tanışma aşamasından sekse rahatça geçebilmesi için yedi saat civarı bir zaman gerekliydi. Bu yedi saat tek gecede de olabilirdi, birkaç günde de; bir saatlik yaklaşma ve konuşma; bir saatlik telefon konuşması; içki içmek için iki saatlik bir görüşme; bir saat daha telefon konuşması ve sonra; bir sonraki buluşmada, beraber yatağa girmeden önce iki saat daha takılmak.

Mystery, yedi saat ve daha fazla beklemeyi sağlam bir oyun olarak tanımlar. Fakat arada bir kadın birisini eve götürme amacıyla dışarı çıktığında ya da rahatça sekse ikna edildiğinde bu zaman daha da kısalabilir. Mystery buna acemi şansı der. Bu kızla La Salsa'da bir saat ve de barda iki saat geçirdim. İlk acemi şansımı yaşamak üzereydim.

Kartı odanın kilidine soktu ve gecenin gelmekte olan tutkusunun işareti olduğunu düşündüğüm yeşil ışık yandı. Kapıyı açtı ve ben de içeriye doğru onu izledim. Yatağın kenarına oturdu –aynı filmlerdeki gibi– ve ayakkabısını çıkarttı. Önce solu, sonra da sağı. Aslında bana sempatik gelen beyaz çorapları vardı.. Topuklarını yukarıya doğru kaldırdı, sonra da yatağın üzerinde düşerken çoraplarını sıyırdı.

Onu kucaklamak için üstüne düşmeye hazırlanmış biçimde ona doğru bir adım attım. Ama ansızın burun deliklerime hayatımda karşılaştığım en kötü koku hücum etti. Beni kelimenin tam anlamıyla geriye itti. New York metrosundaki evsiz ayyaşların üstündeki küflü peynir kokusunun aynısıydı. Metro vagonunu boşaltan cinsten. Kaç adım geriye atarsam atayım, koku azalmak bilmedi. Bütün odayı, her boş alanı kapladı.

Ona baktım, yatağın üstünde sırtüstü şehvet dolu ve habersizce yatıyordu. Kokan onun ayağıydı. Ayakları odayı kokuşturmuştu.

Oradan çıkmak zorundaydım.

4

Her gece, şarj etmeden veya randevudan sonra, baştan çıkartma öğrencileri ve ustaları deneyimlerini anlattıkları saha raporları yayınlarlardı. Maceralarını günlükleme amaçları farklıydı: bazıları hatalarıyla ilgili yardım almak için, bazıları yeni teknikleri paylaşmak için, bazıları da sadece böbürlenmek için.

Ayakları kokan komedyenle yaşadığım kazadan bir gün sonra, Extramask bir saha raporu yayınladı. Anlaşılan aynı gece o da kendi garip macerasını yaşamıştı. Baştan çıkartma topluluğunda harcadığı zamanın karşılığını almaya başlamıştı bile. Diğer erkeklerin yanında pisuara işeyebiliyor, canını acıtmadan mastürbasyon yapabiliyordu; ve şimdi, 26 yaşındayken, nihayet bekâretini kaybetmişti – kendi beklediği biçimde olmasa da.

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Saha raporu: Bir kızı becerdim!
YAZAN: Extramask

Ben, Extramask, ilk kez bir kızı becerdim – bekâretimi geride bıraktım (yükümü boşaltamamış olsam da). En baştan başlayayım.

Pazartesi günü Vision'la şarj ettik. Şu üç katlı, her birinin içinde ayrı barı olan 15 odalı kulübe gittik. Aşağı yukarı tüm mekânı şarj ettik.

Tüm gece boyunca, kendimi garip hissediyordum bu da şarjlarıma yansıyordu. Her zamanki kadar iyi değildim. İkinci kata çıktım ve Vision'ı buldum. Kızın biri onun atkısını takmıştı ve o, kızı bulamıyordu. Ben de onunla bu konu hakkında konuşurken, WideFace adlı o kız, yanımdan geçti ve ciddi şekilde göz göze geldik. "Merhaba," dedi.

Kızlar nadiren benle sohbete başlarlar, bundan dolayı ona "Hey, bu çocuğun atkısını gördün mü?" diye sordum.

Saçmalıyordum. Ama kızın geniş yüzündeki ifadeden ne dediğimin hiçbir önemi olmadığının farkındaydım.

Atkı konuşmasından ardından:

WideFace: Çok güzelsin (çeyrek Çince / çeytek İngilizce / çeyrek Çince / çeyrek Zsa Zsa Gabor aksanıyla).
Extramask: Gerçekten mi? Teşekkür ederim.
Wideface: Peki, buraya ne zaman geldin?

Gördüğünüz gibi, konuşma boştu, ama doğru yolda olduğumu biliyordum. Eğer kalıplarımı onun üstünde kullanırsam, şarjda geriye gideceğimi biliyordum.

Sıradan şeylerden konuştuk: iş, bu gece ne yaptığımız, kendimizin kısa bir geçmişi, vs. Daha az kalabalık olan bir yere geçtik. (Gitmemizi o önerdi.) Vision, sosyal kanıt mahiyetinde, arada bir yanımdan geçip omzuma falan dokunuyordu. Bunların hepsi yardımcı olur.

WideFace: Bu gece ne arıyorsun?
Extramask: (Aklımdan geçen: Hassiktir – sanırım sevişeceğim)
Extramask: Bilmem, sen ne arıyorsun?
WideFace: Ben heyecan arıyorum.
Extramask: Evet, ben de heyecan arıyorum (kayıtsızca konuşarak).
WideFace: Benle ve arkadaşımla gelmek ister misin?
Extramask: Tabii, arkadaşıma gittiğimi söylememe izin ver.
WideFace: Tamam, şuradayım.

Vision'ı aramaya gittim.

Extramask: Abi bağladım. Sanırım bu gece sevişeceğim.
Vision: Git, git, çık buradan.

Evet, böylece WideFace'i ve Sırp kız arkadaşını buldum. El ele tutuştuk ve 15 dakika kadar uzaktaki arabaya yürüdük. Tüm bu olanlar beni bayağı heyecanlandırmıştı. Sonra rahatladım.

Arabaya giderken nelerden konuştuk? Pek fazla şeyden değil, boş boş havanın ne kadar soğuk olduğundan, benim ne yaptığımdan ve havadan sudan. Bunun tek gecelik bir ilişki olduğu o kadar belliydi ki. Arabaya bindik ve arkadaşı pizza istediğini söyledi. İşte Extramask'ın düşündükleri:

Extramask: PİZZAYI SİKEYİM, APTAL KALTAK SENİ. BAKİRİM VE ŞİMDİ SİKİŞMEK İSTİYORUM. KENDİ ARABANA BİN VE SİKTİĞİMİN PİZZASINI GİT KENDİN AL.

Gayet uygun biçimde, WideFace pizzayı unuttu ve yanlışlıkla dükkânı geçti. Arkadaşını bıraktık, ben de ön koltuğa geçtim. Sıradan vücuduna bakarak, "Ne güzel, her tarafına dokunabileceğim" diye düşündüm.

Arabadaki konuşma yine seks ile ilgili değildi. Boş boş havadan sudan gevezelik ettik. Daha önceden okulda hangi dersleri aldığını sorduğumda, "Daha sonra söylerim," demişti. Bunu üç defa falan sordum ve her seferinde bana sinirlendi ama umursamadım. Bana söylemediği tek şey bu olması beni acayip sinir etmişti.

Sonunda arabada yalnız kaldığımızda söyledi. Saçma sapan, genel bir üniversite dersiydi. Konu bile edilemezdi. Sonra bana "hayalindeki iş"i söyledi. Umurumda bile olmamasına rağmen, ona ne olduğunu sordum.

WideFace: Polis memuru olmak istiyorum.

Extramask: (Aklımdan geçen: Gezegendeki en kötü polis memuru olurdun. Asla bir polis olamayacaksın)

Extramask: Neden hayalinin peşinden gitmiyorsun?

WideFace: Bla, bla, bla, vızı vızı vızı, şıpır şıpır şıpır şıpır.

Onun evine vardık. Ev arkadaşıyla kocaman bir rezidansın çatı katında yaşıyorlardı. Odası hayvan gibiydi. İçinde kocaman bir Trinitron TV vardı. Birkaç dakikalığına banyoya gittiği için bana müzik seçmemi söyledi. Daha önceden bu tür müzikten hoşlandığını söylediği için bir hip hop kanalını açtım.

Pijamalarıyla dışarı çıktı. Onu yere zımbaladım ve üstüne boşaldım. Hayır, aslında... . pijamalarıyla dışarıya çıktı ve bana banyoyu kullanabileceğimi söyledi. İhtiyacım yoktu ama bunun da seksin bir parçası olduğunu düşündüğümden gittim. Unutmayın, arkadaşlar, bu noktada hâlâ bakirdim – hiçbir fikrim yoktu. Banyoya gittim ve orada biraz durdum. Sikimi veya başka bir şeyi yıkamadım. Yapmayı düşündüğüm tek şey Vision'ı arayıp kızı sikeceğimi söylemekti ama bunun da saçma olduğuna karar verdim.

Düşünüyordum, tamamen çıplak mı çıkmalıydım? Hmm. Üstümdeki gömlek dışında, içeri girdiğim gibi çıkmaya karar verdim. Havada, zonklayan sertlikte bir aletle çırılçıplak dışarıya çıktığımı bir düşünsenize?

Işıklar kapalıydı. Yatağa uzanmıştı. Üstüne çıktım ve öpüşmeye başladık. Boynundan ve kulak memelerinden öptüm. Sonra elimi aldı ve sağ göğsünün üstüne koydu! Ben de onu öperken ovmaya başladım. Sonra nasıl olduysa vajinasını ovmaya başladım (pijamasının üzerinden). İnliyordu. Ben de pantolonumu çıkarttım, iç çamaşırımı indirmeden.

Siz Allah'ın cezaları bu kadar detaylı yazacağımı düşünmemiştiniz, değil mi?

Onu öpüyordum ve kokusunu ovuyordum. Çok zordu. Onu aynı anda hem öpmeye hem de ovmaya konsantre olamıyordum. Ama elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Sikimi sıvazlamaya başladı ve bu çok güzel bir histi. Yüksek sesle gülüyordum.

WideFace: Sik beni Extramask.
Extramask: Tamam.

Böylece iç çamaşırımı yırtarak çıkarttım. Yatağında dizlerimin üstünde aletim taş gibi, zonklayarak duruyordum – bilirsiniz ya.

WideFace: Prezervatif tak. Bende bir tane var.
Extramask: Benim de var.

Onunkini kullanmak istemedim. Bir sebepten dolayı korkmuştum, sanki beni sabote falan eder diye.

WideFace: Ne marka?
Extramask: Sheik.

Yine, bu noktada hâlâ bakirdim ve prezervatifi düzgün olarak takmayı bilmiyordum.

Extramask: Prezervatifi sen tak, beni tahrik ediyor.
WideFace: Tamam.

Prezervatifi takamadığı için kendininkini getirmeye gitti. Gidip kendininkini getirdiğinde, ben kendiminkini takmıştım. Sonra onu siktim!

Onu siktim onu siktim onu siktim onu siktim onu siktim onu siktim onu siktim onu siktim onu.

Bu olurken ki on beş dakika boyunca, aklımdan geçen, "Bu boktan bir şey. Bu mu seks? Nefret ettim. Gitmek istiyorum." Gerçekten gitmek istiyordum. "Aylardır bu yüzden mi kıçımı yırtıyordum?" diye düşündüm.

Misyoner pozisyonunda on beş dakikadır bu kıza basıyordum ama hiçbir şey hissetmiyordum.

O inliyordu ben de bir makine gibi sadece pompalıyordum. Onu çevirip porno filmlerde olduğu gibi birkaç pozisyon denemeye karar verdim.

Onu üstüme aldım. Hep bunu hayal ederdim. Böylece kız üstümdeydi ve benim düşündüğüm, "Allah kahretsin, bu can yakıyor. Sikim kopacak."

İki dakika sonra, çok acıdığından, pozisyon değiştirdim. Onu domaltım. Bunun ilginç olacağını düşündüm. Onu arkadan kavradım ve yuvayı bulmaya çalıştım ama beceremedim. Oturmuş kızın kıçıyla bacaklarının üstü arasında girişi arıyordum. Korkunçtu, aynı seks gibi. Deliği bulamadım. Uzun bekleyişten dolayı kız söylenmeye başladı. Aklımdan, "Söyleniyor musun? Rahatla Çinli – gerçekten." Bu beni gerçekten hiç de tahrik etmiyordu.

İki dalış için içeri girdim, sonradan yine dışarı fırladı. Kız tekrardan söylenmeye başladı. Böylece ben de pozisyon değiştirdim ve her nedense yine onu üstüme aldığım pozisyona geçtim. Aptalca bir hareket, Extramask. Sikimin kırılacağından korktum. Bundan dört dakika sonra, tekrar misyonere geçtik ve onu gerçekten fena pompaladım.

Hey, istediğini o söyledi.

Şunun gibi cümleler sarf ediyordum:

"Hoşuna gitti mi?"

"Adımı söyle!"

"Sert mi seviyorsun?"

Aklınızda bulunsun, tüm bu deneyim boyunca acayip sıkıldım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Hahahaha.

Yarım saat geçtikten sonra:

WideFace: Prezervatifini değiştir.

Extramask: (Aklımdan geçen: Bu herhalde yarım saat seviştikten sonra yapılan bir şey. Fakat seksin henüz bitmemesi sinirlerimi bozuyordu.)

Ben de prezervatifimi çıkarttım ve yeni bir tane açtım.

WideFace: Ne yapıyorsun?
Extramask: Yeni bir prezervatif takıyorum.
Wideface: Neden?
Extramask: Senin öyle yapmamı istediğini sandım?
Wideface: Hayır.

Umurumda bile değildi. Bundan mutlu olmuştum.

Beraberce çıplak yattık ve biraz öpüştük. Sarılmak istedi. Aslında istemememe rağmen ben de sarıldım.

Benim tarafımda bir hata vardı. Seksten sonra, prezervatifimi çıkartıp, yatağa oturup, iş bitene kadar asılmam gerekirdi. Tüm yükümü odasına, suratına, Trinitron TV'sine boşaltmam gerekirdi.

WideFace: Yat ve beş dakika dinlen. Sonra bir taksi çağıracağım.

Extramask: Ne? Beş dakika mı? Beni neden buradan göndermek istiyorsun?

WideFace: Yo, öyle demek istemedim. Seksten sonra beş dakika dinlenmek iyidir.

Extramask: Bu beş dakika da ne iş?

WideFace: Hayır, sadece sakinleş.

Extramask: Ama neden sadece beş dakika?

Beş dakika sonra bir taksi çağırdı. Taksi şirketi onu beklettiği için kızmaya başlamıştı, bu da sinir bozucuydu. Ben de gitmek için hazırlandım.

Onunla biraz daha sohbet ettim. Kulüpte benim çok enerjik olduğumu fark ettiğini söyledi. Bu hoşuna gitmişti.

WideFace: Şimdi ne yapacaksın? (saat sabahın 3 buçuğuydu)

Extramask: Başka bir kulübe arkadaşlarımla takılmaya gideceğim. (Daha da enerji dolmuştum, yerimde duramıyordum.)

Tekrar dışarı çıkacağımı söylememden kesinlikle hiç hoşlanmamıştı. Ben aslında çıkmayacaktım. Ona yalan söyledim. Bunu da benden o kadar çabuk kurtulmak istemesine kızdığım için yaptım. Aslında, ben de oradan derhal ayrılmak istiyordum – ama kendi rızamla.

Böylece taksi geldi ve ben oradan ayrıldım. Çıkmadan önce beni üç kere öpüştük.

Onun numarasını almadım çünkü:

1. Onu bir daha sikmek istemiyordum.
2. Bunun tek gecelik bir ilişki olduğu açıktı.

Kendimi sağlama almak için, tam adresini aldığımdan emin oldum – belki orada bir şey unutmuşumdur diye. Her neyse onu almayı bırakmaktan daha çok isterim.

İşte böyle. Aletimi bir kıza soktum. Bekâretimi kaybettim. Seks korkunçtu. Kendimi, olaydan sonra biraz kirli ve kullanılmış hissettim.

Temelde, bakir olduğumdan çok da farklı hissetmiyorum. Ama bunun bilinçaltımda şarjlarıma yardımcı olacağına inanıyorum. Demek istediğim, artık seks yaptım. Ne olduğunu biliyorum. Bundan sonra, bir kızla konuşurken, şu şekilde olacağım: "Kimin umurunda, senin vereceğine ihtiyacım yok."

Extramask.

5

Bir kızı nasıl öpersin?

Onunla senin arandaki mesafe sadece yedi-sekiz santim. Hiçbir standarda göre büyük bir mesafe değil. Aralığı kapatmak için vücudunu hareket ettirmene bile gerek yok. Ama bu 7-8 santim bir erkeğin hayatında katedeceği en zor mesafedir. Bu erkeğin doğuştan gelen tüm haklarını, gururunu, egosunu, saygısını ve azmini bir kenara koyması gereken ve sadece umut ettiği –ona yanağını döndürmemesini ya da daha kötüsü, sadece-arkadaş-kalalım konuşmasını yapmamasını umut ettiği– bir andır.

Mystery'nin atölyesinde kanat olmak için her gece çıkıp antrenman yaparken, kısa zamanda çalışan bir yöntem geliştirdim – en azından belli bir seviyeye kadar. Reddedilmek bir seçenek değildi. Bir grubu nasıl açacağımı, değişik koşullara nasıl yanıt vereceğimi ve bir telefon numarası alarak bir daha nasıl buluşacağımı biliyordum.

Eve her döndüğümde, o gecenin olaylarını gözden geçirip şarjlarımda neleri daha iyi yapabileceğimi düşündüm. Eğer yaklaşım işe yaramadıysa, onu geliştirmenin yollarını aradım – yaklaşma açılarım, arkamı dönüşlerim, alıp gidişim, zaman kısıtlamalarım. Eğer numarayı alamadıysam, diğer şarjların yaptığı gibi, kızı soğuk veya kaltak olduğu için suçlamadım. Herhangi bir taktik hatası bulana kadar, kendimi suçladım ve her jestimi, kelimemi ve tepkimi analiz ettim.

Okuduğum "NLP'ye Giriş" isimli bir kitapta, yenilgi diye bir şeyin olmadığı, sadece eğitici dersler olduğu yazıyordu. Bu eğitici derslerin kafamda gelişmesini ve bu sayede sahada hatasız olmayı istiyordum. Sin'in kendini bana kanıtladığı gibi, benim de kendimi Mystery'nin öğrencilerine kanıtlamam gerekiyordu. İnsanlar arasında yapılacak tek bir hata tüm kredimi bitirirdi. Öğrenciler Style'ın bir sahtekâr, bir şaka olduğunu söyleyen yorumlar yollarlardı.

Fakat hâlâ çözemediğim bir sorun vardı. Herhangi birinin numarasını almak için bir açılış, bir neg ve değer katıcı bir gösteri yeterliydi. Ama

daha sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kimse bana öğretmemişti.

Demek istediğim, Mystery'nin öpücük-kapamasındaki kelimeleri teknik olarak biliyordum. "Beni öpmek ister misin?" Ama bu kelimeleri gerçekten söylemek kanımı donduruyordu. Bir kızla bağ kurmak için harcadığım onca zamandan sonra (ister bir kulüpte yarım saat, isterse bir sonraki görüşmemizde birkaç saat), ilişkimizi ve kurduğum güveni sarsacağımdan çok korkuyordum. Bana cinsel olarak ilgi duyduğunu gösterecek açık bir sinyal vermedikçe, onu öpmeye çalışmanın onu üzeceğini ve benim diğer tüm erkekler gibi olduğumu zannetmesine neden olacağını düşünüyordum.

Nasıl da aptalca bir SHUT düşünce tarzı. Hâlâ kafamın içinde kurtulmam gereken nazik bir adam vardı. Fakat, ne yazık ki, bunu, Belgrad'dan önce başaracak zamanım olmayacaktı.

6

Birkaç el çabukluğu numarası, belirsizlik adında bir sihirbazlık prensibi, rune falının temellerini ve yanık sigaraları yok etme yöntemini öğrendim. Hayatımdaki en verimli uçak yolculuğuydu. Mystery ve ben yılın muhtemelen en kötü zamanında Belgrad'daydık. Marko, ikinci vitese her attığında motoru duran 1987 model gümüş Mercedes'iyle, buz ve yarı erimiş kar dolu caddelerden geçerek bizi evine götürdü.

Ön koltukta, sırt çantasını, kendine uzun bir palto haline getirecek şekilde kucağında sarmalayan Mystery'nin saçları yıkanmamıştı ve yağlı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Paltosunun alt kısmını kesip buraya üzerinde yıldız deseni olan bir kumaş dikmişti. Birinin Rönesans şenliğinde giyeceği türden bir şeydi. Mystery yüzüğünü de, plastik yüzeyin üzerine bir gözbebeği çizerek kendisi yapmıştı. Benim olduğumdan çok daha geyikti. Onun en büyük illüzyonu, her gece dışarı çıkarken kendini son derece iyi görüşlü bir oyuncu haline getirebilmesindeydi.

"Kafanı kazıman lazım," dedi bana bakarak.

"Yok teşekkür ederim. Ya şekilsiz bir kafatasım ya da babamda olduğu gibi kafamda garip izler varsa?"

"Haline bir bak. Gözlerin görmediği için gözlük takıyorsun. Kocaman kel bölgeyi kapatmak için şapka takıyorsun. Hayalet gibi bembeyazsın. Ayrıca üniversiteden beri jimnastik salonu görmemiş bir halin var. İyi olmanın sebebi hızlı öğrenmen ve akıllı olman. Ama görünüş de önemlidir. Sen Style'sın. Tarz sahibi ol. Kır kabuğunu: Kafanı kazı, gözlerini çizdir, spor salonuna yazıl."

Çok ikna edici bir geyikti.

Marko'ya dönerek: "Buralarda bir berber var mı?"

Ne yazık ki vardı. Marko ufak bir binanın önüne park etti ve boş bir dükkânı bekleyen yaşlı bir Sırp'ı bulmak için içeriye girdi. Mystery beni sandalyeye oturttu, Marko berbere kıvırcıklarımı kesmesini söyledikten sonra saçlarımın kafatasıma kadar kazınma işlemini izledi.

"Kelleşmek bir seçenek değildir, ama kel olmak bir seçenektir," dedi. "Birisi sana neden kafanı kazıdığını sorarsa, onlara 'Kıçımdan aşağıya

sarkan saçlarım vardı ama fark ettim ki en iyi yanımı kapatıyordum,' dersin." Güldü. "Ya da, 'Çoğu Greko-Romen güreşçiler saçlarını kazıtırlar,' diyebilirsin." Bu iki cevabı da defterime kaydetmeyi aklıma yazdım.

Berber bitirdiğinde, aynaya baktım ve bir kemoterapi hastasının bana baktığını gördüm.

"İyi görünüyor," dedi Mystery. "Bakalım bu yakınlarda bir solaryum salonu var mı? Çok kısa zamanda seni bir eşkıyaya benzeteceğiz."

"Tamam. Ama Sırbistan'da gözlerimi çizdirmeyeceğim."

Kafamı kazıtıp bronzlaştıktan sonra aklımdan geçen ilk şey: Neden bu kadar beklemişim ki? Çok daha iyi görünüyordum. Çekicilik ölçeğinde 5'ten 6.5'a yükselmiştim. Bu seyahat giderek daha da iyi bir fikre dönüşüyordu.

Marko'nun kendi de biraz yenilenmeye ihtiyaç duyuyor gibi görünüyordu. Bir Peanuts karakterini andıran orantısız büyük kafası, zeytuni teni ve kalın kemikli 1.85 santimlik boyuyla birçok Sırp'tan daha yapılı duruyordu. Üzerinde, kendine bir beden büyük gelen bir palto, beyaz benekli kalın gri bir Brooks Brothers kazak ve onu bir kaplumbağa gibi gösteren krem rengi balıkçı yaka bir kazak vardı.

Amerika'daki üniversiteden mezun olduktan sonra düşlediği yüksek sosyete hayatına ulaşamadığı için, Marko, babasının iyi tanınan bir sanatçı olduğu ve daha küçük bir havuz olan Sırbistan'a yerleşmişti.

Bizi içinde sadece çift kişilik bir yatak ve açılır kapanır bir yatağın olduğu tek odalı dairesine götürdü. Uyku tulumu veya bir koltuğun olmaması nedeniyle, büyük yatakta sırayla yatmak için anlaştık.

Mystery duştayken, Marko beni kenara çekti.

"Bu adamla ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, o tamamen hayal ürünü. O Chicago'daki Latin Okulu'na gitti. Biz Vassar Üniversitesi'ne gittik. Bu tür ortamlara uyum sağlayabilecek birisi değil o. O bizden biri değil."

"Biliyorum. Biliyorum. Sen haklısın. Ama bana güven, bu adam hayatını değiştirecek."

"İyi o zaman," dedi Marko. "Göreceğiz. Geçen ay diğerlerinden farklı bir kızla tanıştım ve doğru hareket etmek istiyorum. Bu nedenle Mystery'nin tavlama yöntemleriyle bu işi berbat edip beni utandırmayacağından emin ol."

Marko Belgrad'a taşındığından beri tek bir kızla çıkmamıştı. Ama birkaç ay önce, bir arkadaşı vasıtasıyla, doğru kişi olduğuna inandığı

Goca isimli bir kızla tanışmıştı. Kusursuz bir centilmen gibi, onu randevulara çağırmış, ona çiçekler almış, yemekler ısmarlamış ve randevulardan sonra evine bırakmıştı.

"Onunla yattın mı?" diye sordum.

"Hayır, henüz onu öpmedim bile."

"Aslanım, tam bir SHUT gibi davranıyorsun. Günün birinde adamın birisi ona bir kulüpte yaklaşacak ve 'Sihrin gerçek olduğuna inanıyor musun?' diye sorup onu eve götürecek. O macera istiyor. Seks yapmak istiyor. Tüm kızlar istiyor."

"Aslında," dedi Marko, "o tüm o kızlardan farklı. Buradaki kızlar L.A.'dekilere göre daha üst sınıf."

KA'ların bu durum için bir tabirleri var: Buna "tek-geçilen" diyorlar. Bu SHUT'lerin yakalandığı bir hastalık. Flört etmedikleri veya yatmadıkları bir kıza saplanıp onu kaybedeceklerinden çekinerek yanında yoksun ve heyecanlı olmaya başlıyorlar. KA'lara göre "Tek-geçilen"in tedavisi, gidip bir düzine kadınla yatmak ve sonradan bu çiçeğin gerçekten hâlâ o kadar özel olup olmadığına bakmak.

7

Belgrad'daki atölyede yanıma aldığım malzeme çantam, kalın kapaklı bir roman büyüklüğünde, tek omuz bağıyla gövdeme zarifçe dolanan siyah bir Armani'ydi. Sahada kullanılacak bu kadar çok sihirbazlık numarasını, donanımını ve gerekli tüm ekipmanı yalnızca dört pantolon cebine sığdırmak imkânsızdı. Bu nedenle hemen her KA'nın bir omuz çantası olurdu. Benim çantamın içindekilerse şöyleydi.

Bir paket sakız, Wrigley's marka Tarçınlı Büyük

Oyununuz ne kadar iyi olursa olsun, nefesiniz kokuyorsa öpücük alamazsınız.

Bir kutu prezervatif, Trojan marka, kayganlaştırıcılı

Sadece ihtiyacınız olacak olmasından değil, psikolojik olarak da hazırlıklı olduğunuzu bilip güvenli hissetmek için.

Bir tükenmez kalem, bir kurşun kalem

Telefon numaralarını yazmak, notlar almak, sihirbazlık yapmak ve el yazısı analizi yapmak için.

Yıkamadan sonra çamaşırlarda kalan ipliksi parçalar

İpliksi açılışı için: Bir kadına doğru yürüyün, durun ve hiçbir şey söylemeden iplik parçasını kıyafetinden alın (avcunuzun içinde saklı duracak) ve "Ne kadar zamandır orada?" diye sorun ve iplik parçasını onun eline koyun.

Bir zarf dolusu önceden seçilmiş fotoğraf

Mystery'nin fotoğraf yöntemi için.

Bir dijital fotoğraf makinesi

Mystery'nin dijital fotoğraf yöntemi için: Önce kız ve siz gülerken bir fotoğraf çekin, sonra bir tane ciddi fotoğraf çekin ve son olarak da öpüşürken (yanaktan veya dudaktan) bir fotoğraf çekin. Sonra kızla birlikte fotoğraflara tekrar bakın. En son fotoğrafa geldiğinizde, "Bizden iyi bir çift olurdu, değil mi?" deyin. Kız kabul ederse, oyundasınız.

Bir kutu Tic Tac şeker

Tic Tac yöntemi için: Elinize iki tane Tic Tac koyun. Bir tanesini çok yavaş yiyin. Diğerini de kıza yedirin. Eğer kız yemeyi kabul ederse,

ona, "Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var. Bu bir Kızılderili bir verişi*. Tic Tac'ımı geri istiyorum," deyin. Sonra da kızı öpün.

Dudak kremi, kapatıcı, maske, göz kalemi, mürekkep kurutma kâğıdı

İsteğe bağlı erkek makyajı

Dümen listeleri, üç sayfa

Çabucak bakabilmek için bir sayfa dolusu en sevilen dümenler listesi. İki sayfa yeni yöntemler ve denenecek cümleler.

Bez bir torbada tahtadan rune taşları

Rune falı için.

Bir defter

Telefon numaralarını, notlarınızı, sihirbazlık yöntemlerini yazdığınız ve Ross Jeffries'in beş para etmez eskiz sanatçısı açılışının yer aldığı defter, ki burada bir kızın portresini büyük bir ciddiyetle çizip, ona "Güzelliğin bana yüksek sanat ilhamı verdi," diyerek "Kahvecideki Orta Güzellikte Kız, 2006" diye adlandırdığınız çöp adamı gösterirsiniz.

Bir kryptolight kolye

Karanlıkta parlayan kolye, tavuskuşluğu için.

İki set sahte kulak ve dudak küpesi

İsteğe bağlı vücut süslemeleri

Bir küçük dijital ses kaydedici

Şarjları gizlice kaydederek tekrardan dinlemek ve sonradan eleştirmek için

İki tane fazladan ucuz kolye ve iki tane başparmak yüzüğü

Numaralarını aldıktan sonra kızlara hediye olarak vermek için. "Hırsız değilsin değil mi?" diye sorun. Sonra yavaşça yüzüğü veya kolyeyi çıkartarak ona takın, öpün ve "Bu hâlâ benim, sadece beni hatırlaman için. Seni bir sonraki görüşümde onu geri istiyorum," deyin. Kız ayrıldıktan sonra çantanızdaki yedeği takın.

Bir küçük mor ötesi fener

Kızın üstündeki iplikleri ve kepekleri ortaya çıkartmak için – bir neg.

Dört değişik küçük şişe parfüm

İyi kokmak ve parfüm açılışı için. Bileklerinize değişik birer parfüm sıkın. Sonra da bir kıza bileklerinizi koklatıp hangisini beğendiğini öğrenin. Daha sonra, kızın seçtiği kokunun olduğu bileği bir tükenmez ka-

* Amerikalı Kızılderili yerliler, beyaz adamlara bir şey (ödünç) verirler, sonra geri istediklerinde beyaz adamlar buna şaşardı. Deyiş o zamandan kalmadır.

lemle işaretleyin. Gecenin sonunda sizin için en doğru olan parfümü bulmak için hesabı yapın.

Çeşitli sihirbazlık numaraları

Çatalları eğmek, sigaraları yok etmek ve bira şişelerini havaya kaldırmak için

Evet, tüm ağır silahlarımı kuşanmıştım. Önemli bir geceydi –bir kanat olarak ilk atölyemdi– ve de kendimi kanıtlamak zorundaydım.

Mystery'ye, atölye ücretinin ortalama bir Sırp'ın yıllık maaşının yarısı kadar olduğunu söylemeyi ihmal ettim, bu sebepten de öğrencilerimizin çoğu yurtdışından gelmişti. Bizimle, Belgrad'ın merkezindeki meydanın hemen yakınında Ben Akiba adlı bir barda buluştular. Exoticoption, okuduğu yer olan Florence, İtalya'dan trenle gelen bir Amerikalı; Jerry, Münih, Almanya'dan gelen bir kayak hocası ve Sasha da Avusturya'da okuyan oralı biriydi.

Yabancılar birbirlerini saniyeler içerisinde tartarlar: Kıyafetten vücut diline yüzlerce ufak detay ilk izlenimi yaratmak için bir araya gelir. Mystery'nin –ve artık benim– amacı bu üçünü KA haline getirmek için detayları rafine etmekti.

Exoticoption havalıydı; aslında bakarsınız, havalı olmaya o denli çok çabalıyordu ki bu aleyhine işlemeye başlamıştı. Jerry'nin çok iyi bir espri anlayışı vardı ancak ilk izlenimde sıkıcı olduğunu anladık. Ancak Sasha, aslına bakarsanız düzeltilmeye ciddi şekilde ihtiyaç duyuyordu. Sosyalleşmek bile onun için yeterince zor olacaktı. Sivilceli büyük bir bebek kaz gibi görünüyordu.

Bu sefer, masanın etrafına dolanıp "Skorun kaç?" ve "Takıldığın noktalar nelerdir?" ve "Kaç kızla yatmak istiyorsun?" diye sorma sırası bendeydi.

Exoticoption, yirmi yaşındaydı ve iki kadınla beraber olmuştu. "Yaklaşacak cesaretim var, zamanında birkaç tane kızın dikkatini çektim," diye başladı, kolunu yanındaki koltuğa rahat bir biçimde koyarak. "Fakat benim takıldığım nokta beğendirme kısmı. Kendimi beğendirdiğimi anlasam da, kapanışı yapamıyorum."

Jerry, otuz üç yaşındaydı ve üç kadınla beraber olmuştu. "Kafelerde ve diğer az gürültülü ortamlarda çalışabiliyorum ama kulüplerde rahatsız oluyorum."

Sasha, yirmi iki yaşındaydı, bir kadınla beraber olduğunu söylüyordu, ancak biz bir sayı abartığını düşünüyorduk. "Ben bu oyuna Dungeons & Dragons'a benzediği için girdim. Bir yöntem veya neg öğrendiğimde,

sanki oyundaki bir sihirbazlık numarası veya eşya gibi kullanmak için sabırsızlanıyorum."

Birer birer korkularını ve ses kaydedicilerini masaya yatırdılar. Benim işim onları oyuna dahil etmekti. Kendi kafamdakileri onların kafasına sokmalıydım.

Atölyenin öğretme kısmı kolaydı. Yapmam gereken tek şey Mystery'yi konudan saptırmamak –kendi sesine bayılırdı– ve onlara malzeme sağlamaktı. Asıl zor olacak kısım uygulama bölümüydü.

Konuşmaya devam ederken, çocukları farklı masalara görevlere yolladık. Onların kümeleri açmalarını sağladık*, beden dillerini ve kadınların verdiği tepkileri inceledik, sonra da onlara geribildirim yaptık.

"Kümeye doğru eğiliyordun, bu da yoksunluk belirtisidir. Dik dur ve arka ayağının üzerinde sağlamca bekle, sanki her an oradan ayrılabilirmişsin gibi."

"Onların yanında çok uzun süre kaldığından onları rahatsız ettin. Oturup kendine bir zaman kısıtası koymalıydın. Mesela, 'Sadece birkaç dakika kalabilirim zira arkadaşlarıma katılmak zorundayım.' Bu şekilde onların yanında bütün gece kalmayacağını belirterek endişelenmemelerini sağlarsın."

Sasha en başarısızdı. Açılışlarında beceriksizdi, ayakkabılarına baktı ve kendine güvenden eser yoktu. Kızlar onu sadece nezaketen dinlediler.

Barda, narin siyah saçlı bir kızla, sarışın, çok güzel solaryumlu tenli, derin gamzeli, Bo Derek misali örgülü saçları olan bir kız fark ettim. Enerji ve güven saçıyorlardı. Bu kolay bir küme olmayacaktı. Ben de bunu Sasha'ya verdim.

"Şuradaki iki-kümeye git," diye talimat verdim. Çocukları kümelere yollamak için herhangi bir oyuna gerek yoktu. "Onlara Amerika'dan gelen arkadaşlarını gezdirdiğini ve gidilebilecek iyi kulüpler için tavsiyelerini istediğini söyle."

Bu bir intihar saldırısıydı. Sasha uysal bir şekilde arkadan yaklaştı ve birkaç kez onu fark etmeleri için çabaladı. Onların dikkatini çektikten sonra bunu korumak onun için bir mücadeleye döndü. Çoğu erkek gibi o da enerjik biçimde iletişim kurmuyordu. Onca yıllık güvensizlik ve sosyal sürgün, hayat enerjisini ve ruhunu vücudunun derinliklerine hapsetmişti. Ağzını her açtığında, hiç kimsenin, onun silik gevelemelerini anlamak için çalışmasına gerek yoktu. Mesaj açıktı: "Ben umursanmamak için yaratılmışım."

---

* Bir küme, kamusal bir alanda bulunan bir grup insana denir. İki-küme iki kişiden oluşan gruba; üç-küme üç kişiden oluşan gruba denir ve bu şekilde devam eder.

Mystery, Sasha'yı Bo Derek sarışınla uğraşırken gördüğünde bana "Sen de git," dedi.

"Ne?"

"Git hadi. Ona yardım et. Çocuklara nasıl yapılırmış göster."

Korku nöbetleri ilk önce göğsünüzü kaplar. Oradan kalbinizin üstünü lastikten yapılmış bir mengene gibi nazikçe sıkmaya başlar. Sonra korkuyu gerçekten hissedersiniz. Mideniz yanmaya başlar. Boğazınız düğümlenir. Siz kuruluğu önlemek için devamlı yutkunursunuz ve ağzınızı açtığınızda, güvenli, berrak bir ses çıkacak diye umarsınız. O kadar eğitimime rağmen, dehşete düşmüştüm.

Kadınların algıları erkeklere nazaran çok daha kuvvetlidir. Samimiyetsizliği ve saçmalığı ânında fark ederler. Yani usta bir kadın avcısının ya kullandığı malzemeye sadık olması ve gerçekten buna inanması gerekir ya da çok iyi bir aktör olması. Bir kadınla konuşurken aynı anda da kızın kendisi hakkında ne düşündüğünü merak eden kaybedecektir. Kadının, erkeğin donunun içine girmeyi düşünmesinden önce, o kadının donunun içine girmeyi düşündüğünü fark ettiren erkek kaybedecektir. Hemen hemen tüm erkekler bu kategoriye girer. Sasha giriyor. Ben giriyorum. Buna karşı koyamıyoruz: Bu bizim doğamız.

Mystery buna dinamik sosyal homeostasi diyor. Bir kızla karşı konulmaz sevişme isteğimiz ve kendimizi ona yaklaşmaktan koruma çabamız arasında sürekli delicesine mücadele ediyoruz. Ona göre bu korkunun sebebi; bir erkeğin, bir kadın tarafından reddedildiğinin herkesçe bilindiği bir kabile hayatından evrimleşmemiz. Mystery'nin düşüncesine göre, bundan sonra toplumla ilişiği kesiliyor ve genleri yabani otlar misali umarsızca yok ediliyor.

Yaklaşırken, korkumu göğsümden atmaya ve duruma mantık çerçevesinde değerlendirmeye çalıştım. Sasha'nın problemi vücudunun konumlanmasıydı. Her iki kadın da bana dönüktü ve o arkalarından yaklaşıyordu. Bu nedenle cevap vermek için arkaya dönmek zorundaydılar.

Ancak onu başlarından savmak istediklerinde, tek yapmaları gereken tekrar bara doğru dönmekti ve bu kapıyı tamamen kapatırdı.

Geriye dönüp baktım. Mystery ve diğer öğrenciler onlara yaklaşmamı seyrediyorlardı. Açıları doğru kullanmalıydım. Ben de bara sol taraftan, –Mystery'nin engel diye tanımladığı– siyah saçlı kızın yanından yaklaştım.

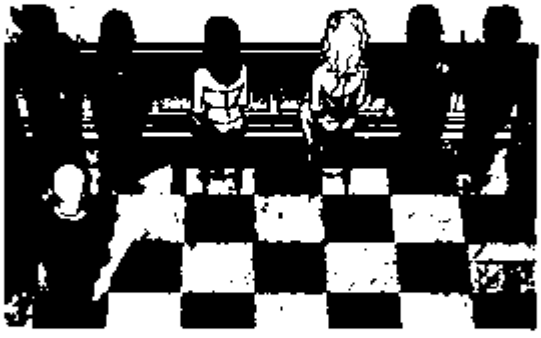

"Merhaba," dedim kulakları tırmalayan bir sesle. Boğazımı temizledim. "Ben Sasha'nın size bahsettiği arkadaşıyım. Sonuç olarak hangi kulüpleri önerdiniz?"

Tüm tarafların, birinin gelip durumu daha az garip bir hale getirmesiyle, sessiz bir biçimde rahatladıklarını hissedebiliyordum.

"Aslında, akşam yemeği için Reka eğlenceli olabilir," dedi siyah saçlı olan. "Nehrin kıyısında da Lukaz, Kruz ve Exil diye birkaç muhteşem tekne var. Underground ve Ra da iyi olabilir ama oralar benim gittiğim tarz yerler değil."

"Hey, madem sohbete devam ediyoruz, bir şey hakkında fikrinizi alayım." Artık kendi topraklarımdaydım. "Sizce büyü gerçekten var mı?"

Artık, sihirbazlık açılışına –bir kız tarafından yapılan çekim büyüsü sonucu ona âşık olan arkadaşımla ilgili hikâyeyi anlatmaya– alışmıştım. Ağzım oynadıkça, beynim de stratejiyi düşünüyordu. Kendimi Bo Derek sarışının yanına konumlandırmalıydım. Evet, öğrencimin kızını çalacaktım. Sonuçta onunla zaten hiçbir şansı yoktu.

Bitirdiğimde, "Bunu soruyorum çünkü eskiden ben de bu tür şeylere hiç inanmazdım, ama yakın zamanda inanılmaz bir deneyim yaşadım. İşte," dedim, sarışına doğru, "sana bir şey göstermeme izin ver."

Hedefimin yanında olabilmek için kendimi taburelerinin diğer tarafına doğru kaydırdım.

Artık onunla bire bir kalmıştım, ama hâlâ oturmak zorundaydım; aksi halde, eninde sonunda tependen ona doğru bakmamdan rahatsızlık duyacaktı. Ancak boşta hiç tabure yoktu, benim de bu yüzden doğaçlama yapmam gerekti.

"Bana ellerini ver ve bir dakikalığına ayağa kalk," dedim.

O ayağa kalkar kalkmaz, arkasından dolandım ve yerine oturdum. Nihayet kümeye dahil olmuştum ve şimdi o bana dışarıdan garip bir şekilde bakıyordu. Bu, yaklaşma biliminin mükemmel bir uygulamasıydı, iyi bir satranç oyunu gibi.

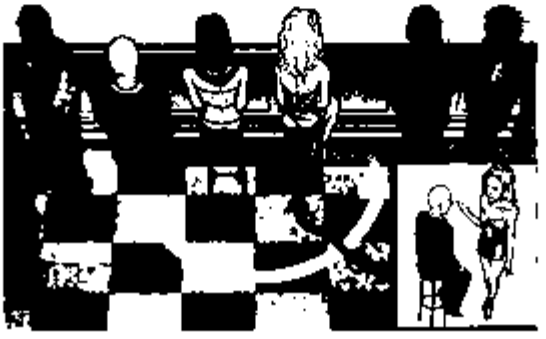

"Sandalyeni çaldım," diye güldüm.

Gülümsedi ve muzip bir şekilde koluma vurdu. Oyun başlamıştı. "Dalga geçiyorum," diye devam ettim. "Yakın dur. Şimdi bir ESP deneyi yapacağız. Fakat sadece birkaç dakika kalabilirim. Sonra sandalyeni geri alabilirsin."

Onun numarasını yanlış tahmin etmeme rağmen (Onmuş), süreçten hoşlanmıştı. Konuşmaya devam ederken, Mystery Sasha'ya doğru gelip siyah saçlı kızı, benim hedefimi elimden almaması için, meşgul etmesini söyledi.

Marko haklıydı. Buradaki kızlar inanılmazdı. Ayrıca zekilerdi ve beni çok rahatlatan, benden daha iyi İngilizce konuşuyor olmalarıydı. Bu kızı dinlemekten gerçekten keyif alıyordum; büyüleyiciydi, iyi okumuştu ve yüksek lisans yapmıştı.

Ayrılma zamanımız geldiğinde, onu tekrar görmenin çok güzel olacağını söyledim. Çantasından bir kalem çıkarttı ve bana numarasını verdi. Mystery'nin tasvip ettiğini hissedebiliyordum – ve de öğrencilerin kabullenişini. Style gerçekti.

Sasha hâlâ siyah saçlı kızla konuştuğundan, kulağına "Ona gitmemiz gerektiğini söyle ve e-posta adresini iste," diye fısıldadım. Öyle yaptı ve ister inanın ister inanmayın, kız verdi.

Gruba tekrar katıldık ve kafeden ayrıldık. Sasha yeni bir adam olmuştu. Heyecandan kızarmış bir biçimde küçük bir çocuk gibi caddede geziniyor, Sırpça şarkılar söylüyordu. Gariplikleriyle kendi gibi olmuştu. Daha önce hiçbir kızın e-mailini almamıştı.

"Çok mutluyum," diye sayıkladı Sasha. "Bu muhtemelen hayatımın en güzel günü."

Gazeteleri ve gerçek-suç kitaplarını takip eden insanların bileceği üzere, adam kaçırmadan katliama kadar, şiddet içeren suçların birçoğu karışık cinsel dürtülerin ve erkeklerin arzularının sonucu oluşur. Mystery ve ben, Sasha gibi çocukları sosyalleştirerek, dünyanın daha da güvenli bir yer olmasını sağlıyorduk.

Mystery kolunu boynuma doladı ve kafamı sihirbaz pardösüsünün içine çekti. "Beni gururlandırdın," dedi. "Bu sadece kızı kapmakla ilgili değil. Bu öğrencilerin görmesi ve yapılabildiğine inanması ile ilgili."

O anda, tüm bu maceranın dezavantajını fark ettim. Kadınlarla benim aramda bir uçurum oluşuyordu. Kadınları artık sadece tavlama konusunda ne kadar başarılı olduğumu ölçmekte kullandığım birer araç olarak görmeye başlıyordum. Onlar benim kaza-kuklalarımdı, sadece saç renkleri ve notlarıyla tanımlanan – sarışın bir 7, esmer bir 10. Derin bir konuşma yaptığımda bile, bir kadının hayallerini ve bakış açısını öğre-

nirken, kafamda metoduma ait, adına ilgi dediğim bir kutuyu işaretliyordum. Erkeklerle bağımı kuvvetlendirirken, karşı cinse karşı sağlıksız bir tavır geliştiriyordum. Bunun en endişe verici yanı ise, bu kafa yapısının beni kadınlara karşı daha da başarılı yaptığıydı.

Marko bizi kapısında Anubis'in iki tane betondan heykeli ile korunan Mısır temalı Ra adlı bir gece kulübüne götürdü. İçerisi neredeyse boştu. Sadece birkaç tane güvenlik görevlisi, barmenler ve küçük yuvarlak bir masanın etrafındaki bar tabureleri üzerinde toplanmış 9 kişilik gürültülü bir Sırp grup vardı.

Biz tam ayrılmak üzereyken, Mystery, Sırpların arasında yalnız bir kız fark etti. Mükemmel bacaklarını gösteren kırmızı bir elbise giymiş, zayıf, uzun siyah saçlı genç bir kızdı. İmkânsız bir kümeydi: Saçları asker tarzı kesilmiş iriyarı adamlar tarafından çevrelenmişti. Bu adamlar belli ki savaş zamanı ordudaydılar, muhtemelen adam öldürmüşlerdi, hatta belki çıplak elleriyle. Mystery ise içeri giriyordu.

Kadın avcısı kuralların istisnasıdır.

"Bak," dedi bana. "Ellerini kenetle ve ben dediğimde onları açamıyormuş gibi yap."

Sihirbazlık sanatıyla ellerimi mühürlemiş gibi yapacaktı. Ben de büyülenmiş gibi görünecektim.

Karışıklık, bunu kendi kocaman ellerinde de denemesini isteyen kapı görevlilerinin ilgisini çekmişti. Bunun yerine, Mystery onlara saat durdurma numarasını yaptı. Çok geçmeden, kulübün yöneticisi ona içki ısmarlamaya ve de Sırpların masası da, hedefi de dahil olmak üzere konuşmalarını kesip onu seyretmeye başlamışlardı.

"Bir kızın seni kıskanmasını sağlarsan," dedi Mystery öğrencilerine, "onun senle yatmasını sağlayabilirsin."

İki prensip üzerine çalışıyordu. Birincisi, kulüp personelinin ilgisini ve onayını alarak sosyal kanıt oluşturuyordu. İkincisi de, piyon kullanıyordu – yani bir grubu rehin alarak daha zor ulaşılabilir olan diğerine erişmeye çalışıyordu.

İzleyenlerin acılarına son vermek için ölüm vuruşunu indirdi ve kulüp yöneticisine bir bira şişesini havalandırabileceğini söyledi. Sırpların masasına gitti, boş bir şişeyi ödünç istedi, sonra da önünde birkaç saniye havada yüzdürdü. Artık hedefinin bulunduğu gruptaydı. Erkeklere birkaç numaraya yapıp kızı gerekli beş dakika boyunca görmezden geldi. Sonra yumuşadı, kızla konuşmaya başladı ve onu yakındaki bir koltuğa götürerek gruptan ayırdı. Tüm kulübü, sadece onunla tanışmak için piyon olarak kullanmıştı.

Kız az İngilizce bildiğinden, Marko'yu tercüman olarak kullandı. Normalden daha uzun bir yaklaşım oldu zira Mystery'nin kızı, kendinin cadı veya kara büyücü olmadığına ikna etmesi gerekti. "Bu akşam gördüğün her şey sahteydi," dedi son olarak Mystery, Marko aracılığıyla. "Tüm bunları seninle tanışmak için ben yarattım. Bu bir sosyal illüzyon."

İkisi en sonunda birbirlerinin numaralarını aldılar – Mystery, Marko'ya "Sana iyi bir sohbetten başka hiçbir şey vaat edemem," demesini söyledi ve de kulüpten ayrılmak için öğrencilerimizi toparladık. Ancak, dışarı çıkarken masadaki GAER'lerden birisi Mystery'nin yolunu kesti. Kıyaslandığında, Mystery'nin hamurumsu vücudunu feminen gösteren fiziğini açığa çıkartan siyah dar bir tişört giymişti.

"Demek Natalija'dan hoşlandın ha, sihir adam?" diye sordu.

"Natalija? Birbirimizi görmeye devam edeceğiz. Bu senin için bir sorun olur mu?"

GAER "O benim kız arkadaşım," dedi. "Ondan uzak durmanı istiyorum."

"Bu ona kalmış," diye GAER'e bir adım yaklaşarak cevap verdi Mystery. Mystery geri çekilmiyordu. O bir aptaldı.

GAER'in ellerine baktım ve zamanında kaç Hırvat'ın boynunun onun ellerinde kırıldığını düşündüm.

GAER kemerini kaldırdı ve silahının siyah kabzasını açığa çıkardı. "Peki, sihir adam, bunu eğebilir misin?" Bu bir davet değil, bir tehditti.

Marko panik içinde bana döndü. "Bizi öldürtecek," dedi. "Buradaki adamların çoğu ya eski asker ya da mafya üyesidir. Bir kız uğruna birisini öldürmek onlar için işten bile değil."

Mystery elini GAER'in alnının üzerinde gezdirdi. "O bira şişesine dokunmadan nasıl hareket ettirdiğimi gördün. Sekiz yüz gram gelir. Şimdi kafandaki o küçücük tek beyin hücresine ne yapabileceğimi sen düşün," dedi. Parmaklarını beyin hücresini patlamasını betimleyecek şekilde şaklattı.

GAER, blöf yapıp yapmadığını anlamak için Mystery'nin gözlerinin içine baktı. Mystery göz temasını sürdürdü. Bir saniye geçti. İki saniye geçti. Üç. Dört. Beş. Beni öldürüyordu. Sekiz. Dokuz. On. GAER tişörtünü tekrardan silahının üzerine indirdi.

Mystery burada avantajlı durumdaydı: Belgrad'da hiç kimse daha önce bir sihirbazı canlı bir gösteri yaparken izlememişti. Sihre sadece televizyonda tanık olmuşlardı. Sihrin yalnızca kamera oyunlarının bir ürünü olduğu düşünülürken Mystery eski bir inancı tekrar su yüzüne çıkarmıştı: sihrin gerçek olabileceğine dair batıl inançları.

Mystery incinmeden dışarı çıkarken, GAER orada sessizce duruyordu.

8

Bazı kızlar farklıdır.

Marko böyle düşünüyordu. Mystery'nin atölyesinde gördüğü her şeye rağmen, inancını değiştirmemişti. Goca'nın diğer kızlar gibi olmadığında ısrarcıydı. İyi bir aileden geliyordu, iyi bir eğitim almıştı ve ahlaklıydı, diğer materyalist kulüp çöplükleri gibi değil.

Bunu daha önce bir düzine erkekten duymuştum. Topluluğumuzdan bahsettiğimde bir sürü akıllı kadından da, "O benim üzerimde çalışmaz," cevabını almıştım. Ama birkaç dakika ya da saat sonra onları erkeklerle telefon numarası veya rükürük alışverişi yaparken görürdüm. Kız ne kadar akıllıysa, o kadar işler. Dikkat toplama sorunu olan parti kızları sizin numaralarınızı dinlemek için yanınızda kalmazlar. Algısı kuvvetli, dünyevi veya eğitimli bir kız dinler ve düşünür, sonunda da kendini tuzağa düşmüş bulur.

Mystery ve ben, yılbaşı arifesinde kendimizi Marko ve onun tekgeçileni Goca'nın yanında böyle bulduk. Gri bir takım elbise giymiş olan Marko, saat 8'de onu alırken bir düzine gül verip arabanın diğer tarafına koşarak kapısını açtı. Parlak, başarılı ve iyi yetiştirilmiş bir kıza benziyordu. Kısa kestane rengi saçları, nazik bakışları ve bir tarafa daha çok uzayan bir gülümsemesi vardı. Marko haklıydı: O evlenilecek bir kız gibi görünüyordu.

Restoran, yoğun kırmızıbiber ve kırmızı et ağırlıklı geleneksel Sırp mutfağına sahipti. Müzik ise saf anarşiydi: 4 tane mızıkacı odalarda gezinerek şenlik marşları çalıyordu. Bu flört davasının işe yarayıp yaramadığını görmek için bütün gece Marko ve Goca'yı dikkatlice izledim. Yan yana oturuşları garipti. Birbirleriyle etkileşimleri sadece gecenin mecburi konuları üzerine oluyordu: mönü, servis, atmosfer. "Ha ha, garsonun benim bifteğimi sana vermesi komik değil miydi?" Gerginlik beni öldürüyordu.

Marko doğal olarak yetenekli biri değildi. Lisedeyken hiçbir zaman o kadar popüler olmamıştı; adı sadece bir yabancı olmasından, Balkabağı Kafalı lakabından ve de Genç Cumhuriyetçiler Kulübü'ne üye olmasın-

dan dolayı anılıyordu. Mezun olduğu zaman muhtemelen benden daha kötü durumdaydı: En azından ben bir kızı öpmüştüm.

Üniversitede karşı cinsle olan ilişkilerinde adımlar atmaya başladı. Kendisine deri bir ceket aldı, aristokrat bir geçmiş yarattı, saçlarına Terence Trent D'Arbys örgüsü yaptırdı ve ilk Mercedes-Benz'ini satın aldı. Çabaları ona biraz ilgi çekmiş, hatta birkaç kız arkadaş bile edinmişti. Arkadaş olduğu kendinden yaşça daha küçük Dustin sayesinde ancak üçüncü sınıfa geldiğinde kızlarla birlikte soyunacak kadar ilerleme kaydedebilmişti. Kazandığı o ufak ilk zaferler o kadar hoşuna gitmişti ki, bu zor kazandığı popülariteden faydalanmak için 3 sene daha üniversitede kaldı.

Marko'nun kendine has özelliklerinden birisi de her gece aldığı bir saat süren duşlarıydı. Şimdiye kadar hiç kimse orada ne yaptığına dair makul bir açıklama getirmedi çünkü hiçbiri mantıklı değildi: mastürbasyon, örneğin, o kadar uzun sürmez. Eğer herhangi bir teoriniz varsa, lütfen ManOfStyle@gmail.com adresine yollayın.

Marko'nun Goca'nın yanında bir saat boş boş oturmasını seyrettikten sonra patladım. Kameramı aldım ve çiftin üstünde Mystery'nin fotoğraf yöntemini uyguladım. Gülerken bir poz vermelerini, sonra ciddi bakarak bir poz vermelerini, son olarak da şehvetli bir poz vermelerini – misal öpüşerek– istedim. Marko boynunu bir tavuk gibi ona doğru uzattı ve onu gagaladı.

"Hayır, gerçek bir öpücük," diye ısrar edip, neredeyse nişanlı olacak ikilinin, hayatımda tanık olduğum en şapşal ilk öpüşmeyle sonuçlanan dudak kenetlemesiyle yöntemi tamamladım.

Yemekten sonra Mystery ve ben, yaşlı adamlarla dans ederek, garsonlara sihirbazlık gösterileri yaparak ve aralarında hiç ayrım yapmadan evli kadınlarla cilveleşerek, iki odalı restoranın altını üstüne getirdik. Masamıza ışıldayarak döndüğümde, Goca'nın gözleri bir anlık bir parlamayla, sanki bakışlarımda bir şey ararmışçasına gözlerimle buluştu. Bunun bir İLİ olduğuna yemin edebilirdim.

O gece, örtülerin altından gelen sıcak bir vücutla uyandım. Yatağı Marko ile paylaşma sıramdı ama gelen Marko değildi. Bu bir kadın vücuduydu. Bir çift sıcak kadın elinin yeni tıraş ettiğim kafamı okşadığını hissettim.

"Goca!"

"Şşş," dedi, üst dudağımı emerek ağzına sokarken.

Kendimi geri çektim. "Ama Marko ne olacak?"

"O duşta," dedi.

"Sen ve o yaptınız mı?".

"Hayır," dedi beni şaşırtan bir aşağılamayla.

O gece Goca ve ben beraber olabilirdik, Mystery de. Mystery'ye daha önce de pas atmış ancak Mystery görmezden gelmişti. Fakat yatağımda, burun deliklerimde, ağzımdayken görmezden gelmek çok zordu. Elbette birkaç kadeh içmişti ama alkol hiçbir zaman hiç kimseye yapmak istemediği bir şeyi yaptırmamıştır. O her zaman istenen ancak bastırılmış olan şeylerin yapılmasını sağlar. Şu anda Goca, beş özelliğin altısına da sahip bir Alfa erkeğiyle beraber olmak istiyordu.

Mantık olarak, arkadaşınızın kovaladığı bir kızla yatmak yanlış demek kolay. Fakat onun vücudu sizinkine teslim olmuş bir biçimde dayanmış, saçlarındaki nemlendirici kokusunu almış (çilekli) ve onun şehvetinin yarattığı tutku bulutu ikinizi sararken, hayır demeyi bir deneyin. Bu sadece çok şey.... evet aynen öyle.

Ellerimi saçlarının arkasında geçirdim ve parmak uçlarımla kafatasında yavaşça gezdirdim. Vücudu zevkten titredi. Dudaklarımız kenetlendi, dillerimiz kenetlendi, göğüslerimiz kenetlendi.

Bunu yapamazdım. "Bunu yapamam."

"Neden?"

"Marko yüzünden."

"Marko mu?" diye sordu, sanki o adı daha önce hiç duymamış gibi. "O tatlı, ama sadece bir arkadaş."

"Dinle," dedim. "Gitmelisin. Marko birazdan duştan çıkar."

Elli dakika sonra Marko duştan çıktı. O ve Marko'yu koridorda Sırpça tartışırlarken duydum. Bir kapı çarptı.

Marko bitkin bir biçimde odaya girdi ve yatağın kendine ait yarısına çöktü.

"Evet?" diye sordum. Hiçbir zaman duygularını belli eden biri olmamıştı.

"Evet, Mystery'nin bir sonraki atölyesine katılmak istiyorum."

9

Allah'ın belası boşluğu dolduramıyordum. İşletme mastırlı Bo Derek sarışınım bir kafedeki divanda yanımda oturuyordu. Kalçası benimkine değiyordu. Saçlarıyla oynuyordu. Bense tırstyordum.

Marko'yu gerçek aşkının yanında bir SHUT'a çevirecek kadar kuvvetli bir çekime sahip çırak kadın avcısı yüce Style, bir kızı öpmekten hâlâ delicesine korkuyordu.

Hatika bir açılış oyunu yaptım ama ilerleyemedim. Bu sorunu Belgrad'a gelmeden halletmeliydim. Ancak çok geçti. Mahvediyordum. Reddedilmekten ve sonrasında rahatsız hissetmekten korkuyordum.

Mystery, bu süre zarfında, kendinden 13 yaş küçük olan Natalija ile son derece iyi gidiyordu. Dilleri de dahil olmak üzere hiçbir ortak şeyleri yoktu. Fakat oradaydılar ve beraber oturuyorlardı. Bacak bacak üstüne atmış, geri yaslanmış bir şekilde oturup kızı onun ilgisini çekmek için uğraştırıyordu. Kız Mystery'ye doğru eğilmişti ve bir eli onun dizinin üstündeydi.

Kahveden sonra randevumu evine geri bıraktım. Anne babası evde değildi. Tek söylemem gereken, "Banyoyu kullanabilir miyim?" idi. Böylece yukarı çıkabilirdim. Fakat ağzımdan bu kelimeler dökülemedi. Sayısız başarılı yaklaşım sosyal reddedilme korkumu azaltmış, beni diğerlerinin gözünde umut vaat eden bir kadın avcısı haline getirmişti ama biliyordum ki içimde sadece bir yaklaşma uzmanıydım. Bir kadın avcısı olabilmek için, çok daha ciddi bir zihinsel engeli atlatmam gerekiyordu: cinsel reddedilme korkumu.

Cezbetme araştırmalarım esnasında Gustave Flaubert'in *Madame Bovary*'sini okudum. Aristokrat playboy Rodolphe Boulanger de la Huchette'in mutsuz bir evli kadın olan Madame Bovary'den yalnızca bir öpücük almak için ne kadar çok çalışıp uğraş verdiğini hatırladım. Fakat onu bir kere teslim olmaya ikna ettikten sonra, iş bitmişti. Mme. Bovary ona saplanmıştı.

Modern hayatın trajedilerinden biri de son yüzyılda meydana gelen onca gelişmeye rağmen kadınların, bir bütün olarak hâlâ toplumda yete-

rince güç sahibi olamamaları. Fakat cinsel tercih kadınların tartışmasız kontrol ettiği yegâne alan. Kadınlar seçimlerini yapıp teslim oldukları andan itibaren ilişki terse dönüyor – ve erkekler genelde güçlerini geri kazanıp kadınların üzerine çıkıyor. Belki de bu nedenle kadınlar, erkekleri her yerde hüsrana uğratma bahasına, evet demekte bu kadar dikkatli davranıyorlar.

Bir şeyde uzmanlaşmak için, her zaman birinin aşması gereken engeller, barikatlar ve zorluklar vardır. Bu vücut geliştirmecilerin acı dönemi dedikleri safhadır. Kendilerini zorlayan, acıya göğüs geren, yorulan; aşağılanan, reddedilen ve hatta daha kötüsüne maruz kalanlar şampiyon olurlar. Diğerleri kenara atılırlar. Bir kadını başarıyla ayartmak, onun evet deme riskini göze almasını sağlamak için kendi rahatımdan feragat etmeli ve taşaklanmalıydım. Bu dersi, Mystery'nin Natalija'yı nasıl kazandığını seyrederek öğrendim.

"Daha yeni saç uraşı oldum," dedi kıza kafeden ayrıldıklarında. "Ensemde kaşıntı yapan kıllar var. Banyo yapmak istiyorum, gel de beni yıka."

Natalija, tahmin edileceği üzere, bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi. Mystery kıza, "Hmm, tamam," dedi. "Ben gitmek zorundayım, çünkü yıkanmam gerekiyor. Hoşçakal."

Mystery oradan uzaklaşırken kızın yüzü asıldı. Onu bir daha asla göremeyecek olma düşüncesi kafasında şimşek gibi çaktı. Mystery buna sahte malı götürmece diyor. Aslında gerçekten gitmiyordu, yalnızca kızın böyle düşünmesini sağlıyordu.

Mystery –sayarak– beş adım attı ve arkasını dönerek "Bir haftadır rezil bir dairede yaşıyorum. Orada bir otel tutacağım ve yıkanacağım," dedi sokağın sonundaki Moskova Oteli'ni işaret ederek. "İster benimle gelirsin ya da iki hafta sonra Kanada'ya döndüğümde benden bir e-mail alırsın."

Natalija bir dakika tereddüt ettikten sonra onu takip etti.

İşte o anda bütün hayatım boyunca yaptığım bir hatayı fark ettim: Bir kadını elde etmek için, onu kaybetmeyi göze almalısınız.

Eve döndüğümde Marko toplanıyordu.

"Şoktayım," dedi Marko. "Her şeyi doğru yapmaya çalıştım. Goca benim kadınlarla olan son umudumdu."

"Peki ne yapıyorsun? Manastıra mı taşınıyorsun?"

"Hayır, Moldavya'ya gidiyorum."

"Moldavya mı?"

"Evet, Doğu Avrupa'nın en güzel kızları Moldavya'dan gelir."

"Orası nerede?"

"Eskiden Rusya'nın parçası olan küçük bir ülke. Oradaki her şey sudan ucuz. Orada sadece Amerikalı olman birileriyle yatmanı sağlayabilir."

Felsefem, eğer birisi hiç bilmediğim bir ülkeye gitmek istiyorsa ve orada kanlı bir devrim falan yoksa, ben varım. Hayat kısa ve dünya büyük.

Aramızdan hiç kimse daha önce Moldavya'ya ne gitmişti ne de başkentini söyleyebiliyordu, Chisinau. Ben de oraya gitmek için bundan daha iyi bir neden göremiyordum. Haritadaki renkli bir şekli, gerçek olaylar, heyecan ve deneyimle doldurma fikrini seviyordum. Mystery ile seyahat etmek eğlenceli olacaktı. Her yerde, hep hayal kurduğum cinsten maceralar yaşayacaktık.

10

Hayatta bir arabaya, dolu bir benzin deposuna, önünüzde tüm bir kıtanın haritasına ve de arka koltuğunuzda dünyanın en büyük kadın avcısının bulunduğu potansiyele sahip olduğunuz anlar sınırlıdır. İstediğiniz her yere gidebilecekmiş gibi hissedersiniz. Sınırlar, sizin farklı bir maceraya başladığınızı gösteren işaret noktalarından başka nedir ki?

Aslına bakarsanız bu çoğu zaman doğru olabilir ancak kendinizi Rand McNally'de Doğu Avrupa haritasının son baskısı üzerinde çalışırken düşünün. Bir de düşünün ki Moldavya'ya komşu, komünistlikten dönme ve diğer hiçbir ülkenin ne diplomatik ne de başka biçimde tanıdığı minicik bir ülke var. Ne yaparsınız? Bu ülkeyi haritanıza ekler misiniz eklemez misiniz?

Bir sihirbaz, bir sahte aristokrat ve ben Doğu Avrupa'da seyahat ederken bu sorunun cevabını tamamıyla tesadüfen bulduk. Şu âna kadar son derece verimsiz bir yolculuk olmuştu. Mystery, kendini ateşten kurtaramamış bir biçimde, arka koltukta battaniyenin altında serilmişti. Gözlerini şapkasıyla kapatmış, Romanya'nın karlı dramatik peyzajından habersiz, söylenip duruyordu. Arada bir gözü açılıyor ve zihninin içindekileri kusuyordu. Her seferinde kafasındakiler bir şeylerin haritası oluyordu.

"Planım Amerika'da turneye çıkıp gösterilerimi striptiz kulüplerine tanıtmak," dedi. "Sadece striptizciler için iyi bir yanılsama bulmam gerekiyor. Sen yardımcım olabilirsin Style. Bir düşünsene: Sen ve ben striptiz kulüplerinde geziyoruz ve ertesi gün tüm kızları alıp şova gidiyoruz."

Chisinau'daki birkaç macerasız günden sonra –gördüğümüz güzel kadınlar sadece magazin kapaklarında ve ilan tahtalarındaydı– "Neden burada kalalım?" diye düşündük. Odessa yakındı. Belki de aradığımız macera biraz daha uzakta bekliyordu.

Böylece soğuk, karlı bir cuma günü Chisinau'dan ayrıldık ve Kuzeydoğuya Ukrayna sınırına doğru yola koyulduk. Şehir dışına uzanan karla örtülü yollar, yalnızca ufka kadar uzanan buzlu tekerlek izleriyle fark edi-

lebiliyordu. Kristalleşmiş buzlarla kaplı ağaç dalları ve dağlık alanlardaki donmuş üzüm bağları ile manzara, epik Rus romantizminden bir sahne gibiydi. Araba Marlboro dumanından ve McDonald's yağından leş gibi kokmuş; her stop ettiğinde çalıştırması daha da zor bir hal almıştı.

Fakat çok geçmeden tüm bunlar sorunlarımızın en küçüğü haline geldi. Harita üzerinde 45 dakika gibi görünen Odessa yolculuğu neredeyse 10 saati bulmuştu.

Bir şeylerin ters gittiğinin ilk sinyali Dinyester Nehri'nin üstünden geçen köprüye vardığımızda birkaç asker ve polis arabalarıyla çevrili bir askeri kontrol noktası, yolun her iki tarafında birer kamuflajlı sığınak ve de namlusu karşıdan gelen araçların yönüne çevrili devasa bir tank oldu. On arabalık bir kuyruğun arkasında durduk ancak askeri bir görevli bizi kuyruğun etrafından dolaştırıp kontrol noktasından geçirdi. Neden? Asla bilemeyeceğiz.

Mystery arka koltukta kendini battaniyesine biraz daha sıkıca sardı. "Vücuttan-geçen-bıçak yanılsamasının başka bir çeşidini yapmak istiyorum. Style, sence bir palyaço gibi giyinip konuşmacıların arasından beni sorularınla sıkıştırabilir misin? Sonra ben de seni sahneye getirip bir sandalyeye oturturum. Yumruğumu karnından geçirirken *Rezervuar Köpekleri*'nden *'Stuck in the Middle With You'* şarkısını çalarım. Diğer tarafa geçtiklerinde parmaklarımı oynatırım. Sonra da seni sandalyeden koluma takılı bir biçimde kaldırırım. Bunu benimle yapman gerek."

Bir şeylerin ters gittiğine dair ikinci sinyal bir benzin istasyonunda durup atıştıracak bir şeyler almak için durduğumuzda geldi. Onlara Moldavya Levası verdiğimizde bu parayı kabul etmediklerini söylediler. Amerikan Doları'yla ödedikten sonra bize para üstünü ruble dedikleri bozukluklarla ödediler. Paraları incelediğimizde her birinin arkasında büyükçe birer orak-çekiç resminin olduğunu gördük. Daha da garibi, bu paralar 2000 yılında basılmıştı: Sovyetler Birliği sözde dağıldıktan dokuz yıl sonra.

Mystery şapkasını bir karnaval çığırtkanı şaşaasıyla hareket eden ağzının hemen üzerine kadar çekti. Marko arabayı çalıştırmaya çalışırken o da arkadan "Bayanlar ve Baylar," diye bağırıyordu, "Niagara Şelaleleri üzerinde havaya yükseldi, Space Needle'ın üstünden atladı ve kurtuldu.... Size gözüpek sihirbaz Mystery'yi takdim ediyorum!"

Sanırım ateşi düşüyordu.

Sürmeye devam ettikçe Marko ve ben arabanın camından Lenin heykelleri ve komünist afişleri görmeye başladık. Bir ilan tahtasında sol tarafında Rus bayrağıyla gösterilen ufak bir kara parçası ve sağ tarafta ise

altında bir sloganla kırmızı ve yeşil bir bayrak betimlemesi vardı. Az biraz Rusça konuşabilen Marko bunun Sovyetler Birliği'nin tekrar birleşmesi için bir çağrı olduğunu söyledi. Biz neredeydik?

"Şunu hayal edin: Süper kahraman Mystery." Mystery burnunu yırtık bir peçete ile sildi. "Bir cumartesi sabahı çizgi filmi, bir çizgi roman, bir oyuncak kahraman ve bir film olabilir."

Ansızın, bir polis memuru (en azından öyle giyinmiş birisi) elinde bir radar tespit cihazıyla yola çıktı. Doksanla gidiyorduk ve bize hız limitinin 10 km üstünde olduğumuzu söyledi. Yirmi dakika ve iki dolarlık rüşvetten sonra gitmemize izin verdi. Hızımızı 75 km'ye düşürdük ancak birkaç dakika sonra bizi tekrar çevirdiler. Bu memur da hız limitinin üstünde gittiğimizi söyledi. Herhangi bir işaret olmamasına rağmen, yarım kilometre önce hız limitinin değiştiğini iddia etti.

On dakika ve iki dolardan sonra, güvende olmak için 55 km ile tekrardan yola koyulduk. Kısa bir süre sonra taban hızdan daha düşük sürdüğümüz için yine kenara çektirildik. Her neredeysek, burası dünyanın en kokuşmuş ülkesiydi.

"90 dakikalık gösterime karar vermem gerekiyor. Seyircilere doğru uçup sonradan sahneye inen bir kuzgun ile başlayacağım. Sonra – buuum – o bana dönüşecek."

Nihayet sınıra vardığımızda iki silahlı asker bize belgelerimizi sordu. Moldavya vizelerimizi gösterdiğimiz anda bize artık Moldavya'da olmadığımızı söylediler. Bize yerel bir pasaport –eski bir Sovyet belgesi– gösterdiler ve Rusça bir şeyler bağırdılar. Marko tercüme etti: Üç rüşvetçi polisi geçerek geldiğimiz yoldan geri dönerek köprünün üstündeki askeri kontrol noktasına gidip uygun belgeleri almamızı istediler.

"Ben de Mystery gibi platform botlar ve diğer aksesuarlar giyeceğim. Artık takım elbise giymeyeceğim. Gotik ve kulüp havasında olacağım. Seyircilere, çocukken tavan arasında nasıl kardeşimle oynayıp sihirbaz olmanın hayallerini kurduğumu anlatacağım. Sonra da zamanda geri gidip bir çocuğa dönüşeceğim."

Marko güvenlik görevlisine köprüye geri dönmenizin söz konusu olmadığını söylediğinde, adam silahını çekip Marko'ya doğrulttu. Sonra da sigara istedi.

"Biz neredeyiz?" diye sordu Marko.

Asker gururla "Pridnestrovskaia," diye cevap verdi.

Eğer Pridnestrovskaia'yı (veya Türkçesiyle Trans Dinyester'i) duymadıysanız üzülmeyin: Biz de duymadık. Trans Dinyester ne herhangi

bir şekilde diplomatik olarak tanınmıştı ne de taşıdığımız haritalardan ya da kılavuz kitaplardan birinde adı geçiyordu.

Ama bir sınır devriyesi karnınıza bir silah dayadığında, Pridnestrovskaia ansızın çok gerçek görünmeye başladı.

"Bir laboratuvar teknisyenini İnternet üzerinden nakliye edeceğim bilimsel bir deney yapacağım. Sonra da finalde bir banka soygunu ve kafesten yok-olma olacak. Bu nedenle bir kuzguna, sana, laboratuvar teknisyenini oynayacak birine ve banka koruması olacak birkaç kişiye ihtiyacım olacak."

Marko tüm bir paket Marlboro'sunu adama verdi ve onunla tartışmaya başladı. Koruma görevlisi silahını bir an olsun indirmedi. Uzun bir konuşmadan sonra Marko bir şeye bağırdı ve ellerini sanki kelepçelenmek istermişçesine birbirine kenetledi. Bunun yerine koruma görevlisi arkasını dönüp bir ofise girip kayboldu. Marko arabaya döndüğünde ona ne dediğini sordum.

"Dedim ki: 'Dinle, sadece tutukla beni. Ben geri dönmüyorum.'"

Bu giderek daha da çirkinleşiyordu.

Mystery ellerini koltukların arasındaki boşlukta birleştirdi. "Şunu hayal et. Sadece siyah tırnaklı ellerimin resmi ve altta *Mystery* yazan bir afiş. Ne kadar inanılmaz olurdu değil mi?"

İlk kez ona karşı kendimi kaybettim. "Adamım, şimdi sırası değil. Gözlerini aç."

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye tersledi.

"Hapse atılmak üzereyiz. Şu anda kimse senin saçmalıklarını dinlemek istemiyor. Senin için aptal sihirbazlık gösterinden ve kendinden başka bir şey yok mu?"

"Dinle, kapışmak istiyorsan, ben de kapışırım," diye patladı. "Seni şimdi yere indiririm. Sadece arabadan çık ve senin icabına bakayım."

Adam benden 30 santim daha uzundu ve sınır kapısı silahlı askerlerle doluydu. Hiçbir şekilde onunla kapışmayacaktım. Ama bunu göze alacak kadar sinirliydim. Mystery bu yolculukta bize yükten başka bir şey olmamıştı. Belki de Marko haklıydı: Mystery bizden biri değildi. Chicago'daki Latin Okulu'na gitmemişti.

Sinirimi kontrol etmek için derin bir nefes aldım ve dimdik karşıya baktım. Adam kendini beğenmişin tekiydi. Umursanmadığında solan ve ilgiyle –olumlu veya olumsuz– açan bir çiçekti. Tavuskuşu teorisi sadece kızları etkilemek için değildi. Birincil varoluş amacı dikkat çekmekti.

Hatta benle kavga etmeye çalışmak bile, onunla son yüz elli kilometredir ilgilenmediğimden dolayı, ilgi için bir yalvarıştı.

Dikiz aynasından, onun arka koltukta, şapkasını gözlerinin üstüne kadar çekip somurtarak oturduğunu gördüğümde, onun için üzüldüm. "Birinin bana ne yapmamı söylemesinden hoşlanmam. Babam bana ne yapacağımı söylerdi. Ondan nefret ederim."

"Hmm, ben senin baban değilim," dedim.

"Tanrı'ya şükür. Benim ve annemin hayatını mahvetti." Şapkasını çıkardı. Gözlerinde, kendiliğinden gidemeyen kontakt lense benzer yaşlar belirdi. "Eskiden yatağıma yatıp babamı öldürmenin yollarını düşünürdüm. Çok daraldığımda, bir kürekle odasına gidip onun kafasını parçalamayı, sonra da kendimi öldürmeyi hayal ederdim."

Duraksadı ve eldivenli ellerinin arkasıyla gözlerini sildi. "Babamı düşündüğümde, şiddet düşünüyorum," diye devam etti. "Ben çok küçükken insanların yüzüne yumruk attığını hatırlıyorum. Köpeğimizi öldürmemiz gerektiğinde, bir silah alıp benim gözlerimin önünde onun kafasını uçurdu."

Sınır görevlisi ofisten dışarı çıktı ve Marko'ya arabadan inmesini işaret etti. Birkaç dakika konuştular; sonrasında Marko ona birkaç kâğıt para uzattı. Trans Dinyester'deki bir aylık maaşa eşit olan kırk dolarlık rüşvetimizin etkili olup olmayacağını beklerken, Mystery bana açıldı.

Bir Alman göçmeni olan alkolik babasının onu hem sözlü hem de fiziksel olarak taciz ettiğini söyledi. Ondan 14 yaş büyük olan ağabeyi homoseksüeldi. Annesi de, babasının tacizini telafi etmek için ağabeyini sevgiye boğmasından dolayı kendini suçluyordu. Dengelemek için annesi kendini duygusal olarak Mystery'den uzak tutmuştu. 21 yaşında ve hâlâ bakirken, kendisinin de eşcinsel olduğundan endişelenmeye başlamıştı. Böylece, bir depresyon döneminde, Mystery Yöntemi olarak bilinecek öğretiyi tanımlamaya, hayatını, ebeveynlerinden hiçbir zaman görmediği sevgiyi aramaya adamıştı.

Sınıra giden yolu açabilmek için, diğer iki memura paylaştırılacak şekilde ilk miktarın iki katı kadar daha rüşvet vermemiz gerekti. Onlar için sadece parayı kabul etmek hiçbir zaman yeterli değildi. Her bir yeni rüşvet bir-bir buçuk saatlik tartışma gerektirdi. Belki de Mystery ve bana birbirimizi tanımak için daha fazla süre veriyorlardı.

En sonunda Odessa'ya vardığımızda, otel görevlimize Trans Dinyester'i sorduk. Ülkenin, Sovyetler Birliği'nin eski zafer günlerine dönmek isteyen siyah bereliler, askeri elit kesim ve eski komünist örgütlerin tetik-

lemesi sonucunda Moldavya'da meydana gelen bir iç savaşın sonucu olarak ortaya çıktığını söyledi. Kuralları olmayan bir yerdi – Doğu Bloku'nun yabancıların ziyaret etmeye cesaret edemeyecekleri Vahşi Batısıydı.

Marko sınırdaki deneyimimizi anlatırken kız, "Onlara sizi tutuklamalarını söylememeliydiniz," dedi.

"Niye?" diye sordu Marko.

"Çünkü orada hapishane yoktur."

"Peki o zaman bizi ne yapacaklardı?"

Parmaklarını silah şekline getirip Marko'ya doğrultarak "Pow," dedi.

Trans Dinyester'den kaçınmak için yolumuzu 800 kilometre kadar uzatıp Belgrad'a döndüğümüzde Marko'nun telesekreteri dolmuştu. Mystery'nin 17 yaşındaki Natalija'sı bir düzine mesaj bırakmıştı. Mystery onu geri aradığında, telefona, kızının beynini yıkadığı için küfürler savuran annesi müdahale etti.

Natalija, Mystery eve döndükten sonra da, onun kendisi için ne zaman geri döneceğini öğrenmek için Marko'yu aramaya devam etti. Sonunda Marko onu eziyetten kurtardı. "O bir büyücü," dedi kıza. "Sana büyü yaptı. Git yardım al ve beni aramayı bırak."

Marko, takip eden aylarda, bana Mystery'nin Locası'nın şifresini öğrenmek için defalarca e-posta attı. Yasak elmayı tatmış, daha fazla istiyordu. Fakat onu hiçbir zaman içeri almadım. Bunu, o zaman, kimliğimi geçmişimden ayrı tutmak için yaptığımı düşünmüştüm. Ama gerçekte ise, aklıma ne kadar uydursam da, yaptıklarımdan ve bunun hayatımı tüketmesine izin verdiğimden dolayı hâlâ utanıyordum.

11

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Takıldığım Nokta
YAZAN: Style

Bir noktada takılmış durumdayım, umarım sizler bana bunu atlatmamda yardımcı olabilirsiniz.

Mystery ve ben, Belgrad'dan henüz döndük ve orada tanıştığım güzel, akıllı bir Sırp kızını eğer takıntılarım olmasaydı kız arkadaşım yapabilecektim: Öpüşmeyle-kapamada çok büyük bir sorunum var.

Bir sebepten dolayı, öpücüğe geçmek benim için ciddi bir engel. Kapıyı açık hissediyorum ancak hemen sonrasında "ya böyleyse", "ya beni reddederse", "ya sağladığım güveni sarsarsam", "ya eski erkek arkadaşı hakkında söylediklerine ne demeli" diye düşünmeye başlıyorum. Sonrasında ya çok heyecanlanıp laf olsun diye yapıyorum (ve işi bok ediyorum) ya da kapı kapanıyor, ben kaçırıyorum ve kendime kızıyorum.

Peki benim problemim nedir? KA dünyasının altın bileziğine çok yakınım ama bu takılma noktam beni bundan alıkoyuyor.

-Style

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Takıldığım Nokta
YAZAN: Nightlight9

Ya seni reddederse? Evet, ya evine bir meteor düşerse?

Kızın hazır olup olmadığını öğrenmek istiyorsun. Bunu anlamanın yolu bir başka 3 saniye kuralıdır. Her zaman işe yarar. Yakın otururken, konuşmanın kesilmesine izin verin. Konuşmayı durdurmuşken kızın gözlerinin içine bakın. Size üç saniye boyunca geri bakıyorsa, öpüşmek istiyordur. Senin deneyimlediğin rahatsızlık benim dünyada en sevdiğim şey – cinsel gerginlik.

-Nightlight9

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Takıldığım Nokta
YAZAN: Maddash

Daha evimde bir kızla baş başa kalıp da en azından öpüşemediğim hiç olmadı. İşte benim yöntemim:

1. Beni almaya geldiğinde birkaç dakika kalmasına izin veririm. Daha önceden eve gelip hiçbir şey yapmadıysan gecenin sonunda kızı tekrardan eve gelmeye ikna etmek çok daha kolaydır.
2. Randevudan sonra onu evime davet ederim ve birer içki koyarım.
3. Eğer gitarımı fark ederse (ki göze çarpacak şekilde duruyor), elime alır ve ona bir şarkı çalarım.
4. Yavru köpeğimle oynarız.
5. Ona terası gösteririm.
6. Daireye tekrar döndüğümüzde onu dizime oturtup bilgisayarımdaki Winamp programını gösteririm. O Winamp'deki görsellerle oynarken, ben de onu yanağından öperim.
7. Ya geriye döner ve beni dudaklarımdan öper ya da Winamp'le oynamaya devam eder. Eğer tereddüt ederse ona bilgisayarda başka bir şeyler daha gösteririm ve yanağından tekrar öperim. Yönlendirilmek ve emir almak ister. Hemen her kadın bunu ister.
8. Gerisini sen halledersin.

-Maddash

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Takıldığım Nokta
YAZAN: Grimble

Benim bitirme yöntemleri arasında en sevdiklerimden birisi masajdır. Eve geri döndüğümüzde, basketbolden hamladığımı ve sırtıma masaj yapılması gerektiğini söylerim. Fakat masaj esnasında ona devamlı yanlış yaptığını söylerim. Sonunda deliye dönmüş numarası yapar ve ona nasıl yapılması gerektiğini göstermek için ısrar ederim. Sırtına masaj yaparken, bacaklarının çok gergin olduğunu ve arkadaşlarıma inanılmaz bacak masajı yaptığımdan bahsederim. Pantolonun üstünden masaja başlarım, ama engel olduklarından dolayı çıkartmasını söylerim. Eğer otoriter davranırsan sana boyun eğecektir.

İlk başta bacaklara bağlı kalırım. Fakat, yavaşça, yukarıya kalçalarına doğru çıkarım. Azmaya başladığında, onu iç çamaşırının üzerinden ıslanana kadar ovmaya başlarım. Bu noktada, genelde pantolonumu çıkartır, bir prezervatif takar ve öpüşmeden ya da ön sevişmeden onu sikmeye başlarım.

Bu teknik çekingen olanlar için değildir.

-Grimble

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Takıldığım Nokta
YAZAN: Mystery

Bu sorunu nasıl çözeceğini merak mı ediyorsun? Sadece "Onun ne düşündüğü umurumda değil," demeyeceğim. Gerçekten onun ne düşündüğü umurumda değil. Gençken bu benim için çok ciddi bir meseleydi. Ama şimdi, anlasam da anlamasam da, şansını deneyen biriyim.

Kızı bir egzersiz gibi görmek işe yarar. Korku hâlâ içindeyse, sadece "Vites-değiştir! Şu anda bir mağara adamıyım. Artık Style değilim. Bakalım benden nefret edecek mi? Eğer ederse, siktir et. Umurumda bile değil," demelisin.

Mağara adamlığı yapmadığın ve artık hayatında olmayan kızlara dön de bir bak. Ne olmuş ki? Sence bir mağara adamı şu anda onu sikerken, altı ay önce tanıştığı birisini iyi şekilde hatırlamasının önemi var mı? Onu bazen sarsmalısın. "Dilini çıkart," de. Sonra da onu em. Eğer seni tokatlarsa ne güzel! Harika bir hikâye olur.

Maddash iyi seçilmiş önermeleri kullanıp başarılı bir biçimde kızın dikkatini başka bir şeye çekerek cinsel hareketlere nasıl ters tepki vermeyeceğinden bahsetti. Katılıyorum. Kızın memeleriyle oynarken "Oradaki kukla gösterisine bak," deyin. Eğer göğüsleriyle oynamanıza tereddüt ediyorsa, kuklaları gösterin ve gülün. "Kuklalara bak. Bak ne kadar komik kuklalar." Sonra tekrar memeleriyle oynayın.

-Mystery

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Takıldığım Nokta Halloldu
YAZAN: Style

Hepinize yardımlarınız için teşekkür ederim. Sanırım en sonunda bir çözüm buldum. Cevabı bir hafta kadar önce aklıma geliverdi ve ondan beri hemen her gece sahada başarıyla test ettim.

Standard'da oturmuş, genç evlenmiş, yakın zaman önce boşanmış, heyecan arayan İrlandalı bir kızla konuşurken aklıma geldi. İLİ almaya başladığımda, sizin yazdıklarınızı düşündüm. Eğer ona saldırsam, benden ürkeceğini ve beni reddedeceğini anladım. Böylece ben de, Mystery'nin kukla yöntemine benzer bir şey kullanarak ve her daim manüklı konuşarak ufak adımlarla öpücüğe ilerlemeye karar verdim. Ne oldu dersiniz? İşe yaradı, ondan sonraki her seferinde olduğu gibi. Problem çözülmüştü.

İşte nasıl yaptığım – evrimsel faz değiştirme yöntemi.

1. Ona doğru eğildim ve güzel koktuğunu söyledim. Parfümünün ne olduğunu sordum ve hayvanların çiftleşmeden önce nasıl koklaştıklarını ve evrimsel olarak birinin bizi kokladığında neden tahrik olduğumuzu tartıştık.
2. Daha sonra aslanların sevişirken birbirlerinin yelelerini nasıl ısırdıklarından ve saçın çekilmesinin evrimsel olarak nasıl bir tetikleyici olduğundan bahsettim. Konuşurken, elimi ensesine doğru götürdüm ve bir avuç saçı kökünden yakaladıktan sonra kuvvetlice aşağı çektim.
3. Mutsuz görünmüyordu, ben de daha çok çektim. Ona vücudun en hassas yerlerinin genelde havayla temastan uzak bırakıldığını söyledim – örneğin kolunuzun büküldüğü, dirseğinizin karşı tarafında kalan kısım. Sonra kolunu tuttum, birazcık büktüm ve dirseğin ters tarafındaki kırışık yerden erotik bir ısırık aldım. Ürperdiğini söyledi.
4. Sonra, "Ama dünyadaki en güzel şeyin ne olduğunu biliyor musun?" dedim. "Tam şuraya... bir ısırık." Boynumun yanını gösterdim. Sonra da, yapmasını beklermiş gibi "Boynumu ısır," dedim. İlkinde reddetti, ben de sakince arkamı dönerek onu cezalandırdım. Birkaç saniye bekledim ve geriye dönerek tekrarladım: "Beni buradan ısır." Bu sefer yaptı. Kedi-ip teorisi iş başındaydı.
5. Ama ısırık zayıftı. Ben de ona "İşte böyle yapılır. Buraya gel," dedim. Sonra saçını bir tarafa çekip yanağından güzelce ısırdım ve ona tekrar denemesini söyledim. Bu sefer harika bir iş çıkardı.
6. Onaylar biçimde güldüm ve yavaşça "Fena değildi," dedim. Sonra da nihayet öpüştük.

Birkaç içki daha içtik ve onu evime götürdüm. Kısa bir turdan sonra, Maddash hareketi yaptım ve ona bilgisayarda bir video gösterirken, dizime oturttum. Geriye dönüp beni öpene kadar sırtına masaj yaptım ve boynundan öptüm. Sonra yere birkaç saniyeliğine uzanabilecek miyim sordu? Ben de onun yanına uzandım ve –tahmin edin ne oldu– kız bayıldı. Küt diye!

Ayakkabılarını çıkarttım, üstüne bir battaniye attım, kafasının altına bir yastık koydum ve kendi sıcak yatağıma tırmandım.

Şaka gibiydi, ama en azından artık anlamıştım. Diğer tarafa geçmek sadece bir gecemi almıştı.

En sonunda bir sonraki aşama için artık hazırım.

-Style

4. ADIM

ENGELLERİ ETKİSİZ HALE GETİRİN

Set açmanın inceliklerini öğrenmek için Alfaloji Forum'u ziyaret edin.

https://alfaloji.net

Bir erkeğin eski halinden tek bir kaçışı vardır:
bir kadının gözlerindeki aynada
kendinin farklı bir halini görmesi.

-Clare Boothe Luce
Kadınlar

1

Bir öğreti seçmek.

Bilinçaltı dil kalıpları kullanarak bir kızı azdıran Ross Jeffries ve onun Hızlı Baştan Çıkartma okulu var.

Veya bir kulüpteki en çok arzu edilen kadını yakalamak için sosyal dinamikleri manipüle eden Mystery ve Mystery Yöntemi var.

Ya da arsız-komik tabir edilen, kendini beğenmişlik ve mizahın birleşimiyle kadına üstünlük sağlamayı savunan David DeAngelo ve Randevularınızı İkiye Katlayın yöntemi var.

Veya öğrencilerine sadece, kadınlar onları durdurana kadar hayvani cinsellik uygulama ve fiziksel teması artırmayı kullandıran Gunwitch ve Gunwitch Yöntemi var. İlkel sloganları ise: "Kaltağın hayır demesini sağla."

Ya da David X, David Shade, Rick H., Major Mark veya bir gün İnternet'te ortaya çıkıp yalnızca kendi alışveriş listesini ona okuyarak mevcut tüm KA'lardan daha hızlı ve daha iyi kadın tavlayacağını iddia eden, sahnedeki en yeni üstat olan Juggler var. Sonra, Steve P. ve Rasputin gibi, öğretilerini yalnızca değer gördükleriyle paylaşan, daha merkezci öğretmenler var.

Evet, kendi öğretilerinin tek doğru olduğuna inanan, kendilerine has yöntemleri ve öğretileri olan bir düzine aklı hocası var. Tabii devler devamlı bir savaş halindeler – tehdit ederek, isimler takarak, yarışarak, dolandırarak.

Beni amacım hepsinden beslenmekti. Hiçbir zaman, belirli bir şeye inanan biri olmamışım. Bana uygun olanı alıp uygun olmayanı atmayı, birkaç farklı kaynaktan gelen bilgeliği ve öğretileri birleştirmeyi tercih ediyordum. Ama problem, bilginin kaynağından içtiğinizde bunun bir bedelinin olmasıydı. Bu bedel de sadakatti. Her bir öğretmen kendinin en iyi olduğuna inanmak, kendi öğrencilerinin en sadık olduğunu bilmek ve rekabetin sadece yatmak olmadığını bilmek isterdi. Yine de her öğrenci, mümkün olan en fazla kaynaktan, alabildiği kadar çok bilgiyi emmek istiyordu. Bu topluluğa değil, insanlığa has bir krizdi: Güç sadakatle muhafaza edilir, gücü verdiğinizde boyun eğmekse kaçınılmazdır.

Belgrad'da öğretmek hoşuma gitmiş olsa da, takipçi istemiyordum. Daha fazla öğretmen istiyordum. Daha öğrenecek çok şeyim vardı. Bunu, Extramask'ın beni Sunset Bulvarı'nda Argyle Oteli'nde bir partiye götürdüğünde fark ettim.

Uzunca etekli siyah spor ceketimle gösterişli giyinmiş; ince, şekilli bir keçi sakal bırakmıştım. Extramask ise onu her gördüğümde daha iddialı ve daha iyi görünüyordu. Saçını kestirmiş ve 10 santimlik bir Mohawk'a tuttурmuştu.

Partide, bir divanda oturan, lületaşından heykele benzeyen, fazlasıyla dikkat çekici ikiz kızlar fark ettim. İyi yapılmış saçları ve birbirine benzeyen elbiseleriyle hayranlık dolu bakışlar alsalar da tüm gece boyunca kızlar kimseyle bir kelime konuşmamışlardı.

Ona fazlasıyla ilgili gözüken, ufak tefek, ay yüzlü bir kadınla konuşan Extramask'a "Onlar kim?" diye sordum.

"Onlar Porselen İkizler," dedi. "Beraberce gotik striptiz gösterisi yaparlar. Pop gruplarının üyeleriyle sevişmek için konserlerine gitmeleriyle tanınırlar. Grup üyeleriyle ikili-takım halinde seks yaparlar. Onları düşünerek penisimle mastürbasyon yaptım ve inanılmaz yükler boşalttım."

"Beni tanıştır."

"Ama onları tanımıyorum."

"Önemli değil. Yine de tanıştır beni."

Extramask kızlara doğru yürüdü ve "Bu Style," dedi.

Ellerini sıktım. Yarı ölü görünen kızlar için elleri şaşırtıcı derecede sıcaktı. Kızlara, "Biz de şimdi büyülerle ilgili bir tartışma yapıyorduk," dedim. "Sizce büyüler işe yarıyor mu?"

Bunun en mükemmel açılış olduğunu biliyordum –çünkü büyüye inandıkları aşikârdı–, bir sebepten, striptiz yapan ve para kazanmak için cinselliğini ön plana çıkaran kadınların çoğu inanır. Sonrasında ESP numara tahmin etme yöntemine geçtim.

"Bizi daha çok eğlendir," diye şakıdılar.

Çok ileri gitmiştim. "Ben dans eden bir maymun değilim," diye cevap verdim. "Bunun yanında ben bir erkeğim, pilimi doldurmam için birkaç dakika gerekli."

Bu Mystery'nin bir cümlesiydi. Peşi sıra güldüler.

"Size ne diyeceğim," diye devam ettim. "Ben size birkaç havalı şey gösterdim. Siz neden bana bir şeyler öğretmiyorsunuz?

Bana gösterecek hiçbir şeyleri yoktu. "Birkaç arkadaşımla konuşacağım," dedim. "Size bir şeyler düşünmeniz için 5 dakika veriyorum."

Ortada dolaşırken, Sandy adında, melek yüzlü punk bir kızla konuşmaya başladım. On dakika sonra ikizler geldi.

"Sana öğretecek bir şeyimiz var," dediler gururla.

Aslında onlarla bir daha konuşmayı planlamamıştım. Bir şey bulacaklarını düşünmemiştim. Fakat orada durdular ve bana 5 dakika boyunca işaret dili öğrettiler. İLİ.

Beş dakika oturduk ve geyik yaptık; ki KA'lar bunu işi yüzüne gözüne bulaştırmak kadar küçük düşürücü bulurlar. Birinin yüzündeki çıkartılmış küpelerden kalan deliklerle, diğerindeki kızamık izleri onları ayırt etmeyi kolaylaştırıyordu. Portland'dan ziyaret için gelmişlerdi ve yarın eve geri uçuyorlardı. Bana, sahnede dans edip birbirleriyle aşk yaşar gibi davrandıkları striptiz şovlarından bahsettiler.

Konuşmaya devam ettikçe, onların sıradan, güvensiz kızlar olduklarını fark ettim. Bu yüzden o kadar sessizdiler. Çoğu erkek, onlarla ilgilenmeyen veya onlarla konuşmayan kadınların kaltak olduklarını düşünürler. Aslında çoğu zaman, adamların görmezden geldiği daha az çekici kadınlar kadar utangaç ve kendine güvensizdirler – daha çok değillerse. Porselen İkizler'i farklı yapan, onların içlerindeki bu tekdüzeliği dışlarındaki gösterişle telafi etmeye çalışmalarıydı. Onlar sadece arkadaş arayan tatlı kızlardı. Ve şimdi bir tane bulmuşlardı. Numaralarımızı alırken, kapıyı açık bıraktım. Ama ikizlerden birine mi, diğerine mi, ya da ikisine birden mi saldıracağımı bilmiyordum. Onları ayırmanın yolunu bulamamıştım ancak onları aynı anda nasıl baştan çıkartacağımı da bilmiyordum. Sıkışıp kalmıştım. Ben de özür diledim ve Sandy'yi bulmaya gittim.

Sandy ile konuşurken bana sokuldu. Bir şeyler istiyor gibiydi. Ben de evrimsel faz değiştirme yöntemini kullandım ve onunla tuvalete gidip öpüşmeye başladım. Onu çekici bulmuyordum: Sadece bir kadınla, artık bu kadar rahat öpüşebildiğim için heyecanlıydım. Şu anda bile, yeni kazandığım gücü kötüye kullanıyordum.

10 dakika sonra belirdiğimizde, Porselen İkizler partiden ayrılmışlardı. Bir kere daha kendimi zorlamak yerine kolay yolu seçtiğim için çuvallamıştım.

Santa-Monica'daki daireme elim boş döndüm. Mystery kanepemde uyuyordu. Ona ikizlerle yaşadığım başarısızlığı anlattım. Çok şükür, ertesi gün kızlardan bir mesaj aldım. Uçakları iptal edilmiş ve havaalanının yakınlarında bir Holiday Inn'e kapanıp kalmışlardı. Hâlâ kendimi aklama fırsatım vardı.

"Ne yapmalıyım?" diye Mystery'ye sordum.

"Kendini oraya davet et. Sadece, 'Oraya geliyorum,' de. Onlara hiçbir seçenek verme."

"Sonra o garip otel odasında onlarla kalınca ne olacak? Bir şeyleri nasıl başlatacağım?"

"Benim her zaman yaptığım gibi yap. İçeri girer girmez, kendini banyoya at. Sonra kıyafetlerini çıkartıp suya gir, kızları sırtını keselemek için çağır ve oradan devam et."

"Vay. Bu çok cesurca."

"Bana güven," dedi.

Böylece, akşam kızları aradım ve onlara oraya geleceğimi söyledim.

"Pijamalarımızla yatmış TV seyrediyoruz," diye uyardılar.

"Sorun değil. Ben de bir aydır ne duş aldım ne de traş oldum."

"Ciddi misin?"

"Hayır."

Şimdiye kadar her şey plana uygun ilerliyordu.

Her hareketi kafamda tekrar ederek otele sürdüm. Odaya girdiğimde, yan yana duran ikiz yataklara uzanmış, *The Simpsons* seyrediyorlardı.

"Duş almam lazım," dedim. "Evde sıcak suyum çalışmıyor."

Bu yalan söylemek değil, flört etmek.

Su akarken onlarla geyik yaptım. Sonra köşeyi dönüp banyoya girdim, kapıyı açık bıraktım, kıyafetlerimi çıkardım ve küvete oturdum.

Henüz sabun kullanmak istemiyordum çünkü bu suyu kirletirdi. Ben de suyun içinde çıplak bir halde oturup kızları içeri çağırmak için gerekli cesareti toplamaya çalıştım. Orada çıplak, sıska ve sönük bir halde otururken kendimi çok savunmasız hissettim. Mystery'nin tavsiyesine uyup spora başlamalıydım.

Bir dakika geçti. Beş dakika geçti. On dakika geçti. Hâlâ televizyondan gelen Simpsons seslerini duyabiliyordum. Kızlar şimdiye boğulduğumu falan düşünmüşlerdir.

Harekete geçmeliydim. Aksi halde kendimden nefret edecektim. Orada beş dakika daha oturduktan sonra nihayet geveleyecek cesareti toplayabildim. "Hey, bana sırtını yıkamamda yardımcı olabilir misiniz?"

Kızlardan birisi bir şeyler söyledi. Sessizlik oldu, sonra da fısıldaşmalar. Küvette, içeri dahi girmeyeceklerinden endişe ederek paniklemiş bir vaziyette oturdum. Söylenecek ne kadar aptalca bir şey. Bundan daha da utanç verici olabilecek tek şey ise, onların içeri girip suyun üstünde zambak gibi yüzen aletimi görmeleri olurdu. *Ulysses*'teki en

sevdiğim kısım olan, cinsel açıdan beceriksiz Leopold Bloom'un, banyoda iktidarsızlığını düşünüp aletine binlerin gevşek babası adını taktığını düşündüm. Sonra da, eğer ben banyoda James Joyce'tan alıntı yapabilecek kadar zekiysem, bu kızların önünde neden aptal hissediyordum diye düşündüm.

Nihayet ikizlerden biri içeri girdi. İkisini birden bekliyordum ama misafir umduğunu değil bulduğunu yer. Sırtım ona dönük, küvetin yanından aldığım sabunu ona verdim. Onun gözlerine bakamayacak kadar utanmıştım.

Mr. Burns'un dinozor kamburları gibi görünmeyeyim diye sırtımı dikleştirdim. Sırtımda sabunla daireler çizdi. Erotik değildi; işçi gibi yapıyordu. Onun tahrik olmadığını biliyordum ve iğrenmemiş olduğunu umuyordum. Sonra keseyi suda yıkadı ve sabunu arıttı. Sırtım temizdi.

Şimdi ne olacak?

Seksin bundan sonra kendiliğinden olacağını düşünmüştüm. Fakat orada çömelmiş, hiçbir şey yapmadan duruyordu. Mystery, bana, kızdan sırtımı yıkamasını istedikten sonra ne yapmam gerektiğini söylememişti. Sadece oradan devamı et demişti, ben de tüm bu seks olayının organik bir biçimde meydana geleceğini düşünmüştüm. Sırtımı yıkatmaktan eline vermeye nasıl geçileceğini söylememişti. Sırtımı yıkayan son kadın annemdi ki o zamanlar lavaboya sığacak kadar küçüktüm.

Fakat artık zamanıydı. Bir şeyler yapmalıydım.

"Hmm, teşekkürler," dedim kıza.

Kız banyodan çıktı.

Kahretsin. İşi mahvetmiştim.

Kendimi yıkamayı bitirdim, küvetten çıktım, kurulandım ve kirli giysilerimi tekrar üzerime geçirdim. Beni yıkayan kızın yanında, yatağın köşesinde oturdum ve konuştuk. Evrimsel faz değiştirme yöntemimi bu ikili gruba uydurmayı denemeye karar verdim. Diğer kardeşe de bizimle yatakta oturmasını söyledim.

"Hmm, ikiniz de güzel kokuyorsunuz," diye başladım. Sonra aynı anda ikisinin de saçlarını çektim ve boyunlarını ısırdım. Fakat hâlâ hiçbir şey olmuyordu. İkisi de son derece pasifti.

Sahne gösterilerini konuşurken her birini bir elime masaj yaptırdım. Odayı kaybetmiş olarak terk etmeyecektim.

"Komik olan ne biliyor musun?" dedi bir tanesi. "Biz, tüm fiziksel ilişkimizi sahnede gösteriyoruz. Gerçek hayatta birbirimize ne dokunuruz ne de sarılırız bile. Diğer kız kardeşlerden muhtemelen daha mesafeliyizdir."

Otel odalarından ayrıldım, bir mağlubiyetle. Eve dönüş yolunda, ailesiyle birlikte yaşayan Extramask'ın evine uğradım.

"Kafam karıştı," dedim. "Senin onların erkeklerle beraberce birlikte olduklarını söylediğini sanmıştım."

"Dedim, fakat dalga geçiyordum. Bildiğini zannettim."

Extramask'ın, partide konuştuğu ay-yüzlü kızla bir sonraki hafta randevusu vardı. Geniş yüzlü kadınlar sanki onu çekici buluyorlar gibiydi.

İki saat boyunca yerde yatıp oyunu ve gelişimimizi konuştuk. Ergenlikten beri her dilek tutma şansımda (kirpik bulduğumda, dijital saat 11:11'i gösterdiğinde, sayıları giderek artan doğum günü mumlarımda), her zamanki dünya barışı ve kişisel mutluluk temennimde, arzu ettiğim her kadını etkilemeyi dilerdim. İnanılmaz büyüklükte bir baştan çıkartma enerjisiyle dolu bir yıldırımın göğsüme çarparak, beni ansızın dayanılmaz yapmasını hayal ederdim. Fakat aksine, elimde bir kovayla etrafta koşturup her damlayı yakalamam gerekmişçesine yavaşça çiseliyordu.

İnsanlar, hayatta iyi şeylerin kendilerine gelmesini beklemeye meyillilerdir. Tabii bekleyerek fırsatları kaçırırlar. Genelde, dileğiniz şey kucağınıza düşmez; yakınızda bir yere düşer ve sizin bunu fark etmeniz, onu istemeniz ve elde etmek için zaman ve emek sarf etmeniz gerekir. Bu evrenin zalimliğinden değildir. Bu evrenin akıllı olduğundandır. Onun kendine öz bir kedi-iplik teorisi vardır ve bizim, kucağımıza düşen şeyleri takdir etmeyeceğimizi bilir.

Kovamı elime alıp çalışmam gerekiyordu.

Böylece Mystery'nin tavsiyesine uydum. İnek öğrenci modeli gözlüğümden beni sonsuza dek kurtaracak bir lazer ameliyatı oldum. Dişlerimi lazerle temizlettim. Bir spor salonuna yazıldım ve yalnızca kardiyovasküler bir egzersiz için değil, iyi bir ten rengine de sahip olmak için sörfe yazıldım. Bazı yönlerden sörf bana şarj etmeyi anımsatıyordu. Bazı günler gidersiniz tüm dalgaları yakalayıp kendinizi şampiyon zannedersiniz; bazı günler bir tane bile yakalayamayıp berbat olduğunuzu düşünürsünüz. Ama ne olursa olsun, her gün gidip bir şeyler öğrenir ve kendinizi geliştirirsiniz. Sizi oraya geri döndüren budur.

Ancak ben topluluğa sadece yüzeysel bir değişim için katılmadım. Daha zor olacağını bildiğim zihinsel dönüşümümü tamamlamalıydım. Belgrad'dan önce, kendime karizma ve kalite sahibi bir erkeğin sahip olduğu kelimeleri, yetenekleri ve vücut dilini öğretmiştim. Şimdi de bun-

ları desteklemek için güven, kişisel değer ve içsel dönüşümü kazanmalıydım. Aksi halde, kadınların ânında fark edeceği sahte bir şey olurdum.

Mystery'yle Miami'deki bir sonraki atölyeme iki ayım vardı ve oradaki öğrencilerden gerçekten üstün olmak istiyordum. Mystery'nin Belgrad'daki Ra Kulübü'ndeki şarjından daha iyisini yapmalıydım. Böylece kendime bir ödev verdim: birkaç ay içinde ortamdaki tüm iyi KA'larla tanışmak. Kendimi, en iyi KA'ların parçalarından derlenmiş bir baştan çıkartma makinesi yapmaya karar verdim. Topluluk içinde Mystery'nin yeni kanadı olarak ünlendiğimden, onlarla tanışmak kolay olacaktı.

2

Bir şeyler öğrenmek istediğim ilk kişi Juggler'dı. Yazıları bende merak uyandırırdı. SHUT'lere utangaçlıklarından kurtulmak için evsizlere birer çeyreklik verip onlarla konuşmalarını veya rehberden rasgele insanları arayıp onlardan film tavsiyeleri almalarını önerirdi. Diğerlerine kendilerini zorlamak adına çöp toplayıcısı olduklarını veya 86 model Impala kullandıklarını söyleyerek şarj etmelerini tavsiye ederdi. Özgündü. İlk atölyesini duyurmuştu. Ücret: bedava.

Juggler'ın toplulukta bu kadar çabuk yükselmesinin başka bir nedeni de, rekabetçi fiyatının yanı sıra yazdıklarıydı. Yazıları zarifti. Testosteronuyla ebedi bir çelişki içine girmiş bir lise son sınıf öğrencisininki gibi dağınık karalamalar değildi. Böylece, Juggler'ın bir saha raporunu kitapta kullanma konusunu tartışmak için aradığımda, bana, yeni bir şey yazıp yazamayacağını sordu: San Francisco'daki ilk atölyesinde benimle yaptığı şarjın hikâyesini.

Saha Raporu - Style'ın Baştan Çıkartması
Yazan: Juggler

Cep telefonumu kapattım. Kızları eve atma söz konusu olduğunda bu tür şeylerden çok iyi anlayan ve ev arkadaşımın, eve getirdiğim kızlarla işlediğim suçlara ortak olan kedisine "Style çok hızlı konuşuyor," dedim. (Kızlara, "Bana gelip kedinin ters takla atmasını görmek ister misin?" derdim ve bu hemen her zaman işe yarardı.)

Bu Style'ı gerçek kişiliğiyle ilk izlenimimdi. İki hafta sonra, San Francisco'nun Balıkçılar İskelesi'nde bir restoranda oturmuş, Style'ın gelmesini beklerken, kafamda onun ne gibi sorunları olabileceğinin bir listesini yapıyordum. Biramı tazelemeyi deneyen garsonu görmezden gelip kendi kendime dua ediyordum. "Lütfen, baştan çıkartmanın tanrıçası ve kadın avcılarının koruyucu azizi ve her yerdeki yatmaya çalışan erkekler, lütfen Style garip birisi olmasın."

Hızlı konuşmak genelde kendine olan derin bir güvensizliğin işaretidir. Diğerlerinin kendi anlattıklarıyla ilgilenmedikleri düşünenler, dinle-

yicilerinin ilgisini yitireceklerinden korktuklarından hızlı konuşurlar. Diğerleri, mükemmeliyetçiliğe o kadar âşıktırlar ki, her şeyi doğru biçimde değerlendirmeye zorlanırlar ve tümünü artan bir hızla anlatmaya çalışırlar. Böyle insanlar genelde yazar olurlar. İşte bu kadar: Ya tuhaf biri ya da yazar. Sonraki olduğunu umuyordum. Bu baştan çıkartma dünyasında yeni bir öğrenciye değil, bir arkadaşa, bir eşdeğere ihtiyacım vardı.

Style'dan bahsedildiğini ilk kez İnternet'te duymuştum. Baştan çıkartma sanatına adanmış bir İnternet sitesinde birbirimizin yazdıklarını görüp takdir etmeye başlamıştık. Zarif ve uzsözlü bir biçimde yazardı. Paylaşıma odaklanmış pozitif bir insan gibi görünüyordu. Benim yazdıklarımda ne bulduğunu sadece tahmin edebiliyorum.

Style odaya kocaman adımlar atarak girdi. O giydiği şeyler platform ayakkabı mıydı yoksa? Kolayca göz temasında bulunuyordu, güzel bir gülümseme takınmıştı ve onu sevimli gösterecek ölçüde –kasıtlı olduğuna kesinlikle inandığım bir etki uyandıran– hafif bir gerginliği vardı. Nispeten kısa fiziği, kazınmış bebek gibi kafası ve yumuşak ses tonuyla kimse onun bir kadın avcısı olduğundan şüphelenmezdi. Neşem yerine gelmişti. Bu çocuk iyi olabilirdi.

Style'dan hemen hoşlandım. İnsanların kendisinden hoşlanması için belli ki çok antrenmanlıydı. Beni önemli hissettirdi. Düzensizce ifade edilmiş bir sürü fikri, basit, güzel ifadelerde topluyordu – ama uzsözlülüğü de daimi olarak bana ithaf ediyordu. Yükselen bir usta için mükemmel bir suç ortağıydı.

Ama hâlâ onun zayıflığının ne olduğundan emin olamamıştım. Birini tanımaya başladığımızda bunu hepimiz yaparız. Bir gazete editörü gibi, üstünlük ve zayıflık arayıp kafamıza, ileride kullanabileceğimiz notlar alırız. Görünürde hiçbir sorunu olmayanlardan rahatsız oluruz. Tahminimce Style'ın tek sorunu, insanların kendilerini açması ve ona içlerini dökmelerini sağlamasından dolayı duyduğu kibirdi. Bir zayıflık için son derece sudan ama, elimdeki yegâne şey buydu.

Havalı biriydi. Ama, sanki – onu tamamlayacak bir parça gibi, kendinde eksik gördüğü bir şey varmışçasına hiçbir anlam veremediğim bir kendine güvensizliği vardı. Eninde sonunda içinde bulacağını düşündüğüm şeyi dışarıda arıyordu.

Öğle yemeğinden sonra, tüm iyi kadın avcılarının San Francisco'da yaptığının aynını biz de yaptık. Modern Sanatlar Müzesi'ne gittik.

Alt kata inip ayrıldık – baştan çıkartmanın komandoları. Bir köşeyi döndüm ve loş medya bölümünde yirmi yaşında şirin bir kız fark ettim. Küçük-

tü. Ufak tefek kadınlara bayılırım. Doğuştan gelen zayıflıklarında beni azdıran bir şeyler var. Kattaki video gösterilerinden birinde ona katıldım. Sahne her dakikada bir tekrarlanıyordu – dallardan usulca düşen beyaz yapraklar.

Boy korkutucu olabiliyor. *Oz Büyücüsü*'ndeki korkuluk gibiydim – elbisemin kollarından çıkan dikenli saman parçalarıyla, uzun ve ince. Oradaki banka otururdum. Kız rahatladı. Gözlerimiz temas etti – onunkiler badem yeşili, benimkiler jetlag yüzünden kan kırmızısı. En iyi baştan çıkartma kadın sizi baştan çıkarttığında olur. İyi bir baştan çıkartıcı olmak için yönlendirdiğiniz kadar takip de etmelisiniz. O an fark ettim ki beni elimden tutup ağaçların arasındaki gizli kampına götürmesini istiyordum. Bana saçma sihirbazlık numarasını yapmasını istiyordum. Bana kafelerdeki peçetelere yazdığı fettan şiirlerini okumasını istiyordum.

TAKURTUKUR TAKURTUKUR TAKURTUKUR

Style ve ayakkabıları odayı ikiye bölen ayracın arkasında hareket ediyordu. Onun bize katılmasını istemiyordum. Style'ı takdir etmediğimden değil. Beni "Merhabalar, ben Style dedikleriyim," dediğinde kazanmıştı. Kızla ve hiç bitmeyen beyaz yapraklar arasındaki tınımız nasıl söyleyeyim... büyüleyiciydi. Çünkü ben bir kurttum ve sürüsünden ayrılmış bu küçük geyik de benimdi. Style gelirse, onu ısırmak zorunda kalabilirdim.

Bir kadına ilk söylediğinizin çok fazla önemi yoktur. Bazı adamlar bana akıllarına hiçbir şey gelmediğini ya da gerçekten iyi bir cümleye ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar. Ben onlara çok fazla düşündüklerini söylüyorum. Siz o kadar da önemli değilsiniz. Ben o kadar önemli değilim. Hiçbir zaman o kadar dikkatle paketlenmesi gerekecek bir şey düşünmedik. Mükemmeliyetçilikten vazgeçin. Açılış olarak, bir homurdanma veya gaz çıkarma bile yeterlidir.

"Nasılsın?" diye sordum.

Bu benim tipik açılışlarımdan birisi. Manavdaki tezgâhtardan her gün duyacağınız bir şey. Yüzde doksan beş buna tek-kelimeyle cevap verir: "iyi" ya da "eh". Yüzde üç büyük bir şevkle "harika" veya "süper" der. Bunlardan uzak durmalısınız – onlar delidir. Kalan yüzde iki de dürüstçe: "Berbat, kocam beni yoga hocasının resepsiyoncusu için bıraktı. Ne boktan bir karma." Bunlar sevdiklerinizdir.

Bana "iyi" olduğunu söyledi. O kadar küçük bir paket için kaba bir sesi vardı. Courtney Love konserinde geç saatlere kadar bağırmış olmalıydı. Gürültülü rock ortamlarını pek sevmem. Ben asansör müziği severim. Fakat onu affediyorum. Kadınları sınıflamam. Bu benim maceralarımı sınırlar. Sadece ne kadar iyi davranıldığımı sınıflarım.

Ona beklentiyle baktım. İşareti aldı. "Sen nasılsın?" diye sordu.

Bir an durakladım. "8 numarayım."

Her zaman 8'imdir, bazen 8.5 olurum.

Bir konuşmayı ilerletmenin iki yolu vardır. Ya soru sorarsınız: "Neredensin?"; "Dilini kaç yöne bükebiliyorsun?"; "Reenkarnasyona inanır mısın?"

Ya da açıklayıcı ifadeler kullanırsınız: "Ben Ann Arbor, binlerce ve binlerce dondurmacıya ev sahipliği yapan Michigan'da yaşıyorum"; "Dilini küçük su kuyucuğuna çeviren bir arkadaşım var"; "Ev arkadaşımın kedisi Richard Nixon'un reenkarnasyonu."

Yirmili yaşlarımın başını kızları tanımak için onlara tonlarca sorular sorarak geçirdim – ucu açık sorular, zekice sorular, garip sorular, içimden en çok gelen soruların en güzel paketlenmiş halleriyle. Onların ilgimi takdir edeceklerini düşündüm. Karşılığında aldığım sadece, isim, sınıf, seri numarası ve bazen de ortaparmak oldu. Sorguya çekmek baştan çıkartmak değildir. Baştan çıkartmak iki insanın birbirlerine açılmalarını sağlayacak bir ortam yaratma sanatıdır.

İfadelerle konuşmak eski arkadaşların yapacağı türden bir sohbettir. İfadeler, yakınlık, güvenlik ve paylaşımcılığın işaretidir. Onlar, başkalarını paylaşmaya davet eder ve soyut olarak çok anlam içerir. Bana bu konuda güvenin – gecelerini çimlerde yatarak Samanyolu galaksimize bakarak bunları bulmaya çalışmanıza gerek yok. Bunu sizin için ben yaptım.

"Bu video bana huzur verdi," dedim. "Sanki yaprakları yığıp sonra da içine düşmek gibi. Fakat burada oynayabileceğimiz birkaç gerçek yaprak olsaydı – işte o gerçek sanat olurdu."

Gülümsedi. "Büyürken ağabeylerim tarafından yaprakların çok kez içine atıldım."

Kikirdedim. Bu kızın neşe içinde devasa yaprak yığınlarına atılması düşüncesi komikti.

"Biliyor musun?" dedim. "Kardeşlerinin yaşlarına ve cinsiyetlerine bakarak birinin kişiliğini bileceğine yemin eden bir arkadaşım var."

"Yani ağabeylerimin olması beni erkeksi mi yapar?" Harley Davidson kemer tokasını düzeltti. "Bu son derece saçma."

Takip edemezseniz, yönlendiremezsiniz de. "Deli saçması," diye katıldım. "O çocuk kendini tamamen şaşırmış. Ama beni tam olarak çözdü."

"Gerçekten mi?"

"Evet, bir ablam olduğunu biliyordu. Sadece bu şekilde."

"Nasıl bildi?"

"Birine ihtiyaç duyduğumu söyledi."

"Öyle misin?"

"Evet, tabii ki. Tüm kız arkadaşlarım bana aşk notları yazıp sırtımı kaşımalılar. Çok masraflıyımdır."

Gülüşü müzik gibiydi. Sanki düşen yaprakların film müziğiymiş gibi.

TAKURTUKUR TAKURTUKUR TAKURTUKUR

Odaklanmak demode. Modern hayatta her şeyi her zaman hissetmek isteriz. Kulaklıklarımız takılı müzik dinleyip, sosisli sandviç atıştırıp, ayaklarımızı sonuna dek yere vurup, geçen insanlık karnavalını seyredebilecekken, bir parkta sadece yürüyüş yapmanın hiçbir anlamı yoktur. Seçimlerimiz yeni dünya inancını susturur: uyarılmak! Düşünce ve yaratıcılık, hislerimizi doyurmanın yegâne amacına hizmet eder. Ama ben eski öğretidenim. Benimle birlikteyken bana odaklanmaya hazır değilsen –konuşma, dokunma ya da ruhlarımızdaki anlık sarılmasına– yıkıl karşımdan ve 500 kanallık ev sineması hayatında dön.

"Bak, artık seninle konuşamıyorum."

"Neden ki?"

"Bu hoşuma gidiyor ama kendini ya benimle konuşmaya adamalısın ya da gidip sanatı seyretmelisin. Bunun yanında, sen orada dikildikçe benim boynum tutulacak."

Gülümsedi ve bankta bana katıldı.

TAKURTUKUR TAKURTUKUR TAKURTUKUR

"Ben Juggler."

"Ben de Anastasya."

"Merhaba Anastasya."

Onun ufak elleri nasırlı gibiydi. Tırnakları kısa kesilmişti. Onlar işçi arı elleriydi. Tam olarak incelemem gerekiyordu. Onu yakınıma çektim. İsteyerek geldi.

TAKURTUKUR TAKURTUKUR TAKURTUKUR

Style sahneye dahil oldu. Parfümü ortalığı kapladı ve üzerindeki İtalyan kumaşı hışırdadı. Umurunda mı değildi? Umurunda değilmiş gibi geldi. Onun derdi neydi? Bu kızla samimi bir an geçirdiğimin farkında değil miydi? Baştan çıkartmanın bir tür eğlenme safhasına mı konsantreydi ki, bizim o noktada olmadığımızı fark edemiyordu? Kızla yaşadığım an buharlaştı. Göğsümde derin bir sızı oluştu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordum.

"Kimse kimseyi gerçekten tanıyor mu ki?" diye tersledi Style.

Beni güldürmüştü. Tanrı onu kahretmesin – o anda muzip zamanlamasından dolayı Style'dan nefret edip kelimelerle olan ilişkisinden dolayı onu sevdim. Ona kötü davranmamaya o gün karar verdim.

Style'ın kendini eylemlerle göstermek istediğini fark edebiliyordum. Onları tanıştırdım. Ama garip bir şey oldu. Style'ın gözleri yuvalarına gömüldü ve bambaşka birisi oldu. Birine benzediğine dair en yakın tahminim Harry Houdini'ydi – hızlı konuşan bir Harry Houdini. Numaralar gösterdi. Kızın kamına yumruk atmasını sağladı. Çivilerden yapılmış bir yatakta yatmaktan bahsetti. Kız halinden memnundu. Telefon numarası havada belirivermişti. Bu Harry için yeterliydi. Kızı bulduğum yerde bıraktık.

Kadın avcılarının gururu vardır. Bu bir meydan okumadır. Sahnede bir samuray gibi patlayıp 500 kişiyi öldürebilecek sanatçı arkadaşlarım var, ancak barda bir kıza yaklaşmaktan korkuyorlar. Onları suçlayamam. Çoğu izleyici topluluğu sikilecek kadar azgındır. Sert ve derinden isterler. Ama yandaki bar taburesinde oturan kız daha zordur. Daha korkutucudur. Ufak siyah bir elbise giymiş 300 kilo ağırlığında bir gorildir. İzin verirseniz sizi mahvedebilir. Ama o da sikilecek kadar azgındır. Hepimiz sikilecek kadar azgınız.

San Francisco benim ilk grup atölyemdi. 6 kişiyi kabul ettim. Onlarla, Union Caddesi yakınlarında bir restoranda buluştum. Style onların meziyetlerini çabucak kontrol etmeme yardım etti. Onlar toplumun iyi konumdaki 6 üyesiydi.

Yemeği, o-bir-film-yıldızıymış-gibi-davran açılışı gibi konuşma başlangıçları üreterek geçirdik. Arka tarafta tuvalete doğru, iyi görünüşlü orta yaşlı bir çifte yaklaştım.

Kadına "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur," dedim, "fakat sizin o çocukla deniz fenerinde olduğunuz filme bayıldığımı söylemek zorundayım. Üç gün boyunca ağladım. Ev arkadaşımın kedisiyle geç saatlere kadar oturup seyrettik. O bir zamanlar devlet başkanıydı."

Kafalarını sallayıp dostça gülümsediler. "Sen, çok... şey teşekkürler," diye cevap verdi kadın bozuk bir İngilizce'yle. "Bu harika."

"Neredensiniz?" diye sordum.

"Çekoslovakya."

Ona sarıldım ve adamın elini sıktım. "Amerika'ya hoş geldiniz."

Kadın avcıları dünya üstünde kalan tek gerçek diplomatlardır.

Bir kadın avcısı olarak başlamadım. Bir şeyleri sökmeye saplantılı küçük bir çocuk olarak başladım. Yanımda her yere tornavida taşırdım. Her şeyin nasıl çalıştığına ilk elden şahit olmak için onulmaz bir arzum

vardı. Oyuncaklar, bisikletler, kahve makineleri – vidaların nerede olduğunu bilirseniz her şeyi sökebilirsiniz. Babam çimenleri kesmeye gittiğinde, çim biçme makinesini paramparça bulurdu. Kız kardeşim televizyonu açardı... ve hiçbir şey. Tüm süpürge tüpleri benim yatağımın altındaydı. Bir şeyleri sökmekte onları birleştirmekten çok daha iyiydim. Ailem Taş Devri'ne geri dönmüştü.

Daha sonraları araştırmalarım insanları ve kendimi anlamaya doğru kaydı. Birçok daldan çalıyordum – hokkabaz, sokak sanatçısı, komedyen. Eğlence dünyasının kanalizasyonuydu ama insan ilişkilerini öğrenmek için harika bir yerdi. Bunun bir sonucu olarak da kadınlarla iyi anlaşmaya başladım. 23'üncü doğum günüme geldiğimde yalnızca bir kadınla yatmıştım. 28'imde ise istediğim kadarıyla yatabilirdim. Yaklaşımım derinden ve etkiliydi, oyunum ise zarif ve yoğun.

Sonrasında topluluğu keşfettim. İlgim baştan çıkartmaktan çok daha geniş de olsa, onların insan ilişkilerini anlamaya adanmışlıkları beni yakın hissettirdi.

Sonra Style'la tanışıp bambaşka bir düzeyde bir yakınlık hissettim. Style dinlerdi. Birçok insan duyacaklarından korktukları için dinlemez. Style'ın kalıplaşmış görüşleri yoktu. Başkaları nasıl olmak isterse istesin o rahattı. Kırılması gereken kaltak kızlar bulmuyordu. Uğraşması zevkli, yerinde duramayan kızlar bulurdu. Gelişigüzel engellerden oluşan bir süreç görmüyordu. Yeni bir bölgeyi keşfetmek için bir fırsat görüyordu. Beraberce baştan çıkartmanın Lewis ve Clark'ı olmuştuk.

Sabaha karşı 3:00'te atölye sona erdiğinde Style'ın şehirde bulunan ailesinden birkaç kişiyle bir otel odasını paylaşmaya karar verdik. Onları uyandırmamak için fısıldayarak konuştuk. Style'ın moda anlayışıyla dalga geçtim. O da benim ortabatı hissiyatımla. Toplulukta yaşadığımız deneyimleri paylaştık ve ganimetimizi saydık – Style için birkaç öpücük, benim içinde birkaç telefon numarası.

Baş döndürücü bir havadaydık. Bir şeyin başlangıcındaymışız gibi hissettik.

Style, "Adamım, bu gerçekten inanılmaz," dedi, "bunun nereye varacağını sabırsızlıkla bekliyorum."

Tavlamanın gücüne, kendini geliştirmenin faydalarına, bizim –topluluğun– tüm sorunlarını cevap vereceğini düşünüyordu. Ona aradığı cevabın başka çözeceğine dair fazlasıyla iyimser bir inancı vardı, onun tüm hayatı boyunca mücadele ettiği problemlerine bir yerde olduğunu söylemek istedim. Ama hiçbir zaman oraya gelemedim. Çok fazla eğleniyorduk.

3

Gecelerimi yalnızca Juggler ile geçirdiğim San Francisco'dan eve döndüğümde, Ross Jeffries'den bir telefon aldım.

"Bu hafta sonu bir atölyem var," dedi. "İstersen gelip bedavaya seyredebilirsin. Cumartesi ve pazar günleri Marina Beach Marriot Oteli'nde."

"Tabii ki," dedim, "gelmeyi çok isterim."

"Sadece bir tek şey var. Bana parti borçlusun. Ateşli kızlar olan güzel Hollywood partileri. Bana söz vermiştin."

"Tamamdır."

"Ve, kapatmadan önce bana mutlu yıllar de dileyebilirsin."

"Doğum günün mü?"

"Evet, yarıkların üstadı 44 yaşında. Bu yıl en gencim 21 yaşındaydı."

Beni seminerine bir öğrenci olarak değil, gönlümü fethetmek amacıyla çağırdığından haberim yoktu.

Cumartesi öğleden sonra, insandan ziyade kertenkeleler için daha elverişli bir yaşam ortamı olabilecek kadar parlak aydınlatılmış, hardal sarısına boyanmış sıradan bir otel konferans odasına vardım. Beyaz dikdörtgen masaların arkasına oturmuş sıralar dolusu insanın yüzleri odanın ön tarafına dönüktü. Bazıları yağlı saçlı öğrenciler, bazıları yağlı saçlı yetişkinler ve birkaçı da yağlı saçlı – *Fortune* dergisi 500 tepe şirketinin üst düzey yöneticileri ve hatta Adalet Bakanlığı'ndan yüksek makam sahibi insanlardı. En önde, kemikleri çıkmış, çopur, yarıklar üstadımız bir kulaklığa konuşuyordu.

Öğrencilerine, konuşmalardaki alıntıların hipnotik kullanım tekniklerinden bahsediyordu. Odayı incelerken, bir fikrin başkasından geldiğinde daha çok hoşa gittiğini anlatıyordu. "Bilinçaltı, içeriğe ve yapıya göre düşünür. Eğer, 'Arkadaşım bana şöyle dedi' diye bir yol izlerseniz, kızın zihninin en eleştirici yanını kapatmış olursunuz. Beni takip ediyor musunuz?"

Bir cevap için çevresine bakındı. İşte o anda, beni, Grimble ve Twotimer'ın arasında, arka sıralarda otururken fark etti. Konuşmayı kesti. Bana bakışındaki sıcaklığı hissettim. "Kardeşlerim, bu Style." Soluk

bir biçimde gülümsedim. "Mystery'nin neler vaat ettiğini gördü ve gelip benim öğretime katılmaya karar verdi. Değil mi, Style?"

Odadaki her yağlı kafa dönüp bana baktı. Mystery'nin Belgrad atölyesinin yorumları İnternet'e düşmüştü ve benim sahadaki başarılarım bir hayli takdir ediliyordu. İnsanlar Mystery'nin yeni kanadıyla tanışmak için sabırsızlanıyorlardı – veya, Ross'da olduğu üzere, ona sahip olmak için.

Kafasını bir örümcek gibi saran siyah ince kulaklığa baktım. "Öyle bir şey," dedim.

Bu onun için yeterli değildi. "Senin üstadın kim?" diye sordu.

Burası onun mekânıydı. Fakat bu da benim aklımdı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Baskıyı azaltmanın en iyi yolu espri olduğundan, şakayla cevap vermeye çalıştım. Hiçbir şey bulamadım.

"O konuda sana döneceğim," diye cevap verdim.

Onun cevabımdan hoşnut olmadığını görebiliyordum. En nihayetinde, onun yönettiği bir seminer değildi, bir tarikattı.

Konuşmaya öğlen yemeği için ara verildiğinde, Ross beni kenara çekti. "Neden bir İtalyan yemeği için bana katılmıyorsun?" diye sordu, süper kahraman Green Lantern'ınkine benzer yüzüğünü döndürerek.

"Senin hâlâ Mystery'nin büyük bir destekçisi olduğundan haberim yoktu," dedi yemek sırasında. "Senin gücün iyi tarafına geçtiğini düşünüyordum."

"Sizin yöntemlerinizin birbirinden bağımsız olması gerektiğini düşünmüyorum. Mystery'ye California Pizza Kitchen'daki garson kıza neler yaptığını anlattım ve o aklını oynattı. Sanırım ilk defa, Hızlı Baştan Çıkartma'nın gerçekten etkili olabileceğini anladı."

Ross'un suratı morardı. "Dur!" dedi. Bu bir hipnotizma kelimesiydi, bir yöntem engelleyicisi. "Onunla hiçbir şey paylaşma. O adamın benim en iyi işlerimi çalmasını, ondan da para kazanmasını istemiyorum. Bu rahatsız edici." Tavuğuna çatalını sapladı. "Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Eğer sen Mystery ile bu kadar içli dışlı olacaksan, bu benim için bir problem olacaktır. Yalnızca benden öğreneceksen, detayları ona anlatmanı yasaklıyorum."

"Dinle," sinirli üstadı yatıştırmaya çalıştım. "Ona detaylı hiçbir şey anlatmadım. Ona sadece senin de gerçek olduğunu gösterdim."

"İyi o zaman. Ona, sadece birkaç soru sorarak ve jestler yaparak, nasıl bir cehennem gibi yanan pilicin donunu ıslattırdığını anlat. Bırak kendini beğenmiş pezevenk kendisi anlasın."

Konuşurken, burun deliklerinin genişlemesini ve alnındaki damarların kabarmasını seyrettim. Kesinlikle hayatının ilk zamanlarında ezilmiş biriydi. Mystery gibi babasının zalimliğinden değil; Ross'un ailesi zeki, iyi huylu bir Yahudi çiftti. Biliyorum çünkü seminere benden hemen sonra gelmişler ve derhal onu yermeye başlamışlardı. Ailesinin daimi yüksek beklentileri yermeleriyle birleşince Ross psikolojik olarak yenilmişti. Kardeşleri de muhtemelen kahrolmuşlardı. İki kardeşi de Tanrı yolunu seçerek İsa'nın Musevileri haline geldiler. Ross ise kendi yarattığı bir dini seçti.

Çenesindeki gri sakalı elinin tersiyle okşayarak "Gücün kutsal merkezine doğru yönlendiriliyorsun genç öğrencim," diye uyardı, "ve ihanetin bedeli senin ölümlü beyninin alamayacağı kadar karanlık. Sessiz ol ve sözlerine sadık kal, ve ben de sana kapıyı açmaya devam edeyim."

Ross'un şiddeti ve siniri makul ölçülerde olmasa da anlaşılabilirdi. Ross'un bu topluluğu tek başına kurduğu bir gerçekti. Elbette, "*How to Pick Up Girls*" isimli kitabı ile bir akımın başlamasına ve Molly Ringwald ve Robert Downey Jr.'ın rol aldıkları "*The Pick Up Artist*" isimli filmin yapılmasına neden olan Eric Weber gibi, kız tavlama tavsiyeleri veren bir avuç insan her zaman var olmuştu. Fakat Ross'dan önce erkeklerin bir topluluğu olmamıştı. Bunun sebebi ise iyi zamanlamaydı. Hızlı Baştan Çıkartma gelişirken, İnternet de gelişiyordu.

Yirmili yaşlarında Ross, her açıdan kızgın biriydi. Amacı senaryo yazmak ve komedyen olmaktı. Oyunlarından biri, *They Still Call Me Bruce* sahneye konmuştu bile, ama başarısız olmuştu. Böylece Ross, hukukçulara asistanlık işleri arasında, yalnız ve kız arkadaşsız sürüklendi durdu. Bütün bunlar, bir kitapçının kendini-geliştirme adlı reyonunda, kendi anlatımınca, istemsizce uzanıp aldığı bir kitapla değişti. Bu kitap, John Grinder ve Richard Brandler'ın klasik bir NLP yapıtı olan *Frogs into Princes* adlı kitabıydı. Ross, bu konu hakkında bulduğu tüm kitapları silip süpürdü.

Kahramanlarından biri her zaman için, sahip olduğu sihirli yüzükle arzularını ve hayal ettiklerini hayata geçirebilen Green Lantern olmuştu. Uzun süreli istemsiz bekâretini, çalıştığı hukuk firmasına iş başvurusuna gelen bir kadını NLP kullanarak baştan çıkartarak son verdiğinde, Ross Jeffries o yüzüğü bulduğuna inanmıştı. Hayatı boyunca onu atlatan güç ve kontrol sonunda onundu.

Kadın tavlama kariyeri kendi yayınladığı yetmiş sayfalık bir kitapla başladı. Kitabın başlığı nereden geldiğini özetliyor gibiydi: *Arzu Ettiğiniz Kadını Nasıl Yatağa Atarsınız: İyi Adam Olmaktan Sıkılan Erkekler İçin Kızlarla Çıkmanın ve Onları Baştan Çıkartmanın Kirli ve Kötü Bir Rehberi.*

Kitabını *Playboy* ve *Gallery* dergilerinin arkasındaki küçük ilanlar vasıtasıyla sattı. Repertuarına seminerleri de ekledikten sonra, kendini İnternet'te de pazarlamaya başladı. Öğrencilerinden biri olan Louis DePayne adlı efsanevi bir bilgisayar korsanı, sonunda alt.seduction.fast adlı bir haber grubu yarattı. O forumla birlikte, uluslararası gizli KA'ları da ortaya çıkmaya başladı.

"Bunu ortaya ilk sürdüğümde, benle acımasızca dalga geçmişlerdi," dedi Ross. "Olabilecek her isimle anıldım ve en kötü şeylerle suçlandım. Bir zaman için son derece sinirliydim. Gerçekten çok kızgındım. Fakat yavaş yavaş söylem 'Bu gerçek mi?'den 'Bunu yapmalılar mı?'ya doğru geldi."

İşte bu nedenle her üstat sadakatinin kanıtı olarak Ross Jeffries'e biraz da olsa borçludur. Temeli o attı. Bu yüzden de her bir yeni öğretmen türediğinde, Ross onları vurup düşürmek istiyor; genç bir rakibini, İnternet'teki baştan çıkartma aktivitelerini okul yönetimine ya da ailesine söylemekle tehdit ettiği bile olmuştu.

Onun kafasında, Mystery'den ziyade, David DeAngelo isimli eski bir Hızlı Baştan Çıkartma öğrencisi vardı. İlk başlarda, DeAngelo kendine Zonpih –hipnoz'un tersten okunuşu– adını takmış ve Hızlı Baştan Çıkartma'nın hiyerarşik düzenine dahil olmuştu. Fakat ikili, sözde, Ross'un DeAngelo'nun kız arkadaşlarından birini kendisiyle beraber olmak için hipnotize ettiğinde ipleri kopardılar.

Ross'a göre DeAngelo kızı ona baştan çıkartması için getirmişti. Öğrencilerin ona kadınlarını kurban etmeleri çok da ender görülen bir şey değildir, dedi. DeAngelo'ya göre ise Ross'a hiçbir şekilde kıza dokunma izni verilmemişti. Ne olduysa oldu, ikili bu olaydan sonra konuşmayı kestiler ve DeAngelo, Randevularınızı İkiye Katlayın isimli rakip bir iş kurdu. Bu NLP ya da herhangi bir hipnotizma tekniğine değil, evrimsel psikolojiye ve DeAngelo'nun arsız komik prensibine dayanıyordu.

"Biliyorsun, benim ucuz taklidim David DeAnüsdeliği, ilk seminerini L.A.'de yapacak," dedi Ross. "Adam o kadar iyi görünüşlü ve gece kulübü ortamında o kadar iyi bağlantılara sahip ki, insanların kadınlarla yaşadıkları zorlukları ve içinde bulundukları durumları, onun anlayabildiğe inanmalarına şaşıyorum."

Bu seminere katılmayı zihnime not ettim.

"Mistery, Gun ve David DeAnüsdeliği'nin kadınlara belli bir bakış açıları var," diye, kendini öfkeye teslim ederek devam etti Ross. "Bu adamlar dışarıdaki en kötü kadınların en kötü eğilimlerine odaklanıp tüm kadınların üstüne gübre bulutu gibi yayılıyorlar."

Ross bana, çok kazıklandığı için kimseye güvenmeyen eski bir ritm-blues şarkıcısını hatırlattı. Ama artık şarkı yazarlarını koruyan yayınevleri ve yasal telif hakları var. Bir kadının tahrik olması veya o kadının partner seçimi üzerinde hak iddia etmeyi sağlayacak hiçbir yasal dayanak noktası olamaz. Paranoyası, maalesef, yerindeydi – özellikle onun fikirlerini ve yeteneklerini alıp onu gölgede bırakabilecek tek baştan çıkarıcı Mystery için.

Garson makarnalarımızı aldı. "Bu çocuklara değer verdiğim için işimde bu kadar arzuluyum," diyordu Ross. "Sanırım öğrencilerimin yüzde 20'si tacize uğramış. Ciddi biçimde darbe almışlar. Sadece kadınlar tarafından değil, tüm insanlar tarafından, kadınlar ve erkekler. Yaşadığımız bu toplumda meydana gelenlerin çoğu, son derece kuvvetli güdülere sahip olup bunları serbestçe yaşamamıza izin vermeyen bir kültür içinde bulunmamızdan kaynaklanıyor."

Arkasını döndü ve birkaç masa ilerde tatlılarını yiyen üç işkadınını fark etti. Seks dürtüsünü özgürce yaşamak üzereydi.

"O meyveli turta güzel mi?" diye bağırdı Ross kadınlara.

"Oh, güzel," diye cevap verdi bir kadın.

"Biliyor musunuz," dedi Ross, "insanların tatlılar için sinyal sistemleri vardır." Ok yaydan çıkmıştı. "Sinyaller der ki: Bunda şeker yok; bu ağzımda eriyor. Böylece sinyal sistemi vücudunuzu bir sonra gelecek olan için hazırlar. Bu vücudunuzdan geçen enerji akışını izlemektir."

Artık kadınların ilgisini çekmişti. "Gerçekten mi?" diye sordular.

"Enerji akışı üzerine ders veriyorum," dedi Ross onlara. Kadınlar ağız birliğiyle oooooladılar. Güney California'daki birçok kadın için enerji kelimesi çikolata kokusuna eşdeğerdi. "Biz de erkeklerin kadınları anlayıp anlamadıklarından konuşuyorduk. Sanırım cevabı bulduk."

Göz açıp kapayıncaya kadar, Ross onların masalarındaydı. Konuştukça, kadınlar tatlılarını tamamen unutup kendilerinden geçmiş bir biçimde onu seyrediyorlardı. Bazen, onun bu yöntemlerinin, iddia ettiği gibi bilinçaltının karmaşıklığında gerçekten işe mi yaradığını, yoksa çoğu konuşmanın aslında sıkıcı olduğunu ve sadece, değişik ve merak uyandırıcı bir şeyler söylemenin dikkat mi çektiğini bilemiyordum.

Kadınların erkeklerde aradıkları özelliklerle ilgili bir yöntemi bitirdiğinde kadınlardan biri "Aman Tanrım," dedi. "Bunun daha önce böyle söylendiğini hiç duymamıştım. Nerede öğretmensin? Daha fazlasını öğrenmek isterim."

Ross onun telefon numarasını aldı ve masaya döndü. Bana baktı ve gülümseyerek, "Şimdi kimin doğru eğitim verdiğini görüyor musun?" dedi.

Sonra da başparmağını çenesine sürdü.

4

Sin'in gözünde ben bir piyondum.

Onu, mevkilendiği Montgomery, Alabama'dan aradığımda, bana "Ross bir baştan çıkartıcı ve fesatçıdır," dedi. Tasma ve kayışla dışarı çıkmaktan hoşlanan bir kızla yaşıyordu. Ne yazık ki, askeriyenin bu tür sapkınlıkları hoş görmemesi nedeniyle, Sin'in onu dizlerinin üstünde yürütmek için Atlanta'ya kadar gelmesi gerekiyordu.

"Ross'un planlarında özel bir yerin var," diye uyardı. "Seni Mystery'ye saldırmada kullanılacak bir pazarlama gereci olarak görüyor. Sen Mystery'nin ilk ve en iyi öğrencisisin, onunla düzenli olarak şarj eden tek adamsın. Yani Ross sana her defasında 'Ustana yalan mı söylüyorsun?' diye bir soru sorduğunda ve sen her cevap verdiğinde, onun ustalık önermesini kabullenmiş oluyorsun. Onun yaptığı her küçük şey, senin bir dönek olduğun, eski dinini reddettiğin ve gerçekten çalışanı kucakladığını ispat etmek için. Bu onun mesajı. Yani dikkatli ol."

NLP, manipülasyon ve kendini-geliştirmeyi öğrenmenin bir yan etkisi var. Hiç bir davranışın –sizin ve karşınızdakinin– sebepsiz olmaması. Her kelimenin gizli bir anlamı ve her anlamın gizli bir ağırlığı ve her ağırlığın kişisel-ilgi ölçeğinde kendine göre bir yeri vardır. Her ne kadar Ross'un benimle Mystery'yi yok etmek için arkadaş olmasının ihtimali olsa da, onun aynı zamanda genç öğrencileriyle, sırf onu partilere götürsünler diye arkadaşlık ettiği de bilinirdi.

Ross'u ertesi hafta ilk etkinliğe çağırdım. Şarj ettiğim, zor durumda olan ama kuvvetli bağlantıları bulunan aktris Monica, beni Santa Monica Bulvarı üzerinde Belly isimli bir tapas barındaki doğum gününe çağırmıştı. Ross'un yeteneklerini sınayabileceği güzel insanlarla dolu bir ortam olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım.

Ross'la, ebeveynlerinin L.A.'nın batısındaki kırmızı tuğlalı orta sınıf evlerinde buluştum. Fizyoterapist, okul müdürü ve kendi eserlerini yayınlayan bir şair olan babası, evde sözünün geçtiği aşikâr olan annesinin yanında, bir divanda oturuyordu. Duvarda, Ross'un babasının İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa'da kazandığı mor bir kalp ve bronz bir yıldız asılıydı.

"Style çok başarılı," dedi onlara. "Benim malzememi kullanarak bir sürü kız tavlıyor." 40'larındaki kadın avcıları bile ailelerinin takdirini istiyorlar.

Annesiyle, oğlunun çalışma yöntemleri ile ilgili konuştum. "Bazı insanlar seks ve kadınlar hakkında konuşmasının feci olduğunu düşünüyor," dedi annesi. "Fakat o edepsiz ya da kaba değil. O çok parlak bir çocuk." Ayağa kalktı ve raflı duvara doğru sallana sallana ilerledi. "Dokuz yaşındayken yazdığı bir şiir kitabı var. Birazını okumak ister misin? Bir tanesi onun kral olduğunu ve tahtta oturduğunu anlatıyor."

"Hayır, onu okumak istemezsin," diye araya girdi Ross. "Uff beee, bu bir hataydı. Hadi yola koyulalım."

Parti rezaletti. Ross elit insanların yanında kendini kaybetmişti. Tüm gece boyunca benim eşcinsel sevgilimmiş gibi davranarak flört ettiğini sandığı Carmen Electra'nın arkasında, kıçını koklar gibi dört ayağının üzerinde dolandı. Ben başka bir kızla konuşurken, araya girip henüz yaptığı bir tavlamayı anlatmaya çalıştı. Saat 22'de, yorulduğunu ve onu eve bırakmamı istediğini söyledi.

"Bir sonrakinde daha çok kalırız," dedim.

"Hayır, bir dahaki sefere doğru zamanda gelmeliyiz," diye beni azarladı. "Geç saate kadar oturabilirim, yeter ki 12 saat öncesinden haberim olsun, böylece ağırdan alıp bir öğleden sonra şekerlemesi yapabilirim."

"O kadar yaşlı değilsin."

Ross'u havalı bir yere bir daha götürmemeyi aklıma yazdım. Bir utanç kaynağıydı. KA'larla bu kadar zaman sarf etmeye başladığımdan beri, takıldığım insanların standartlarını düşürdüm. Tüm eski arkadaşlarımı bir kenara bıraktım. Daha önce hiçbir şekilde beraber anılmayacağım ezik biri, sosyal hayatımı kendi tekeline alıyordu. Bu oyuna hayatımda daha fazla kadın olsun diye girdim, erkek değil. Topluluk kadınlar için olsa da, onlardan tamamen yoksundu. Neyse ki bu, sürecin bir parçasıydı, evi temizlerken, önce daha da dağılması gerekebilir.

Marina del Rey'deki evine dönüş yolu boyunca Ross, rakiplerini anlatarak kafamı ütüledi. Elbette, Ross'un çekiştirdikleri de ona karşı pek de nazik değillerdi. Ross, birinin taktiğini alıp kendisine mal ettikten sonra, onu, 1999 yılındaki Los Angeles seminerinde kendinin geliştirdiğine ısrar edince, ona, yakın zamanda Benim'99 lakabını takmışlardı,

Ross, arabadan inerken "O hain sürüngen David DeAnüsdeliği," diye köpürdü. "Semineri yarın ve biraz önce bazı öğrencilerimin kendilerini yazdırdıklarını öğrendim. Bana haber verecek nezaketi bile göstermediler."

Ross'a, benim de gideceğimi söyleyecek cesaretim yoktu.

5

Çekicilik bir seçenek değildir.

Bunlar David DeAngelo'nun duvara yansıttığı kelimelerdi. Seminer ağzına kadar doluydu. Odada 150'den fazla insan vardı. Extramask da dahil olmak üzere, çoğunu başka seminerlerden hatırlıyordum.

Çok bilinen bir sima haline geliyordu: sahnede kafasında bir kulaklıkla, bir grup yoksun insana kendilerini yarım kalan cinsel ilişki gecelerinden nasıl koruyacaklarını öğretmeye çalışan birisi. Fakat bir fark vardı. DeAngelo, Ross'un söylediği gibi iyi görünüşlü biriydi. Bana Robert DeNiro'yu çağrıştırıyordu, ama hiç kavgaya katılmamış annesinin kuzusu bir Robert DeNiro.

DeAngelo diğerlerinden farklıydı çünkü farklı olmaya çalışmıyordu. Karizmatik veya ilginç değildi. Ruhunda kadınlarla doldurmak istediği bir yarası ya da içinde, sahte bir tarikat lideri olmak için çılgınca bir arzu yoktu. Oyunda iyi olduğunu bile iddia etmiyordu. Çok sıradandı. Ancak fazlasıyla organize olduğundan, tehlikeliydi.

Bu seminere belli ki aylardır hazırlanıyordu. Materyali baştan sona yazılmasının ötesinde, kitlesel tüketim için ayıklanmıştı da. Bu, zalimliğiyle, kadınlara tavrıyla, veya tekniklerinin şeytaniliyle topluluğu şoke etmeden – kızları idare etmek için referans verdiği, Lew Burke'un *Dog Training* adlı yapıtının dışında– sunulabilecek bir kadın tavlama okulu eğitimiydi.

DeAngelo parlak biriydi – ve Ross için bir tehditti. Seminerlerindeki konuşmacılar, kendi gibi, Ross'un eski öğrencileriydi: Bunlar arasında Rick H., Vision ve sokakta kızlara yaklaşmalarını videoya kaydedip satmasıyla meşhur, ezik ötesi Orion vardı. *Sihirli Bağlantılar* adındaki bu video serisi, hipnotizma yeteneğine sahiplerse, eziklerin bile birileriyle yatabileceğine somut bir kanıttı.

"Baştan çıkartma," DeAngelo notlarından okudu; "sözlükte 'yanlış yapmaya ayartmak, özellikle de bir kadının, vicdanına yenik düşmeden ahlaki olmayan cinsel ilişkilerde bulunmasını sağlamak' olarak tanımlanır.

"Başka bir deyişle," diye devam etti, "baştan çıkartmada hile, dürüst olmamak ve amaçlarınızı saklamak vardır. Bu benim öğrettiğim şey de-

gil. Ben size çekiciliği öğretiyorum. Çekicilik, kadınların sizi mıknatıs gibi beğenmesi ve yanınızda olmak istemesi için kendi üzerinizde çalışmak ve kendinizi geliştirmektir."

DeAngelo bir kere bile rakiplerinden veya düşmanlarından bahsetmedi. Bunun için fazlasıyla akıllıydı. Yeraltı dünyasını su yüzüne, ondan hiç bahsetmeden çıkarmak istiyordu. İnternete yazmayı bırakmıştı, bunun yerine, ateş altında kaldığında, çalışanlarının onu savunmasına izin veriyordu. Mystery veya Ross gibi bir dâhi veya mucit değildi. Fakat çok iyi bir pazarlamacıydı.

Öğrencileri birbirlerine James Dean bakışları atmaya çalıştırdıktan sonra, "Birisinin bir şeyi istemesini nasıl sağlarsınız?" diye sordu. "Ona değer katarsınız. Başkalarının ondan hoşlandığını gösterirsiniz. Onu nadir kılarsınız. Böylece onun için çalışmalarını sağlarsınız. Öğlen yemeğinde bunu düşünmenizi istiyorum."

Onun hakkında bir şeyler daha öğrenmek için, DeAngelo ve birkaç öğrencisine hamburger yemek için katıldım. Eugene, Oregon'da zor durumda bir emlakçiyken, yeni bir başlangıç yapmak için San Diego'ya taşınmıştı. Yalnızdı ve bir kulüpteki iki yabancıyı ayıran görünmez bariyeri aşmak için çok arzuluydu. Böylece kadınlarla arası iyi olan arkadaşlarına danışmaya ve internette ipuçları aramaya başlamıştı. Arkadaşlarından biri, Ross Jeffries'in eski bir öğrencisi olan Riker, onu, kadınlarla tanışmak için AOL kullanmaya itti. DeAngelo, mesajlar atarak, insanların önünde utanç verici bir duruma düşme riski olmadan arkadaşlarının yaptığı gibi flört etmenin yolunu bulmuştu..

Öğrencilerinin homurdanmalarını duymazdan gelerek, "Bu *Chi*'ydi," dedi. "AOL'de, yeni fikirler öğreniyordum, onları uyguluyordum ve kadınların bunlara nasıl tepkiler verdiğini görebiliyordum. Kadınlara kötü davranmanın, akılda sezgisel olarak oluşacak tepkiden nasıl çok daha etkili olabileceğini o zaman öğrendim. Böylece arsız ve komik oldum. Onların repliklerini çaldım, onları aşağıladım, onları bana asılmakla suçladım ve hiçbir zaman durmadım."

Bu yeni buluşlarıyla yıkanmış DeAngelo, baştan çıkartmanın en oturaklı haber gruplarından biri olan Cliff'in Listesi'ne 15 sayfalık bir makale hazırladı. O zaman doğmakta olan baştan çıkartma topluluğu bunu yaladı yuttu: Yeni bir üstat gelmişti. Gündüzleri listeyi yöneten, geceleri de topluluğa yeni usta KA'lar bulmaya çalışan orta yaşlı, Kanadalı bir işadamı olan Cliff, DeAngelo'yu, yazdığı manifestoyu üç hafta uğraşarak Randevunuzu İkiye Katlayın adlı bir e-kitaba çevirmesi için ikna etti. Konuşmaya devam eder-

ken Rick H. bize katıldı. DeAngelo'nun feyzaldığı arkadaşlarından biriydi ve şu anda Hollywood Hills'teki ev arkadaşıydı. Rick H.'in biseksüel kadınlar konusunda en özelleşmiş, usta bir KA olduğunu çok duymuştum. Vegas ortam sürüngenlerini andıran kıyafetleri ve gösterişli giyim tarzı, Mystery'nin tavuskuşu teorisinin ilham kaynaklarından biriydi.

Kırmızı blazer ve geniş yakalı bir gömlek giymiş Rick H., kısa boylu ve nispeten yapılıydı. Arkasında, onun bilgeliğini emmek için gezen altı çekicilik üstadı vardı. İkisini tanıdım: gözleri şişkinlikten neredeyse kapalı olan Extramask ve Hızlı Baştan Çıkarma uygulamaları hakkında şüpheye düşen Grimble. Kulüplerde kadınları hipnotize etmek ona hiç kız arkadaş kazandırmıyordu. Böylece Grimble, Rick H. ile zaman geçirdikten sonra arsız komik oldu. Yeni yaklaşımı, yanından ne zaman bir kız geçse, dirseğini uzatmak, çarpmak ve sonra da sesli bir biçimde, sanki kız onun canını yakmış gibi "aaah" diye bağırmaktı. Kız durduğunda, onu kıçına ellemekle suçlardı. Farkına vardı ki, bir barda komik olmak, acayip olmaktan çok daha verimliydi.

Rick masamızda bir sandalyeye oturdu ve ortama uydu. Öğrenciler etrafında toplanırken o da sazı eline aldı.

Kadınlar için iki kuralı olduğunu söyledi.

Birincisi: Hiçbir iyilik cezasız kalmaz. (Bu, ironiktir ki, ilk kez bir kadın tarafından söylenmiştir, Clare Boothe Luce)

İkincisi: Her zaman daha iyi bir cevabınız olsun.

Rick'in ikinci kuralını taçlandıran olgulardan biri de kadınlara hiçbir zaman düz cevaplar vermemektir. Yani bir kadın size yaşamak için ne yaptığınızı sorduğunda, onun tahmin etmesini sağlayın: Ona çakmak tamircisi, beyaz köle tüccarı ya da profesyonel langırt oyuncusu olduğunuzu söyleyin. Bunu ilk denediğimde o kadar da iyi gitmedi. Bir gece otelin lobisinde 5 kümede, kadınlardan birisi bana ne yaptığımı sordu. Kadına o geceki kopya kâğıdıma yazdığım cevabı verdim: beyaz köle tüccarı. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, o gece herhangi bir numara alamayacağımı anladım. Kümedeki herkes zenciydi.

Rick konuşurken fark ettiğim bir şey, kendi seslerini seven insanların kadınlarla arasının daha iyi olduğuydu – yumuşak biçimde konuşan Dustin dışında. Cliff veya Cliff'in listesi buna büyük ağız teorisi diyordu.

Rick H., DeAngelo'ya "Neden bunun hakkında konuşmak çok zevkli?" diye sordu.

Bu dünyadaki en açık şeymişçesine "Çünkü biz erkeğiz," dedi DeAngelo.

"Oh, evet," dedi Rick. "Bizim yaptığımız bu."

Ustalar gittiğinde Extramask ile oturdum. Küçük bir kutudan elma suyu içiyordu. Ensesinin arkasında jimnastik değneğine benzer bir dövme vardı ve eğer şişmiş gözleri olmasaydı, hiç şüphe yok, seminerdeki en havalı adam olurdu.

"Sana ne oldu?" diye sordum.

"O ay yüzlü kızla çıktım ve hayatımda ikinci kez biriyle yattım," dedi. "Fakat üç kez sevişmemize rağmen, yükümü yine boşaltamadım. Ya Allahın belası prezervatifler boktan ya da zihnen çok doluyum ve rahatlamam lazım ya da Mystery doğru söylüyor ve ben homoyum."

"İyi de bunun gözlerinle ne alakası var? Kız seni yumrukladı mı?"

"Hayır, kaztüyü yastığı mı ne varmış, ben de alerjilerim yüzünden enfeksiyon kaptım."

Kızla kahve içmek için buluştuğunu söyledi. Beraberce oturmuşlar, kıza ESP testini, psikolojik bir oyun olan küpü ve diğer değer katıcı birkaç şeyi uygulamıştı. Kız onun şakalarının hepsine –komik olmayanlara bile– gülmeye başladığında, kızın ondan hoşlandığını anlamıştı. *Insomnia* adlı filmi kiralayıp evlerine dönerek kanepede sarılmışlardı.

"Çok sıkı kaldırmıştım," dedi ciddiyetle. "Bilirsin, iç çamaşırına birkaç damla tam boşalmadan önce dökülür ya."

"Biliyorum. Hadi devam et."

"Bu gerçekten çok güzeldi çünkü bacaklarından birisi, ıslak, taş gibi sert malıma basıyordu. Kız kesinlikle sertliği hissetti. Tişörtümü çıkarttım ve o göğsüme dayanarak beni öpmeye başladı. Çok iyiydi." Durakladı ve ince bir pipetten bir yudum elma suyu çekti. "Sonra ben de üstünde yalnızca sutyeni kalacak şekilde onun tişörtünü çıkarttım. Göğüslerini hissettim. Fakat yatak odasına gittiğimizde benim bir sorunum vardı."

"Ereksiyon problemi mi?"

"Hayır. Onun üzerinde hâlâ sutyeni vardı."

"Yani problem nedir? Çıkartsaydın."

"Sutyen çıkartmak hakkında hiçbir fikrim yok. Ben de üstünde bıraktım."

"Sanırım sutyen çıkartmak tecrübe ile öğrenilecek bir şey."

"Ama bir planım var. Duymak ister misin?"

"Hmm, Tabii."

"Annemin sutyenlerinden birini alıp bir sopa veya başka bir şeye takacağım. Sonra sopaya doğru gözlerim kapalı bir şekilde yaklaşıp sutyene uzanacağım ve onu çözmeye çalışacağım."

Ona komik bir bakış attım. Şaka yapıp yapmadığından emin değildim.

"Çok ciddiyim," dedi. "Bu, öğrenmek için meşru bir yol ve bunun işe yarayacağını da biliyorum."

"Bu sefer seks nasıldı?"

"İlk seferki gibiydi. Onu aklının almayacağı şekilde becerdim, muhtemelen aralıksız yarım saat. Son derece sert ve lezzetliydim. Fakat yükümü boşaltamadım. Bundan nefret ediyorum. Gerçekten, seks esnasında boşalmak istiyorum."

"Muhtemelen bunu çok fazla düşünüyorsun. Veya belki de duygusal olarak kızlara ilgi duymuyorsundur."

"Veya belki de mastürbasyonda kullandığım sıkı kavrayışa hayranımdır," dedi gözletini ovarak. "Sanırım ilk oral seksimi de yaptırdım. Kafasını penisimin yanında gördüm ama emip emmediğinden emin olamadım. Fakat toplarımı emdiğinde gerçekten çok iyiydi."

Grimble yanımdan geçti ve omzuma vurdu. "Seminer tekrar başlıyor," dedi. "Steve P. ve Rasputin konuşuyorlar. Onları kaçırmayı gerçekten istemezsin."

Kalktım ve Extramask'ı masada elma suyuyla yalnız bıraktım.

"Başka ne yaptım biliyor musun?" diye bağırdı ben giderken. "Onu parmakladım!"

Döndüm ve ona baktım. Beni güldürdü. Öyle kafası karışık ve çaresiz duruyordu ki, ancak belki de hepimizden akıllıydı.

"Vajinanın içi, hissetmeyi tahmin ettiğim şekilde değilmiş," diye bağırdı heyecanla. "Çok organize geldi."

Belki de değildir.

6

Her ne kadar David DeAngelo seminerlerini arsız komik üzerine verse de, bu türün tartışmasız ağır sıklet şampiyonu 40 yaşındaki Kanadalı yazar Zan'di. Mystery gibi KA'ların radarın altında kalmayı tercih ettikleri ortamda, Zan kendisinin kadınlar için yaratıldığını teşhir ederdi. Kendisini Casanova ve Zorro gibi geleneksel bir baştan çıkartıcı olarak tanımlar ve kıyafet balolarına onların kıyafetinde gitmekten zevk alırdı. Baştan çıkartma sayfalarında 4 yıl boyunca bir kez bile tavsiye istememiş, sadece vermişti.

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Zan'in Arsız Komik Garson Kız Tekniği
YAZAN: Zan

Benim lehime çalışan bir şey varsa o da kadınların yanında korkusuz olmam. Yöntemim çok basit. Bir kızın yaptığı veya söylediği her şey benim için bir İLİ'dir. Nokta. Beni istiyor. Kim olduğu önemli değil. Siz buna inandığınızda, onlar da inanmaya başlıyor.

Kadınlara olan sevgimin kölesiyim. Bunu hissedebiliyorlar. Kadınların zayıf noktası kelimeler ve dildir. Neyse ki bunlar benim kuvvetli yönlerimden. Eğer benim ilerlememe karşı çıkarlarsa, Mars'tan geliyormuşum da dedikleri hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi davranırım.

Kadınlarla düşüp kalktığım için kendimi asla savunmam ve özür dilemem. Neden? Çünkü şöhret kadınlara çekici gelir. Bu doğrudur. Ben, adamların evlendikten sonra çekinecekleri diğer adamım.

Bunu kafanızın bir yerinde tutarken, ben de sizinle patentli arsız komik garson kız tekniğimi paylaşmak istiyorum.

Genelde, bir grup erkek, yeni ve çok çekici bir garsonla karşılaştıklarında, onun kıçına bakar ve gittikten sonra arkasından konuşurlar. Fakat tekrardan masalarına geldiğinde, onunla ilgilenmiyormuş gibi yapıp efendi ve iyi davranırlar.

Bunu yerine ben derhal arsız komik olurum. Tanımlamalarımı son derece detaylandıracağım çünkü bazılarınızın arsız-komik oyununu anladıklarından emin değilim.

Onun bize geldiğini görür görmez, masanın diğer tarafındaki arkadaşlarımdan biriyle derin bir sohbete dalmış gibi yaparım. Vücudumun ona ters biçimde konumlandığından emin olurum.

Gelip ne içmek istediğimizi sorduğunda, birkaç saniye kadar onu görmezden gelirim. Sonra ona doğru dönüp onu ilk kez görüyormuşum gibi yaparım. Anında, ona fazlasıyla ilgi gösteririm – sanki onu yeni bir keşifmiş gibi. Çabucak vücuduna bakarım, yalnızca onun fark edeceği kadar uzun, sonra da tamamen ona doğru dönerim. Kocaman bir gülümseme ve bir göz kırpma ve oyun başlar.

Kız: Size ne getirebilirim?

Zan: (Soruyu önemsemeyerek) Merhaba, seni daha önce buralarda görmemiştim. Adın ne?

Kız: Benim adım Stephanie. Seninki nedir?

Zan: Ben Zan. Bir cin tonik istiyorum. (Büyük bir gülümseme)

Şimdiye dek, buzları biraz kırdım ve ismini söyleyerek kız bana kendiyle daha samimi olabileceğim işaretini verdi. Bende bir daha yanımıza geldiğinde, tekrar gülümseyip göz kırpacağım.

Zan: Yine mi sen? Vaay, bizim yanımızda takılmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?

Kız: (Gülüyor) (Bir şeyler daha)

Zan: (Bir şeyler daha)

Kız: (Bir şeyler daha)

Zan: (Kız giderken) Yakında tekrar geleceğine bahse girerim. Gözlerinden okunuyor.

Kız: (Gülümseyerek) Evet, karşı koyamıyorum.

Artık arsız komik bir yapı oluşturdum – bizimle takılmak istemesi ve bu nedenle masamıza gelip durması. Elbette ki masamıza gelmek zorunda. O garson. O her geldiğinde, onun önünde masadakilere dönüp bilmiş bir ifadeyle "Görüyorsunuz ya, söylemiştim" bakışı atıyorum. Tüm bunlarla, onunla uzun zamandır tanışıyormuşum gibi bir ortam yaratmaya çalışıyorum. Bu, ancak birkaç buluşma sonrasında oluşabilecek bir yakınlık kurmaya yarıyor.

Böylece, bir zaman sonra, söyle bir laf ediyorum:

Kız: Sana bir içecek daha getirebilir miyim?

Zan: (Gülümse, göz kırp) Biliyor musun? Sen tatlısın. Sanırım seni arayacağım.

Kız: Öyle mi diyorsun, hah? Sende numaram yok.

Zan: Neden, haklısın! Peki, söyle bana ben de yazayım.

Kız: (Gülüyor) İyi bir fikir değil. Erkek arkadaşım var.

Zan: (Yazarmış gibi yaparak) Hooo, yavaş ol. Numarayı tam alamadım. Tekrar etsene. Hmmm... 555...

Kız: (Gülüyor ve gözlerini ovalıyor)

Bu numara değişiminin en garip yanı, bana bir sürü arkadaşının yanında telefon numarasını vermeyecek olması. Hiçbir kız vermez. Ama onun rakamları benim tek hedefim değil.

Konuşma çerçevesinde kızla aramızda bir güven oluştu. Kendimi, bir daha oraya gittiğimde beni hatırlayacağı kadar farklı kıldım. Böylece, kalkıp kolumu beline dolayıp, her zamanki "sen bana iyi bir kız arkadaş olabilirsin" konuşmamı yapabilirim. Sözlerim hep yarı-şaka mahiyetinde olduğundan, ona gerçekten asıldığımı mı yoksa dalga mı geçtiğimi bilemeyecek. Geri döndüğümde:

Kız: (Gülerek) Oh hayır! Yine mi sen!

Zan: Stephanie, tatlım. Dinle, geçen gece seni geri arayamadım. Nasıl olduğunu bilirsin. Ben meşgul bir adamım.

Kız: (Oyuna katılarak) Evet, buna gerçekten çok kızdım.

Bu onunla birlikte tüm masayı kahkahalara boğar. Bu, gece için tekrar başlar.

Sonrasında:

Zan: Stephanie, biliyor musun? Sen çok kötü bir kız arkadaşsın. Aslına bakarsan en son ne zaman seks yaptığımızı bile hatırlamıyorum. İşte bu. İlişkimiz buraya kadar.

Zan: (Başka bir garsonu işaret ederek) O benim yeni kız arkadaşım olacak.

Kız: (Gülüyor)

Zan: (Cep telefonuyla oynuyor) Şimdi seks telefon listesinde 1 numaradan 10 numaraya düştün.

Kız: (Gülüyor) Hayır, lütfen. Telafi etmek için ne istiyorsan yaparım.

Daha da sonrasında:

Zan: (Onun gelmesi için dizimi işaret ederek) Stephanie, gel ve otur. Sana bir ninni söyleyeyim. (Gülümse, göz kırp)

Bu son cümleyi yıllardır kullanıyorum. Altın değerindedir.

Bazılarınız muhtemelen düşünüyorsunuz: "Peki, şimdi ne olacak? Komik, aşağılayıcı konuşmalardan, daha ciddi, romantik, cinsel konuşmalara nasıl geçiyorsun?"

Basit, aslında. Belirli bir noktada onunla sessiz yalnız konuşuyorum. Yatak odası bakışlarınızı takınmayı unutmayın.

Zan: (Artık arsız-komik değil) Stephanie, seni aramamı istiyor musun?

Kız: Biliyorsun ki erkek arkadaşım var.

Zan: Ben bunu sormadım. Seni aramamı istiyor musun?

Kız: Ayartıcı, ama olmaz.

Zan: Benimle gel kızım. Seni daha önceden çıkmadığın kadar yukarılarda uçurayım, Parnassus'tan bile yükseklerde, vb.

Tüm bu okuduklarınız, perşembe ve cuma geceleri benimle garson kız Stephanie arasında yaşandı. Çok net olarak, çevremde, yakın zamandaki en ateşli kızdı. Hâlâ kararını verebilmiş değil ama fikirlerimin ne olduğunu biliyor. Arkadaşlarımı iyi çocuklar olarak görüyor ama beni değil. Biliyor ki benimle yaşanacak her şey baştan itibaren tutku dolu olacak. Şimdi o ya kabul edecek ya reddedecek.

Gerçek şu ki, benim önerilerimi reddedebilir. Ama bunun önemi yok. Beni kolay unutmayacak. Ve iddia ediyorum ki diğer garson kızlar da ona dediklerimi bilecek. Bu da çok iyi çünkü, buradaki garson kızlara aynı şeyleri aynı şekilde söyledim. Buna devam edeceğim – hem de Stephanie'nin önünde.

Bunun net etkisi sosyal kanıtlanma. Bir yere girdiğinizde, oranın sahibisiniz. Garson kıza el sallayıp, yanağınızı gösterip, "Hey, kızım, benim tatlım nerede?" diyebilirsiniz. Hepsine aynı davrandığınız için kimse tehdit altında hissetmez. Bu bahsettiğim restoranda, benimle eve gelen 4 garson kız oldu, 3 tane daha az çekici olan gelmek istiyor ve birkaç tanesine de hâlâ çalışıyorum (Stephanie de dahil). Elbette hepsinin de birbirinden haberi var. Fakat, yine de, bu çok iyi bir şey.

-ZAN.

7

Seminerin en önemli olayı, bana, herkesin gıpta ettiği oyunumu yaratmamı sağlayacak olan Steve P. ve Rasputin'in gelmeleriydi. Baştan çıkartma topluluğuna girdiğimden beri bu adamlar hakkında fısıldaşıldığını duyuyordum – gerçek üstatlar; erkekleri değil kadınları yönetenler.

Sahneye çıktıklarında ilk yaptıkları odadaki herkesi hipnotize etmek oldu. Aynı anda, farklı hikâyeler anlattılar – bir tanesi bilince hitap etmek için, bir tanesiyle bilinçaltına girmek için. Bizi uyandırdıklarında, kafamıza ne yükledikleri hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Hepimizin bildiği şey, bu ikilinin hayatımızda gördüğümüz kendine en güvenli konuşmacılar olduklarıydı. DeAngelo'da zerre kadar olmayan ateş ve karizma, onlarda tonlarla vardı.

Deri ceketi ve Indiana Jones şapkasıyla Steve P., yarım Hell's Angel yarım da Kızılderili Şamanı'ydı. Rasputin, uzamış kıvırcık favorileriyle Wolverine'vari bir striptiz kulübü kapı görevlisine benziyordu. İkili bir kitabevinde aynı NLP kitabına uzanırken tanışmışlardı. Şimdi takım olarak çalışıyorlardı ve dünyanın en kuvvetli hipnozcuları haline gelmişlerdi. Kadınları cezbetmek üzerinde verdikleri tavsiye basitti: "İyi hissetmekte uzmanlaşın."

Bunun sonunda, Steve P., kadınların onunla sevişmek için para verecekleri bir yol keşfetti. Birkaç yüz dolardan birkaç bine, kadınlara tek bir sesli emirle orgazm olmayı; kendi icadı 5 farklı ağzına alma yöntemini; ve en inanılmaz olarak da, hipnotizmayla, onun iddiasına göre neredeyse göğsü iki beden büyütmeyi öğretiyordu.

Rasputin'in kalesi ise, kendi tabiriyle hipnotik cinsel mühendislikti. Seks, size yapılan bir iyilik değil, kadınlara verilen bir ayrıcalık olarak görülmelidir, diye anlattı. "Bir kadın bana oral seks yapmak isterse," diye açıkladı, "ona 'Sadece üç kere emebilirsin. Ve zevk aldığın kadar aşağıya inebilirsin,' derim." Göğsü bir Volkswagen'ın tavanı kadar çıkıktı. "Sonrasında ona 'İyiydi değil mi? Bir dahakinde 5 kere emebilirsin,' derim."

Ön sırada oturan minyatür Clark Kent görünüşlü bir işadamı "Ya onu manipüle etmeye çalışırken yakalanmaktan korkuyorsan?" diye sordu.

Rasputin "Korku diye bir şey yoktur," diye yanıtladı. "Duygular, düşünceleriniz yüzünden vücudunuzda hapsolmuş enerji ve hareketlerdir."

Mini-Clark Kent ona aptal aptal baktı.

"Bunu nasıl aşacağını biliyor musun?" Rasputin, muhatabına, katlanan bir sandalyeyi ikiye bölecek bir güreşçi gibi baktı. "Kanalizasyon gibi kokuncaya dek, bir ay boyunca ne traş ol, ne de duş al. Sonra iki hafta boyunca, önüne dildo takılı bir elbise ve bir kaleci maskesiyle dolaş. Ben bunu yapmıştım. Ve bir daha asla topluluk önünde aşağılanmaktan korkmadım."

"Kendi gerçeğinizde yaşamalısınız," diye araya girdi Steve. "Bir zamanlar bana tıknaz olduğumu söyleyen bir kız arkadaşım vardı. Ben de, 'Eğer böyle düşünüyorsan, bundan sonra karnımı yastık yapmak veya onunla davul çalmak yok,' dedim."

Duraksadı ve ekledi: "Fakat bunu kahrolası ruhani bir yolla, nazikçe söyledim."

Sonrasında DeAngelo beni ikiliyle tanıştırdı. Kafamın tepesi Rasputin'in Volkswagen'ine geliyordu.

"Sizin yaptıklarınız hakkında daha çok şey öğrenmek isterim," dedim.

"Heyecanlısın," dedi Rasputin.

"Aslında, siz ikiniz biraz korkutucusunuz."

Steve "Bırak da heyecanından seni kurtarayım," diye önerdi. "Bana telefon numaranı tersten söyle."

Saymaya başladım, "Beş... dört... dokuz... altı." Bitirdiğimde, Steve parmaklarını şaklattı.

"Tamam, derin bir nefes al ve şimdi kuvvetlice üfle," diye buyurdu.

Steve bunu yaparken, parmaklarını göğsümden aşağıya doğru indirdi ve fışlama sesi çıkarttı. "Yok ol!" diye emretti. "Şimdi, o duygunun yağmurlu bir günde yükselen bir bulut halkası gibi dağılışını seyret. Nasıl gittiğine dikkat et, artık yok. Vücudunda bir tur at ve onun nerede olduğunu bulmaya çalış. Orada nasıl farklı bir titreşim olduğunu fark et. Tamam. Gözlerini aç. Onun herhangi bir parçasını geri getirmek için gerçekten çabala. Görüyor musun? Yapamazsın."

Bunun işe yarayıp yaramadığı hakkında bir fikrim yoktu ama sarhoş gibiydim. Kesinlikle aklımı ve bedenimi alıp bir çeşit dakikalık bir yolculuğa çıkarmıştı.

Bir adım geri attı ve günlük okurmuş misali yüzümü taradı. "Phoneix isimli bir adam beni üç gün takip etmek için bana iki bin dolar teklif et-

ti," dedi Steve P. "Ona hayır dedim çünkü o kadınları kölesi yapmak istiyordu. Senin kadınlarını düşünebilir bir yanın var: Etten çubuğunu yalnızca herhangi bir deliğe sokmak istemiyorsun. Bir şeyler de keşfetmek istiyorsun."

Aniden, arkamızda bir patırtı duyduk. İki kız kardeş ve anneleri, kadın avcılarıyla dolu otel koridoruna girmek gibi hata yapmışlardı ve akbabalar leşlerin üstünde doğru alçalıyorlardı. Süper-ezik Orion bir kızın avuç için okuyordu; Rick H. anneye Orion'un menajeri olduğunu söylüyordu; Grimble diğer kıza yanaşıyordu; ve KA olmak isteyenler topluluğu etraflarına doluşup ustalarını iş başında görmeye çalışıyorlardı.

"Dinle," dedi Steve P. bir çırpıda. "İşte benim kartım. İç çemberle ilgili bir şeyler öğrenmek istersen beni ara."

"Çok sevinirim."

"Fakat bu gizlidir," diye uyardı. "Seni kabul edersek, bu teknikleri kimseyle paylaşmayacaksın. Çok kuvvetliler ve yanlış ellerde bir kızı gerçekten mahvedebilirler."

"Anladım," dedim.

Bir kâğıt parçasını gül şeklinde katladıktan sonra, leşlerin olduğu tarafa yöneldi. Grimble'ın şarj ettiği kıza yaklaşıp kıza çiçeği koklamasını söyledi ve kız, 30 saniye sonra Steve'in kollarında kendinden geçmişti. Bu gerçekten iç çemberdi. Ben de bunu öğrenmek üzereydim.

8

İşte böylece eğitimimin en garip aşaması başladı.

Her hafta sonu iki saat araba sürerek, güneye San Diego'ya, Steve P.'nin öğrencilerine konuştuğu biçimde –sevecen bir müstehcenlikle– iki oğlunu yetiştirdiği, küçük, bakımsız dairesine gidiyordum. On üç yaşında olan, şimdiden benim hayatımda olabileceğimden daha iyi bir hipnotizmacıydı.

Öğleden sonraları, Steve P. ile Rasputin'e geçerdik. Beni bir sandalyeye oturtup ne öğrenmek istediğimi sorarlardı. Bir listem vardı: kadınlara çekici geldiğime inanmak, kendi gerçeğimde yaşamak, başka insanların benim hakkımda ne düşündüklerini önemsememek, güçlü bir biçimde konuşabilmek ve hareket edebilmek, kendine güven, esrarengiz olabilmek ve cinsel reddedilme korkumu yenecek derinlik ve tabii ki, kendimi değerli görmek; Rasputin'in tanımıyla dünyanın önerdiği en iyi şeylere kendimi layık görmek.

Yöntemleri ezberlemek kolaydı ancak hayat boyu süren kötü alışkanlıklardan ve öğrenilmiş kalıplardan kurtulup iç oyunda ustalaşmak kolay değildi. Fakat, bu adamlarda, beni Mystery'nin bir sonraki Miami atölyesine kadar hazırlayacak araçlar vardı.

"Seni, bir kızın sikini ağzına aldığında minnettar olmayacağın şekilde yeniden yaratacağız," diye açıkladı Steve. "Ustanın nektarından içebilmek kız için bir ayrıcalık olacak."

Beni aldılar ve her seansta bir kulağıma Rasputin karışık metaforik hikâyeler anlatırken, Steve P. de diğer kulağıma bilinçaltı emirler fısıldadı. Bir hafta sonra kapatmak üzere zihnimde açık halkalar (bitmemiş metaforlar ya da hikâyeler) bıraktılar. Belirli psikolojik reaksiyonları ortaya çıkartacak biçimde tasarlanmış müzik çaldılar. Beni, saatlerin göz açıp kapayıncaya kadar geçtiği çok derin translara soktular.

Sonrasında Steve'in evine gidip o çocuklarına sevgiyle bağırırken ben de onun NLP kitaplarını okuyordum.

Dustin gibi, bekâretini genç yaşta kaybeden tüm doğalların, kritik ergenlik çağlarında kadınların yanında kendilerini aceleci, meraklı veya ra-

hatsız hissetmediklerine dair bir teorim var. Diğer taraftan, kadınlarla tanışmayı yavaş yavaş öğrenenler –benim ve topluluktaki çoğu öğrenci gibi– genelde lisede kız arkadaşsız ve hatta randevusuz kalırlar. Böylece yıllarımızı, genç ergin hayatımıza yakıcı bir etki bırakan damgadan bizi kurtarabilecek yegâne anahtara –bekâretimize– sahip olan kadınlardan çekinerek ve onlara yabancılaşarak geçirmek zorunda bırakılırız.

Steve benim doğal dediğim örneklere giriyor. Daha birinci sınıftayken cinsellikle tanışmıştı. Yaşça büyük bir kız ona oral seks yapmak istemiş; o da karşılık olarak kızın kafasına bir kayayla vurmuştu. Fakat kız sonunda onu ikna etmiş ve sonuç olarak da hayatı boyunca oral seksle saplanacağı bir deneyim yaşamıştı. Kuzeninin onu Katolik kız okulunun mutfağında çalışması için tuttuğunda on yedi yaşında olduğunu söyledi. Kızlardan birine oral seks yaptıktan sonra, haber yayılmış ve kısa zamanda kampustaki cinsel ihtiyaç giderici haline gelmişti. Kızlara zevkin yanı sıra, suçluluk duygusu da veriyordu. Mutfaktaki çocuğu konu alan çok sayıda günah çıkarma başladığında, Steve kovuldu.

Yanlışlıkla bir çocuğu testislerinden vurduktan sonra, beraber olduğu motosiklet çetesinden ayrıldı. Artık hayatını kendine göre harmanladığı bir cinselliğe ve ruhaniliğe adamıştı. Tüm kaba saba konuşmasının yanında, aslında kalbinde iyi bir insandı. Tanıştığım birçok ustanın aksine, ona güveniyordum.

Her gece Steve'in çocukları yatıktan sonra, bana adlarını asla telaffuz etmemeye söz verdiği Şamanlardan öğrendiği iç-çember sihrini öğretti. Orada kaldığım ilk hafta sonu, bana ruhun-içinde-gezme, ki bu bir kadının sağ gözüne sağ gözünüzle derin derin bakıp aynı anda nefes alarak yapılıyor, dersi verdi.

"Onunla bunu yaptığında o sana gerçekten sıkıca bağlanacaktır," diye uyardı. Uyarı konuşmaları genelde derslerden daha uzun sürüyordu. "Bunu yaptığında Gaelicçede ruhun arkadaşı anlamına gelen anamchara, bir ruh arkadaşı haline gelirsin."

Bir sonraki hafta sonu üçlü ilişkiler yönetimini, bir kadını, ağzına koyduğum bir kuru kayısıyı seks esnasında erotik biçimde çiğneyerek diğer bir kadının kukusunu yemeye nasıl eğiteceğimi öğrendim. Takip eden hafta sonunda, bana, bir kadının karnına ellerimle nasıl *chi* fırlatacağımı gösterdi. Sonraki hafta sonu da, bir kadının birbiri üstüne defalarca orgazm olmasını sağlamaya yarayacak –ta ki, Steve P.'nin söylediği gibi, "şeftali çekirdekleri sıçan bir köpek gibi titremeye başlayana kadar"– orgazmik enerjiyi toplayıp dönüştürmeyi öğretti. Son olarak da en

büyük yeteneği olarak kabul ettiği şeyi, herhangi bir kadını, kelimeler ve dokunuşlar aracılığıyla, "Niagara Şelaleleri gibi çağlayan" bir orgazma ulaştırmak için yönlendirmeyi paylaştı.

Bu oyunda yepyeni bir seviyeydi. Bana süper güçler veriyordu.

Öğrenmenin girdabına kapılmıştım. Arkadaşlarımı aramıyordum. Ailemle nadiren konuşuyordum. Önüme çıkan her yazıyı reddediyordum. Alternatif bir gerçeklikte yaşıyordum.

Bir gece Steve, "Rasputin'e, ortamdaki tüm diğer baştan çıkarma öğrencilerini yerine, senin eğitmenlerinden birisi olmayı istediğimi söyledim," dedi.

Bu reddetmek zorunda olduğum bir teklifti. Cezbetme dünyası bir açık kapılar sarayıydı. İçindeki hazineler ne kadar cezbedici olursa olsun, bir tanesinden içeri girmek, diğerlerini kapatmak demekti.

9

San Diego'dan pazar günü eve döndüğümde, telesekreterimde Cliff'in Listesi'nin Cliff'inden bir mesaj buldum. Şehirdeydi ve beni en yeni KA keşfiyle tanıştırmak istiyordu – inşaat işçiliğinden motosikletçiliğe dönmüş olan David X.

Cliff başlangıcından beri topluluğun içindeydi. Kırklı yaşlarındaydı ve iyi olduğu kadar da sinirliydi. Geleneksel anlamda yakışıklı olmasına rağmen, çağdışı kelimesinin yaşayan bir örneğiydi. 1950'lerin aile komedilerinden çıkmış gibiydi. Evinde, binden fazla kadın tavlama kitabının olduğunu iddia ettiği bir deposu vardı. 70'lerin kısa ömürlü dergilerinden *Pick-up Times*'ın sayıları; Eric Weber'in klasik olan *How to Pick Up Girls* kitabının orijinal baskısı ve kadın düşmanlarının *Seduction Begins When the Women Says No* gibi tanınmamış eserleri de vardı.

David X, Cliff'in, 1999 yılında Ross'un onu Hızlı Baştan Çıkartma posta listesinde NLP ile ilgili olmayan bir kadın tavlama tekniğini tartıştığı için eleştirmesinin ardından kurduğu listesine kabul ettiği yarım düzine KA'dan biriydi. Her KA'nın bir uzmanlık alanı vardı ve David X'inki harem yönetmek – onlara yalan söylemeden birden fazla kadınla ilişkiyi sürdürebilmekti.

Dim Sum restoranına girip beni bekleyen şeyi gördüğümde şoke oldum. David X kuvvetle muhtemel tanıştığım en çirkin KA'ydı. Onun yanında Ross Jeffries, Calvin Klein iç çamaşır mankeni gibi kalırdı. Devasaydı, kelleşiyordu, yüzünü kaplayan siğillerle kurbağa gibi görünüyordu ve sesi yüz binlerce paket sigara içmiş birininki gibiydi.

Onunla yemeğim, daha önce yediğim bir sürü yemeğe benziyordu. Kuralların her zaman farklı olması dışında. Onunkiler şöyleydi:

I. Kızın ne düşündüğü kimin umurunda?
II. Sen bu ilişkideki en önemli kişisin.

Onu felsefesi kadınlara hiçbir zaman yalan söylememekti. Kadınları kendi kelimeleriyle tuzağa düşürerek yatağa atmasıyla övünürdü. Örne-

ğin, bir kızla bir barda tanıştığında, kıza spontane olduğunu ve kuralları olmadığı söyletir; sonra da, eğer bardan onunla ayrılmak konusunda tereddüt ederse, "Senin spontane olduğunu sanıyordum. Seni istediğini yapan birisisin zannettim," derdi.

Sandalyesinde erimekte olan İsviçre peyniri gibi yayvan yayvan oturup bizi bilgilendirdi: "Söyleyeceğim yegâne yalanlar: 'Ağzına boşalmayacağım' ve 'onu sadece kıçının etrafına süreceğim'dir." Görsel olarak hoş değildi.

Felsefesi Mystery'den öğrendiğimin tam tersiydi ve tüm yemek boyunca bunu bilmemi istedi. O, Cliff'in palavracı teorisinin bir kanıtıydı, doğal bir alfa erkeği.

"En iyisi," diye böbürlenerek, "etrafta benim gibiler ve sen ve Mystery gibiler var. Siz hâlâ barlarda sihirbazlık numaralarınızı yaparken, ben ikinciler için geri geliyor oluyorum."

Oyunun skor yapmak için kullanacağım bir sürü küçük parçasını daha öğrendiğim ilginç bir akşam yemeğiydi. Fakat yemek bittiğinde, bir şeyi fark ettim: Artık başka bir ustaya ihtiyacım yoktu.

Dünyanın en iyi kadın avcısı olmak için gerekli her türlü bilgiyi edinmiştim.

Yüzlerce açılışım, kalıbım, arsız-komik yorumum, değer katma yöntemim ve güçlü cinsel tekniklerim vardı. Hipnotize olup ölümsüzlük sarayına kadar gidip geri gelmiştim. Kendi ilgim ve eğlencem dışında herhangi bir şey öğrenmeye gerek kalmamıştı. Sadece sürekli sahada olmam gerekiyordu – yaklaşarak, düzelterek, ince ayar yaparak ve de gerekli noktaların üzerinde çalışarak. Miami'ye ve onu takip edecek tüm atölyelere hazırdım.

Cliff beni eve bırakırken kendime bir söz verdim: Bir daha bir ustayla tanışırsam, bu bir öğrenci olarak değil, bir eşdeğer olarak olacaktı.

5. ADIM

HEDEFİ İZOLE EDİN

Bir kadının sağlığı ve coşkusu sizi tehdit ettiğinde,
onu yıpratmanız adil değildir.

-Jenny Holzer,
Benches

1

Mystery ve ben atölyelerimizle dünyayı gezip oyundaki tüm oyuncularla tanıştıkça, baştan çıkartma topluluğu anonim birkaç ekran isim olmaktan daha fazlası haline geldi. Kanlı canlı bir aile oldu. Maddash artık 7 harften oluşan bir kelime değil, Chicago'dan gelen Jeremy Piven'e benzeyen komik bir girişimci, Stripped, model gibi görünen Amsterdamlı iyi bir kitap editörü ve de Nightlight9 da Microsoft'ta çalışan sevilebilir bir ezikti.

Zamanla, gösteriş yapanlarla klavye jokeylerinin yerini süperstarlar aldı. Ve Mystery ve ben süperstarlar haline geldik çünkü servis yapıyorduk: Miami'ye, New York'a, Toronto'ya, Montreal'e, San Francisco'ya ve Chicago'ya. Her atölyemiz bizi daha iyi, daha güçlü ve daha odaklı yaptı. Tanıştığım diğer tüm ustalar seminer odalarının güvenli ortamına bağlı kalmışlardı. Öğretilerini hiçbir zaman, şehirden şehire, kadından kadına koşarak sahada kanıtlamak zorunda kalmamışlardı.

Bir şehirden her ayrılışımızda, eğer o zamana kadar oluşmadıysa, yeni şeyler denemeye hevesli öğrencileri bir araya getiren bir haydut yatağı türüyordu. Ağızdan ağıza, bu yataklar zaman içerisinde ikiye, üçe ve hatta dörde katlanıyordu. Tüm bu adamlar Mystery ve Style'a tapıyorlardı: Biz onların yaşamayı istedikleri hayatı yaşıyorduk, ya da onlar öyle düşünüyorlardı.

Her atölye sonunda, çevrimiçinde benim daha yeni elde etiğim oyunu öven eleştiriler üretiliyordu. Yazdığım her saha raporu, benim kanadım olmak isteyen öğrencilerin daha da çok e-posta atmasını tetikliyordu. Telefon defterimde benimle birlikte şarj etmek isteyenlerin sayısı tanıştığım kızların sayısını neredeyse geçiyordu.

Çoğu zaman telefonum çaldığında, bir adam Style't istiyor oluyordu. Girişe gerek kalmadan, "Bir kızı aradığında numaranı gizlemeli misin?" veya "Bir üç-kümedeydim ve engel benden hoşlandı ve bana telefon numarasını verdi. Hedefle hâlâ şansım olabilir mi?" gibi sorular sorarlardı.

Oyun eski hayatımı tüketiyordu. Fakat buna değerdi çünkü bu, bardaki çocuk –her zaman kıskandığım, köşede henüz tanıştığı kızla öpüşen çocuk, Dustin– haline gelmenin bir parçasıydı.

Topluluğu keşfetmeden önce, bir kulüpte tanıştığım bir kızla yegâne öpüşmem, Los Angeles'a ilk geldiğim zaman oldu. Fakat öpüşmenin ortasında kız kendini geriye çekip, "Herkes senin bir yapımcı falan olduğunu zannediyordur," dedi. Satır arasındaki anlam, aksi halde onun benim gibi bir sersemle öpüşmek için çok güzel olduğuydu. Bu beni aylarca sarstı. Geçmişe dönüp baktığımda, onun kendine öz negiyle baş edebilmek için fazlasıyla güvensiz olduğumu fark ediyorum.

Fakat artık bir kulübe girdiğimde, içime yayılan enerjiyle, yarım saat içerisinde hangi kadının dilini boğazımdan içeri sokacağını düşünüyorum. Okuduğum tüm kendini-geliştirme kitaplarına rağmen, hâlâ kabul edilebilme duygusunu aşamamıştım. Hiçbirimiz aşamamıştık. Bu nedenle oyundaydık. Seks, yükümüzü boşaltmak için değil, kabul edilmek içindi.

Mystery, bu süre zarfında, seyahatlerimiz boyunca kendi metamorfozunu tamamladı. Tavuskuşluğuna radikal bir boyut getirdi. Karşı cinsin dikkatini çekmek için yalnızca bir obje giymek artık yeterli değildi. Şimdi, tüm objeleri, Mystery'yi yürüyen bir gösteriye dönüştürecek biçimde şatafatlıydı. 15 santimlik platform botlar ve kaplan deseninde kırmızı parlak şapkalar boyunu 2 metre 10 santime uzatıyordu. Bunlara, vücuda yapışan siyah PVC pantolonlar, ultra modern gözlükler, plastik çivili bir sırt çantası, içini gösteren file bir gömlek, siyah göz kalemi, beyaz gözaltı gölgeleri ve kollarına taktığı 7 taneye kadar çıkan saatler ekleniyordu. O caddeden yürüdüğünde bütün kafalar ona çevriliyordu.

Açılışlara ihtiyacı yoktu. Kadınlar onu açıyordu. Kızlar onu sokaklar boyunca takip ediyorlardı. Bazıları kıçını elliyordu; hatta bir yaşlı kadın onun kasıklarını ısırmıştı. İlgisini çeken bir şey olduğunda tek yapması gereken, garipliğini mazur gösterecek birkaç sihirbazlık numarasıydı.

Yeni görünüşü aynı zamanda kadınlar için mükemmel bir turnusol testiydi. Onun ilgilenmediği kadınları itiyor, ilgilendiklerini ise çekiyordu. Onu bir gece palyaçoya benzetmekle suçladığımda bana, "Ben ahlaksız kulüp kızları için giyiniyorum, azgın sürtükler için, hiçbir zaman elde edemeyeceklerim için," dedi. "Onlar üyeleriyle sevişmek için pop gruplarının konserlerine giden kız rolünü oynuyorlar, ben de rock yıldızını oynamalıyım."

Mystery beni devamlı olarak giyinebildiğim kadar acayip giyinmem için teşvik etti. Bir öğleden sonra boyun eğip kendime Montreal'deki bir

iç çamaşırı dükkânından mor bir kürk alsam da, beklediğim kadar dikkat çekmemiştim. Ayrıca, o olmadan da son derece iyi gidiyordum.

Şöhretimin asıl kaynağı, otuz dakikada altı aylık hipnoz, eğitim ve usta-kovalama birikimimi gösterdiğim Miami Atölyesi oldu. Topluluk tarihine geçecek bir geceydi. Güreş gibi değil bale gibi bir baştan çıkartmaydı: türünün mükemmel bir örneği. Benim SHUT'lükten KA'lığa resmen terfi edişimin gecesiydi.

2

Kusursuz bir şarjdı.

Miami'deki Crobar'ın VIP bölümüne girdiklerinde herkes onları fark etti. İkisi de aynı kıyafeti –beyaz dar üst ve beyaz dar pantolonlar– giymiş, yapma göğüslü, güzelce yanmış platin sarışınlardı. Onları nasıl fark edemezdiniz ki? Onlar, insanları hayvanileştirecek gibi görünen, KA'ların kusursuz 10 numara dediklerindendi. Burası testosteron seviyesinin yüksek olduğu South Beach'ti ve tüm gece boyunca ikili hakkında fısıldaşıldı ve bağrışıldı. Kızlar kendilerine gösterilen ilgiden memnun göründükleri kadar, onlara bunu gösteren erkekleri yere sermekten de geri kalmıyorlardı.

Ne yapmak gerektiğini biliyordum – herkesin yapmadığını yapmak. Bir kadın avcısı kuralların istisnası olmalıydı. İçimdeki evrimsel içgüdünün tamamını bastırmalı ve onlara hiçbir şekilde ilgi göstermemeliydim.

Mystery'yle yanımızda, Outbreak ve Matador of Love isimli iki öğrencimiz vardı. Diğer çocuklar alt kattaki dans pistinin çevresinde şarj ediyorlardı.

İlk önce kızların kıyafetlerini överek Outbreak gitti. Onu bir sivrisinek gibi savuşturdular. Sonra Matador of Love, Maury Povich açılışıyla yaklaştı. O da yandı kül oldu.

Şimdi benim sıramdı. Bu, Steve P. ve Rasputin'in bana hipnotizma ile verdikleri kendime güven ve saygının tamamını isteyecekti. En ufak bir zayıflık ve şüphede, beni canlı canlı yerlerdi.

"Uzun boylu olan 10 numara değil," dedi Mystery bana doğru eğilip fısıldayarak. "O 11 numara. Sıkı bir nege ihtiyacın olacak."

Bara doğru yaslanıp kısa etekli bir travesti ile konuşmaya başladılar. Yanlarına yanlaştım, onlara göz ucuyla bile bakmadan, sanki travestiyi tanıyormuşum gibi ona selam verdim. Ona burada çalışıp çalışmadığını sordum, o da hayır dedi. Onu iki küme için piyon olarak kullanarak, pozisyonum için manevra yapıyordum.

Artık menzilde olduğuma göre, negin zamanı gelmişti. "Oradaki kız senin tarzını zayıflatıyor," dedim ikilinin kısa olan 10 numarasına. "Ona baksana." Beyaz kıyafetli başka bir platin sarışını gösterdim.

"Sadece saçları aynı," diye reddeder bir cevap verdi 10 numara.

"Hayır, onun kıyafetine baksana," diye ısrar ettim. "Neredeyse tamamen aynı."

Bana baktılar ve işte kırılma âtı gelmişti. Takip edecek iyi bir şey bulamazsam, ilgilerini kaybeder ve diğer zavallıların arasına atılırdım. Ben de nege devam ettim. Onlara, "Biliyor musunuz," dedim, "ikiniz de tuhaf birer kar tanesine benziyorsunuz."

Garip, muammalı bir andı ama artık ilgilerini çekmiştim. Bunu hissedebiliyordum ve kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Doğru açılışım olduğunu bildiğim şeyle devam ettim: "Sana bir şey sormalıyım. Saçların gerçek mi?"

10 şok geçirmiş görünüyordu ama sonradan soğukkanlılığını korudu. "Evet," dedi. "Dokun."

Nazikçe çektim. "Hey, hareket etti. Gerçek değil."

"Daha kuvvetli çek."

Söylediğini yaptım ve o kadar kuvvetli çektim ki boynu geriye yattı. "Tamam," dedim. "Sana inanıyorum. Ama ya oradaki arkadaşın?"

11'in yüzü kızardı. Bara doğru eğildi ve bana sert bir bakış attı. "Bu gerçekten çok kaba. Ya bunun altında kel olsam? Bu birini duygularını gerçekten incitebilir. Saygısız bir şey bu. Birisi bunu sana dese ne hissedersin?"

Tavlama yüksek bahisli bir oyundur ve kazanmak için iyi oynamalısınız. Şu âna kadar tek yaptığım ilgilerini yönetmek ve duygusal tepki vermelerini sağlamaktı. Doğru, negatifti belki ama, artık bir ilişkimiz vardı. Eğer sinirini terse döndürebilirsem, içeri girebilirdim.

Neyse ki, öğrencilerime bir noktayı göstermek için siyah bir peruk ve sahte bir küpe takmıştım – görüntünün önemli olmadığını ispat etmek için. Hepsi bir oyundu.

Bara doğru eğildim ve 11 numaraya doğru baktım. "Aslında," dedim, "ben bir peruk takıyorum ve bunun altında kelim."

Duraksadığımda ağzı açık kalmış biçimde bana bakıyordu. Nasıl cevap vereceğini bilemedi. Şimdi onu sersemletme zamanıydı. "Ayrıca sana başka bir şey söyleyeyim. Benim sokağa tamamen kel, veya bu perukla, ya da çılgın, uzun saçlı bir perukla çıkmam, insanların bana olan davranışlarını değiştirmiyor. Hepsi insanın tavrıyla ilgili. Sence de öyle değil mi?"

Tavlarken söylediğim her şeyin daha üst bir amacı vardır. Ona, bardaki tüm diğer erkeklerin aksine, benim onun görünüşünden çekinmediğimi ve çekinmeyeceğimi göstermem gerekiyordu. Güzellik benim için artık sadece ona hayranlık besleyen ezikleri ayıklayan bir testti.

"Los Angeles'ta yaşıyorum," diye devam ettim. "Oraya ülkedeki en güzel kızlar denemeye ve başarmaya gelirler. Orada bir kulüpte çevrenize baktığınızda, herkes iyi görünüşlüdür. Orası, bu VIP odasını yol geçen hanı gibi gösterir." Bunlar kelimesi kelimesine Ross Jeffries'den öğrendiğim cümlelerdi. Ve işe yarıyorlardı.

Onun etrafına bakmasına izin verdim ve devam ettim: "Ayrıca ne öğrendim biliyor musunuz? Güzellik sıradandır. Ya onunla doğarsınız ya da parayla satın alırsınız. Önemli olan kendinizin ne olduğunuzdur. Önemli olan iyi bir görünüş ve iyi bir karakterdir."

Artık içeri girmiştim. Artık kızlar hayranlık içindelerdi, ben değil. Jeffries'in zamanında bana yaptığı gibi, ben de onların dünyalarına girip otoritemi kurmuştum. Pozisyonumu sağlamlaştırmak için, beni kazanmışlar gibi gösterecek bir iltifatla yumuşatılmış, son bir neg daha yaptım: "Ne var biliyor musun? Güzel bir gülümsemen var ve tüm bunların altında, aslında iyi bir insan olduğunu söyleyebilirim."

10 bana sokularak, "Biz kardeşiz," dedi.

Tecrübesiz bir kadın avcısı, işinin bittiğini ve onları kazandığını düşünürdü. Fakat hayır, bu son bir testti. İkisine de yavaşça baktım ve sonra şansımı denedim. "Saçmalama," dedim gülümseyerek. "Bahse girerim birçok erkek size inanıyordur ama benim hislerim kuvvetlidir. Size baktığımda çok farklı olduğunuzu söyleyebilirim. Çok çok farklı."

10 suçlu suçlu gülümsedi. "Bunu kimseye söylemiyoruz," dedi. "Ama haklısın. Biz sadece arkadaşız."

Şimdi onun programını bozmuş, onu erkeklere verdiği otomatik cevaplardan uzaklaştırmış, sıradan bir erkek olmadığımı ispat etmiştim. Şansımı bir kez daha denedim: "Ve sizin uzun zamandır arkadaş olmadığınıza da bahse girmeye hazırım. Genelde, en iyi arkadaşlar aynı davranışları gösterirler ve siz böyle değilsiniz."

"Birbirimizi 1 yıldır tanıyoruz," diye itiraf etti 10.

Artık oyunumu geriye çekmenin ve yumuşamanın zamanı gelmişti. Ancak soru sormamaya dikkat ettim ve Juggler'ın öğrettiği gibi, bana soru sormalarını sağlayacak uçları açık beyanlarda bulundum.

10 bana San Diego'dan olduğunu söyledi ve bunun üstüne Batı Sahili ve Miami'yi bir süre boyunca karşılaştırdık. Konuştuğumuz süre bo-

yunca, sanki ona daha az ilgi duyuyormuşum gibi 11'e sırtım dönük durdum. Bu klasik Mystery Yöntemi'ydi: Ona, genelde gördüğü ilgiyi neden benim de vermediğimi düşünmesini istiyordum. Oyunda hiçbir şey kazara değildir.

Kadınların bana olan ilgisini ateş gibi görürüm ve sönmeye başladığında dönüp ateşi harlarım. Böylece tam 11 yanımızdan ayrılıp konuşacak birisini aramaya gideceği anda, arkamı döndüm ve güzel bir cümle kurdum. "Biliyor musun? Sana bakuğımda, ortaokulda nasıl göründüğü aynen görebiliyorum. Ama bahse girerim o zamanlar bu kadar popüler ya da revaçta değildin."

Elbette, bu herkesçe bilinecek bir şeydi. Ama bana, bunu nasıl bilebildiğimi merak ederek, hayretler içinde baku. Zaferi perçinlemek için, bir tane daha güzelliğin-önemsizliğine-dair karakter tahlili yaptım. "Bir sürü insan senin kaltak olduğunu düşünüyordur. Ama sen değilsin. Aslında bir sürü yönden utangaç birisin."

Bana, KA'ların tabiriyle köpeğin mama-kabı bakışını yaptı. Bu, her yaklaşımın hedefi olan bakıştır. Gözleri parladı, gözbebekleri büyüdü ve o yalnızca dudaklarımın açılmasını ve kapanmasını seyretmeye başladı. Fakat fark ettim ki 11 bana daha çok ilgi duydukça, 10 da bana daha fazla kino yapmaya başladı.

Göğüslerini bana dayayarak "Sen çok ilginçsin," diye atıldı 10 numara. Mystery, Outbreak ve Matador of Love'ın arka fonda beni takip ettiklerini görebiliyordum. "L.A.'de seninle takılmalıyız."

Bana yaklaştı ve sıkıca sarıldı. Kendimi ondan kurtararak "Hey, bunun için 30 dolar vermelisin," dedim, "bu işler bedavaya olmaz."

Onların ne kadar uzak tutarsanız, size o kadar çok yaklaşmak isterler. "Onu sevdim," dedi diğer arkadaşına. Sonra da o ve arkadaşının L.A.'ya geldiklerinde bende kalıp kalamayacaklarını sordu.

"Tabii," dedim. Fakat, misafirperverliğimi biraz daha zor hale getirmem gerektiğini kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra, geç fark ettim. Tavlama esnasında kullanılması ve hatırlanması gereken o kadar çok şey var ki, her şeyi mükemmel yapmak gerçekten zor. Fakat önemli değil. O bana telefon numarasını verdi, ben de ona.

Bu kızlara isimleriyle hitap etmediğimi fark etmiş olabilirsiniz. Bunun nedeni tavlama esnasında kendimi hiç tanıtmıyor olmam. Mystery'nin bana ilk atölyesinde öğrettiği gibi, kadının kendini bana tanıtmasını veya adımı sormasını beklerim. Böylece, onun ilgisinin olup olmadığını da anlayabiliyorum. Böylece numaralarımızı değişirken,

10'un Rebekah, 11'in de Heather olduğunu öğrenerek ilk gerçek İLİ'mi aldım. Artık ikiliyi birbirinden ayırmanın ve Heather'ı öpmek için birkaç İLİ alıp alamayacağımı görme zamanıydı.

Tanıdıkları bir çocuk ansızın belirip kendine, Rebekah'ya ve Heather'a birer içki aldı. Boş elimi havaya kaldırıp ortalığa sanki kırılmış gibi baktım. Dışındaki zahmetle işlenmiş görüntüsünün altında aslında iyi tatlı bir kız olduğunu fark etmeye başladığım Heather, yemi yuttu. "Ona aldırma," dedi erkek arkadaşlarını işaret ederek. "O yalnızca kabadır."

Heather, barmene seslenip bana bir içki ısmarlarken, Rebekah ona pis bir bakış attı. "Kuralımızı hatırlıyor musun?" diye söylendi.

Kurallarının ne olduğunu biliyordum: Böyle kızlar erkeklerin onlara içki ısmarlamasına bayılırlar. Fakat David X. bana daha iyisini öğretti: Kızlar onlara içki ısmarlayan erkeklere saygı duymazlar. Bir kadın avcısı yatmadığı bir kıza yemek veya içki ısmarlamaması ya da hediye alamaması gerektiğini bilir. Flört keresteler içindir!

"Bu seyahatte hiç içki almayacağımıza söz verdik," diye veryansın etti Rebekah.

Onlara, "Fakat içkiyi kendinize almıyorsunuz," dedim. "Bana alıyorsunuz. Bense diğer tüm erkeklerden farklıyım."

Aslında bu kadar kibirli değilim ama oyunun kuralları var. Bu kurallara da uyulmalı, çünkü işe yarıyorlar.

Ansızın Mystery bana doğru geldi ve kulağıma "İzole et," dedi.

Heather'ı elinden tutarak "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedim. Onu yakındaki bir kanepeye götürdüm, oturttum ve ESP deneyini yaptım. Arkamda, Mystery'nin yumruğunu açık olan diğer elinin içine yavaşça vurduğunu gördüm. Bu bir şifreydi: faz değiştirme şifresi, yavaşlama ve öldürmek için yaklaşma.

Ona birbirinin ruhunu seyretmekten bahsettim ve etrafımızı çevreleyen onlarca konuşma ve barın müziğiyle, birbirimizin gözlerine baktık ve özel bir âlemi paylaştık. Kafamda, onu ortaokuldaki uknaz öğrenci haliyle canlandırdım. Onun gerçekten ne kadar güzel olduğunu düşünürsem, şu anda yapmak üzere olduğum gibi, dudaklarımla ona yapıştığımda çok fazla heyecanlanırdım.

Yavaşça kafamı onunkine doğru yaklaştırdım.

"Dudak olmaz," dedi sessizce.

İşaretparmağımı kaldırdım, dudaklarına koydum ve "Şşşşhh," dedim. Sonra onu öptüm – dudaklarından.

Hayatımın en güzel öpücüğü olabilirdi. Ama baştan çıkartmanın içinde öylesine kaybolmuştum ki dudağımda sahte bir küpe olduğunu unuttum. Onun düşeceğinden (hatta, daha kötüsü, onun dudağına takılacağından) korktuğumdan geri çekildim, tekrar ona baktım ve sonra da alt dudağına yapıştım.

Dili ağzından çıktı. "Hey, o kadar da çabuk değil," dedim, bana asılıyormuşçasına. David DeAngelo'nun seminerlerinde söylediği, fiziksel yükselmenin anahtarı, her zaman iki adım ileri bir adım geri gitmektir.

Dikkatlice öpüştük ve sonra onu, bardaki Rebekah'nın yanına götürdüm. Kanatlık yapmam gereken bir atölye vardı; onlarla tanıştığıma memnun olduğumu ve de arkadaşlarımın yanına dönmem gerektiğini söyledim. Bir hafta sonunu beraber geçireceğimizi kesinleştirdikten sonra, kalbim şarkı söyleyerek onların yanından ayrıldım.

Bana koşan ilk kişi Matador of Love oldu. Ellerimi ellerinin içine aldı ve öptü. "Biz, Hindistan'da sizin gibilerin ayağına kapanırız," dedi, kollarını heyecanla sallayarak. "Hayata bakışıma yeni bir anlam verdin. John Elway'in iki dakikalık dalışını seyretmek gibiydi. Oyunu bildiğini biliyorsun ama, o anda gerçekten kanıtlıyor. Süper Kupa yüzüğü senindir."

Gecenin geri kalanında, etrafı yakıyordum. Beni platinyum nakardeşlerle görmeyen kadınlar bile beni açıyorlardı. Kokuyu alabiliyorlardı.

Heather'la tekrar karşılaştığımda, ona "Sen hırsız değilsin, değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

Kolyemi çıkarttım ve son derece yavaş bir şekilde onun boynuna taktım. "Bu hâlâ benim," diye fısıldadım, onu yumuşakça öperek. "Bu geceyi hatırlaman için bir şey. Fakat seni bir daha gördüğümde isterim. Benim için çok özeldir."

Yanından ayrılırken, onu çok mutlu ettiğimi biliyordum.

Yatıp yatmamamın hiçbir önemi yoktu çünkü bu sanatsal biçimde oynanmış bir oyundu. Bu, tam olarak çalıştığım şeydi. Bu kadar pürüzsüz bir biçimde halledebileceğimin veya hiçbir zaman doyuramayacağım bir açlığı doğurduğumun farkında değildim.

3

İki ay süren atölyelerden sonra, ara vermek için, Los Angeles'a geri uçtum. Fakat evde yalnız başıma otururken, içim içimi yiyordu. Kulüplerde ve barlarda, açılmayı bekleyen, her biri potansiyel birer macera olan bir sürü küme vardı. Şarj yapma saplantısı vücudumu ateş gibi tüketiyordu.

Neyse ki Grimble'dan bir telefon aldım. Kadın satmaktan ve vergi kaçırmaktan hapse girip henüz serbest bırakılmış olan, eski bir Hollywood maması Heidi Fleiss ile Whiskey Bar'da sohbete başlamıştı. Kadın benimle tanışmak istiyordu.

Yeni diktirdiğim takım elbisemi giyip sırtıma çantamı attım ve her bileğime farklı parfüm sıktım. İçimde bir his bunun öylesine görüşme olmadığını söylüyordu.

Vardığımda, Grimble barda kadının yanında duruyordu. Onunla tanıştığımda giydiği aynı çiçek desenli gömleği giymişti; yalnızca üzerindeki gümüş rengi çok yıkanmaktan griye dönmüştü. Üç düğmesi açıktı ve kılsız göğsü hiç olmadığı kadar dışarı çıkıktı. Bir beysbol oyuncusu gibi, bunun uğurlu gömleği olduğunu düşünüyordu.

Grimble, belirli bir tür kızın kesinlikle hoşuna gidecek, ama bir arkadaş için biraz sinir bozucu olan, şüpheli bir gülümsemeyle, "Bu Style," dedi kadına. "Sana bahsettiğim çocuk."

Heidi çekici ve sertti, Los Angeles'taki kendi başının çaresine bakmak zorunda olan kadınlardan aslında pek de farkı yok gibiydi. Beni ona mı ayarlamak istiyordu merak ediyordum. Garip bir seçim gibi duruyordu. Hapis yatmış kadınlardan uzak durmayı tercih ederim.

Bana uzandı ve elimi kuvvetlice sıktı. "Peki," dedi. "Bana numaralarını göster."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum.

"Grimble senin bir kadın avcısı olduğunu söyledi. Neler öğrettiğinden bahsetti. Elinde neler var görelim bakalım."

Grimble'a pis bir bakış attım. Beni satmıştı. Grimble'a, "Ona neden sen göstermiyorsun?" diye sordum.

10 santim topluklu ayakkabı giymiş ufak tefek bir Latin kadını göstererek, "Benim yanımda bir kız var," dedi. "Ayrıca, beni *Elimidate*'te görebilir."

Grimble bana aylar önce baştan çıkartma yeteneklerini test etmek için *Elimidate* adlı randevulaşma programına kaydolacağını söylemişti. Sadece bunu yaptığını ve gerçekten de kabul edildiğini fark edememiştim.

"Ne zaman yayınlanacak?" diye sordum.

"Yarın gece."

"Kim kazandı?"

"Bunun hakkında konuşmam yasak. Seyretmek zorundasın."

Bir ipucu için yüzüne taradım ama hiçbir yanı ihanet etmiyordu.

Heidi, "Şimdi git ve bir kızı tavla," diye teşvik etti. "İddia ederim ki senin tavladığını ben de tavlarım."

O gece kendi *Elimidate*'imde yarışıyormuşum gibi geldi. Aylar boyu süren seyahat ve aralıksız tavlamadan yorulmuştum ama meydan okumayı karşılıksız bırakmayacaktım.

Heidi arkasını dönüp avluda sigara içen üç kıza yaklaştı. Savaş başlamıştı.

Yakınımdaki –kamera arayan bir spiker edasında bir kadın ve iki adamdan oluşan– üç kümeye parfüm açılışı yaptım. Sonrasında, genelde kullandığım gerçeği-bulma sorusunu sordum: "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Ne yazık ki kadın kümedeki adamlardan biriyle evliydi.

Ben tam çıkmak üzereyken, Heidi içeri girdi.

"Peki, Style'ı nereden tanıyorsun?" diye eski hedefime sordu.

"Daha şimdi tanıştık," dedi.

"Eski arkadaş gibi görünüyordunuz," dedi Heidi dalkavukça bir gülümsemeyle. Sonra bana döndü ve "Onlar sıkıcı. Hadi devam edelim," dedi.

Ayrıldığımızda, ona, üç kümesinin nasıl gittiğini sordum.

"Kızların hepsi yirmi yaşındaydı," dedi. "Onları yarım saatte bağlayabilirdim." Besbelli, Heidi Fleiss'a göre tavlamak kızları eskort olarak işe almaktı.

Birkaç dakika sonra başka bir gruplaydı. Hakkını vermeliydim: Yaklaşmaktan hiçbir korkusu yoktu. Yeni keşfettiğim oyunumun inanılmaz gücüyle onun başını eğmeye karar verdim.

Yanakları altın rengi pudralı iki kadının önünde dizlerinin üzerine çökmüş, yerel restoranlardan konuşuyorlardı. Yeni ürettiğim, erkek ar-

kadaşının, üniversitedeki eski kız arkadaşıyla konuşmasına izin vermeyen kız arkadaş açılışını yaptım.

"Bu adil mi?" diye sordum. "Ya da kız çok mu sahiplenici?"

Asıl nokta kızların aralarında konuşmalarını sağlamaktı ama Heidi atladı: "Herif ikisini de becermeli. Demek istediğim, ben hep ilk geceden ateşimi söndürürüm."

Bu cümle onun yönteminin bir parçası olmalıydı; bu gece ondan bunu ikinci kez duyuyordum. Ayrıca onun her yaklaşımdan sonra, kızları korkutmamak için diz çöktüğünü de fark ettim. Grimble'ın beni çağırmasına sevinmiştim: Heidi Fleiss bizden biriydi.

Geçen birkaç haftada kendi yöntemimi oluşturmuştum. Bir kıza davranışlarımdaki yönü bana tayin eden basit bir yapıydı: İlk önce, aç. Sonra değer kat. Daha sonra ilişki kurmayı sağla ve duygusal bağ kur. En son olarak da, fiziksel bağlantı kur.

Seti açmış olduğuma göre, artık değer katıp Heidi'yi oyundan atma zamanıydı. Miami'de sahte kardeşlerle tanıştıktan sonra yaratığım bir parçayı kullandım – en iyi arkadaşlar testi.

"Size bir soru sormalıyım: Birbirinizi ne kadar zamandır tanıyorsunuz?" diye başladım.

"Yaklaşık altı yıldır," dedi kızlardan biri.

"Kesinlikle söyleyebilirdim."

"Nasıl?"

"Anlatmak yerine size en iyi arkadaşlar testini yapacağım."

Bu zararsız test fikrinden çok hoşlanan kızlar bana doğru eğildiler. Topluluktaki erkeklerin bu olay için bir tabiri var: "Kız açıcı." Birçok kadın içerisinde test, psikolojik oyun, ileriyi görme veya soğuk okuma gibi şeylerin olduğu yöntemlere bedava uyuşturucu bulmuş bağımlılar gibi tepki veriler.

"Tamam," dedim, ciddi bir soru soracakmışım gibi. Kızlar daha da yakınlaştılar. "İkiniz de aynı şampuanı mı kullanıyorsunuz?"

Cevaba karar vermek için birbirlerine baktılar ve bana dönüp konuşmak için ağızlarını açtılar.

Onları, "Cevap önemli değil," diye böldüm. "Siz zaten geçtiniz."

"Fakat biz aynı şampuanı kullanmıyoruz," dedi kızlardan biri.

"Ama cevap vermeden birbirinize baktınız. Görüyorsunuz ya, birbirinizi o kadar da iyi tanımasaydınız, benimle göz temasınızı korurdunuz. Fakat iki insan arasında bir bağlantı varsa, konuşmadan önce birbirleri-

ne bakıp neredeyse telepatik olarak iletişim kurarlar. Birbirlerine bir şey demelerine bile gerek yoktur."

Kızlar tekrar birbirlerine baktılar.

"Gördünüz mü?" diye haykırdım. "Şu an işte tam bunu yapıyorsunuz."

Kahkaha attılar. Tüm puanlar Style'a.

Kızlar bana Los Angeles'a taşınırken uçakta nasıl tanıştıklarını ve o günden beri ayrılmadıklarını anlatırken, ben de Heidi Fleiss'ın orada diz çöküp nasıl işe yaramaz biçimde durduğuna bakıyordum. Kızlar onu tamamen unutmuş gibiydiler.

Fakat Heidi pes etmeyen türdendi. "Peki," diye bağırarak sordu, "İkinizden biri onu becerecek misiniz?"

Aaaahh.

Bir cümlede beni aşağılamıştı. Elbette ki kızlardan hiçbirisi beni becermek istemiyordu – en azından şimdilik. Daha serimin yarısına bile gelmemiştim, ki gelmiş olsaydım bile, o cümle beni mahvederdi. "Hey, ben o kadar kolay biri değilim," dedim, biraz geç de olsa toparlayarak. "İlk önce güven, rahatlık ve bağ kurmaya ihtiyacım var."

Heidi ve ben beraberce uzaklaştık. Omzuma bir eliyle vurup gülümsedi. "Şimdi buradan ayrılacak olsam, beni bir ördek sürüsü gibi takip ederler," dedi.

Saniyeler sonra başka bir-iki kümenin içindeydi. Onun arkasından ben de girdim ve yarış tekrardan başladı. Stand up komedi yaptığını söyleyen saçları dökülmüş bir adamla, enteresan biçimde keskin espri anlayışı olan, afacan sesli, uzun mavi saçlarıyla oldukça gösterişli – tavuşkuşlanmış bir kadının yanında oturuyordu. Adı Hillary'ydi ve ertesi gece Echo adlı kulüpte bir striptiz gösterisi yapacağını söyledi. O kadar ilgi çekiciydi ki, onunla oyun oynamama gerek yoktu. Sadece konuştuk ve randevusunun önünde telefon numarasını aldım. Sonra Heidi onları bir partiye davet etti ve Hillary'ye telefonunu verdi. Beni galip olarak yollamayacaktı.

"Onu bir günde işe başlatabilirim," dedi. Son sözü muhakkak söylemeliydi.

Bazı insanlar rock şarkıcısı olmak için doğarlar. Diğerleri öğretmen olmak için. "Ben mama olmak için doğmuşum," dedi Heidi, "hep de öyle olacağım."

Bir kümeden her ayrıldığında, kızları fahişeye dönüştürüp onları kendi evine yerleştirebileceğine inanıyordu – oysa o günler gerisinde

kalmıştı. O gece bardan ayrılırken, mekândaki hemen her kız için yarışmıştık. Bir oyuncu ve pezevenk arasındaki ince çizgiyi öğrenmiştim.

Grimble ve randevusu sonradan gülerek bana geldiler. "Bu hayatımda gördüğüm en hastalıklı şeydi," dedi. "Ne kadar değiştiğine inanamıyorum. Yeni bir insan gibisin." Alnıma ufak bir öpücük kondurdu ve beni negledi. "Herkesin onu tanıdığını göz önüne alırsak, son derece iyi iş çıkardın."

"Neyse," diye cevap verdim. "Bakalım sen yarın *Elimidate*'te daha iyisini yapabilecek misin?"

4

Baştan çıkartma topluluğu için çok önemli bir gündü. Bu gece Elimidate'te, Grimble, diğer üç seçkin bekârla birlikte Alison adındaki bir iç çamaşırı mankeninin beğenisi için yarışacaktı. Tüm yaşam tarzımız ipin ucundaydı. Kazanırsa, topluluğun hayatımız boyunca gölgesinde yaşadığımız piçlere ve aygırlara karşı gerçekten bir sosyal üstünlüğü olduğunu kanıtlayacaktık. Eğer kaybederse, kendimizi kandıran bir avuç klavye jokeyi konumunda kalacaktık. Her yerdeki KA'ların kaderi onun ellerindeydi.

Programı, Twotimer ile birlikte Grimble'ın koltuğunda oturup seyrettik. Gösterideki diğer çocuklar Alison'ı tavlamaya çalışırken, Grimble arkasına yaslanmış sanki ödül kendiymiş gibi davranıyordu. Diğer çocuklar ne kadar başarılı olduklarıyla övünürlerken, Grimble yeni üstadının tavsiyesine uymuş, kullan-at çakmak tamircisi olduğunu söylemişti. İlk elemeyi geçti.

İkinci ayakta, bir garson kız, Alison'a Grimble'dan bir şişe şampanya getirdi. Grimble'ın diğer erkekler kadar çabalamıyor olması nedeniyle, bu kızı çok şaşırtmıştı. İkinci turu da geçti.

Son tur dans pistindeydi ve ben Grimble'ın kazanacağından emindim çünkü zamanında onunla salsa dersleri almıştık. Kızı yere yatırıp tekrar kaldırırken nefesini kestiğinde, kızın gözlerinde görebiliyordum. Kazanmıştı.

"Tebrikler," dedim. "Dünyadaki KA'ların namını korudun."

"Evet," dedi arsız-komik bir gülümsemeyle. "Tüm mankenler aptal değil."

O gece Hillary'nin gösterisini seyretmeye gittik. Altıncı sınıfta Jessica Nixon'a olan aşkımdan bu yana tek-geçilenler hayatımın ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Fakat geçen sekiz ay içerisinde tek-geçilenin bir ürpertisini bile hissetmedim. Aslında tanıştığım her kadın atılabilir ve yenilenebilir görünüyordu. Baştan çıkartıcının ikilemi içerisindeydim: Daha iyi bir baştan çıkartıcı haline geldikçe, kadınları daha az seviyordum. Başarı artık bir kız arkadaş bulmakla veya biriyle yatmakla değil, ne kadar iyi oynadığımla ölçülüyordu. Kulüpler ve barlar, Mystery'nin

bana ilk atölyesinde öğrettiği gibi, oyunda aşmam gereken farklı zorluk seviyeleri haline gelmişlerdi.

Hillary'nin özellikle zorlu olacağını biliyordum. Sadece akıllı ve şüpheci değildi, ayrıca beni, tüm gece Heidi Fleiss ile kadınları tavlarken görmüştü.

Grimble ve ben Echo'nun arka tarafında oturup Hillary'nin striptiz yapmasını seyrettik. Bir gangster gibi giyinmişti, makineli tüfek şeklinde bir su tabancası, jartiyerinin üzerinde sıkıca oturan çizgili bir takım ve buna uygun iç çamaşırı vardı. Sanat tarzına uygun klasik yuvarlak hatlı bir vücuda sahipti. Beni odanın arkasında gördüğünde, dans ederek yanıma doğru geldi, kucağıma oturdu ve suratıma su fışkırttı. Onu istiyordum.

Sonrasında, Hillary, kız kardeşi ve iki arkadaşıyla, içki içmek için Carmen adlı bir Meksika batında buluştuk. Konuşurken, Hillary'nin elini tuttum. Geri sıktı. İLİ. Grimble haklıydı: Yepyeni bir ben olmuştum.

Bana bir adım daha yaklaştı. Kalbim, kadın tavlamanın en heyecan veren iki kısmında –yaklaşma ve öpüşme– her zaman olduğu gibi göğüs kafesime delicesine vurmaya başladı.

Fakat tam ona hayvanlardan, evrimden ve saç çeken aslanlardan bahsedecekken felaket bizi buldu. Andy Dick birkaç arkadaşıyla bardan içeriye girdi. Bir tanesi Hillary'yi tanıyordu, bu nedenle bizim masaya oturdular – ve ansızın oyunum buharlaştı. Bağlantımız gölgelenmişti. Onun gözlerinde daha parıltılı, ışıldayan bir obje vardı. Yerlerimizi tekrar ayarladığımızda, Andy Dick nasıl olduysa Hillary ve benim aramıza otururak bizi ayırdı.

Birkaç saniyede onunlaydı. Los Angeles'ta böyle şeyler olur: Ünlüler randevularınıza asılırlar. SHUT günlerimde, bir gece Whiskey Bar'da Robert Blake'in randevuma telefonu vermesini çaresizce seyretmiştim. Fakat artık bir KA'ydım ve KA'lar, ünlülerin randevularını rahatsız etmesine seyirci kalmazlar.

Bu kız için neden sürekli gazete manşetlerindeki yıldızlarla yarışıyordum ki?

Ayağa kalktım ve dışarı çıktım. Düşünmeliydim. Bir gece önce Heidi Fleiss'tan parasına rağmen kurtulmuştum, Andy Dick'i de yenebilirdim. Kolay olmayacaktı çünkü çok gürültülü ve sevimsizdi. Yanımıza geldiği ilk andan beri neden yıldız olduğu açıktı: İlgiyi seviyordu.

Tek şansım ondan daha ilginç olmaktı.

Grimble dışarıda, kıvırcık, dağınık kahverengi saçlı bir kadınla konuşuyordu. Pantolonuna uzandı ve bir kâğıt ve kalem çıkarttı. Numara almak üzereydi.

Ansızın kız Grimble'ın yanından koptu. "Style?" Şüpheyle bana dikkatlice bakın.

Kıza bakıyorum. Tanıdık görünüyordu. "Benim," dedi, "Jackie."

Ağzım açık kaldı. Odasından koşarak kaçtığım, ayakları kokan komedyen kızdı. Beni ilk yarı-başarı hikâyem. Ya mucizevi bir tesadüftü ya da şarj edecek taze kadınlar tükeniyordu.

Onunla komedi sınıfı hakkında biraz konuştuktan sonra izin istedim. Daha fazla zaman kaybedemezdim, kaybettiğim her dakikada Andy Dick'in eli, Hillary'nin bacaklarında 2-3 santim daha yukarı çıkıyordu. Benim bunu durdurmak için bir planım vardı.

Masaya döndüm, oturdum, ve Hillary ve kardeşine ilgiyi kendime çekmemi saylayacak en iyi arkadaşlar testini yaptım. Bunun üzerine, vücut dilini tartıştıktan sonra, yalan söyleme oyununu oynamayı teklif ettim. Oyunda kadın, evi veya arabasıyla ilgili dört tane doğru bir tane de yalan ifade kullanır. Ama, bunları sesli söylemez, yalnızca birer birer düşünür. Siz de sadece göz hareketlerine bakarak hangisinin yalan olduğunu genelde bulabilirsiniz çünkü insanlar yalan söylerken, doğru söylediklerinden farklı yerlere bakarlar. Tüm oyun boyunca Hillary'ye acımasızca sataştım, ta ki vücut dili Andy Dick'e kapanıp bana açılana kadar.

Andy ne iş yaptığımı sordu (o anda fark etmemiştim ama bu bir İLİ idi) ve ben de yazar olduğumu söyledim. Kendi kitabını yazmayı düşündüğünü söyledi. Çok geçmeden Hillary'yi tamamen unuttu ve beni soru yağmuruna tutmaya başladı, ona yardım edip edemeyeceğimi sorarak. O benim hayranımdı. Mystery'nin dediği gibi, erkeklere sahipseniz, kadınlara sahip olursunuz.

"En büyük korkum sıkıcı olarak bilinmek," dedi. Bu onun zayıf yönüydü. Onu, ondan daha ilginç hale gelerek yenmiştim – ve onun için değerli görünerek. Yöntemler, bir gece Heidi Fleiss'la olduğumdan çok daha fazla işe yaradılar. Sadece ben gerçekten ne kadar işe yaradıklarını anlamamıştım.

Andy bana yaklaştı ve fısıldadı: "Nesin sen? Düz, biseksüel veya eşcinsel?"

"Hmm, düz."

"Ben biseksüelim," dedi kulağımda nefes alarak. "Bu çok kötü. Çok eğlenebilirdik."

Andy ve arkadaşları yanımızdan ayrıldıktan sonra, Hillary ile tekrardan samimileştik. Bana hemen köpek mama-kabı bakışını yaptı. Elini masanın altında tuttuğumda, avuçlarından, kasıklarından ve nefesinden yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum. Bu gece benim olacaktı. Onu kazanmıştım.

5

Sabah Hillary'den eve döndüğümde, Dustin dairemde beni bekliyordu. Doğalların kralı geri dönmüştü.

Fakat benim dairemde ne işi vardı?

Yumuşak, efemine sesiyle "Selam," dedi. Üzerinde, büyük kahverengi düğmeli spor bir kaban, siyah düz kesim polyester bir pantolon ve siyah bir şapka vardı.

Dustin ile topluluğa katıldığımdan beri bir yılı aşkındır konuşmamıştım. Son duyduğumda, Rusya'da bir gece kulübü işletiyordu. Bana kız arkadaşlarının fotoğraflarını yollardı: her gün için değişik birisini. Onlara gerçekten Pazartesi, Salı, Çarşamba... diyordu.

"İçeri nasıl girdin?"

"Ev sahibin Louise beni içeri aldı. Gerçekten çok tatlı birisi. Biliyor musun, oğlu da bir yazarmış?"

İnsanları kendi yanında rahat ettiren bir yönü vardı.

Bana kocaman sarılırken, "Bu arada seni görmek güzel," dedi. Geri çekildiğinde gözleri, beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi buğuluydu.

Hisler karşılıklıydı. Dustin, kadın tavlama sanatını öğrendiğim her gün aklımdaydı. Ross Jeffries'in bir kadını, fantezilerini kendiyle paylaşmasına ikna etmek için hipnotik kalıplar kullanması gerekirken, Dustin bunu bir kelime bile sarf etmeden yapabiliyordu. O, bir kadının bastırılmış duygularını açığa çıkartabileceği boş bir erkek tuval gibiydi – kadınlar, onunla tanışmadan önce bilinçli olarak bunun ne olduğunu bilmeseler dahi. Daha önceleri nasıl çalıştığını anlayacak kaynaklara sahip değildim; fakat şimdi yeni bilgimle, onu çalışırken seyredebilir, sorular sorabilir ve nihayet onun yöntemini örnekleyebilirdim. Kadın tavlama topluluğuna yepyeni bir öğreti katabilirdim.

"Sana geçen bir yıl boyunca ne yaptığımı söyledim mi bilmiyorum," dedim. "Dünyanın en büyük kadın avcılarıyla takıldım. Tüm hayatım değişti. Artık anlayabiliyorum."

"Biliyorum," dedi, "Marko bana anlattı."

Bana, sayısız güzel kadının ruhlarına işleyen büyük, ıslak kahverengi gözleriyle baktı. "Ben artık...." duraksadı, "ben artık o işlerde yokum."

Ona baktım – önce inanamayarak. Fakat sonradan kafasındaki şapkanın kipa olduğunu anladım.

"Artık Kudüs'te yaşıyorum," diye devam etti. "Bir yeshivada. Orası dini bir okul."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Sekiz aydır seks yapmadım. Yasak."

Duyduklarıma inanamıyordum: Doğalların kralı bekâret yemini etmişti. Bu doğru olamazdı. Hapishaneler bu yüzden icat edilmemiş miydi? Erkeklere yiyecek, giyecek, kapalı bir alan, televizyon ve temiz hava verirler ama onlar gerçekten önemli olan iki şeyden mahrum bırakırlar – özgürlük ve kadınlar.

"Mastürbasyona izin var mı en azından?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

Duraksadı. "Yani, bazen uykumda ıslak rüyalar görüyorum."

"Görüyorsun ya. Tanrı sana bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Onun dışarı çıkması *şart*."

Güldü ve sırtıma dokundu. Jestleri yavaştı ve tuvalet duvarı tarzı esprilere lütfen gülüyordu. "Artık İbranice ismimi kullanıyorum," dedi. "Bu bana yeshivadaki en büyük haham lardan biri tarafından verildi. Avisha."

Donup kalmıştım: Nasıl olurdu da Dustin gibi bir gece kulübü oyuncusu bir din öğrencisine dönüşebilirdi – özellikle de ona en çok ihtiyacım olduğunda?

"Kadınları bırakmana neden olan şey nedir?" diye sordum.

"İstediğin her kızı elde ettiğinde, her erkek –zengin veya ünlü– sana farklı bir gözle bakıyor, çünkü sende onlarda olmayan bir şey var," dedi. "Fakat bir zaman sonra, kızları eve getiriyordum ve onlarla sevişmek istemiyordum. Sadece konuşmak istiyordum. Böylece tüm gece boyunca konuşup son derece derin bir şekilde bağlanıyorduk, sonra sabahları onları metroya bırakıyordum. Olayı geride bırakmaya o zaman başladım. Kadınlardan alacağım tüm onaylanmayı aldığımı fark ettim. Kadınlar benim için tanrı haline geldiler, ama sahte tanrılar. Ben de böylece gerçek Tanrı'yı aramaya çıktım."

Moskova'daki dairesinde oturup İnternet'te, kendini yönlendirecek bir şey ararken, Torah'la karşılaştığını ve onu okumaya başladığını söy-

ledi. Kudüs'e yaptığı, ufkunu açan seyahatten sonra Rusya'ya döndüğünde gittiği bir kumarhane partisinde mafyayı, çürümüş işadamlarını ve kendine asılan materyalist insanları, İsrail'de tanıştığı insanlarla kıyasladığında midesini bulandırdığını fark etti. Böylece çantasını topladı, haftalarca çalışmanın karşılığı olan kız arkadaşlarını bıraktı ve Hamursuz Bayramı öncesinde Kudüs'e vardı.

"Geçmişte yaptıklarımdan af dilemek için durdum," dedi.

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Her zaman çok iyi bir arkadaş olmuştu.

"Çürümüş bir davranış biçimi ve hayat tarzı benimsemiştim," diye açıkladı. "Nezaketten, acımadan, iyilikten ve samimiyetten tiksinirdim. Bunun yerine kadınları aşağıladım, kullandım ve küçük düşürdüm. Sadece kendi zevklerimi düşündüm. Kendi içimdeki ve başkalarındaki iyilikleri hor görüp tanıştığım herkesi bozmaya çalıştım."

Konuşmaya devam ettikçe, özür dilediği tüm bu şeylerin, benim onunla arkadaş olmamın yegâne sebepleri olduğunu düşünmeden edemedim.

"Kendi yaptığımın bir insanın ulaşabileceği en üst ideali olduğunu göstererek seni bu kadın tavlama işine ben sürükledim," diye devam etti. "Ruhunun güzelliğini bozmakta ne kadar suçluysam, bunun için gerçekten özür dilerim."

Dediklerinin mantıken bir anlamı vardı. Fakat aşırılıkları hiçbir zaman sevmedim, ister uyuşturucu bağımlılığı olsun, ister dinsel fanatizm, veya isterse sıfır karbonhidrat diyetleri. Dustin, veya Avisha'da bir gariplik vardı. İçinde önce kadınlarla, şimdi de dinle doldurması gereken bir boşluk bulunuyordu. Onu dinledim, ama benim düşüncem farklıydı.

"Özrünü kabul ediyorum," dedim, "fakat burada özür dileyecek hiçbir şey yok."

Bana yumuşakça baktı ama hiçbir şey söylemedi. Neden bu kadar baştan çıkartıcı olduğunu görebiliyordum: Gözleri bir dağ gölünün yüzeyi gibi parıldıyordu, o güçlü odaklanma, o anda sizin söylediğinizden başka hiçbir şeyin öneminin olmadığı hissi.

"Bir düşünsene," diye devam ettim. "Bir erkek kadınlarla tanışmasındaki zaafları düzeltmek istiyorsa, kendini değiştirmek için bir şeyler yapmalıdır. Kadınların erkeklerde aradığı özelliklerse iyi şeyler. Demek istediğim, kendime daha güvenli hâlâ geldim. Spor yapmaya ve sağlıklı beslenmeye başladım. Duygularımla çok daha fazla ilişkiye girip ruhanilik hakkında çok daha fazla şey öğreniyorum. Daha eğlenceli, olumlu bir insan oldum."

Bana baktı, sabırla dinledi.

"Ayrıca artık sadece kadınlara karşı başarılı değilim. Ev sahibimle uğraşmaktan kredi kartı borçlarımı ödemeye kadar diğer tüm insan ilişkilerimde de başarılıyım."

Hâlâ bakıyordu.

"Yani demek istediğim kadınları tavlamayı öğreniyorum ama, bunu yaparken, daha iyi bir insan oluyorum."

Ağzı oynamaya başladı. Konuşacaktı. "Peki," dedi.

Evet? Nedir?

"Burada senin sonsuza kadar arkadaşın olarak bulunuyorum ve yaptıklarımı telafi etmek istiyorum."

İkna olmamıştı. Siktirsin gitsin. Şekerleme yapacaktım.

"Birkaç gün burada kalmamın mahzuru var mı?" diye sordu.

"Sorun değil ama çarşamba günü Avustralya'ya gidiyorum."

"Ödünç alabileceğim bir çalar saatin var mı? Gündoğumunda dua etmeliyim."

Ona ufak bir seyahat saati bulduktan sonra, çantasına uzandı ve bir kitap çıkarttı. "İşte," dedi, "bunu sana getirdim."

Başlık sayfasında benim için yazılmış bir not bulunan *The Path Of The Just* adlı, 18. yüzyıldan kalma kitabın sert kapaklı bir kopyasıydı. Not, Talmud'dan bir alıntıydı:

Bir hayatı yok eden bir dünyayı yok etmiş kadar suçludur ve bir kişiyi kurtaran da dünyayı kurtarmış kadar sevap kazanır.

Yani beni kurtarmaya çalışıyordu. Neden ki? Ben eğleniyordum.

6

Mystery ve ben bir yolculuğa daha çıkmıştık. Güneş parlıyordu, harita doğruydu ve yepyeni arabamızın tepesine bir tane sörf tahtası bağlamıştık. Avustralya'nın üç şehrinde yaptığımız beş atölye tamamen dolmuştu. Hayat güzeldi, en azından benim için.

Fakat, Mystery'nin keyfi kaçıktı. Aklıma onunla bir daha seyahate çıkmamayı yazdım. Toronto'dan ayrılmadan, kız arkadaşı Patricia ona bir ültimatom vermişti: ya evlilik ve çocuklar ya da elveda.

Dört yıllık beraberlikten sonra hedefleri birbirinden uzaklaşıyordu. Mystery, birbirini seven iki biseksüel kızla birlikte sihirbazlık yaparak dünyayı dolaşmak istiyor; Patricia ise Toronto'da tek bir erkekle yaşam kurup fazladan bir kadın daha istemiyordu. Şöhretli ve alternatif hayat tarzlarını istemiyordu.

"Kadınları anlamıyorum," diye söylendi. "Demek istediğim, onları baştan çıkartmak için ne yapmam gerektiğini harfiyen biliyorum. Ama hâlâ onları anlamıyorum."

Mystery'nin ilk atölyesindeki öğrencilerden Sweater'ın daveti üzerine, onunla bir haftalığına Brisbane'de kalmak için Avustralya'ya gelmiştik. Dört ay süren şarjdan sonra, o nihayet evlenmek istediği kadını bulmuştu.

Sweater, "Belasını bulmuş bir genç gibiyim," diye haykırdı arabamızı garajının önüne park ederken. Roosevelt Oteli'nin lobisinde tanıştığım kendine güvensiz orta yaşlı adama hiç benzemiyordu. Güzelce yanmış, sağlıklı görünüyordu ve her şeyden önce yüzünde, hiç eksik etmediği dayanılmaz davetkâr bir gülümseme vardı.

Helena Rubenstein'in zamanında söylediği bir cümle vardı: "Çirkin kadın yoktur, yalnızca tembel olanlar vardır." Toplum erkekleri güzellik standartlarına kadınlara oranla daha az soktuğundan, bu sav erkekler için iki kat geçerliydi. Sweater gibi bir erkeğe –ya da herhangi bir erkeğe – yanık bir ten, iyi bir duruş, daha beyaz dişler, spora dayalı bir perhiz ve üzerlerine uygun kıyafetler verirseniz, o, yakışıklı olma yolunda bir hayli ilerlemiş olacaktır.

Bizi evine sokarken, "Geçen haftayı kız arkadaşımla Sydney'de geçirdim," dedi Sweater. "Günde yedi kere falan telefonda konuşuyoruz. Yanından ayrılmadan, ona evlenme teklif ettim. Üstüne üstlük, bu hafta bir emlak seminerinden yarım milyon dolar para kazandım. Yani hayat harika. Topluluğa bana sağlık, eğlence, para, aşk ve iyi bir çevre kazandırdığı için teşekkürler."

Sweater'ın mekânı, Brisbane Nehri'ne ve Botanik Bahçeleri'ne tepeden bakan, güneşli, havadar bir bekâr eviydi. Büyük bir havuzu ve jakuzisi; üst katta üç yatak odası; giriş katında dört elemanı vardı – hepsi girişimci, yirmilerinin başlarında dinç görünen Avustralyalı çocuklar – at nalı şeklindeki bir masada oturmuş, her biri kendi bilgisayarlarında çalışıyorlardı. Sweater onları yalnızca kendi ürünlerini –emlak yatırımcılığı ile ilgili kitapları ve ders notlarını– satmaları için değil, baştan çıkartma topluluğuna sokmak için de eğitiyordu. Gündüzleri Sweater'a para kazandırıyorlar, geceleriyse onunla şarj ediyorlardı.

Sweater'a bir kadınla hayat kurma kararı hakkındaki hislerini sorduğumuzda, "Bu çocukların kız bulmasına yardımcı olmak benim için hâlâ eğlenceli, ama ben artık pazarda yokum," dedi. "İnanıyorum ki, en tepedeyken bırakıyorum. Bir şeylere kendini adamadan, derinliğine inilemeyeceğini anladım; bu ister bir ilişki olsun, ister iş, isterse de hobi."

Birçok yönden onu kıskanmıştım. Böyle şeyler söyleyebileceğim bir kadınla henüz tanışmamıştım.

Mystery'nin atölyesi hepimizin hayatlarını değiştirdi. Sweater çok zengin ve âşık olmuştu; Extramask sonunda ailesinin evinden taşınıp bir kadının içinde orgazm yaşamaya başlamıştı; bense, bir sene öncesine kadar hiç sahip olmadığım bir yeteneği erkeklere öğretmek için dünyayı dolaşıyordum.

Mystery, Sweater'dan bana kıyasla çok daha fazla etkilenmişti – yaşadığı ilişkiden çok ev-ofisinden. Sweater ve iş arkadaşlarını işlerini nasıl yürüttükleri konusunda sorguya çekmediği anlarda, onların çalışmasını sessizce seyrediyordu.

"Bunu istiyordum," deyip durdu Sweater'a. "İyi bir sosyal çevren var, bu da iyi bir çalışma ortamı sağlıyor. Ben Toronto'da çürüyorum."

Güneşten yanmış ve heyecandan kızarmış bir biçimde havaalanına giderken, Mystery ve ben bir sonraki maceramızı planladık.

Mystery, "Gelecek ay Toronto'da bire bir bir atölye ayarladım," dedi. "Adam bana 1500 dolar ödeyecek."

"Parayı nereden bulacak?" Mystery'nin öğrencilerinin çoğu standart ücreti, ki bunu da altı yüz dolara yükseltip dört geceyi de üç geceye düşürmüştü, zor bir araya getirebilen üniversite öğrencileriydi.

"Babası zengin," dedi Mystery. "Belgrad atölyemizdeki Exoticoption ona benden bahsetmiş. Wisconsin Üniversitesi'nde öğrenciymiş. Yakın zamanda Papa adıyla yazılar yazmaya başladı."

Mystery ile yapılan konuşmaların çoğu planlar üzerineydi: atölyeler düzenlemek, doksan dakikalık sihirbazlık gösterileri yapmak, palyaço kılığına girmiş altı kızla seks yaptığımız bir porno İnternet sitesi kurmak. Son fikri ise KA dövmesi yaptırmaktı.

Havaalanında yollarımızı ayırırken, "Locadaki herkes bu dövmeden yaptıracak," dedi. "Sağ bileğin üstüne bir kalp şekli olacak, tam kalbin attığı yerde. Sahada birbirimizi tanımamızı sağlayacak. Yanılsamalar için harika bir fikir olabilir; sana kalbinin atışını nasıl on saniye durdurabileceğini öğretebilirim."

Bazı KA'lar koşup dövmeden yaptırmışlardı bile – Los Angeles'a aktör olmak için gelen Vision bunlardan biriydi. Bize bir fotoğrafını yolladı. Fakat bir problem vardı: dövmeyi yanlış yere ve baş aşağı yaptırmıştı. Kalp, damarın üstünde, kalp atışlarının hissedileceği bir noktada olmalıydı. Fakat, o bileğinin ortasına, iki santim kadar yukarıya ve içeri bakacak şekilde yaptırmıştı.

Yine de, KA topluluğunun bir yaşam tarzı olduğunu tasdik eden bir anlaşmaydı.

7

Gün gelmişti. Bu baştan çıkartma kariyerimin en önemli seyahati olacaktı. İlk önce, Mystery ve Papa'nın bire bir atölyesi için Toronto'ya gidecektim. KA kalp dövmelerimizi yaptırdıktan sonra, Mystery'nin ilk sınıf atölyesi için New York'a gitmek üzere bir otobüse atlayacak, en sonunda da, Mystery'nin Bliss Projesi adını verdiği planını uygulamak üzere Bükreş'e uçacaktık. Denizaşırı ülkelerde daha iyi bir hayat arayan biseksüel iki genç kadın bulup baştan çıkartmak için Doğu Avrupa'ya dönmek istiyordu. Onlara öğrenci vizesi alıp Kanada'ya getirecek, onları striptizci, kız arkadaş ve en sonunda da sihirbazlık asistanları olmaları için eğitecekti.

Dövmeler ve beyaz köleler: Kendimi geliştirmenin beni getirdiği yer işte burası.

Evden çıkarken posta kutumu kontrol ettim. Her zamanki gecikmiş faturaların ve fiyatı artan araba sigorta belgelerinin yanında, Kudüs'teki Ağlama Duvarı'ndan yollanan bir kartpostal da vardı. "İbrani ismin Tuvia." Yazı Dustin'indi. "İyi anlamında Tov kelimesinden geliyor. Tersi Ra, yani kötülük. İbranice'de Tov aynı zamanda süre gelen, uzun yaşayan; Ra da kısa ömürlü anlamına gelir. Yani özün, süregeleni – iyiyi – aramaya ve ona bağlanmaya adandı. Fakat bazen yolda kötüye de takılabiliyorsun."

Uçuşta kartpostalı tekrar okudum. Dustin bana Tanrı'dan bir mesaj vermeye çalışıyordu. Belki de haklı olduğu bir yan vardı. Fakat, diğer bir yandan, ergenlik çağlarımdan beri, düşlediğim her kadını baştan çıkartma kuvvetine sahip olmayı dilemiştim. Şimdi dileğim gerçek oluyordu. Bu iyi bir şeydi. Bu Tov'du.

Mystery, yakın zamanda, onun verdiği tavsiyelere uyarak kendini iyi görünüşlü bir adam haline getiren No:9 isimli, Çinli bir yazılım mühendisiyle birlikte bir ev tuttu. Toronto Üniversitesi yakınlarında, bir İnternet kafenin üstünde, küçük, iki yatak odalı bir evde yaşıyorlardı.

No:9 şehir dışında olduğundan eşyalarımı onun odasına koyup, mutfakta Mystery'ye katıldım. Patricia bu sefer ondan kesin olarak ayrılmıştı. Mystery odasında uzun süre kalıyor, Morrowind diye bir bilgisayar

oyunu oynayıp lezbiyen pornosu indiriyordu. Yaklaşan atölyeler nedeniyle evden çıkacak olması onun için iyi bir terapi olacaktı.

Atölyelere kaydolan insanlar üç çeşittir. Bükreşli Exoticoption gibi, sosyal olarak iyi durumda ve normal olan ancak kadınlarla tanışmakta daha fazla çeşitlilik ve rahatlık arayanlar vardı. Kendine diğerleri gibi bir takma ad bile koyamayan Cliff gibi, yolunu çizmiş ve bundan çıkamayanlar vardı. Alabilecekleri azami bilgiyi toplarlardı ama en ufak davranışsal bir değişiklik gösteremezlerdi. Korkuları sebebiyle sosyal yetilerden mahrum kalıp bu açığını yaklaşma makinesi haline gelerek kapamaya çalışan Papa gibiler vardı. Yaklaşma makineleri, yalnızca kendilerine verilen malzemenin akış şemasını takip ederek, genelde en hızlı gelişme gösterenlerdi. Fakat malzemeleri bittiğinde bocalarlardı.

Görünen oydu ki, bu Papa'nın mücadelesi büyük olacaktı. Yumuşak konuşan Çinli bir hukuk ön lisans öğrencisiydi. Kareli bir gömlek ve kendine bir beden büyük bir kot pantolon giymişti. Sanki hepsi, her zaman kareli gömlek ve bir beden büyük kotla gelirlerdi. Her zaman parlak, bağıran bir gömlek, sıkı sentetik siyah pantolonlar, gümüş yüzükler ve kafalarının üzerine itilmiş güneş gözlükleriyle ayrılırlardı. Bu seksiliği gösterecek olan oyuncu formasıydı; aslındaysa bayağılıkla eşdeğerliydi.

Mystery ve ben, bir kafede Papa'yla oturup her zamanki soruları sorduk. Skorun nedir? Nasıl olmasını istiyorsun? Oyunda olma sebebin ne?

"Şey, ben erkek öğrenci birliğimin sosyal başkanıydım," diye başladı. "Bizim ailece çok paramız vardı. Babam büyük bir üniversitenin rektörüdür."

"Seni burada kesmeme izin ver," dedim. "Kendini bize kanıtlamaya çalışıyorsun. Saygımızı kazanacağına, kendini daha da aşağı bir seviyeye çekiyorsun. Zengin bir insanın zengin olduğunu söylemesine gerek yoktur."

Papa aptalca kafasını salladı. Kafasının etrafında, diğer insanlarla kıyaslandığında daha geç tepki vermesine neden olan yoğun, görünmez bir sis tabakası vardı sanki. Tam anlamıyla bizimle olmadığı izlenimini veriyordu.

Papa, "Söylediğiniz her şeyi kaydetmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu, cebinden küçük bir kayıt cihazını çıkartmaya uğraşırken.

Bazı kötü özelliklere hayatımız boyunca bağlı kalırız – karakter zafiyetlerinden sabit moda görüşüne kadar. Mevcut halimizle iyi olduğu-

muz, ailemiz ve birkaç ufak çimdiklemeyle de arkadaşlarımız tarafından devamlı olarak söylenir. Fakat kendiniz olmak yeterli değildir. Kendimizin en iyi hali olmamız gerekir. Ancak hâlâ en iyi haliniz olamadıysanız, bu ulaşması çok zor bir istektir.

Bu nedenle atölyelerimiz bu kadar hayat-değiştirici: Her öğrenciye bizde bıraktığı ilk izlenimi söylüyoruz. Duygularını incitmekten korkmuyoruz. Her jestini, her lafını, her parça kıyafetini düzeltiyoruz çünkü kendi potansiyeline yaklaşamıyor. Hiçbirimiz yaklaşamıyoruz. 12 aylıkken veya 12 yaşındayken etkili olabilecek, ancak şu anda bizi aşağıya çekmekten başka bir şeye yaramayan davranış biçimlerine ve düşüncelere saplanmış bir şekilde yaşıyoruz. Oysa bizim ufak yanlışlarımızı düzeltmekte bir sakınca görmeyenler, asıl büyük problemleri göz ardı ediyorlar, çünkü bu, kişiliğinize saldırmak anlamına gelir.

Fakat biz gerçekten kimiz? Sadece bir avuç iyi ve kötü genin, iyi ve kötü huylarla karıştırılmış haliyiz. Havalı olmanın ve kendine güveninse bir geni olmadığından, ezik ve güvensiz olmak, yeterli yönlendirme ve azim ile değiştirilebilecek kötü huylar haline geliyor.

Bu da Papa'nın artısıydı: azim. Ailesindeki tek çocuktu ve zamanında, istediğini elde edebilmek için ne gerekirse yapmıştı. En iyi yöntemlerimin bir kısmını ona gösterdim – kıskanç kız arkadaş açılışını, en iyi arkadaşlar testini, kübü, ve C şeklinde gülümsemeleri, U şeklinde gülümsemeleri ve bunların ardında yatan kişilik özelliklerini. Her kelimeyi kayıt cihazına kaydetti. Sonradan bunları dinleyecek, ezberleyecek ve en nihayetinde kelimelerimi, Paris Hilton'u taklarken birebir kullanacaktı.

İşaretleri fark etmeliydim. Neler olduğunu anlamalıydım. Bu eğitim değil, klonlamaktı. Mystery ve ben dünyayı dolaşarak kendimizin minyatür modellerini yaratıyorduk. Yakında bunun bedelini ödeyecektik.

İlk durağımız Queen Caddesi'ndeki bir bar oldu. Papa'nın birkaç kümede başarısız olduğunu gördükten sonra, müdahale etmeye başladım. Bir nedenden, fena halde yanıyordum. O gecelerden biriydi işte. Her kadının gözü benim üzerimdeydi. Hatta, yanında nişanlısıyla duran bir kızıl, cebime numarasını sıkıştırdı. Bunun, baştan çıkarıcının havası olduğunu anladım: Özel bir şeyler yayıyordum. Bunun olması için ne kadar harika bir gündü – bir öğrencinin önünde.

Papa'nın, kendininkine son derece uygun yuvarlak suratlı, kısa, kahverengi saçlı, tatlı bir kızla konuştuğunu fark ettim. Ancak kız dikkatini hâlâ ona vermemişti; gözleri benim olduğum yönde kırpışıyordu. Bu KA'ların, gelmiş geçmiş en kötü kısaltmayla YÖDYED (yaklaşma ön-

cesi davet, yaklaşıma erkeği davet) dedikleri, basitçe konuşma olmadan yaklaşmaya davet anlamına geliyordu.

Papa uzaklaştığında, kıza bir şey söyledim. Sonrasında, ne söylediğimi hatırlayamadım – ve bu iyi bir işaretti çünkü bu oyunu daha da sindirdiğim, hazır malzemelerden uzaklaştığım ve de iki teker üzerinde gidebildiğim anlamına geliyordu. İki dakika sonra bana köpek mama kabı başını yapmıştı. Ben de soruyu soruverdim: "Beni öpmek ister misin?"

"Aslında bunu daha önce düşünmemiştim," dedi göz temasını kesmeden.

Bunu evet olarak aldım ve öpmek üzere yaklaştım. Heyecanla karşılık verdi, dilini ağzıma sokarak ve elleriyle aletimi kavrayarak. Fonda bir flaş patladığını gördüm: Papa resim çekiyordu.

Tekrar nefes aldığımda, kız gülümsedi ve "Bende hiçbir albümün yok ama arkadaşlarım müziğini seviyorlar," dedi.

Benim cevabım: "Hmm, iyi," oldu.

Kim olduğumu zannetmişti?

Sonra gülümsedi ve bir köpek gibi yüzümü yaladı. Belki de David DeAngelo köpek eğitimi tavsiyesinde haklıydı.

Bana, sanki müziğimden konuşmam gerekirmişçesine beklentiyle baktı. Onu düzeltmek ve beni öperek kazandığı hikâyeyi ondan çalmak istemedim, bu nedenle kibarca yanından ayrıldım. Bana telefonunu verdi ve otelime döndükten sonra onu aramamı istedi.

Çıkarken, hosteslerden biri beni kenara çekti ve "Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz. İşte kartım. Sizin için yapabileceğim herhangi bir şey varsa lütfen söyleyin," dedi.

"Herkes benim kim olduğumu zannediyor?" diye sordum.

"Moby değil misiniz?"

Yani aslında benim gecem falan değilmiş. Aslına bakarsanız, kazınmış kafam yüzünden hostes beni Moby zannetmiş ve de mekândaki insanların yarısına söylemişti. Baştan çıkartmaya harcadığım onca zaman şöhretle kolayca kazanılabilirmiş. Bir sonraki seviyeye gerçek anlamda geçebilmek için, bir ünlünün ilgi düğmelerini çevirdiği gibi bir yöntemi –kabul edilme ve böbürlenme haklarını– ünlü olmadan bulmalıydım.

Daha sığ bir insan bu durumu kullanarak oyuna devam ederdi diye düşünüyorum. Fakat kızı asla aramadım. Oyuna kadınları kandırmak için değil, benden ben olduğum için hoşlanmalarını sağlamak için girdim – yani en azından yeni benden.

Sonraki kulüplerde Papa'yı iş üstünde seyrettik. Ona verdiğimiz her malzemeyi kullandı. Fark ettiğimiz her hatayı ânında düzeltti. Her başarılı kümeden sonra kendini 2-3 santim daha uzamış görüyordu. Bana, yaz okulunun yerine, Hızlı Baştan Çıkartma üzerinde üç ay çalıştığını söyledi. Hatta, bir hipnotizma sertifikası alabilmek için sahadaki en saygıdeğer hocalardan olan Cal Banyan ile çalışıyordu. Fakat, ta ki bu atölyeye kadar, hiçbir gerçek KA'yı sahada görmemişti. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, düşünmeden bir sonraki atölyeye de kaydoldu.

Papa ile son günümüzde, Guvernment adlı bir kulübe gittik. Onu kümelere iterken, Mystery'nin ona öğrettiği tüm açılışları, yöntemleri, negleri bir robot gibi tekrar ettiğini gözledim. Kadınlar artık ona cevap veriyorlardı. Basit cümlelerin nasıl bu kadar etkili olduğu şaşırtıcıydı – ve aynı zamanda da iç sıkıcıydı. Stand up komedyen olmak isteyenlerin ilk yaptığı şey, izleyicilerini kendilerine bağlamak için beş dakikalık sıkı bir giriş hazırlamaktır. Fakat yüzlerce adamın o aynı şeylere gülmeye başladığını gördüklerinde, bu kadar kolay etkilendiklerinden dolayı izleyicilere olan saygılarını yitirirler. Başarılı bir kadın avcısı da aynı bu yan etkiye maruz kalabilirdi.

Papa uçuşundan önce biraz uyumak için eve döndüğünde, Mystery ve ben kulüpte kalıp şarj etmeye devam ettik. Grimble, bana topladığım tüm telefon numarası yazan kâğıtları bir camın altına koyup sehpa üzerinde bir dekoratif obje haline getirme fikrini vermişti. Fakat tam bu fikri Mystery ile paylaşırken, sözümü kesti. "Yakınlık alarm sistemi," diye anons etti.

Kadınların, bir erkeğin yanında, ona yakın ama sırtı dönük bir şekilde, özellikle o noktada hiç sebepsiz yere durmasına, Mystery'nin tabiriyle yakınlık alarm sistemi denir. Bunun anlamı onların ilgilendikleri ve açılmayı istedikleridir.

Mystery arkasını döndü ve askısız bir elbise giymiş bir sarışın ve paçavramsı bir şeyler giymiş kaslı bir esmerle konuşmaya başladı. Beni onlarla tanıştırdığında, inanılmaz bir sihirbaz olduğumu söyledi. Aylardır beraber takılıyorduk, ben de ne yapmam gerektiğini biliyordum: ilkokulda öğrendiğim sahte birkaç sihirbazlık numarası ve basit birkaç şakayla onları kandırmak. İnsan sahada, on yaşında komik gelen şeylerin hâlâ komik geldiğini çabucak öğreniyor.

Mystery yanında bir kamera getirmişti ve etkileşimimizi kaydetmeye başladı. Kızlar umursamaz gibiydiler. Esmer olanı ayırdığında, ben de sarışınla konuşmaya başladım. Adı Caroline'di; arkadaşınınki ise Carly.

Caroline ailesiyle banliyöde yaşıyordu. Hayat amacı hemşire olmaktı ama SweeTarts boyutundaki göğüslerine ve utangaç, çekingen karakterine rağmen Hooters'da çalışıyordu.

60 santim uzaktan Caroline'in yüzü pürüzsüz ve bembeyaz görünüyordu; otuz santim yakından ise çillerle dolu olduğunu fark ettim. Dişlerinden biri eğriydi. Sanki kaşınmış gibi, köprücükkemiği derisi üzerinde kırmızı bir leke vardı. Pamuk gibi kokuyordu. Geçen yirmi dört saat içinde manikür yaptırmıştı. 45 kilodan fazla değildi. En sevdiği renk muhtemelen pembeydi.

Bunları, daha önce yüzlerce kıza söylediğim yöntemler ağzımdan tekrar çıkarken fark etmiştim. Caroline'in farklı olan yanı, yöntemlerimin işe yaramıyor görünmesiydi. Yaklaştığınız bir kadının sizin varlığınızdan memnun olması ve sizin onun yanından ayrılmanızı istemediği an olarak tanımladığım kanca noktasına bir türlü ulaşamıyordum. Caroline'den sadece otuz santim uzakta duruyor olsam da, sanki aramızda bir mil genişliğinde bir vadi vardı.

Acımasız borsacıların konu edildiği *Boiler Room* adlı filmi seyrettikten sonra, Mystery, telefon numaralarının odun olduğuna karar verdi, başka bir deyişle ziyan edilmiş kâğıt. Yeni stratejimiz kızı sonradan arayıp bir randevuya çağırmak değil, onu o an yakındaki bir barda veya restoranda bir randevuya çıkarmaktı – anlık randevu. Değişen randevu yerleri tavlama oyununda önemli bir hal aldı. Dağılmış bir zaman hissi yaratıyordu: Yeni tanıştığınız bir grupla, bir gecede üç farklı yere giderseniz, gecenin sonunda birbirinizi ezelden beri tanıyormuş gibi hissedersiniz.

Mystery, "Neden bir şeyler yemeğe gitmiyoruz?" diye önerdi.

Yakındaki bir yere geçici randevularımızın kollarında yürüdük. Yemek esnasında herkes aniden gruptan hoşlanmaya başladı. Carly nükteci kişiliğini açığa çıkartacak kadar rahat hissetmeye, Caroline ise etrafa sıcaklık ve empati yaymaya başladı. Artık taktiklere ve yöntemlere ihtiyacımız yoktu. Kendimizle ve birbirimizle dalga geçmeye başladık. Juggler haklıydı: Gülmek en iyi baştan çıkarıcıdır.

Sonrasında Carly, taksi çağırmak için bizi köşedeki apartmandaki evine davet etti. Eve yeni taşındığı ve henüz fazla mobilyası olmadığından Mystery ve ben yerde oturduk. Taksi çağırmadık – kızlar da bize hatırlatmadılar, biz de bunu bir İLİ saydık.

Carly Mystery ile odadan ayrılıp Caroline'e benimle öpüşmek için üstü kapalı izin verdi. Birbirimize sarmalandığımızda, barda bizi ayıran va-

di de yok oldu. Caroline'in dokunuşu yumuşak ve nazik, vücuduysa narin ve bağışlayıcıydı. Şimdi, ilk tanıştığımızda ilgi kurmasının neden bu kadar zor olduğunu anlayabiliyordum. O kelimeleriyle iletişim kurmuyordu, o hisleriyle iletişim kuruyordu. Ondan çok iyi bir hemşire olurdu.

Caroline birkaç battaniye daha getirip sert zemini biraz daha rahat hale getirdikten sonra, ona oral seks yapmaya başladım. Steve P.'nin bana öğrettiği gibi, ta ki vücudu yerin içine doğru eriyene kadar, ona defalarca orgazm yaşattım. Fakat sonrasında bir prezervatif almak için uzandığımda, "Sadece arkadaş olalım," cümlesinin yerini alan başka üç kelimeyle karşılaştım: "Daha yeni tanıştık."

Çok tatlı bir söyleyişi vardı ve Caroline'i seks için zorlamamın anlamı yoktu. Onu tekrar göreceğimi biliyordum.

Omzuma yattı ve güneşin doğuşunu seyrettik. On dokuz yaşında olduğunu ve neredeyse iki yıldır seks yapmadığını söyledi. Sebebi: banliyödeki evinde bir yaşında bir çocuğu vardı. Adı Carter'dı ve diğerleri gibi umursamaz bir genç anne olmayacağına söz vermişti. Bu ondan ayrı kaldığı ilk hafta sonuydu.

Caroline, sonraki öğleden sonra uyandığımızda, bir önceki gecenin tutkusunun garipliğiyle yandaki restoranda kahvaltı yapmayı teklif etti.

Sonraki günlerde, Mystery'nin o kahvaltıda çektiği videoyu belki yüz kere seyrettim. Bir önceki gece yemekte, Caroline'in gözleri mesafeli ve durgundu. Fakat sabah kahvaltıda, bana baktığında parlıyor ve dans ediyorlardı. Ne zaman bir espri yapsam, komik olmasa dahi, yüzünde büyük bir gülümseme beliriyordu. Kalbinin içinde bir yer açılmıştı. Kadınları tavlamaya başladığımdan beri ilk kez biriyle gerçek duygusal bir bağ kurduğumu fark ettim.

Bazı erkeklerin Asyalılara olan fetişi ya da tombul kız sevmeleri gibi, beğendiğim belirgin bir kız tipi yok. Fakat dünyada beğeneceğimi düşündüğüm son kız, Hooters'da çalışan on dokuz yaşında bekâr bir anne olurdu. Fakat kalbin en yüce yanı, sebebi ne olursa olsun, bir efendisinin olmamasıydı.

Kızlar bizi evimize bıraktıktan sonra, Mystery ile gecenin olaylarını döküp neleri doğru neleri yanlış yaptığımızı tartıştık. Caroline ve benim düşündüğümüzün aksine, Mystery onca uğraşına rağmen Carly'yi öpememişti bile. Kızın bir erkek arkadaşı vardı.

Yaklaşmalarına karşı koyabilmiş olsa da, Carly'nin Mystery'den hoşlandığı açıktı. Böylece bir plan oluşturduk: bertaraf etmek. Bu benim Moby deneyimime dayanıyordu. Mystery, bir kadın onaylarına için seks

yapıyorsa, bu neden elinden alınmasın, diye bir fikir öne sürdü. Planı, soğuk davranıp onu umursamayarak, kızı, her şeyin eskisi gibi olmasını sağlamak için Mystery'ye yaklaşmasına neden olacak kadar rahatsız bir duruma sokmaktı.

Carly ve Caroline'in çekimini Mystery'nin bilgisayarına yükledik ve sonraki altı saatimizi, bunu altı dakikalık bir video haline getirmek için çalışmaya harcadık. Bitirdiğimizde Caroline'i aradım ve gece için bizi evimizden aldı.

Juggler şehirde kendi atölyesini yapıyordu. Ingrid adında olağanüstü başarılı bir caz viyolonselisti ile tanışmış ve yalnızca onunla görüştüğü bir ilişkiye başlamıştı. Böylece hep beraber yemeğe çıktık.

Juggler, "Baştan çıkartma işlerinden çekiliyorum," dedi. "Zamanımı ilişkime harcamak istiyorum." Ingrid onaylarcasına elini sıktı. "Bazıları benim kuku düşkünü olduğumu söylüyor. Ama bu benim seçimim. Bu atölyeler Ingrid için çok stresli oluyor."

Juggler'ı yeniden görmek güzeldi. Gerçek hayattaki arkadaşlarımı korkutmayan, beni güldüren, normal olan, aidiyet ihtiyacı duymayan birkaç kadın avcısından biriydi. Bu sebepten dolayı ben onun gerçekten bir kadın avcısı olduğuna inanmıyordum: O komik ve usta bir iletişimciydi. Kanımızı donduran ve yemeği bir şekilde rahatsız hale getiren Mystery'ye kıyasla son derece nükteliydi. Mystery'nin planı tutarsa, buna değecekti; aksi halde, o sadece aşağılık biriydi.

Sonrasında, Mystery kararlı bir şekilde, "Buradan bana gidiyoruz, size geçen akşamın videosunu göstereceğim." Zafer en kuvvetli gerçekliğe sahip olana ve en kararlı adımları atanlara aittir.

Mystery'nin evinde videoyu seyrederken, Caroline gülümsemeden edemedi. Sonrasında onu No:9'un odasına götürdüm ve yatağa uzanıp birbirimizi yavaşça soyduk. Vücudu duygularla o kadar kuvvetli titriyordu ki altımda kaybolacak zannettim. Bir bulutla sevişmeye benziyordu. Boşaldığında ses bile çıkarmadı.

Sonrasında beraberce yatarken, Caroline benden uzaklaştı. Duvarlara bakıp benden uzaklaşıyordu. Ne düşündüğünü biliyordum.

Ona bunu sorduğumda gözyaşlarını tutamadı. "Çok çabuk teslim oldum," diye hıçkırdı. "Şimdi seni asla bir daha göremeyeceğim."

Bunlar çok tatlı sözlerdi, çünkü dürüstçe söylenmişlerdi. Kolumu onun altına kaydırdım ve kafasını omzuma koydum. Ona, ilk olarak, yaşadığım her tutkulu ilişkinin tutkulu başladığını söyledim. Bu Mystery'den öğrendiğim bir lafı ama buna inanıyordum. İkinci olarak,

belki de yapmaması gerekiyordu ama yapmaya ihtiyacı olduğunu ve yapmak istediğini söyledim. Bu Ross Jeffries'den öğrendiğim bir lafı ama buna da inanıyordum. Üçüncü olarak, daha önce beraber olduğu birçok insandan daha olgun olduğumu ve beni geçmişteki deneyimleriyle kıyaslamaması gerektiğini söyledim. Bu David X.'ten öğrendiğim bir lafı ama buna da inanıyordum. Son olarak onu bir daha görmezsem üzüleceğimi söyledim. Bu alıntı bir laf değildi.

Sonunda, ön odaya gittiğimizde Mystery ve Carly'yi bir battaniyenin altında birbirlerine sarılmış bulduk. Yerdeki kıyafetlere bakılırsa, Mystery'nin bertaraf etme planı işe yaramıştı.

Caroline ve ben onların yanındaki kanepede birbirimize sarıldık ve Mystery'nin bilgisayarında *The Osbournes*'un bir bölümünü seyrettik. Cinsel birleşme sonrası yaydığımız enerjiyle ısındık. Güzel bir andı. Ama uzun sürmeyecekti.

8

Arkadaşlarınızla bağ kurmanızı sağlayan kadınları birlikte tavlamaktan daha iyi hiçbir şey yoktur. Bu iyi bir arkadaşlığın temelidir. Çünkü, kızlar gittikten sonra, onlarla tanıştığınızdan beri içinizde tuttuğunuz o zafer el çakışını, en sonunda birbirinize yapma fırsatını bulursunuz. Bu dünyadaki en tatlı el çakışıdır. Bu sadece derinin sesi değil; erkekliğin sesidir.

"Yanlış olan ne biliyor musun?" dedi Mystery. "Çok kötü hissediyorum, ama sonra bir kız benle yatıyor ve benden hoşlanıyor ve ben tekrar bulutların üstündeyim."

Eller havaya; çat.

"Yani?" diye sordu Mystery.

"Yani."

"Kendini bu hayat tarzına adamaya hazır mısın?"

"Adamış olduğumu düşünüyordum."

"Hayır, hayatın boyunca yani. Artık bu damarlarında. Sen ve ben, birbirimizi zorlamalıyız. Tanıştığım tüm adamlar arasında sadece sen benim rakibim olabilirsin. Taca senden başka hiç kimsenin ulaşma şansı yok."

Gençliğimde, yatağıma uzanır, Tanrı'ya "Lütfen biriyle sevişmeden ölmeme izin verme. Bunun nasıl bir his olduğunu görmek istiyorum," diye dua ederdim. Fakat artık farklı bir hayalim var. Geceleri, yatağıma uzanıp Tanrı'dan, bana ölmeden önce baba olma fırsatı vermesini diliyorum. Her zaman deneyimlerim için yaşadım: seyahat etmek, yeni yetenekler keşfetmek, yeni insanlarla tanışmak. Fakat bir çocuk sahibi olmak en büyük deneyimdi: Bu, varoluş nedenimizdi. Sefih hayatıma rağmen, bu aklımdan hiç çıkmıyordu.

Deneyimler için yaşamak, aynı zamanda farklı kadınlarla flörtün yeniliğini ve beraberinde getirdiği maceraları yaşamayı istemek demekti. Tek bir insanı hayatım için seçtiğimi düşünemiyorum bile. Bu bağlanmaktan korktuğumdan değil; sevdiğim insanla bulaşıkları kim yıkayacak tartışması yapmaktan, her gece yanımda yatan kadınla seks yapma iste-

ğimin giderek azalmasından, çocuklarımız olduğunda onun kalbinde arka plana atılacak olmaktan, bencil olma özgürlüğümü kısıtladığından dolayı ona gücenmekten korkuyorum..

Bu kadın tavlama işi hiçbir zaman kurtlarımı dökmek, çılgınlıklar yapmak için değildi. Kurtlarımı her zaman dökmem gerekecekti. Bu ise illa da hoşlandığım bir şey değil. İyi bir baba olma fırsatımı yok ediyordum. İlk kız arkadaşımla evlenip çocuk sahibi olsaydım, şimdiye kadar sekiz-on yaşına gelmişlerdi. Onlarla her seviyede ilişki kurabilen harika bir baba olurdum. Fakat artık benim için çok geç. Çocuklarım on yaşına geldiklerinde, ben kırklarımın ortasında olacağım. Onlardan o kadar kopuk bir durumda kalacağım ki benim müzik zevkimle alay edip beni bilek güreşinde yenecekler.

Şimdi ise evlenmeye dair şansımı da tüketiyordum: Kendimi hayat boyu bir oyuncu olarak tanımlamak üzereydim.

Bir saat sonra Mystery ve ben, Kingston Yolu'ndaki Fineline dövmecisinin önündeydik. Bundan daha zeki olduğumu düşünürdüm. Fakat kendinizi o âna, bir el çırpmasına, veya birlik fikrine kaptırmanız son derece kolay.

Kapının kolunu çevirdim ve ittim. Açılmadı. Pazartesi öğleden sonra saat üç olmasına rağmen dükkân kapalıydı.

"Kahretsin," dedi Mystery. "Hadi başka bir yer bulalım."

Batıl inançları olan bir insan değilim ama bir karar vermek için çizginin üzerindeysem, beni her iki yönden birine çekmek için basit bir etki yeterlidir.

"Bunu yapamayacağım," dedim.

"Sorun nedir?"

"Bağlanma ile ilgili problemlerim var. Bağlanmanın sembolü olacak bir dövmeye bile tahammül edebileceğimi düşünmüyorum."

Sinir hastası yapım beni bir kez olsun kurtarmıştı.

Ertesi gece, Caroline Mystery'nin evine geldi ve hep beraber suşi yemeye çıktık.

"Carly nerede?" diye sordu Mystery.

Caroline kızardı ve çayına baktı. "O, hmm, gelemedi," dedi. "Selam söylüyor ama."

Mystery'nin vücut dilinin değiştiğini görebiliyordum. Sandalyesine gömüldü ve sorulara devam etti:

"Sebebini söyledi mi? Bir sorun mu var?"

"Aslında," dedi Caroline, "o, erkek arkadaşıyla beraber."

Mystery'nin rengi attı. "Bu yüzden de gelemedi?"

"Carly, onun ve senin birbirinizden çok farklı olduğunuzu söyledi."

Mystery sessizleşti. Bir on dakika daha konuşmadı. Onu konuşturmak için her soru soruşumuzda, tek heceli cevaplar verdi. Carly'yi sevdiğinden değil; reddedilmekten nefret ettiğindendi. Erkek arkadaşı olan bir kadını baştan çıkartmanın yan etkilerini yaşıyordu: Kızlar sonradan çoğunlukla onlara geri dönerlerdi. Caroline'le benim çok iyi vakit geçirmemiz bunu tetiklemişti.

"Ben dünyanın en büyük kadın avcısıyım," diye homurdandı bana doğru. "Nasıl olur da bir kız arkadaşım olmaz?"

"Aslına bakarsan belki de dünyanın en büyük kadın avcısı olduğundandır."

Uzun süren sessizlikten sonra, Mystery, Caroline'in kendisini, eski kız arkadaşı Patricia'nın çalıştığı striptiz kulübüne bırakmasını istedi. Caroline onu otoparka bıraktıktan sonra beni, geceyi geçirmek için annesi, kız kardeşi ve abisiyle yaşadığı banliyödeki evlerine götürdü. Onun ailesiyle bu ilk tanışmam olacaktı.

Annesi bizi kapıda karşıladı. Kollarında bir bebek taşıyordu – genç kız arkadaşımın bebeğini.

Caroline "Onu tutmak ister misin?" diye sordu. Tipik cevap, korktuğumu, gerçeklerin ağır geldiğini, oradan kurtulmak istediğimi söylemek olurdu.

Fakat yapmadım. Onu tutmak istedim. Bu güzel bir şeydi. Bu oyuna girme sebebimdi – bu tür maceralar yaşamak, ilk kez bir bebeği kollarıma almak ve "Acaba annesi benden ne bekliyor?" diye sormak.

9

Ben Caroline'le babayı oynarken, Mystery dibe batıyordu.

Onu kulübe bırakmak kötü bir hareket olmuştu. Patricia'yı görmek onu mahvetmişti. Mystery'yi geri kabul etmemesinin yanı sıra, ona başkalarıyla görüşmeye başladığını söylemişti.

"Günde üç saat egzersiz yapıyormuş," dedi telefonda. "7 kilo vermiş ve kıçı 10 numara olmuş, aslanım. Kızgın olduğunda bir kızın yapacakları işte. Kahretsin."

"Onun ne kadar iyi göründüğünü düşünme," diye tavsiye verdim. "Onun sorunlarını düşün ve kafana onları yerleştir. Bu, durumu kolaylaştırır."

"Bunu mantık olarak biliyorum ama duygusal olarak mahvolmuş durumdayım. Kendimi kızgın kömürler arasınsa gömülmüş gibi hissediyorum. Onu tekrar gördüğümde bütün bunlar üzerime çöktü. Sıkı vücudu, yanmış kıvrımları. Oradaki en ateşli striptizciydi. Oysa ben ona sahip olamıyorum. Carly tekrar erkek arkadaşıyla beraber. Bense yeni evimi yaşanabilir duruma sokmak için bitap düştüm. Ne için?"

"Aslanım, sen bir kadın avcısısın. Patricia gibilerinden dışarıda daha yüzlercesi var. Ve sen onları bir gecede alabilirsin."

"Ben bir kadın avcısı değilim. Ben aşk adamıyım. Ben kadınları severim. Yemin ederim, artık üçlüleri düşünmüyorum bile. Şu an Patricia ile bir hayat kurmak beni çok mutlu eder, yemin ediyorum. Patricia yenilgisi kafamda. Onu günün her dakikası özlüyorum."

Mystery, Patricia reddedene kadar, onun hakkında ne konuşuyordu ne de onu düşünüyordu. Şimdi saplantı haline getirmişti. İlgi hakkındaki teorileri geri dönüp yüzünde patlamıştı. Patricia ondan uzaklaşıyordu. Ama Patricia için bu bir taktik değildi – bu gerçekti.

Bir sihirbaz olarak başkalarının kolay aldanmalarını istismar eden Mystery'nin doğaüstü veya ruhani hiçbir şeye karşı sabrı yoktu. Onun dini Darwin'di. Aşk ona göre, insanoğlunun iki ilkel dürtüsü olan hayat-

ta kalmak ve çoğalmak isteminin yerine getirilmesindeki evrimsel bir etkiydi. Buna etkisel birleşme diyordu.

"Birleşmenin bu kadar kuvvetli olması çok garip," dedi. "Kendimi çok yalnız hissediyorum."

"Sana ne diyeceğim. Seni yarın alalım ve bizimle banliyöde eğlenirsin. Bu senin keyfini yerine getirir."

Caroline'le Carter'ı bebek arabasına koyup bir sokak ilerdeki parka doğru itmeye başladık. Banka oturduğumda Mystery ve benim ne kadar acınası kadın avcıları olduğumuzu düşündüm. Dünyadaki tüm herifler, bizim sıcak küvetlerde bikinili mankenlerle çevrili olduğumuzu düşünüyorlardı. Bunun yerine o, dairesinde muhtemelen tek başına ağlıyor ve lezbiyen pornosu seyrediyor, bense şehrin dışında bebek arabasında bir bebeği gezdiriyordum.

Sabah, Caroline ve ben Mystery'yi şehirden aldık. Onu son gördüğümden bu yana tıraş olmamıştı ve uzamış sakal öbekleri bebek beyazlığındaki derisinin üstüne serpiştirilmişti. Rengi solmuş bir kot ile üzerinde bolca duran gri bir tişört giymişti.

"Ailenin benden herhangi bir sihirbazlık gösterisi yapmamı istemeyeceklerinden emin ol," dedi Caroline'e.

Ama o gece, Caroline'in annesi ne iş yaptığını sorduğunda, Mystery muhteşem bir gösteri sergiledi. Dakikalar süren patırtı ve şatafatla her sihirbazı utanç içinde bırakacak tüm yanılsamaları –zihin okuma, şişe havalandırma, el çabukluğu– gösterdi. Odadaki herkesi hayran bırakmıştı: Caroline'in annesi şaşkına dönmüş, kız kardeşi etkilenmişti ve erkek kardeşi de öğretmenlerini korkutmak için tebeşirleri nasıl havalandırabileceğini öğrenmek istiyordu. O an, Mystery'nin, hayallerini süsleyen o korkusuz süperstar sihirbaz olmak için gerekli olan yeteneğe sahip olduğunu fark ettim.

Caroline'in ailesi yatmak için yanımızdan ayrıldıktan sonra, Mystery ona uyku hapının olup olmadığını sordu.

"Elimdeki tek şey Tylenol 3, içinde kodein vardır," dedi Caroline ona.

"O işe yarar," dedi Mystery. "Sadece bana tüm şişeyi ver. Bağışıklığım yüksektir."

Şimdiden bir hemşire gibi düşünen Caroline, ona sadece dört tane hap getirdi. Fakat bunlar, onu bayıltmaya yetmemişti. Böylece Caroline ve ben yattıktan sonra, Mystery, kodeinin etkisiyle bütün gece Mystery'nin Locası'na yazılar yazdı.

10

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Hayat Amaçları
YAZAN: Mystery

Patricia yüzünden keyfim kaçtığından, Caroline'in evinde kalıyorum. Caroline, Style'ın Toronto'daki kız arkadaşı ve bu onun için zor olmalı. O gerçekten güzel ama bir çocuğu var. Style ve Caroline birlikte harika görünüyorlar ama sınırlamaları da anlayabiliyorum. Kahretsin.

Çözüm: Adil ol, onu sev aslanım. Hislerine kulak ver ve onu incitme ama çok eşli olduğunu ve daha fazlasını istediğini de unutma. Birçok limanda bir sürü kız arkadaşa sahip olma fikri her yönden besleyici olabilir.

Çok iyi bir ailesi var. Annesine, erkek kardeşine ve 18 yaşındaki tatlı kız kardeşine kırk beş dakika boyunca sihirbazlık yaptım. Eğlenceliydi. Annesine rune falı baktım. Caroline kız kardeşim gibi. Ona ve bebeğine bakıma ihtiyacı duyuyorum. Style'ın burada olması harika!

Uyku düzenim çok bozulduğundan ve hepsi normal zamanda yatağa girdiklerinden, uyumak için kodein aldım. Fakat uyuyamadım. Sadece aşk hissettim. Beni yanlış anlamayın. İçtiğimin Tylenol olduğunun farkındayım ama ne olursa olsun kendimi iyi hissettim. Bu locayı seviyorum. Siz çocuklar çok parlaksınız. Umarım bir gün hep beraber kocaman bir parti yaparız.

Oysa kodeini işeyip vücudumdan attığımda bunların hepsi de gitmiş olacak, vay.

İlerde olmasını istediğim şey şu: Daha yakın arkadaş olmamızı istiyorum – sizce bunu başarabilir miyiz? Grimble ve Twotimer, sizin oyununuz benimkinden çok farklı. Nereden geldiğinizi gerçekten anlamak için bir ara sizinle şarj etmek isterim.

Papa, buradayken oynadığın oyun şahaneydi. Seninle bir atölye yapmak çok güzeldi ve ne zaman istersen kapımız sana açık adamım. Beni her gün araman hiç sorun değil.

Bu locayı sadece kadın tavlamak için değil, daha büyük şeyler için kurdum: hayat amaçları. Kadınlar bunun büyük bir parçası ve bunu elde etmek için birbirimize yardım ediyoruz. Fakat konularımızı para, sosyal konum ve diğer amaçlara doğru genişletmek istiyorum.

Hayatta karşılaşılan en büyük zorluklardan biri sorunlarınızı dürüstçe paylaşamamak. Siz de, problemlerinizi burada anlatın ve yüz tane zeki, güvenilir erkek size yardımcı olsun.

Ayrıca bize hedeflerinizi ve amaçlarınızı da anlatın. Eğer henüz yoksa, şimdi bunları oluşturma zamanıdır. Her şeyimizi bir araya getirip kendimizi doygunluğa ulaştıralım. Seyahat, kadınlar, para, sosyal konum, ne olursa. Haydi bu yolda birbirimize yardımcı olalım. Bir şirket gibi, aynı projeler üzerinde çalışıp emeklerimizi bir araya getirelim.

Vinigarr'ı* kendi dairesinde otururken, altında son model arabası, bankada birikmiş parası ve çocuklarına bakacak ateşli bir dadısı (becerdiği bir dadı) ve onu delicesine seven bir çift kızı varken görmek istiyorum. New York'un bazı kısımlarına sahip olmalı – gece kulüpleri veya her neyse işte. Kendi limuzininde seyahat etmeli. Kendi eskort ajansını yönetmeli.

Papa, babanın kanatları altından çık. En iyinin düşmanı da iyidir. Seni, paraya odaklandığın kadar ilişkilerde de uzmanlaşırken görmek istiyorum. Çok zengin biri olacak azme sahipsin. Babanın parasal gölgesinden çıkıp onun başarısını katlamalısın. Seks içgüdünü başarılı bir iş kurmaya yönelttiğini hayal et.

Benim ihtiyacım olan bu: Bir saatlik bir sihirbazlık özel gösterisi için televizyon kanallarını ikna etmeye yarayacak promosyon malzemesi derlemek. Bunu başarmak için de büyük bir parasal kaynağa ihtiyacım var. Bu yapacağımı söylediğimde ne saçmalıyorum ne de ünlü olma hayallerine kapılıyorum. Beni tanıyanlar bunu sonuna kadar götürebileceğimi biliyorlar. Özel bir gösteri yayını sağlarsam, Vegas'ta bir programa başlayabilirim. Bu programı detaylıca tasarladım bile.

Yardım etmek isteyen var mı? Program sonrasında yapılacak partileri bir düşünün! Haydi bir şey inşa edelim. Benim her gün ilgiye ihtiyaç duyduğum gerçeğini (şovları yapmalıyım) kabul edelim, aksi halde normal hissedemiyorum.

---

* Eski bir atölye öğrencisi olan Vinagarr, hayatını bir eskort servisinde şoförlük yaparak kazanan, Brooklynli bekâr bir baba.

Bu karşılıksız yapılacak bir şey de değil. Ben buna inanmam. Benimle çalışın, ben de size para kazandırayım. Bana önce amaçlarınızın ne olduğunu söyleyin ve bunun üzerinde hep beraberce çalışmaya başlayalım. Beyler, artık iş konuşalım.

- Mystery

Not: Napoleon Hill'den *Think and Grow Rich*'i okuyorum ve konuyla ilgili bir öneride bulunmak istiyorum. Periyodik olarak mastürbasyon yaparsanız, kolayca bağımlı olabilirsiniz. Bu bağımlılık sizin her gün dışarı çıkma arzunuzu köreltebilir. Aynı zamanda seks güdünüzün peşinde koşmamanıza neden olur, bu da değer katıcı projeler üzerinde çalışmak için kendinizi motive etmenizi sağlar.

Düzgün aralıklarla biriyle yatmıyorsanız (ki bu zaman zaman hepimizin başına gelir), kopartana kadar çekmeyin. Kendinize bir tarih belirleyin. Haftada sadece bir kere atının. Bugün attırdıysanız, bundan yedi gün sonrasına bir tarih koyun. O günle bu gün arasında hâlâ bir kızla yatmazsanız, iple çekeceğiniz bir bir şeyiniz olur. Güzelce atının! En iyi pornoyu ve el kremini kullanın. Bu sabırsızlıkla bekleyeceğiniz bir şey olur, böylece zaman kaybetmenizi engeller ve devamlı neden kız arkadaşım yok diye yakınmanızı önler.

Bu süre zarfında da seks güdünüzü kullanın ve bir şeyler üretin.

11

Kodeinin etkisiyle yazdığı günün ertesi sabahında, Mystery, Caroline'in arabasının arka koltuğunda, bir battaniyeye sarınmış ve gözlerinin altına kadar çektiği şapkasının altına gizlenmiş vaziyette yatıyordu. Onu ailesinin evine bırakmamızı istemesi dışında, onun için hiç de alışık olmayan bir şekilde, tek kelime bile etmemişti. Bu bana Doğu Avrupa seyahatimizi hatırlattı. Tek fark, bu sefer Mystery hasta değildi – en azından fiziksel olarak.

Park ettik ve kardeşinin yirminci kattaki dairesine çıkmak üzere asansöre bindik. Dağınık, iki odalı insanlarla dolu küçük bir ağıla benziyordu. Mystery'nin şişmanca bir Alman kadın olan annesi, çiçek desenli, hırpani bir berjerde oturuyordu. Gary onun yanındaki kanepeye kıvrılmıştı. Mystery'nin babası hayat boyu içmesinin sonucu olarak karaciğerinden hasta biçimde, dört kat yukarıdaki dairesine kapatılmıştı.

On üç yaşındaki yeğeni Shalyn, "Hey, nasıl olur da yanında bir kız olmaz?" diye Mystery'yi azarladı. Onun bütün kızları hakkında her şeyi biliyordu. Zayıf ve babacan yanını kadınlara göstermek için, yeğenlerini sık sık birer araç olarak kullanırdı. Yeğenlerini gerçekten seviyordu ve onları gördüğünde tekrardan hayata dönmüş gibiydi.

Mystery'nin enişte Gary bize kendi bestelediği pop şarkılarından birkaçını çaldı. Bunlardan en güzeli ise Mystery'nin sağır edecek kadar yüksek sesle söylediği "Casanova's Child"dı. Kendini başlıktaki karakterle özdeşleştirmiş gibiydi.

Sonra Caroline ve ben oradan ayrıldık. Kızlar, arkalarına Mystery'yi de takarak, bizi güle bağıra asansör boşluğuna kadar takip ettiler. Aniden bir kapı açıldı ve rahiplerin taktığına benzer yakalı bir gömlek giymiş bir adam kızlara buz gibi, küçümseyen bir bakış attı.

"Koridorda bu kadar gürültü yapmamalısınız," dedi.

Mystery kıpkırmızı kesildi. "Bu konuda n'apacaksın peki?" diye sordu. "Çünkü bence gürültü yapmalıyız. Bunlar küçük kızlar. Eğleniyorlar."

"Peki," dedi rahip. "Eğlenebilirler ama bunu diğer oturanları rahatsız etmeyecekleri bir yerde yapmalılar."

"Bak sana ne diyeceğim," diye tersledi Mystery. "Gidip bir bıçak alacağım ve bakalım döndüğümde koridorda tam olarak kimin bulunması gerektiğini göreceğiz."

Birbirimize endişeli bir şekilde bakarken Mystery evin içine daldı. Karayolu seyahatimizdeki davranışının aynısını görür gibi oldum: Bana, sınırı geçerken ona ne yapması gerektiğini söylediğimde beni terslemesini ve babasıyla ilgili konuları açmasını hatırlattı.

Rahip kapıyı yüzümüze çarptı ve Caroline ve ben bu karışıklıkta oradan ayrıldık.

12

Caroline'e geri gitmek istemiyordum. Hayatım boyunca hep şehirlerde yaşadım. Banliyölerden nefret ederim. Benim de Andy Dick gibi en büyük korkum sıkılmak ve sıkıcı olmaktır. Hafta sonları geceleri Blockbuster'dan video kiralayıp seyretmek için yaratılmamıştım. Fakat Caroline de Toronto'da kalamazdı. Oğlundan ayrı kalmak istemiyordu; tipik bir genç anne olmak istemiyordu.

Böylece ertesi gün Caroline Carter ile oynarken ben de e-postalarımı kontrol ettim. Birkaç gün önce Mystery ve ben, Carly ve Caroline hakkında bir saha raporu yayımlamıştık ve posta kutum Kuzey Carolina'dan, Polonya'dan, Brezilya'dan, Hırvatistan'dan Yeni Zelanda ve diğer bir sürü yerden gelen mesajlarla dolmuştu. Bir zamanlar benim Mystery'ye baktığım gibi, şimdi onlar da yardım için bana bakıyorlardı.

Aynı zamanda Mystery'den de iki mesaj vardı. Birincisinde, koridorda olan olaydan sonra kız kardeşiyle kavga ettiğini yazmıştı: "Bana defalarca yumruk atmaya çalıştı. Ona, boynunu tutup ve yere yatırarak karşılık vermek zorunda kaldım. Sonra evime gitmek üzere oradan ayrıldım. Sinirli değildim. Sadece bana saldırmayı kesmesini istiyordum. Garip, değil mi?"

İkincisi kolay okunuyordu: "Dağılıyorum. Açım, başım ağrıyor, derim acıyor ve tüm gün Kazaa'dan indirdiğim pornolarla atarıyorum. Uyku hapı alacağım çünkü tüm gece ayakta kalırsam deliririm. Kaybolmayı dört gözle bekliyorum. Siktir deyip her şeyi bırakmaya çok yakınım. Bu yaşama işi artık hiç eğlenceli değil."

Aklını kaçırıyordu. Bense, durağan Ontario'da sıkışıp kalmış, bir tanesi benim sözde yeni kız arkadaşım olan üç genç kızla Crossroads'ta Britney Spears'ı seyrediyordum.

Sonraki sabah, Caroline beni Mystery'ye bıraktı.

"Benimle kalabilir misin?" diye sordum.

"Gerçekten Carter'ın yanına dönmeliyim," dedi. "Ona yeterince ilgi göstermiyorum ve annemin benim umursamaz olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Annen senin dışarıya çıkıp arkadaşlarınla olmanı istiyor. Bu baskıyı kendi kendine yapıyorsun."

Bir saatliğine içeri gelmeyi kabul etti.

Mystery'nin dairesine çıktık ve kapıyı açtık. Yatağında oturmuş, bilgisayarından Steven Spielberg'in *AI* (Artificial Intelligence) adlı filmini seyrediyordu. Onu son gördüğümdeki gri tişörtü ve kotu giymişti. Kollarında, kardeşiyle ettiği kavgadan kalan çizikler vardı.

Bana döndü ve konuşmaya başladı. Sesi soğuk ve isteksizdi. "Düşünüyordum," dedi. "Bu filmdeki robotlar kendi çıkarlarını almaya programlanmışlar. Hedefler koyuyorlar, sonra da onlara ulaşmak için çalışıyorlar. Robot çocuk annesinden onu korumasını istiyor. Seks robotu kadınları kovalıyor. Kafesten dışarıya salındığında, gerçek kadınlarla çiftleşmeye çalışıyor çünkü onun hedefi bu."

"Peki." Yatağına yapışmış bilgisayar masasına dayandım. Oda büyük bir dolap büyüklüğündeydi. Duvarlar boştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi, yine aynı ölü sesiyle, "benim hedefim nedir? Ya senin hedefin nedir? Ben bir çocuk robotum, bir seks robotuyum ve bir eğlence robotuyum."

Yerde yatağının önünde, yarısı yenmiş bir tabak pişmemiş spagetti duruyordu. Spagetti çubuklarının kırıkları odanın her tarafına dağılmıştı. Yakınında duvarda parçalanmış siyah bir telsiz telefonun kalıntıları vardı. Açık arka kapağından bataryası acizce sallanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Anneme ve kardeşime kızdım. Bir türlü susmak bilmediler."

Mystery –veya herhangi bir KA– dehşete düştüğünde, bunun tek bir çözümü vardı: şarj etmeye çıkmak ve yeni hedefler aramak.

"Haydi giyinelim ve bu gece bir striptiz kulübüne gidelim," diye önerdim. Striptiz kulüpleri Mystery'nin zayıf noktasıydı. Striptiz kulüplerine özel ona en azından birkaç telefon numarası garanti edecek birkaç kuralı vardı: bunların arasında DJ ile arkadaş olmak, dans veya içki için hiç para ödememek, kimseye asılmamak, iltifat etmemek ya da dokunmamak; malzemeye sadık kalmak veya bir striptizci, her müşterisine anlattığı hikâyelerden birisine başladığında konuyu değiştirmek.

"Dışarı çıkmak istemiyorum," dedi. "Hiçbir anlamı yok."

Bilgisayarında oynayan filmi durdurdu ve yarım kalmış e-postası üzerinde çalışmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"New York'taki öğrencilere seminerin iptal edildiği hakkında mesaj atıyorum." Otomatik pilottaymış gibi konuştu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Kızmıştım. Hayatımın bir ayını beraber New York ve Bükreş'e gideceğimiz için durdurmuştum. Uçak biletlerini bile almıştım. Oysa şimdi, Steven Spielberg ve kodeinin artçı etkileri yüzünden, paraşütle uçaktan atlıyordu.

"Yeterli insan yok."

"Hadi ya," dedim. "Şimdiden 1800 dolar kazanacaksın. Eminim ki son dakikada da kaydolanlar olacaktır. Orası New York, Tanrı aşkına. Hiç kimse önceden kendini bir şeye adamaz."

"Yaşamak çok pahalı," diye iç çekti.

Tüm bunlar benim için çok melodramatikti. Adam ilgiyi yutan bir kara delik gibiydi. Siktirsin.

"Çok bencilsin," diye köpürdüm. "Bükreş biletlerimiz ne olacak?"

"İstersen sen gidebilirsin. Tüm gösterilerimi, tüm seminerlerimi, tüm atölyelerimi, tüm seyahatlerimi iptal ediyorum. Her şeyi bırakıyorum. Diğer bir Ross Jeffries olarak bilinmek istemiyorum."

Dolabını arkadan teptim. Uzun bir fitilim var ama, dibe ulaştığında patlarım. Babam bana kadınlar hakkında o kadar çok şey öğretmemiş olsa da bunu öğretti.

Reçeteli turuncu bir ilaç şişeyi yere devrildi, haplar da saçıldı. Aldım ve baktım. Etikette Rivotril yazıyordu.

"Bunlar nedir?"

"Onlar kardeşimin anti-depresan hapları. Beni uyuttukları oranda depresyona çare olmuyorlar." Soğuk. Adamın muayene edilmeye gereksinimi var.

Çok işe yaramadıklarının farkına vardım. Ben de şişede üç tane bırakıp gerisini cebime doldurdum. Onun aşırı doz almasını istemiyordum.

Mystery İnternet'te bir kumar sitesi olan Party Poker'e girdi ve mekanik olarak oynamaya başladı. Tanıdığım Mystery kumar oynamak için çok mantıklıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Fakat bir cevap beklemiyordum. "Boş ver."

Kapıyı arkamdan çarptım ve ön odada Caroline'i buldum.

Ona, "Hadi senin evine geri gidelim," dedim.

Zayıfça, sempatik bir biçimde gülümsedi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. O anda ondan nefret ettim. Çok işe yaramaz göründü.

13

Böylece Caroline'in banliyödeki evine geri gittim – annesine, kız kardeşine, erkek kardeşine, oğluna ve Britney Spears filmlerine.

Ona yük olduğumu ve oğlundan dikkatini çaldığımı fark etmiştim. Zaten o da bana sıkıcı gelmeye başladığının farkındaydı. Aklıma takılan devamlı oğluna üzülüyor olması değildi; hiçbir şeye önayak olmamasıydı. Onun evinde günler ve geceler boyunca hiçbir şey yapmıyor olmak bana dokunmaya başlamıştı. Zamanı boşa harcamayı sevmem.

Kadın tavlamanın ilk kurallarından biri, bir kız size ne kadar çabuk âşık olmuşsa, o kadar da çabuk sizden sıkılabilirdi. Bu her gece yaşanır. Kulüpte sizle öpüşen ve göğsünüzü okşayan bir kız iki dakika sonra sizi daha büyük bir ödül için bırakabilirdi. Oyun böyledir işte. Sahada hayat böyledir. Ben de bunu anlıyordum.

San Francisco'daki atölye sırasında bir geceyi Anne isimli bir avukatın evinde geçirmiştim. Yatağının başında Joel Kramer'ın yazdığı ince bir kitap vardı. Uyuyamamıştım ve kitabı alıp sayfaları çevirmeye başlamıştım. Caroline ve benim hissettiğimiz duyguları harfiyen anlatıyordu: Aşkın sonsuza kadar süreceğine inanıyorduk. Fakat aşk böyle değil. O serbest dolaşan ve canı istediğinde gelen bir enerji kümesidir. Bazen hayat boyu kalır; bazen de sadece saniyeler, günler, aylar ya da yıllar. Yani, karşınıza çıktığında sizi savunmasız yaptığı için ondan korkmayın. Ama aynı zamanda, gittiğinde de şaşırmayın. Sadece bu deneyimi tadabilmiş olduğunuz için mutlu olun.

Çok basitçe aktarıyorum, ama kitaptaki fikirler, Caroline'le yatakta bir gece daha geçirdiğimde kafamda yankılandı. İlk başta bu bölümü bir yöntem olarak kullanmak için ezberlemiştim. Gerçek hayatta başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Aşk kadının kovaladığı bir şey olmalıydı, erkeğin değil.

Sonraki günümü seyahat planları ve uçak biletlerini kurcalayarak geçirdim. Doğu Avrupa seyahatimden vazgeçmedim ama Mystery'ye biseksüel köleler ararken göz kulak olmak yerine, Hırvatistan dışında

çalışan birkaç KA ile buluşmaya karar verdim. Topluluğa girdiğimden beri onlardan biri olan Badboy ile temas halindeydim.

Yazar olmamın sebebi, bir müzik grubu kurmanın, film yönetmenin ya da bir tiyatroda rol almanın aksine tek başına yapılabiliyor olmasındandı. Başarısızlıklarınız veya zaferleriniz sadece size bağlıydı. Hiçbir zaman ortaklıklara inanmadım çünkü bu dünyadaki çoğu insan iş bitirici değildi. Başladıkları şeyi bitirmezler; hayalleri için yaşamazlar; aradıklarını bulamayacaklarından çekindikleri için kendi süreçlerini sabote ederlerdi. Mystery'yi putlaştırmıştım. O olmak istiyordum. Fakat, hemen herkes gibi –belki de herkesten çok– o da kendinin en büyük düşmanıydı.

O gün, baştan çıkartma sayfalarını kontrol ettiğimde Mystery'den yeni bir mesaj vardı. Başlığı: Mystery'nin son yazısı.

Bundan böyle yazmayacağım. Sadece hatıralar için teşekkür etmek ve bol şans dilemek istedim.

Arkadaşınız,

Mystery

Mystery'nin İnternet sitesine gittim ama şimdiden kapatılmıştı. Yıllar süren emeğin ve çabanın bu kadar çabuk sökülüp atılması etkileyiciydi.

Bir saat sonra telefonum çaldı. Arayan Papa'ydı.

"Korkuyorum," dedi.

"Ben de," dedim. "Bunun gerçek mi, yoksa ilgi çekmek için mi olduğunu bilmiyorum."

"Mystery gibi hissediyorum." Sesi uzak ve güçsüzdü. "Hayatım tepetaklak gidiyor. Sadece oyundan ibaretim. Okul başladığından beri kapak açmadım. Oysa hukuk okuluna kabul edilmem gerekiyor."

Papa istisna değildi. Topluluğun insanların hayatını alan bir yanı vardı. Özellikle şimdi. Mystery atölyelerine başlamadan önce, bu sadece bir İnternet bağımlılığıydı. Artık herkes tanışmak için oradan oraya gidiyor ve beraberce şarj ediyorlardı. Bu sadece bir hayat tarzı değildi; bu bir hastalıktı. Ne kadar çok zaman harcarsanız, o kadar iyi oluyordunuz. Daha iyi oldukça daha da bağlanıyordunuz. Daha önce kulüplere giremeyen adamlar artık girip, yıldız olup, kollarında kızlarla ve cepleri telefon numaralarıyla dolu çıkıyorlardı. Sonra da, işin kaymağı olarak, bir saha raporu yazıp topluluktaki herkese karşı övünüyorlardı. Oyunda uzmanlaşmak için işinden ayrılan ya da okulunu bırakan insanlar vardı. Kadınlarla başarılı olmanın gücü ve cazibesi buydu işte.

Papa'ya, "Kadınları etkileyen şeylerden birisi de hayat tarzı ve başarıdır," dedim. "Ünlüleri savunan, güçlü bir eğlence sektörü avukatı olsan oyunun ne kadar kolay olacağını bir düşün. Hukuk okuluna kabul edilerek, oyununu geliştirmiş olacaksın."

"Evet," dedi. "Önceliklerimi belirlemeliyim. Oyunu seviyorum ama benim için artık bir uyuşturucu halini aldı."

Mystery'nin depresyonu yalnızca kendini değil, onun gibi olmak isteyen ve onu örnek alan çocukların da hayatlarını etkiliyordu. Papa gibi bazıları hâlâ onu örnek alıyordu, hatta onun çöküşünü bile.

"Oyuna kendine çok kaptıran herkesin canı sıkkın," dedi Papa. "Ross Jeffries, Mystery ve ben. Mystery'nin oyununu istiyorum ama hayatım pahasına değil."

Problem, Papa'nın aklının başına çok geç gelmesiydi. David DeAngelo ve David X.'in atölyelerine kaydolmuştu bile. Bu da derslerin çoğuna katılamayacağı anlamına geliyordu.

"Dün babam aradı," diye devam etti Papa. "Benim için gerçekten endişeleniyor. Altı aydır tek yaptığım, eğitimimi, ailemi ve maddi durumumu önemsemeden oyunla ilgilenmek."

"Denge kurmayı öğrenmelisin adamım. Tavlama yüce bir hobi olarak kalmalı."

Bilgece bir tavsiyeydi – benim de uymam gereken bir tavsiye.

Kapatıktan sonra Mystery'yi aradım. Bana motosikletini vermek istedi. Patricia'ya bilgisayarını vermek istedi. Yerel bir sihirbaza da doksan dakikalık gösterisi için hazırladığı göz aldatmacalarını vermek istedi.

"Üzerinde bu kadar çok çalıştığın sihirbazlık numaralarını başkasına veremezsin," diye itiraz ettim. "Onları sonradan isteyebilirsin."

"Onlar aldatmaca. İnsanları kandırmada hiçbir şeyde olmadığım kadar iyiyim. Kimseyi kandırmak istemiyorum ve bu nedenle artık bırakıyorum."

Tehlike sinyallerini anlamak için bir lise rehbet öğretmenine ihtiyaç yoktu. Bunları ciddiye almazsam sonradan pişman olabilirdim. Akıl hocam uçurumun kenarındayken ben aksi yöne dönemezdim – kendi yarattığı bir uçurum olsa dahi. Bir zamanlar, eski erkek arkadaşı intihar edeceği tehdidinde bulunan bir arkadaşım vardı. Bir gün erkek arkadaşının yardım çağrısına cevap vermedi. Bir saat sonra çocuk kendini ön bahçesinde vurmuştu.

Mystery'nin kodeini yüksekken yazdığı yazıda bahsettiği gibi elimizde değerli bir çevre vardı. Loca bünyesinde, cerrahları, öğrencileri, ko-

ruma görevlilerini, film yönetmenlerini, spor hocalarını, yazılımcıları, otel görevlilerini, borsacıları ve psikiyatristleri barındırıyordu. Ben de Doc'u aradım.

Doc, topluluğu, Learning Annex'te verdiği bir randevulaşma seminerine Mystery muziplik olsun diye kaydolduğunda fark etmişti. Mystery, Doc'un, topluluk teknolojisine kıyasla SHUT bilgisi gibi kalan taktik ve ipuçlarını sabırla dinledi. Sonrasında, kadınlarla arasının çok da iyi olmadığını kabul eden Doc ile konuştu. Böylece Mystery onu şehirde bir gece dışarıya çıkarıp, Mystery Yöntemi'ni öğretti ve Mystery'nin Locası'na aldı. Artık Doc bir makineydi ve kendi haremi vardı. Takma adı psikoloji doktorası yapmış olmasından geliyordu, ben de onu aradım ve tavsiye istedim.

Mystery'ye aşağıdaki soruları sırasını değiştirmeden sormamı önerdi.

- Her şeyden vazgeçecek kadar kötü mü hissediyorsun?
- Ölümü çok düşünüyor musun?
- Başkalarına veya kendine zarar vermeyi düşünüyor musun?
- İntiharı düşünüyor musun?
- Bunu nasıl yapardın?
- Bunu yapmanı engelleyen nedir?
- Önümüzdeki yirmi dört saat içerisinde hayatına son vereceğini düşünüyor musun?

Soruları bir kâğıda yazdım, dörde katladım ve arka cebime koydum. Bu benim kopya kâğıdım olacaktı. Benim yöntemim.

14

Mystery'nin evine vardığımda yatağını sökmekle meşguldü. Hareketleri mekanikti. Tepkileri de.

Style: Ne yapıyorsun?

Mystery: Yatağımı kız kardeşime veriyorum. Onu seviyorum ve o daha iyi bir yatağı hak ediyor.

Style: Her şeyden vazgeçecek kadar kötü mü hissediyorsun?

Mystery: Evet, bu her şeyin anlamsızlığı. Her şey anlık. Anlık olduğunu anlarsan, her şeyin boş olduğunu da anlarsın. Hiçbir anlamı yok.

Style: Ama senin üstün bir zekân var. Çoğalmak senin görevin.

Mystery: Önemli değil. Genlerimin varlığına son vereceğim.

Style: Ölümü çok düşünüyor musun?

Mystery: Her zaman.

Style: Başkalarına veya kendine zarar vermeyi düşünüyor musun?

Mystery: Evet. Yaşamak beyhude.

Style: İntiharı düşünüyor musun?

Mystery: Evet.

Style: Bunu nasıl yapardın?

Mystery: Boğularak. Çünkü en çok bundan korkuyorum.

Style: Bunu yapmanı engelleyen nedir?

Mystery: Tüm eşyalarımı vermeliyim. Patricia'nın bilgisayarını düşürdüm ve kırdım. Bu yüzden ona kendiminkini vermek istiyorum. Onun bir bilgisayara ihtiyacı var.

Style: Onun umurunda mı?

Mystery: Hayır, pek de değil.

Style: Kırdığın için sana kızgın mı?

Mystery: Hayır.

Style: Önümüzdeki yirmi dört saat içerisinde hayatına son vereceğini düşünüyor musun?

Mystery: Niye bana tüm bu soruları soruyorsun?

Style: Çünkü ben senin arkadaşınım, ve sana önem veriyorum.

[Kapı çalındı]

Style: Kim o?

Otomattaki ses: Merhaba, ben Tyler Durden. Mystery'ye gelmiş üm. Onun yazılarının hayranıyım ve onunla tanışmayı istiyorum.

Style: Şu an çok da uygun bir zaman değil.

Otomattaki ses: Fakat ta Kingston'dan geldim.

Style: Kusura bakma adamım. Kimseyi göremez. Hmm, o hasta.

15

Mystery'yi, odasında bıraktım, mutfağa gittim ve ailesinin telefonunu tuşladım. Gerçek adı Erik von Markovik'ti, ancak bu da yalnızca bir diğer yanılsamaydı. Doğum ismi olan Erik Horvat-Markovic'i mahkeme kararıyla değiştirmişti.

Telefon bir kez, iki kez, üç kez çaldı. Bir adam açtı. Sesi kaba, tavırları sertti. Bu Mystery'nin babasıydı.

"Merhaba, ben oğlunuz Erik'in arkadaşıyım."

"Kimsin sen?"

"Ben Neil, Erik'in arkadaşı. Ben... şey..."

"Burayı bir daha arama!" diye havladı.

"Fakat onun..."

Klik. Allah'ın belası telefonu kapattı.

Arayabileceğim tek bir kişi daha vardı. Mystery'nin odasına döndüm. Bir bardak su ile bir hap yutuyordu. Yüzü sanki görünmez gözyaşları döker gibi kırmızı ve buruktu.

"Neydi o içtiğin?" diye sordum.

"Birkaç uyku hapı," dedi.

"Kaç tane?" Kahretsin. Ambulans çağırmak zorundaydım.

"İki."

"Onları niye içiyorsun?"

"Uyanıkken hayat berbat. Beyhude. Uyurken rüya görüyorum." Konuşması, *Apocalypse Now*'daki Marlon Brando'yu çağrıştırmaya başlamıştı. "Dün gece rüyamda uçan bir DeLorean'da olduğumu gördüm. *Geleceğe Dönüş*'teki gibi. Etrafımızda tüm bu teller vardı. Kız kardeşimleydim. Arabayı o sürüyordu. Tellerin üstünden geçtik. Onların altında hayatımı gördüm."

"Dinle," dedim. "Bana Patricia'nın telefon numarası lazım."

Gözyaşları boşaldı. Koca bir bebek gibi görünüyordu. Kendini öldürmek üzere olan koca bir bebek.

"Bana Patricia'nın telefon numarasını söyler misin?" Yavaşça tekrar sordum, nazikçe, sanki bir çocukla konuşurmuş gibi.

Verdi – yavaşça, nazikçe, bir çocuk gibi.

Patricia'nın Mystery'yi hayatından tamamen çıkarmadığını ve telefonu suratıma kapatmayacağını ve bir çözümünün olacağını umuyordum.

İlk çalışta cevap verdi. Mystery, bir kız arkadaş olarak onun kıymetini bilmemişti. Fakat gerçekte o, görünmez bir destek sisteminin parçasıydı. Gidene kadar onun dengeleyici etkisi fark edilememişti.

Patricia'nın hafif bir Romen aksanına sahip sesi biraz erkeksiydi. Çok fazla akıllı değildi ama Mystery'ye önem veriyordu. Sesinde şefkat ve endişe vardı.

"Kendini daha önce de öldürmeyi denedi," dedi. "Yapabileceğin en iyi şey annesini ya da kız kardeşini aramak. Onu muhtemelen bir hastaneye yollarlar."

"Sonsuza kadar mı?"

"Hayır, yalnızca atlatana kadar."

Mystery'nin odasına açılan kapı açıldı. Mystery belirdi.

Beni geçip kapıya doğru gitti.

"Hey!" diye bağırdım. "Nereye gidiyorsun?"

Bir saniyeliğine döndü ve bana duygusuz boş gözlerle baktı.

"Seni tanımak güzeldi ortak," dedi ve arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye tekrar sordum.

Evin ön kapısını açıp kibarca kaparken, söylediği son sözler "Babamı vurduktan sonra kendimi öldüreceğim"di.

16

Mystery'nin peşinden koştum. Uyurgezer gibi merdivenleri yavaşça iniyordu. Onun önüne geçtim ve lobinin kapısını tuttum.

"Hey." Kolundan şiddetle çektim. "Haydi yukarıya geri çıkalım. Kız kardeşinle konuştum. Seni almaya geliyor. Sadece birkaç dakika daha bekle."

Bana güvenip güvenmeyeceğinden emin olamadığından, bir dakika tereddüt etti. O kadar uysaldı ki, bir sineği bile incitemez gibi görünüyordu. Onu nazikçe cesaretlendirerek yukarıya kadar kışkışladım. Geri dönüp yürüdüğünde, tekrar ailesini aradım.

"Babası cevap vermezse iyi olacak," diye düşündüm.

Annesi cevap verdi. Yarım saate orada olacağını söyledi.

Mystery mutfaktaki futonun üzerine oturmuş bekliyordu. Uyku hapları etkisini göstermeye başlıyor olmalıydı. Duvara bakıp evrimsel psikoloji, anlıksallık ve oyun teorisinden parçalar mırıldanıyordu. Mırıldanmalarının anafikri aynıydı: "beyhude" veya "geçicilik" kelimeleri.

Annesi yanında kız kardeşiyle geldi. Onu gördükleri anda taş kesildiler.

"Bu kadar ciddi olduğunu tahmin etmemiştim," dedi Martina.

Annesi Mystery'yi aşağıya indirirken o da bir bavul hazırladı. Dünyaya kapalıydı, itiraz etmeden takip ediyordu.

Binadan çıkıp onu az sonra Humber Nehri Bölge Hastanesi'ne götürecek arabaya doğru ilerlediler. Annesi Mystery'ye kapıyı açarken, park etmiş bir cipten dört küme kız döküldü. Bir anlığına, Mystery'nin gözlerinde hayat parıltısı belirdi.

Altı sihirli kelimeyi söyleyecek mi diye onu seyrettim: "Bu senin kümen mi benim mi?" Böylece her şeyin yolunda olduğunu anlayabilirdim.

Fakat gözlerindeki ışık tekrardan söndü. Annesi onun arabaya binmesine yardım etti. Bacaklarından tutup arabanın içine soktu, sonra da kapıyı sertçe kapattı.

Onu, dört kümenin gülen yüzlerinin yansıdığı camın ardından gördüm. Rengi solgun ve kansızdı. Ağzı kapalı, çenesi sıkı, dudağındaki küpe soğuk öğleden sonra ışığında asice parıldarken, o boş boş önüne bakıyordu

Kızlar suşi restoranının mönüsüne bakıyorlardı. Kikirdiyorlardı. Bu güzel bir sesti. Hayatın sesi. Mystery'nin bunu duymasını diledim.

17

Mystery'nin çöküşü, toplulukta bir inanç ve kendini sorgulama krizini tetikledi. Oyuna o kadar batmıştık ki, hayatımızı mahvediyordu.

Papa okulda başarısızdı. Adonis adında San Franciscolu bir KA, Mystery'nin Locası'nda ne kadar çok zaman harcadığı ortaya çıkınca çalıştığı reklam işinden kovulmuştu. Benim yazılarım da neredeyse durma noktasındaydı. Vision, başran çıkarma gruplarına o kadar saplanmıştı ki, ADSL kablosunu ev arkadaşına verip, "Bunları bana iki haftadan önce geri verme," dedi.

Bu arada, topluluk katlanarak büyüyordu. Bir sürü yeniyetme odalara üşüşüyordu. Onlar genç çocuklardı --bazıları hâlâ lisedeydi-- ve KA'lardan yalnızca baştan çıkarma ve sosyalleşme üzerine değil, her konuda tavsiyeler istiyorlardı. Hangi üniversiteye başvuracaklarını; reçeteli psikiyatrik ilaçları bırakıp bırakmamalarını; mastürbasyon yapmayı; prezervatif kullanmayı; uyuşturucu kullanmayı; evden kaçmayı soruyorlardı. Ne okumaları, ne düşünmeleri ve bizim gibi olmak için ne yapmaları gerektiğini soruyorlardı.

Kaybolmuş ruhlardan biri de, Prizer adında, yirmili yaşlarında, Lübnanlı kaslı bir öğrenciydi. El Paso'dandı ve hayatında bir kızı bile öpmemişti. Kadınların etrafında rahat davranabilmek için tavsiye istiyordu. Biz de ona birkaç tane kadın arkadaş edinmesini söyledik. İkinci olarak da, cinsel deneyim yaşaması gerektiğini ama partner seçiminde çok seçici davranması gerektiğini söyledik. O bizi biraz fazla ciddiye aldı.

Onun saha raporlarından birkaçına şahit olun:

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Saha Raporu – Juarez'de bekâretimi kaybedişim
YAZAN: Prizer

Seksin gerçekten nasıl bir his olduğunu tatmak için sınırı geçip Juarez'e gittim. O bir fahişe olduğundan, bunun teknik olarak bir tavlama olmadığını düşünüyorum. Fakat daha az çaresiz hissetmeme yardım edeceği için bu-

nun oyunuma faydalı olacağını sanıyorum. Altmış dokuz pozisyonuna geçip onu yalamaya başlayana kadar sertleşmede sorunum vardı. Bunların hepsini ilk kez yaşıyordum. Artık bakire olmadığıma göre sizce kızlar beni daha çekici bulurlar mı?

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Saha Raporu – Juarez'de bir gece daha
YAZAN: Prizer

Juarez'de yeniden seks yaptım. Bu şimdiye kadar dördüncü fahişemdi. Dölümü bile yuttu, ama hâlâ birleşme esnasında boşalabilmiş değilim. Bu normal mi? Her neyse, bu sefer ona benim kız arkadaşımmış gibi davrandım. Ama sonradan onun kıçını yalamak istediğimde benden beş dolar daha istedi. Bu hoşuma gitmedi. Her neyse, bu raporu yazmamın sebebi önümdeki altı ayı atölyelere ve İnternet kitaplarına yatırmak yerine Juarez'deki fahişelerle geçirirsem şarj etmemi daha da geliştireceğimi düşünüyorum. Bu çok daha kestirme. Sizce daha çok seks yapmak güveninizi ve oyun yeteneğinizi geliştirir mi?

Prizer, topluluktaki herkes onu fahişelerle ilgili raporlar yazdığı için cezalandırınca, yardım için ilk olarak bana geldi. Sonra Rhode Island'da yaşayan Cryptic'ten bir mesaj aldım. Sonra hiç tanımadığım bir düzineden daha ricalar geldi. Hepsi onlara baştan çıkartmayı öğretmem için bana para teklif ediyorlardı. Yanıma gelmek, beni yanlarına çağırmak, gerçek bir KA'yı iş üstünde görmek için bedeli ne olursa olsun ödemek istiyorlardı.

Mystery Humble Hastanesi'nin psikiyatri bölümüne yatırıldıktan ve Juggler UDİ'sine (uzun dönemli ilişkisine) kendini o kadar çok kaptırıp İnternet sitesini kapattıktan sonra, öğrenciler aç kalmıştı. Her nasıl olduysa ben onların yeni üstadı oluvermiştim. Yazdığım tüm o yazılar benim yöntemlerimi ve dışarıda geçirdiğim geceleri anlatırken, bu sadece bir öğrenme ve paylaşma değil aynı zamanda reklam yapmanın da bir yolu haline gelmişti.

Baştan çıkartma karanlık bir sanattır. Sırları, hepimizin ödemek zorunda kaldığı bedellerle geliyordu, ister akıl sağlığı olsun, ister okul, iş, zaman, para, sağlık veya erdem ya da ister kendini kaybetmekle olsun, bedelini ödüyorduk. Kulüplerde Süpermen oluyorduk ama içimizde çürüyüp gidiyorduk.

"Kendime seni ve Mystery'yi örnek alıyorum," dedi Papa onu kontrol etmek için aradığımda. "Kendim olmam gerek. Başarı için o kadar fazla potansiyelim var, ama ben hepsini harcıyorum. Bir zamanlar hep tam not alan bir öğrenciydim."

Baştan çıkartma konusunu kesip atmaya karar vermiş ve başlangıç olarak da yazıldığı tüm seminerleri iptal etmişti. "Ayrıca hayatımı düzene sokana kadar AK'ları da aramayacağım," dedi. "Eğer beni ararlarsa, onlara, sizi şarj etmeden önce hayatımı düzene sokmam gerektiğini söyleyeceğim. Ben hayatı seçiyorum. Oyunda olmayacağım."

"Okula ve çalışmalarına baştan çıkartmaya olduğu gibi yaklaşmalısın."

"Evet," dedi, sanki vahiy gelmiş gibi. "Kendime okul kanatları yapacağım. Çalışma pivotları bulacağım. Sınavlarımı tam kapatacağım."

"Belki de biraz fazla ileriye götürdün. Fakat, hmm, senin adına sevindim."

"Kendimi özgür hissediyorum," dedi. "Yaşasın."

Aslında hepimizin bu şekilde hissettiğini söylemeliyim; hepimiz baştan çıkartmanın hayatlarımızı tüketttiğini, hislerimizi ele geçirdiğini ve artık yaşamlarımızı bir dengeye koyup önceliklerimizi belirlememiz ve baştan çıkartmayı yüce bir hobi haline getirmemiz gerektiğini fark ediyorduk.

Fakat hipnozda damıtma diye bir tabir vardır. Bu, insanın hipnoz halindeyken uyandırılması ve tekrardan hipnoza geçirilmesi halinde, transın çok daha derin ve güçlü olacağını anlatır.

Ve baştan çıkartma da böyleydi. Hepimiz bir dakikalığına ondan kurtulduk – gözlerimiz açık ve dünyanın gerçek ışığını gördük. Fakat tekrardan kapıldık, eskisinden daha da kuvvetli bir biçimde – hiçbirimizin tahmin dahi edemeyeceği kadar derinlere.

6. ADIM

DUYGUSAL BİR BAĞ KURUN

İnsanlar oyun bahçesine bakıp erkek çocukların top oynadıklarını,
kızların da hiçbir şey yapmadıklarını söylerlerdi.
Ama kızlar hiçbir şey yapmıyor değillerdi – onlar konuşuyorlardı.
Birbirleriyle dünyayı konuşuyorlardı.
Bunda da oğlanların hiç olmadıkları kadar uzmanlaştılar.

-Carol Gilligan
In a Different Voice:
Psychological Theory and Women's Development

1

Petra, kelime haznesinde bir düzineden fazla İngilizce kelime olmayan, uzun kestane rengi saçlı, bir manken gibi ince altın kahverengisi bir vücuda sahip on dokuz yaşında bir Çek'ti. Onunla ve kuziniyle, Hırvatistan'ın Hvar adasında Seattleli KA Nightlight9'layken tanıştım. Onlara sihirbazlık numaralarımızı gösterdik. Onlar da bize uçları sertleşmiş memelerini. Bir parça kâğıt üstüne, o geceki randevumuzun saatini gösteren bir saat resmi çizdik. Bizimle buluşup bizi ellerimizden tutarak ıssız küçük bir plaja götürdüler. Donları ve spor ayakkabıları dışında üstlerindeki her şeyi çıkarttılar ve suya daldılar. Onları izledik ve onlar aralarında Çekçe konuşurlarken onlarla seviştik.

Anya, kız kardeşiyle tatil yapan çok akıllı yirmi iki yaşında bir Hırvat'tı. Kardeşinin aksine o, güven, duygusallık ve iyi huy yayıyordu. Nightlight9 ve ben, onlarla Hırvatistan'ın Vodice adlı bir şehrinin plajında tanıştık. O gece ebeveynlerinden kaçtılar ve demirlenmiş bir tekne bulana kadar beraberce sahilde dolandık. Gizlice tekneye girip içeride seks yaptık. İçtiğimiz şarap için yirmi avro para bıraktım.

Carrie on dokuz yaşında, Los Angeles'taki Dublin'in Yeri'nde çalışan bir garsondu. Bana yaklaştı ve rastalarımı övdü; ona, şaka olsun diye bir Rastafarian peruğu taktığımı söylemeyi ihmal ettim. Ertesi gün yarına tamamen kel olarak gittim, ama sonunda beraber olduk. Ertesi gün ona yüzüklerini bizde unuttuğunu söyleyen bir e-posta attığımda, bana "Ben yüzük takmam. Onlar benim değil," dedi.

Martine, New York'ta tanıştığım, süt gibi derisi, etrafa bulaşmış kırmızı ruju ve üstünde ütülenmiş resim baskılı tişörtüyle özgür ruhlu bir kızdı. O kadar çok küme açtım ki ona ne dediğimi hatırlamıyorum bile. Ertesi gece bir bara gittik. Yanımda iki kız daha getirdim ki benim için uğraşması gereksin diye. Bir anlığına bundan pişman oldum. Ama sadece bir anlığına. Bardayken ona yatakta, birden ona kadar bir ölçekte, ne kadar iyi olduğunu sordum. Otel odamda yedi olduğunu anladım.

Laranya bir Hint kadını vücuduna sahip bir Yahudi bir kokoş prensesti. Onunla tanıştığımda üniversitedeydim ve aynı gazetede staj yapı-

yorduk. O ateşli bir stajyerdi; bense utangaç bir stajyer. Fakat yıllar sonra onunla Los Angeles'ta karşılaştığımızda, Style onu şehir dışına götürdü. Beraber uyandığımızda söylediği ilk şey, "Ne kadar değiştiğine inanamıyorum," oldu. Ben de inanamıyordum.

Stacy, Chicagolu yirmi sekiz yaşında bir anoreksi hastasıydı. Uzun süren e-postalaşma sonucunda beni, zekâsı, içtenliği ve şiirselliğiyle baştan çıkarmıştı. Nihayet beni ziyaret etmeye geldiğinde, onun garipliğini ve konuşma özürlü olduğunu fark ettiğimde moralim bozuldu. O da benimle ilgi muhtemelen aynı şeyi hissetti. Ne olursa olsun, onu hemen yatak odama götürdüm ve öpüşmeye başladık. İçine parmağımı soktuğumda, vajinasının içinde bir tenis filesine benzer etimsi bir doku hissettim. Kızlık zarıydı. Onu bekâretini alacak kişi olmak istemediğimi söyledim. O zaman anladım ki KA olmak, bazen de hayır demek anlamına geliyordu.

Yana, çok iyi bir göğüs estetiği yaptırmış, yontulmuş figürü olan yaşça büyük bir Rus kadındı. Onunla Malibu'da bir barda tanıştım. Bana doğum günü olduğunu ama yaşını söylemeyeceğini söyledi. Kırk beş diye tahmin ettim, tabii içimden. Hediye olarak, onun seks oyuncağı olabileceğimi söyledim. Kıçımı kavradı, onun için fazladan ücret alacağımı söyledim. İki gece sonra, birer kokteyl içtik ve evime geçtik. Artık kendini hemen salıvermediğini ve daha derin bir şeyler aradığını söyledi. O gece seks yaptık. Oyun oynadık. Ben öğretmendim, o da yaramaz okul öğrencisi. Bu onun fikriydi.

Küçük göğüslü ayık üç Asyalı kızla çevrilmiş, büyük göğüslü sarhoş bir Asyalı kız vardı. Adını hatırlayamıyorum. Benim eşcinsel olduğumu zannetti. On beş dakika konuştuk ve onun elinden tutup tuvalete götürdüm. Birbirimize oral seks yaptık ve bir daha hiç konuşmadık. Tuvalette seksi gözümde fazla büyütmüşüm.

Jill, bir kadın arkadaşımın beni tanıştırdığı Avustralyalı bir işkadınıydı. Sivri sivri sarı saçları, leopar baskılı pantolonu ve doymak bilmez bir cinsel enerjisi vardı. Dans ettiğinde –ona dans derseniz– tüm erkeklerin kafaları ona dönüyordu. Onun BMW'sinde, tavan açık, ayaklarımız arabanın dışına sarkık sikiştik. Beni ilk ne zaman öpmek istediğini sorduğumda, "Seni görür görmez," diye cevap verdi. Daha önce hiçbir kadın bana bunu söylememişti.

Sarah, Santa Monica'daki Casa Del Mar Oteli'nin locasında tanıştığım kırklı yaşlarında bir kasting menajeriydi. Temiz ve ışıl ışıl görünüyordu, –benim asansörümün kuvvetli ışığına rağmen– sanki bir şampu-

an reklamından fırlamış gibiydi ve tanıştıktan bir saat sonra seviştik. Devamlı kamera olup olmadığını sordu. Yakalanmaktan mı korktuğunu yoksa böyle bir olasılığın mı onu heyecanlandırdığını anlayamadım. Muhtemelen her ikisiydi.

Hea ve Randi, Highlands adlı kulüpte tanıştığım kızlardı. Hea erkek arkadaşı olan genç, rock müzik meraklısı ezik bir Hintliydi. Randi hayatımda gördüğüm en şeytani gülümsemeye sahip tatlı bir aktristi, onun da erkek arkadaşı vardı. Hea'yı, erkek arkadaşını aldatması için ikna etmek bir ayımı aldı, Randi'yi ise bir günümü.

Mika, Jamba Juice'ta tanıştığım bir Japon kızdı. O enerji yüklü portakal renkli bir hayal makinesiydi. Bense protein yüklü portakal renkli bir hayal makinesiydim. Etkilenmiştim. Seks yaptığımızda, cinsel bölgesindeki kıllarını kesmeye inanmadığını öğrendim. Ertesi sabah bana, "Saçlarımı uzatıyorum çünkü onları kanserli çocuklara bağışlıyorum," dedi. Hayrete düşmüştüm. "Senin kıllarını kafalarına mı takıyorlar?" Kafasındaki saçlardan bahsettiğini söyledi.

Ani, günde iki saat spor yapan, estetik ameliyat bağımlısı bir striptizciydi. Metalik kırmızı saçları ve dudaklarında bu renge uyan kalıcı makyaj vardı. Seks yaptıktan sonra bana, "Görsellikte uzmanlaştım," dedi. Bunu açıklamasını söylediğimde, erkeklerin çok görsel olduğunu ve yatakta yaptığı her şeyin ateşli görünmesinden emin olduğunu söyledi. Fakat bana karşı duygular beslemeye başladığında, çocukluğunda yaşadığı tacizlerin yaralarının açılması yüzünden benimle artık seks yapamayacağını fark etti. Görsellikler sona erdi.

Maya, gösterilerinden birinde flört etiğim siyah saçlı, gotik tarzlı bir dansözdü. Aylar sonra yollarımız tekrar kesiştiğinde, beni hatırladı. Ertesi gece onu evime davet ettim. Arabası servisteydi, ben de taksi parasını vermeyi teklif ettim. Yarım saat sonra bendeydi.

Alexis, seksenlerin yeni akım gruplarında bulunabilecek tipte bir giyim mağazasının yöneticisiydi. Susanna cinselliğini yeniden keşfetmek isteyen henüz boşanmış bir kadındı. Doris, seks hayatı ölmüş evli bir kadındı. Nadia bir porno yıldızının yeteneklerine sahip bir kütüphane görevlisiydi; sanırım kitaplardan çok şey öğrenilebiliyor. Dördü de bir deneyin sonucuydu: Kişiliklere göre özel yöntemler uydurmaya çalışmıştım. Birkaç yenilgiden sonra başardım. Öğrendiğim kadarıyla bu işin sırrı, görünüşte bencil aşağılık bir adam olmak, ancak tanışmada hayranlık uyandırıcı rahat centilmeni oynamak.

Maggie ve Linda kardeştiler; artık birbirleriyle konuşmuyorlar. Anne bir kelime bile İngilizce konuşamayan Fransız bir kızdı. Jessica jüri görevinde tanıştığım bir kitap kurduydu. Faryal arabam bozulduğunda bana çekici çağırmak için yardım etmişti. Stef Sunset Bulvarı'ndaki bir striptiz kulübünün broşürlerini dağıtıyordu. Susan bir arkadaşın kardeşiydi. Tanya komşumdu.

Hayallerim gerçek olmuştu. Kadınlar artık benim için bir meydan okuma değillerdi. Onlar artık hazdı.

Mystery'nin çöküşünden bu yana geçen aylar boyunca, oyunda yepyeni bir seviyeye eriştim. Bir kadının numarasını aldıktan sonra, onunla buluşup seks yapmak kolaydı. Geçmişte hep bir adım geriye atıp durumu analiz ederek doğru davranmaya o kadar saplanmıştım ki. Şimdi, bir yılda biriktirdiğim deneyim ve bilgiyle, bunu en sonunda kafamdan attım. Kadınların verdiği sinyalleri ve beğenme sürecini anlıyordum. Resmin tamamını görmüştüm.

Bir kadınla konuşurken, bana mesafeli davransa ya da kendini rahatsız hissetse bile benden hoşlandığı o belirgin anı fark edebiliyordum. Ne zaman konuşup ne zaman susacağımı biliyordum; ne zaman ileri ne zaman geri gideceğimi; ne zaman iğneleyeceğimi ve ne zaman içten olacağımı; ne zaman öpeceğimi ve ne zaman çok hızlı gidiyoruz diyeceğimi.

Bir kadın bana ne tür bir test, meydan okuma veya engel çıkartırsa çıkartsın, ona nasıl karşılık vereceğimi biliyordum. Dansöz Maya bana, "Ardı ardına gelen orgazmlar için teşekkürler. Ara ve beni ne zaman yemeğe çıkartacağını konuşalım. Bana taksi parası borçlusun ve gerçek bir randevuya çıkartılmak istiyorum," diye yazdığında, onun çok ısrarcı veya kötü niyetli olduğunu düşünmedim. Bu kadar erken birlikte olmasını meşrulaştırmak ve beni ne kadar kontrol edebileceğini görmek istiyordu. Vereceğim cevap için düşünmedim bile.

"Bak sana ne diyeceğim," diye yazdım. "Taksi parasını vereceğim, söz verdiğim gibi ve sen de tüm o orgazmlar karşılığında beni yemeğe çıkartabilirsin." Beni yemeğe çıkarttı.

Matrix'i görmüştüm.

Ben Mystery'ydim.

2

EN İYİ KADIN AVCISI KİM?

YAZAN: THUNDERCAT
THUNDERCAT'İN BAŞTAN ÇIKARTMA İNİ'NDEN

Evet, sahadaki en iyi kadın avcısının kim olduğuna dair tartışmalar bir süredir devam ediyor.

Bu değerlendirmeyi yaparken işin içine birçok egonun girdiği ortada ve herkesin en iyinin kim olduğuna dair kendi fikirleri var. Aslına bakarsanız, bu o kadar göreceli ki bu konuda asla dürüst ve açık bir cevap bulabileceğimizi düşünmüyorum. Bu, savaştaki en iyi dövüşçünün veya askerin kim olduğunu sormak gibi bir şey. Fakat bu, bazı insanların küçük topluluğumuzdaki çocukları en iyiler olarak sınıflandırmasını engellemiyor. Böylece ben de dışarıda çalışan en iyi KA'ları derecelendirmeye karar verdim.

Style bu ara, kesinlikle, şüphe götürmez bir şekilde oyundaki en iyi çalışan. Bu adam muhtemelen oyunda gördüğüm en gaddar, en sinsi ve en entrikacı piç. İşin gerçeği, bu çocuk radara yakalanmadan yaklaşıyor ve bu kadar tehlikeli olmasının nedeni de bu. Kurnazlığı o kadar inanılmaz ki siz daha farkına varmadan, kendinizi ona gösteriyorsunuz ve o sizi istediği yere koyuyor. İşin özü ise, o bunu hem erkeklere hem de kızlara yapıyor. Kimse güvende değil.

Style'ın ne kadar inanılmaz olduğuna bir örnek vermem gerekirse, en iyi adamların kullandığı ve öğrettiği tekniklerin çoğunu o icat etti. Makyavelist bir doğası var ve o hem hayranlık duyduğum hem de korktuğum biri. Buna bir de ortalama bir görünüme sahip olduğunu eklerseniz, işte size en kuvvetli Jedi, buna hiç şüphe yok.

3

Her şeyin değiştiğini Mystery'nin çöküşünün ardından Hırvatistan'a gittiğimde fark ettim. Artık kadınlarla tanışmak için oyunda değildim: Erkekleri yönetmek için oyundaydım. Birlikte kaldığım iki Hırvat kadın avcısı bile İnternet'te gördükleri resimlerimden etkilenerek kafalarını kazımışlardı.

Aksine çabalamama rağmen, açıkça bir üstat haline gelmiştim. Bir kadınla konuşurken, odada sessizlik hâkim oluyordu. Çocuklar söylediklerimi duymak için daha da yaklaşıyorlar, söylediklerimi yazmak için defterler çıkartıp hafızalarına kaydediyorlardı.

Eve döndüğümde, Ross Jeffries'in, benim kıskanç kız arkadaş açılışımın (erkek arkadaşının, üniversitedeki eski kız arkadaşıyla konuşmasını istemeyen kadın) bir uyarlamasını, ardından da sahte zaman kısıtlamasını seyrettim. Sonrasında, bana bir e-posta yollayıp evrimsel faz değiştirme yöntemimin bir kopyasını istedi. Beni örnek alıyordu ve bu teknikleri seminerlerinde paylaşmayı planlıyordu.

Sonra Thundercat'in KA sıralaması geldi, ben bir numaraydım. Artık bir öğrenci olduğumu iddia edemezdim. Neil Strauss resmi olarak ölmüştü. Bu adamların gözünde, ben artık Style'dım, doğal olmayanların kralı. Dünyanın her yerinde insanlar benim şakalarımı, nükteli cevaplarımı, sözlerimi ve kelimelerimi kızlarla tanışmak, onları öpmek ve becermek için kullanıyorlardı.

Hedefimi fazlasıyla aşmıştım.

Eski günlerde yalnızca Mystery'nin kanadı, Ross'un müridi veya Steve P.'nin hipnoz deneğiydim. Artık her dışarıya çıkışımda kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Topluluktaki çocuklar arkamdan, "Style nasıl? İyi mi bari?" diye soracaklardı. Bir kız grubuna gidip on beş dakika içerisinde aralarından en ateşlisiyle öpüşmeye başlamazsam, benim bir şarlatan olduğumu düşüneceklerdi. Topluluğa katılmadan önce, kadınlar konusunda başarısız olmaktan korkuyordum. Şu anda erkeklere karşı başarısız olmaktan korkuyorum.

Ayrıca baskı iyi yönlüydü: Kendimden makul olmayan beklentiler içerisine girdim. Bir İtalyan restoranındaysam ve beş masa ilerde göz alıcı bir kadın varsa, onu şarj etmemek bana başarısızlık gibi görünmeye başladı. Kuru temizlemeciye yürürken tutkulu bir aktris-manken-garson geçtiğini görürsem, onu açmadığımda ikiyüzlü hissediyordum. SHUT günlerimde bir yabancıyla konuşmak bile keyfimi yerine getirirken, artık onu bir hafta içinde yatağımda görme gereği duyuyordum.

Yeni düşünce yapımın ciddi olarak çarpık olduğunu bilsem de, bir KA olarak SHUT olduğumdan çok daha etik hissediyordum. Oyunu öğrenmek yalnızca açılış ezberlemek, telefon oyunları yapmak ya da güven kurucu taktikler kullanmak değildi, kadınlardan ne istediğim ve onların benden neler bekleyeceği konusunda dürüst olabilmekti. Artık bir kadınla yatmak için, onunla ilişki istiyorum diye kandırmamın; donunun içine girmek için arkadaşıymışım gibi davranmamın; başka kadınları da görürken tek eşli bir ilişkimiz var diye kandırmamın gereği yoktu.

En sonunda kadınların sadece ilişki istemedikleri düşüncesini kafama yerleştirdim. Aslında, zincirleri çözüldüğünde, bir kadının fiziksel ihtiyaçları bir erkeğinden çok daha doyumsuz. Yalnızca onların, teslim olmaları için, rahat hissetmelerini sağlamak adına aşılması gereken engelleri ve programlanmış duvarları var. Oyunda başarılı olmamın sebebi, bir KA'nın hedefinin sadece kadınların kaçış veya kapanma düğmelerini tetiklememek olduğunu öğrenmemdi.

[Bunu yazarken, kafamı kaldırıyorum ve Tanrı'ya yemin ederim, üzerimde bir kız var. Siyah sutyeninin üstünde kolsuz bir tişörtü olan sarışın bir kız. Bana gülümsüyor. Onun içindeyim.

Alt dudağını ısırıyor ve klitorisini leğen kemiğime sürtüyor. Nefes alıp verişini duyabiliyorum. Bir eli kasığımın üstünde, diğeri ise hafifçe bilgisayarımdan destek alarak dengesini koruyor.

"Biliyor musun klavyeye tıkladığında bu beni azdırıyor," dedi aniden. "Seni bir dakikalığına ağzıma alabilir miyim?"

Aman, yazarın klişeleşmiş imajını sikeyim. Bu yeni olanı. İşimi yapıp aynı zamanda da oynayabiliyorum. Bu bana Steve P.'nin söylediği hep kendi gerçeğinde olmakla ilgili birl şeyi hatırlattı,. Burada herkes sadece misafir. Yani bı benim görevmise ve sen benel seks yapmal istiyorsan, benimm gerçekliğime hoşgeldin.

Sanırım kız gelmek üzere. Kız gayet gslz geliyor, onun için sevindim.]*

* Kitabın bu bölümünde, orijinale sadık kalmak için, herhangi bir düzeltme yapılmamıştır.

Yani tavlamanın her bir aşaması engelleri önceden tahmin etmek ve onları kaldırmak için tasarlanmıştır – en azından gerçek bir oyunda böyledir, enayi şah-matında değil.

Açılışlar, örneğin, gelişigüzel olmadır. Bu bir tavlama denemesi olarak görülmemelidir. Yalnızca, o ve arkadaşlarına soru soran arkadaş canlısı yabancıyı oynuyorsunuz: "Komşum geçenlerde iki tane köpek aldı ve onlara seksenlerin bir pop ikilisinin adını vermek istiyor. Bir öneriniz var mı?"

Bir grup insanla konuşmaya başladığınızda, onların akıllarındaki ilk soru, "Bu adam bizi bütün gece esir mi alacak? Ondan nasıl kurtulabiliriz?" olacaktır.

Siz de kendinize sahte bir zaman sınırlaması koyun. Gruplarına katılır katılmaz "Sadece birkaç dakika kalabilirim," deyin. "Çünkü arkadaşlarımın yanına geri dönmek zorundayım."

Etkileşim kurarken, dikkatinizi en çok sizi dışarıda bırakmak isteyen kişilere verin – kıskanç erkekler, fazla korumacı arkadaşlar. Hedefinizi neg ederken, iğnelerken ve meydan okurken, onların rahat hissetmesini sağlayın. Eğer sözünüzü keserse, örneğin, "Yaa, o hep böyle midir?" "Onunla nasıl baş ediyorsunuz?" deyin. Eğer şaşırmış bir biçimde bakıyorsa, hafif bir övgüyle onun gönlünü alın. Ben buna uzak-yakın diyorum – onu uzaklaştırarak tahmin yürütmesini sağlayın ve sonra da hızlıca yakınınıza çekin.

Köpeklere verecekleri isimlerle ilgili fikirlerini öğrendikten sonra (Milli ve Vanilli, Hall ve Oates, Dre ve Snoop – bunların hepsini duydum) onlara değer katın. Kızlara en iyi arkadaş testini yapın veya vücut dili ya da el yazısı analizi ile ilgili bir şeyler öğretin. Sonra da arkadaşlarınızın yanına dönüyormuş gibi yapın.

Şimdi sizin gitmenizi istemeyeceklerdir. Artık oyundasınızdır. Onlara, odadaki en eğlenceli en ilgi çekici insan olduğunuzu gösterdiniz. Bu kanca noktasıdır: Artık rahatlayıp onların varlığından keyif alabilirsiniz. Onları dinleyebilir, hayatları hakkında bir şeyler öğrenebilir ve gerçek bir bağ kurabilirsiniz.

En iyi olasılıkla, grubu hemen yakındaki başka bir bara, kafeye, kulübe ya da partiye götürebilirsiniz. Artık grubun bir parçasısınızdır. Neglerinizden ve grubunu yönlendirmenizden etkilenen hedefinizi, iğneleyip, rahat davranıp, eğlenerek onunla daha sıkı bir bağ kurabilirsiniz. Ayrılma zamanınız geldiğinde, arkadaşlarınızı kaybettiğinizi ve sizi eve bırakmalarını söyleyin. Bu hedefinizin, arkadaşlarının sizinle yatacağından haberi olmadan, sizinle yalnız kalmasını sağlayacak bir fırsat olacak-

tır. (Eğer lojistik çok sorun olacaksa, onun numarasını alın ve haftanın ilerleyen günlerinde görüşmek üzere bir plan yapın.)

Evinizin önünde geldiğinde, ona daha önceden bahsetiğiniz bir şeyi. (bir İnternet sitesi, bir şarkı, bir kitap, bir film, bir gömlek, bir bowling topu, ne olursa) göstermek üzere yukarı davet edin Fakat önce, ona sahte zaman sınırlamasını verin: Yarın yapacağınız çok iş olduğundan erken yatmanız gerektiğini söyleyin. "Sadece on beş dakikalığına gelebilirsin, sonra seni kapı dışarı etmek zorundayım," deyin. Bu noktada, ikiniz de seks yapacağınızı biliyor olabilirsiniz, ama hâlâ oyununuzu iyi oynamalısınız ki, kız sonradan bunun aniden olduğuna inansın.

Ona evi gezdirin. Bir içki verin. Ona çok komik beş dakikalık bir video klibi göstermek için can attığınızı söyleyin. Ne yazık ki, salonunuzdaki televizyon bozuk, fakat yatak odanızda bir tane daha var.

Tabii ki, odanızda hiç sandalye yok, yalnızca bir yatak var. Kız yatağa oturduğunda, kendinizi ondan mümkün olduğunca uzağa konumlayın. Onun rahat hissetmesini ve hatta ona asılmadığınız için kafasının karışmasını sağlayın. Eğer ona dokunursanız, sonradan elinizi çekin. Zaman sınırlamalarını ve uzak-yakın uygulamalarını kullanmaya devam edin. Ona bitazdan gitmek zorunda olduğunu söyleyin.

Sonra, keyfinize göre, onun güzel koktuğunu söyleyin. Onu yavaşça, boynundan başlayıp kulağının altına kadar koklayın. Bu evrimsel faz değiştirme yöntemini kullanacağınız zamandır. Onu koklayın, kolunu ısırın, onun boynunuzu ısırmasını sağlayın, boynunu ısırın ve onu öpün. Size şehvetle saldırmadıysa, fiziksel olarak yükselirken, kafasını meşgul edecek şekilde konuşun ve o rahatsız olmadan önce geri çekilin. İtiraz edecek ilk kişi siz olmalısınız. Bu onun tuzağını çalmaktır. Şimdi hedefiniz onu baskı altında, kullanılmış veya basit hissettirmeden azdırmaktır.

Öpüşün, tişörtünü çıkartın, o sizinkini çıkartsın, sutyenini çözmeye başlayın. Bu nedir? Sizi daha ileri gitmekten alı mı koyuyor? Kadın avcılarının bunun için bir deyişi vardır – son dakika mukavemeti ya da SDM. Bir veya iki adım geri atın ve devam edin. Yıka, durula, tekrarla. Bu gerçek değildir. Bu yalnızca NKS, namuslu kız savunmasıdır. Sizin, onun basit olduğunu düşünmenizi istemez. Siz de ona sarılıp konuşursunuz. Size kaç kardeşiniz var gibi aptal sorular sorar; dürüstçe cevap verip onu tekrar rahat ettirirsiniz. Sonra tekrar baştan başlarsınız. Öpüşürsünüz, sutyenini çıkartırsınız. Bu kez size izin veriyordur. Göğüslerini emersiniz. Geriye doğru bükülür. Artık azmıştır. Üzerinize çıkar ve sürtünmeye başlar. Sertleştiniz. Heyecanlısınız. Onu istiyorsunuz.

Onu kaldırıp pantolon düğmelerini açmaya başlarsınız. Elinizi çeker. "Haklısın, bu çok kötü," diye ona katılırsınız, kulağında kuvvetlice nefes alarak. "Bunu yapmamalıyız."

Daha çok öpüşürsünüz. Tekrardan pantolonuna uzanırsınız. Yıka, durula, tekrarla. Fakat hâlâ sizi durduruyor. Siz de mumları söndürün, ışığı açın, müziği kapatın ve atmosferi yok edin. Sonra dizüstü bilgisayarınızı alın ve kız orada aklı karışmış bir biçimde yatarken e-postalarınızı kontrol edin. Buna dondurmak denir. Bir dakika önce iyi hissedip, sizin ilginizden, dokunmanızdan ve odanızın samimiyetinden hoşlanıyordu; şimdi bunların hepsini elinden aldınız.

Gelip göğsünüzü öpmeye başlıyor, tekrardan oyuna girebilmek için. Bilgisayarınızı bırakıyorsunuz, ışığı kapatıp onun şefkatine karşılık veriyorsunuz. Pantolonuna uzanıyorsunuz Sizi tekrar durduruyor. Size daha yeni tanıştığınızı söylüyor. Ona anladığınızı söylüyorsunuz. Tekrardan ışığı açıyorsunuz. Size ne yaptığınızı soruyor. Siz de ona, bir kadın hayır dediğinde buna saygı duyduğunuzu, fakat bunun da içinizde her şeyi kapatan bir düğmeyi çevirdiğini söylüyorsunuz. Üzgün değilsiniz. Bunu, kıza gerçekçi bir ses tonuyla söylüyorsunuz. Üstünüze geliyor ve sızlanıyor, neşe ile: "Hayır."

Kız seks yapmak istiyor. O sadece sizin sonradan onu arayacağınızı bilmek, böylece de –kendisi sizi bir daha görmek istemiyor olsa bile– yaptığı şey ile ilgili iyi hissedebilmek istiyor. Onun buna emin olmasını sağlıyorsunuz.

Ona, "Pantolonunu çıkart," diyorsunuz.

Yapıyor. Halinizden memnun bir şekilde birbirinize gece, ertesi sabah ve hatta belki de bundan yıllar sonra birçok orgazm yaşatıyorsunuz.

Bir sabah, sizde daha önce kaç kadınla birlikte olduğunuzu soruyor.

Bu yalan söylemeye izniniz olan tek zaman.

4

Topluluk olarak kendini beğenmişliğin yepyeni bir düzeyine ulaşmıştık.

Eski öğrencilerden Maddash bana, "Bir havan topuyla tavşan avlıyormuşum gibi hissediyorum," dedi.

Topluluk tarihindeki en az muhtemel şarjlardan birini yapmıştı. Jackie Kim adındaki Chicagolu bir memur kadın, yanlışlıkla adres kitabındaki herkese, son derece eleştirel bir randevu yorumunu yollamıştı. Bu, en az KA'larının saha raporları kadar sığdı.

"Peki ben neredeyim bu adamla..." diye yazmıştı. "Araba, para, iş, şirin bir daire, tekne –aslına bakarsanız yalnızca altı kişi alabiliyor, yani o kadar da inanılmaz olduğunu düşünmüyorum–, davranışları, ve muhteşem öpüşmesi herhalde onla bir randevuyu daha garanti edecek. Ama tek söyleyebileceğim, saçını kesmez ve bana hediyeler göndermezse, benim otuz yaşındaki ilk arkadaşım olmaktan bir adım ileriye gidemeyecek."

Bu yazı, tüm dünyaya yayılıp *Chicago Tribune*'da yayınlanarak, bir internet efsanesi haline geldi. Bu e-postayı alanlardan biri de, kadına âlında sempatik bir cevap gönderen Maddash'tı. Jackie ona geri yazdı ve bu e-postanın onun gününü kurtardığını ve her nefret mektubu aldığında bunu okuduğunu söyledi. Birkaç e-posta, fotoğraf değişimi ve bir randevu sonra, kız Maddash'ın yatağındaydı. Hiçbir hediye, tekne veya saç uzatmasına gerek olmadan. Yalnızca sat baştan çıkartma.

Maddash'ın başarısı toplulukta kopya şarjların başlamasına neden oldu. Bir anda, bir bara gidip bir kızı eve götürmek son derece sıradan görünmeye başladı.

Vision bir eskort çağırıp ona saatine 350 dolar ödedi. Hedefiyse, o kadar ilginç ve baştan çıkartıcı olmaktı ki, kızın onunla bir saat daha geçirmek için ona para vermesiydi. Kızdan saati yirmi dolardan toplam seksen dolar koparmayı başardı. Sonrasında birbirlerini ücretsiz olarak görmeye başladılar.

Grimble kapısına gelip dergi satmaya çalışan on dokuz yaşındaki bir kızı baştan çıkardı. Kirli bir kazak ve boksör şortları giyiyor olmasına rağmen, kızı bir saat içerisinde becermişti. Hem de bir dergi bile satın almadan.

Maddash, Grimble ve Vision'ın maskaralıklarından sonra, Mystery'nin çöküşüyle topluluktan soğuyan her KA, oyuna tam gaz geri döndü. Bunların arasında tam gaz giden de Papa'ydı.

Papa'nın hukuk okuma hevesi yalnızca bir ay sürmüştü. Sonra mümkün olduğunca çok KA'yla tanışmak görmek üzere bir ülke turu yaptı. Her hafta bana randevu çizelgesini yolladı: Çarşamba günü Maddash ve Orion'la buluşmak üzere Chicago'ya sürüyordu, ardından Jugglers ile tanışmak için Michigan'a; son olarak da Captain BL (sağır bir KA) ve No:9 ile Toronto'da bir hafta sonu geçirecekti. Sonraki hafta David X. ve Cliff ile Montreal'de bir hafta takılacaktı. Bir sonraki hafta, California sahillerinden aşağıya gidecekti, San Francisco'dan Los Angeles'a, oradan da San Diego'ya. Diğer ülkelerdeki KA'lara gelince – Londra, Amsterdam, Tokyo– onlarla sürekli telefonla konuşuyor ya da İnternet'ten haberleşiyordu.

Bir süre sonra, onun hâlâ bir şeyler öğrenmekte olduğunu mu ya da sosyal bir çevre edinmeye mi çalıştığını söyleyemez olmuştum. Onun bunların hiç de farkında olduğunu zannetmiyorum. O yalnızca benim yaptıklarımı taklit ediyordu: Dünyayı dolaş, değişik KA'larla tanış ve en iyisi haline gel.

Papa'nın özellikle bağ kurduğu yeniyetme bir kadın avcısı vardı: Annesi bir baştan çıkartma sitesiyle karşılaştığında baştan çıkartma topluluğunun farkına varan yirmi iki yaşında bir Kanadalıydı. Adını, Fight Club'daki fesatçı karakterden esinlenerek Tyler Durden koymuştu. Bir virüs veya kışkırtıcı gibi (benzetmeyi siz seçin), topluluğun ve içindeki herkesin rotasını değiştirecekti.

Ontario, Kingston'daki Queens Üniversitesi'nde felsefe öğrencisiydi. Bunun haricinde onun hakkında pek bir şey bilinmiyordu – ya da bilinemeyecekti. Kingston'daki en büyük uyuşturucu satıcılarından biri olduğunu iddia ediyordu. Zengin bir aileden geldiğini iddia ediyordu. Akademik dergilere sıkı felsefe yazıları yazdığını iddia etti. Vücut geliştirmeci olduğunu iddia etti. Fakat kimse gerçekten bilmiyordu.

Tyler baştan çıkartma ortamını bir kasırga gibi vurdu. Onunla daha tanışmadan bile, bir şey çok açıktı: O daha önce kimsenin görmediği bir ölçüde saplantılıydı. Oyundaki her usta KA'nın yazı arşivlerini –binlerce sayfa uzunluğunda– okumuştu ve tavsiye edilen –*Introducing NLP*'den *Mastering Your Hidden Self*'e *kadar*– bütün kitapları sular seller gibi okuyordu. O bir bilgi kara deliğiydi.

Birkaç ay içerisinde, baştan çıkartmayla ilgili hemen her bilgiyi sindirip kendini özgün tarzı olan bir otorite olarak yeniden yarattı, etkileyici başarılar ve palavralar içeren saha raporları ve bilinçli yazılar seli yolluyordu.

Raptiyelerin muknatısa çekildiği gibi, baştan çıkartma çocukları da onun kıçındaydılar. O yeni, manik bir ses ve âlında kendi-işini-kendin-yap ustasıydı. Çok geçmeden Papa'nın güvenilir kanadı olmuştu. Abuk isimli tüm baştan çıkarıcılarla şahsen tanışmak için, Papa'ya yolculuğunda eşlik etmişti. Onlardan biri de doğal olarak bendim.

Yıllar boyunca, topluluğa yeni katılan ürkek SHUT'lere bir acemi görevi verilirdi. Burada basitçe duş alıp, güzel kıyafetler giyip, en yakındaki alışveriş merkezine giderek, yanlarından geçen her kadına gülümseyip "Selam" demeleri istenirdi. Birçok SHUT, bunun yalnızca utangaçlıklarından kurtulmalarına yardımcı olmadığını, bazı kadınların gerçekten durup onlarla konuşmalarını sağladığını fark ettiler.

Tyler Durden yeni bir görevi savunuyordu. Fight Club'ın onuruna buna Project Mayhem diyordu. Direktifler de, çekici bir kadına doğru koşup –ve daha bir kelime bile sarf etmeden– hafifçe vücudunu kontrol etmek, kafasına yumuşak bir şeyle pat diye vurmak veya neşeli bir biçimde ona fiziksel olarak yaklaşmaktı.

Baştan çıkartma panolarında insanların çoğunluğu düşünmez. İtaat ederler. Doğum kontrol hapı yutmanın oyunuma faydası olduğunu yazabilirdim ve hepsi de Aile Planlaması'nın kapısında sıra olurlardı. Böylece Project Mayhem'i okuduktan sonra, dünyanın her yerinden yüzlerce şarjör, kadınlara alışveriş arabalarıyla çarpıyor ya da egzersiz çantalarıyla vuruyorlardı. Bu baştan çıkartma değildi, bu bir ilkokul teneffüsüydü.

Tyler'ın çekiciliği şuydu: Tyler Durden baştan çıkartmayı – ödev yapmayı, makine gibi ezberlemeyi ve hatta meditasyon egzersizleri yapmayı gerektiren Hızlı Baştan Çıkartma'nın aksine eğlenceli ve bozguncu kılmıştı.

Fakat aynı zamanda Tyler Durden'la ilgili garip şeyler de vardı. Vision, kibirli, nimet bilmez bir misafir olduğu ve ona devamlı yeni yöntemler gösterilmesini talep ettiği için evinden atmıştı. Tyler'ın saha raporları eğlenceli ve zorlayıcı olsalar da, o bir kadınla yatabileceği her imkânda tırsıp vazgeçmişti.

5

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Saha Raporu – Hızlı Kapatma
YAZAN: Tyler Durden

Evet, bu başıma geleli on beş dakika bile olmadı ve bunu sizden başka kimseye anlatamam.

Bugün çok sıkıldım ve tüm SHUT arkadaşlarım kız arkadaşlarıyla olduğundan akşam takılmak için birkaç AK aramak üzere Ottawa'daki Rideau Center alışveriş merkezine gittim.

Binada gezindim ve 7.5'tan daha yüksek bir AK bulamadığım için çok sinirlendim.

Tam ayrılmak üzereydim ki Booster Juice dükkânında çalışan tatlı ufak tefek kızıl kızı gördüm – Rideau Center'daki her kahrolası kız gibi o da 7.5 civarıydı.

Bir meyve suyu ısmarladım ve işte olanlar:

TD: Hangi mango daha güzel: Mango kasırgası mı mango esintisi mi?

AK: Mango kasırgası

TD: Muhteşem. Esintiden alacağım.

AK: Ha, ha tamam. Hangi eklerden istiyorsun?

TD: Ekler neler?

AK: Duvardaki listede yazan şeyler.

TD: Ooo, yani içine vitaminler ve enerji verici zımbırtılar koyabiliyorum. Muhteşem! Bunu içtikten sonra yepyeni bir adam olacağım. İşte olay bu!

AK: Ha Ha!

TD: Çak bir beşlik!

AK: Tamam! (Bana bir beşlik çakıyor.) Vay. Bu bugün başıma gelen en havalı şeydi.

TD: Çok sıkılıyorsun, di mi?

AK: Evet, burası rezalet.

TD: Hmm, bak ne diyeceğim?

AK: Ne?

TD: Seni seviyorum.

AK: Ha ha. Hmm, tamam. Ben de seni seviyorum.

TD: Muhteşem! Biz evleneceğiz. Vay. Aşkı gerçekten çok garip yerlerde bulabiliyorsun, burada Booster Juice dükkânında olduğu gibi.

AK: Ha ha.

TD: Bir saniye dur. Gözlerini kapat.

AK: Neden?

TD: Sadece yap.

AK: Kasayı falan mı soyacaksın?

TD: Hayır, hiç öyle bir şey değil. Yemin ederim. Hatırlasana, seni seviyorum.

AK: Tamam. (*Gözlerini kapatır.*)

Tezgâh epeyce genişti. Üzerinde eğildim, yani Süpermen biçiminde yatay bir şekilde duruyordum ve onu öptüm.

Onu öper öpmez, deli gibi bağırmaya başladı.

AK: Aaaaaaaaaahhhhh! Aaaaaaaahhhhhh!

Tüm insanlar bana bakınaya başladı. Kız çıldırmışı, ölüm perisi gibi delicesine bağırıyor, kollarını havayı döver gibi sallıyordu.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, Bunun bir gün geri tepeceğini biliyordum, Kahretsin. Birkaç İLİ veya bir şeyler daha görmeyi beklemeliydim. Kahretsin. İLİ'leri aldım zannettim. Bunu bir daha asla yapmayacağım," diye düşünmeye başladım.

TD: Hmm, ilk olarak seni sevdiğimi söyledim.

AK: Aaaaaaaaaahhhhh! Aaaaaaaahhhhhh!

TD: Hmm, sen iyi misin?

AK: Aaaaaaaaaahhhhh!

TD: Uuu-uu.

AK: Hmm, tamam. Borcun beş dolar otuz bir sent. Aaaaaaaahhhhh!

Konuşarak soğukkanlılığını tekrar kazanmaya çalışıyordu ama aralıklarla çığlık atmaya devam ediyordu.

TD: Lütfen sakin ol.

AK: Hmm, evet. Ben iyiyim. Adın ne?

TD: Beni polise teslim etmeyeceksin di mi?

AK: Hayır, hayır. Sadece bilgisayar için. Herkese soruyorum.

TD: Tamam. Adım Tyler.

AK: Vay, ne muhteşem bir isim.

TD: Hmm, sağ ol. Senin adın ne?

AK: Lauren.

TD: Hoşuma gitti.

AK: Aman tanrım, bu hayatımda başıma gelen en muhteşem şeydi!

TD: Güzel!

AK: Aman Tanrım, sen harikasın. Aman Tanrım. Seni seviyorum! Bu hakikaten muhteşemdi.

TD: Senin emrinde olmaktan mutluyum. Söz geri geleceğim. Gözlerini tekrar kapattıracağım.

AK: Bir sonrakinde daha uzun yapacak mısın? *(Göz kırpma, seksi ima ederek, sanırım)*

TD: Seni utandırmayacağım. Biliyorsun seni seviyorum.

AK: Dört gözle bekliyorum.

TD: Vay, orası çok havalı görünüyor. Bana sahne arkasını gezdir.

AK: Tamam, hadi arkaya gel.

"Aman Tanrım, buna inanamıyorum," diye düşünüyordum. Ceplerimde, Orion'un geçen hafta sonu bana verdiği iki tane LifeStyle Tuxedo Black prezervatifini hissettim, yani istediğim kadar ileriye gidebilirdim.

Sonra gerçekten kaçtım. "Bunun üstesinden gelemeyeceğim! Bu kızla tanışalı daha iki dakika bile olmadı," diye düşünüyordum.

Kızın, onunla arkaya gelmem için bana kapıyı açmasını seyreden en az elli kişi vardı. "Neler oluyor?" gibi bakıyorlardı. Bu beni gerçekten rahatsız etmişti. Şu an geriye bakınca aslında bunu yapabilirdim. Ama o zaman, çok şaşırmıştım.

Ben de dedim ki:

TD: Hmm, aslında benim çok acelem var.

AK: Seni tekrar görecek miyim?

TD: Aslında yarın gidiyorum.

AK: Peki, işten sonraya ne dersin?

TD: Hmm, arkadaşlarımla takılmam gerekli. Yarın tekrar gelirim ve o zaman çıkarız.

AK: Tamam, Aman Tanrım, inanılmazdı! Vay!

Sonra döndüm ve uzaklaştım.

–TD

6

Mystery geri dönmüştü.

Oda arkadaşı No:9, beni arayıp Mystery'nin hastaneden salıverildiğini ve ailesiyle kaldığını söyledi. Tyler Durden'ın gelip ondan bire bir ders alacağı gelecek hafta, onun dairesinde olmasını bekliyordu. Ders vermek için muhtemelen çok erkendi ama Mystery kirasını ödemeliydi – ve Tyler da onunla tanışmaya kararlıydı.

Mystery birkaç gün sonra bana "Bu garip duygusal yolculuktan bazı inanılmaz zihinsel modellerle döndüm," dedi.

Sesi Anthony Robbins gibi net, kafası berraktı. Hayat bir kez daha önem kazanmıştı. Ancak, bir şey farklı görünüyordu. Manik bir haldeydi –her zamankinden daha çok– ama bu yeni bir tür manik haldi. Tam olarak geri dönmemişti – dönüşmüştü.

"Hayat amaçlarımı belirledim," diye devam etti. "Motivasyon havuçlarım önümde sallanıyorlar. Bu yıl Copperfield'ı yenmek için bir vakıf kuracağım. Onu yenmeye karar verdim. Ben bir süper yıldızım. Beynim kozadan kelebeğe döndü."

Ona herhangi bir ilaç alıp almadığını sordum. Almadığını söyledi.

"Bunun üzerinde çok düşündüm," diye sürdürdü. "Sadece kendimi soyutladığımda içim kararıyor. Beni buraya getiren şeylere bir bak: Patricia'dan ayrılmam, yeni güzellerin sıkıntılanması ve boşa çıkarması*, kariyer hedefimin olmaması ve dairemde konuşacak kimse olmadan yalnız kalmam. Yani beni motive edecek bir sosyal ortam tasarlamamız gerekiyor – Sweater'ın Avustralya'daki evi gibi bir şey. Hepimiz birbirimizi motive edebiliriz. Hastanedeyken bu fikir ile ilgili bir sürü not aldım. Bunları psikiyatristime bile gösterdim. O bile etkilendi. Buna Project Hollywood adını koyuyorum."

O an, Project Hollywood tabirini ilk duyduğum zamandı. O zaman, bunun üzerine çok düşünmedim. Sonunun Project Bliss gibi olacağını düşündüm: zihinsel mastürbasyon çöpüne atılacak başka bir ölü doğmuş düşünce.

---

* Sıkıntılanması ve boşa çıkarması bir kadının sizin geri aramamasına denir. Sözlüğe bakın.

"Işık saçıyorum," diye devam etti. "Şimdi bunu görebiliyorum. Uzun boylu olmam gibi, bir süper yıldızım da. Ben kendini geride tutmuş bir süper yıldızım. Senin de benim gibi bir yıldız olmanı istiyorum."

Mystery'nin geri gelmesi güzeldi. Kusurları olsa da, belirli bir çekiciliği vardı. Bazıları buna narsizm diyebilirler ve yanlış düşünüyor olmazlar, fakat o, yüceliği yalnızca aynadaki yansımada değil, yanındakilerin potansiyelinde de olduğunu görmüştü. Onu bu kadar etkileyici bir öğretmen yapan da işte buydu.

Ona, "Aslanım, ben zaten bir yıldızım, en azından topluluk içerisinde," dedim. "Sen gittiğinde, ben bir numaralı kadın avcısı seçildim – senden bile daha yukarıda. Bu delice. Hiç tanımadığım bir çocuk dün İngiltere'den aradı ve kızları becerirken kendini benim yerine koyduğunu söyledi. Bu onu daha kuvvetli yapıyormuş. Buna ne diyeceksin?"

Adıma yaraşır yaşamak giderek zorlaşıyordu. Eski bir öğrencimiz, Güney Carolina'dan sertçe görünüşlü yakışıklı bir öğretmen olan Supastar, yakın bir zamanda "Ölüp de tavlama cennetine gittiğimde, Style orada beni bekliyor olacak çünkü o tavlama tanrısı," diye yazmıştı.

Mystery bunu duyduğunda güldü. "Bu senin yüzleşmen gereken bir şey," dedi. "Dönüştüğün bir alt kimlik oluşturdun."

7

Mystery beni üç aylığına rezerve etmek istedi. Londra'da, Amsterdam'da, Toronto'da, Montreal'de, Vancouver'da, Austin'de, Los Angeles'ta, Boston'da, San Diego'da ve Rio'da atölyeler planlamak istiyordu.

Fakat ben zaman ayıramıyordum. Kariyerimi diriltmem gerekiyordu. Bu tam zamanlı bir kadın avcısı olmadan –ya da, çocukların artık beni uKA (usta kadın avcısı) olarak tanımlamadan– önce yaptığım şeydi. Bunun adı yazmaktı. Başka bir yerde, başka bir hayatta, sabahları kalkar, duş almadan ya da bir şeyler bile yemeden önce masaya oturur, kendi pisliğimde boğulur ve kimseyle yatmadan yazılarımı yazardım.

Şimdi bu kız olayında ustalaştığıma göre, hayatımın geri kalan parçalarını da yerine oturtmalıydım. Tüm bu şarj etme beynimi karıştırıyordu. Kadın ilgisine o kadar bağımlı hale gelmiştim ki, evi bunun dışında yalnızca yiyecek almak için terk ediyordum. Karşı cinsi insanlıktan çıkardığım bu süreçte, kendimi de insanlıktan çıkartmıştım.

Böylece Mystery'ye tüm bu şarj etme olayını bırakacağımı söyledim. Bu esnada, L.A.'de sekiz kızla görüşüyordum. Dans kartlarım doluydu. Nadia ve Maya ve Mika ve Hea ve Carrie ve Hillary ve Susanna ve Jill vardı. Onların ihtiyaçları vardı ve aramızda hiçbir bağ yoktu. Başka kadınlarla görüştüğümü biliyorlardı. Muhtemelen onlar da başka erkeklerle görüşüyorlardı. Bilmiyordum, önemsemiyordum ve sormuyordum. Önemli olan tek şey aradığımda geliyorlardı. Onlar beni aradığında da ben geliyordum. Herkes geliyordu.

Mystery'ye söylemediğim şey, ona artık güvenmediğimdi. Beni tekrardan yüzüstü bırakması için uçak biletleri alıp ona zaman ayırmayacaktım. Ben bir bebek bakıcısı değildim. Kadınlara hep söylediğim, güvenin kazanılması gereken bir şey olduğuydu. Onun da benim güvenimi tekrardan kazanması gerekiyordu.

Mystery'nin benim yerimi alacak iki istekli ve heyecanlı kanat bulması zaman almadı: Tyler Durden ve Papa. Şaşırmamıştım. Mystery hastaneden çıktığından beri, ikili devamlı Toronto'da, onun apartmanında yaşayıp beyninden her bir parça tavlama bilgisini emiyorlardı.

Mystery, onların ilerlemelerinden haberdar etmek için beni her gün arıyordu.

"Tyler Durden'ı oyunumla diz çöktürdüm. İlk başta Allah'ın belası biriydi ama bunu kırdım ve benim kanatlarım altında düzgün bir öğrenci olmayı kabullendi," derdi.

"Tyler Durden'la tanıştığında ondan hoşlanmayı bekleme. Sadece ona katlanmaya çalış. Devamlı bir mazeret buluyor," derdi.

"Peki neden onunla takılıyorsun?"

"Aradı ve hafta sonu için geleceğini söyledi, ben de izin verdim. O, beni evimden çıkartan bir diken gibi."

"Yani Papa'yla birlikte şehre geldiğinde onun evimde kalmasına izin vereyim mi?"

"O KA ailesinin bir parçası. Onu devamlı gaz çıkartan sinir bozucu kuzen olarak düşün."

Bir hafta sonra Papa ve Tyler Durden kapımın önündeydiler.

Papa aslına bakılırsa havalı duruyordu. Deri ceket giymiş, gözlüğünü saçlarının üzerine ittirmiş ve kotunun üstüne, içine sokmadığı pahalı bir frak gömleği geçirmişti. Arkasında ise dünyada gördüğüm albino-olmayan en solgun insan duruyordu. Oyuncak troll gibi yumurta kafasından turuncuya kaçan sarı saçlar fışkırmıştı. Kafası yukarı kalkıktı; plastik, takmaya benzer bir gülümsemesi vardı ve hatları görünmez bir çorapla bastırılmış gibi düzdü. Teknik olarak küçük bir insandı. Kesinlikle genetik bir yumuşaklığı vardı.

Bu Tyler Durden'dı. Bana *The Year Without A Santa Claus*'daki Heat Miser'ı hatırlatıyordu.

İçeri girerken beni kafasıyla selamladı. Herhangi bir selamlaşma kelimesi sarf etmeden ve beni tedirgin eden, hiç göz teması kurmadan. Benimle tanıştıklarında gözlerimin içine bakmayan insanlara güvenmem. Fakat ona bir şans daha verebilirdim. Belki de sadece iyi bir ilk izlenim yapmak için gergindi. Yazılarında devamlı olarak benim tekniklerimden ve gönderdiklerimden bahsederdi. Bana özeniyordu. Hepsi özeniyordu. Fakat çoğu bu konuda mütevazıydı. Tyler Durden rahatsız olmamak için kibirli ve mesafeli davranıyordu. Tamam. U2'dan Bono da böyle davranıyor. Kendileri bilir.

Yemeğe gittiğimizde, Tyler açıldı. Aslına bakarsanız aralıksız konuştu, cümlelerin arasında duraksamadan bile. Yanlamasına bir kelime sokmak bile zordu. Bir konuya direkt girmek yerine onun etrafında dai-

reler çizerek konuşmayı seviyordu. O çok düşünmek denen hastalığın bir kurbanıydı. Onu dinlemekten başım dönmüştü.

"Michelle denen kıza basıyordum," diyordu. "Ona sıkı basıyordum. Ona hayvanlar gibi basıyordum, adamım." Burada kafasını geriye çekti, ağzını büzdü, kaşlarını kaldırdı ve kafasını sallamaya başladı. Bu jest ne kadar sıkı bastığını anlatmaya yönelikti ama garip ve yapay duruyordu. "Sonradan bir çocuk geldi ve 'Michelle, sen çok tatlısın. Bomba gibisin,' dedi. Kız bana baktı ve gitti" –burada sırıtıyor ve kızı taklit ederek yalandan sızlanıyordu– "'Erkeklerin bunu yapmalarından nefret ediyorum. Şimdi ondan asla hoşlanamayacağım. Ben yalnızca beni istemeyen bir erkek istiyorum. Beni isteyen erkeklerden nefret ediyorum. Nefret ediyorum.'"

Bir saatlik palavradan sonra, Tyler Durden'ı tanımaya başlamıştım. İnsan ilişkileri onun için bir programdı. Davranışlar çerçevelerle ve uygunlukla ve durumlarla ve haklılıkla ve büyük psikolojik prensiplerle belirleniyordu. O ise Oz Büyücüsü olmak istiyordu: ipleri çektiği için etrafındaki herkesin gerçekliğin büyük ve güçlü efendisi sandığı perdenin ardındaki küçük adam.

Anladım. Anlamak hoşuma gitti.

İşte genel durum da şu şekilde: Dediğine göre yaşına göre fiziksel olarak küçük ve zihnen geri kalmıştı. Bir futbol antrenörü olan babası, ona, hiçbir zaman erişemediği yüksek standartlar koymuştu. Bu toplayabildiğim tüm biyografik bilgiydi. Ondan bir sürü yoğun bilgi geliyormuş gibi hissettim. Ama bunların doğru olup olmadığını hâlâ bilmiyordum.

Garson kız masaya her geldiğinde, Tyler Durden, onun üzerinde bir yöntem göstermemi istiyordu.

"Kıskanç kız arkadaş açılışını yap," derdi.

"Bana bir IDK göster,"* derdi.

"Style'ın DOÇ'unu yap,"** derdi.

Tyler Durden'ın, yöntemler ve malzemelerle Vision'ın başının etini nasıl devamlı yediğini düşündüm. Şimdi Vision'ın onu evinden neden attığını anlıyordum. İçimizdeki insanlığı görmüyor gibiydi. Ne iş yaptığımızı önemsemiyordu; nereden geldiğimizi; veya kültür, politika ve dünya ile ilgili görüşlerimizin ne olduğunu.

Onun anlamadığı bir ayrım vardı. Biz yalnızca KA değildik. Biz insandık.

---

* İnteraktif değer katmanın kısaltması, sözlüğe bakın

** Değerleri ortaya çıkarmak

8

Yemekten sonra, Tyler Durden ve Papa için özel bir gece planlamıştım. Onun için Andy Dick ve Heidi Fleiss'la çarpıştığım, mavi saçlı striptiz dansçısı Hillary, Hollywood'daki Spider Kulübü'nde gösteri yapacaktı. Ben de bizimle orada buluşmaları için, evrimsel faz değiştirme yöntemimi geliştirmemde bana ilham veren İrlandalı Laurie de dahil olmak üzere birkaç kadını daha aradım. Tyler'ın Grimble ile tanışmak isteyeceğini düşünerek onu da davet ettim.

Vardığımızda, Laurie ve arkadaşları barda oturuyorlardı. Odadaki neredeyse her erkek onlara bakıyor ve yaklaşmak için gerekli cesareti toplamaya çalışıyordu. Onları Tyler'la tanıştırdım. Merhaba dedikten sonra oturdu ve bir daha tek kelime etmedi. On dakika boyunca rahatsız bir sessizlik içinde oturdu. İlk kez tüm bir gece boyunca çenesini kapatmıştı.

Onları Papa'yla tanıştırdığımda o derhal hayata geri döndü. Kafasından gözlüklerini çıkardı ve Laurie'ye taktı – Mystery'nin ona Toronto'da, bir hedefle ilgilenilmediğinde onun başka tarafa nasıl gitmeyeceğini sorduğunda öğrettiği bir hareketti. Sonra da benim C-şeklindeki gülümsemelerle U-şeklindekileri kıyasladığım değer katma yöntemini yaptı.

Papa'yı işbaşında seyretmekten hoşlanıyordum. Havalı olma konusunda karar vermeye yetkili kişiler, bazı insanların *buna* sahip olduğunu, bazılarınınsa olmadığını söylerler. Birisine yalnızca bakarak, buna sahip olup olmadıklarını bir anda söyleyebilirsiniz. Tüm hayatım boyunca bunun doğuştan gelen bir şey olduğunu düşündüm. Ancak topluluk, bunun insanların öğrenebileceği bir şey olduğu üzerine kurulmuştu. Papa'yla ilgili mekanik bir yön olsa da, o da yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. O sanki bir havalı olma robotuydu.

Papa kızları eğlendirirken, Tyler Durden ve ben Hillary'nin dans edişini seyretmek için diğer odaya geçtik. Kuş kafesinin içinde, vücudunun önünde iki devasa tüylü yelpaze sallıyordu. Omzu gözüme ilişti, sonra da bacağı. İnanılmaz bir vücudu vardı. Onunla tekrar yatamayacak olmam çok yazıktı.

"Laurie ve arkadaşlarına neden hiçbir şey söylemedin?" diye Tyler'a sordum.

"Onların üstünde hangi yöntemleri kullandığını bilemedim," diye cevap verdi. "Aynı şeyi tekrar etmek istemedim."

"Adamım, kullanabileceğin kendine ait bir karakterin yok mu senin?"

Hillary'nin üzerinde şu an yalnızca tüylü sutyen ve buna uyan bir don vardı. Ne kadar yumuşak bir teni vardı. Gerçi burnu bir gaga gibi görünüyordu. Onu son gördüğümde, bana uçuk çıkarttığını söylemişti. Onunla bir daha yatamazdım.

Tyler, "Haydi başka bir yere gidelim," diye dürttü beni.

"Neden? Burada bir sürü kız var."

Bana uçuk çıkarttığını söyleyerek doğru olanı yapmıştı. Bunu bir sır olarak saklayıp bana da bulaşmasından daha iyiydi. Onu dürüstlüğünden dolayı cezalandıramazdım. Fakat şimdi de onunla yatmak için fazla paranoyaklaşmıştım.

"Seni, kimseyi tanımadığın bir yerde çalışırken görmek istiyorum," diye zorladı Tyler.

Vücudunu tüyle kapattı, bacaklarının altına uzandı ve donunu seyircilerin arasına fırlattı. Uçan bir uçuk torbası. Küt kesimli favorileri olan bir hippi onu yakaladı. Onu yumruğunda buruşturdu ve heyecanla havaya kaldırdı. Bu onun küçük zührevi hediyesiydi.

Bir el omzuma dokundu. Bu, şanslı tavlama gömleğini giymiş Grimble'dı.

"Eee, n'aber adamım?" diye sordu.

"Şöyle böyle. Tyler Durden'a Saddle Ranch'te eşlik etmeye ne dersin?"

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Tyler Durden. "Gerçekten oyununu görmek istiyordum."

"Yorgunum dostum."

"Gelirsen, sana Mystery-ruh-ikizi-Style'ı-çok-özlüyor taklidini yaparım. Bu herkesi neşelendirecek bir şey."

Teşekkürler ama kalsın.

Hillary'nin karşısında bir yere gidip bir sandalyeye oturdum.

Hillary, "Beraber olduğun o ezikler kim?" diye sordu.

"Onlar kadın avcısı."

"Beni kandırabilirdin."

"Aslında biraz gençler. Hâlâ öğreniyorlar. Onlara zaman tanı."

Sol takma kirpiğini tuttu ve yavaşça çıkardı. "El Carmen'e gitmek ister misin?" diye sordu. Sonra da sağdakini çıkarttı.

Eğer gidersem onunla yatmam gerekirdi. Bu anlaşmanın bir parçasıydı. "Olmaz. Gerçekten eve gitmeliyim."

Tüm testleri yaptırmak istiyordum. Uçkuru o kadar geniş olmayacak kadar sinir hastasıydım.

9

Her şeye rağmen Tyler Durden'dan hoşlanmak istiyordum. Herkes ondan hoşlanıyor gibiydi.

Papa'yla birlikte, Mystery'nin kanadı olarak tüm ülkeyi gezdiklerinde, onun yeteneklerini anlatan raporlar ondan yıldız gibi bahsediyordu. Belki de yalnızca benim yanımda heyecanlıydı. Veya bir sürü öğrencinin önünde çalışmak zorunda kalınca, benim gibi kendini geliştirmişti. Ona bir şans daha vermeye karar verdim.

Toplulukta akımlar vardı. Bir sene önce topluluğa katıldığımda, Ross Jeffries ve Hızlı Baştan Çıkartma, baştan çıkartma ortamında egemendi. Sonra Mystery Yöntemi geldi, ardından da David DeAngelo'nun arsız komiği. Şimdi Tyler Durden ve Papa yükselişteydi.

Komik olan şey, kadınlar değişmese de yöntemlerin sürekli değişiyor olmasıydı. Topluluk hâlâ o kadar gizliydi ki, hiç değilse de çok az sayıda kadın yaptıklarımızdan haberdardı. Bu akımların kadınlarla hiç ilgisi yoktu, tamamen erkek egosu üzerine dönüyordu.

Bu egoların en büyüğüne sahip Ross Jeffries, artık geride kalmaya başlamıştı. Hızlı Baştan Çıkartma'nın hâlâ önereceği çok şey olmasına rağmen, topluluktaki yeni nesle göre bunun, kızlara çiçek almak ya da onlarla bir gazoz paylaşmak kadar modası geçmişti. Ama Ross bu durumdan hoşnut değildi. Hiçbir şeyden hoşnut değildi. Bir gece eve döndüğümde telesekreterimde şu mesajı buldum:

Hey Style, ben Ross. Çok huysuzum. Saat on ikiyi on geçiyor. Normalde huysuz olduğumda, hoşlanmadığım birilerini arar onları paralarım. Fakat bunu yapmayacağım. Sana sadece bunun adaletsiz olduğunu söyleyeceğim. Beni bir partiye daha götürmek seni öldürmez dostum ve bence sen bana bundan çok daha fazlasını borçlusun.

Eğer istemezsen, sana kızmam. Seni yalnızca Hızlı Baştan Çıkartma topluğundan ve diğer her şeyden mahrum ederim. Gerçekten yaparım. Sen de benim yaptıklarımın hayatını nasıl değiştirdiğini düşün ve bana yapmaya söz verdiklerinle gerçekten yaptıklarını bir düşün. Bu adil değil. Senin bundan daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Bu, bir kız için başlatacağım bir mücadele gibi geldiyse, öyle olsun.

Ross'un neden bahsettiğini anlıyordum. Beraberce gittiğimiz son partiden beri onu görmezden geliyordum. Onu bir daha partiye götüreceksem, kafamdaki Carmen Electra'nın kıçını kollarkenki imgesini beni hipnotize ederek silmek zorundaydı.

Ancak, birkaç gece sonra Ross'u arayıp onu eski günlerin hatırına bir akşam yemeğine çağırdım. Olmasını beklediğim gibi kızgın değildi, sebebi de zihninin başka birisi tarafından işgal edilmesindendi: Tyler Durden.

"Bu çocuk tüylerimi ürpertiyor," dedi Ross. "Onun sıradan insani sıcaklığa sahip olmamasının ürkünç bir yanı var. Yakında Mystery'den ayrılıp tek başına ders vermeye başlarsa şaşırmam. Kendinden daha güçlü insanların yanında rahat değil. Ayrıca, Mystery'den daha iyi olduğunu iddia ediyor."

Bu yorumları Ross'un rekabet paranoyasının bir sonucu olarak alsam da, çok geçmeden Tyler Durden onu haklı çıkardı.

Mystery'ye göreyse bu benim hatamdı.

Mystery, "Atölyeler artık eğlenceli değil," diye şikâyet etti. Tyler Durden ve Papa'yla sığındığı, yaşamak için oyuncaklar icat eden New Jerseyli KA Garvelous'un evinden arıyordu. "Artık bunlar yalnızca iş. Bunlar yalnızca sen yanımda olduğunda eğlenceli, çünkü ancak böylece birbirimizin kanadı olabiliyoruz."

Gururum okşanmıştı, yine de atölyelerin eğlenceli olması beklenemezdi; adından da anlaşılacağı gibi, bunlar işti.

"Aynı zamanda hedeflerim de değişiyor," diye devam etti. "İlgi isteyerek başladım. Şimdi sanırım aşk arıyorum. Karnımda kelebekler hissedeceğim bir ilişki istiyorum. Sanatına saygı duyabileceğim, bir şarkıcı ya da süper ateşli bir striptizci gibi bir kadın arıyorum."

Önlenemez ayrılık hemen ardından geldi.

Mystery, Tyler Durden ve Papa'yla, bir seri atölye daha yapmak için İngiltere ve Amsterdam'a uçmuştu. Işıldayan yorumlar ve tekrar sahneye çağrıldığı bir performansla ayrıldığında, Tyler Durden ve Papa talebi karşılayacak birkaç atölye daha yapmak için kalmışlardı. Üniversite tatil olmuştu ve erkeklere kadın tavlamayı öğretmek, dondurma kaşıklamaktan ya da yerel Gap'ın bebek mağazasında çalışmaktan çok daha cazip bir iş olarak görünmüştü.

Mystery Toronto'ya döner dönmez aradı. "Babam akciğer kanseri, yakında öbür dünyayı boylayacak," dedi. "Garip ama aramak istediğim ilk kişi sendin."

"Peki bununla ilgili nasıl hissediyorsun?"

"Üzgün değilim, ama annem ağlıyordu ve ben onu hayatımda ilk kez ağlarken görüyorum. Babam her zaman mezarına viski dökülmesini isterdi, kardeşim de bunun üzerine, 'Umarım babam onu ilk önce mesanemde filtre etmeme bir şey demez,' derdi."

Mystery güldü. Kendimi onun hatırı için bir kahkaha atmaya zorladım. Fakat olmadı. Adamdan nefret etmeyen hiç kimse için bu sahne komik değildi.

Bu sırada, Papa ve Tyler Durden Avrupa'yı kasıp kavuruyorlardı. İlk başta, çoğunlukla Mystery'nin malzemesini öğrettiler. Fakat Londra'da, gezginlerin, turistlerin, kulüplerin müdavimlerinin, oyuncuların ve sarhoşların merkezi olan Leicester Meydanı'nda geldiklerinde, bu bir gecede tamamıyla değişti. Burası GAER'liğin doğduğu yerdi.

GAER, şarj edenlerin yolunda daimi bir engel olan, grubun alfa erkeği anlamına gelir. Oyununuzu kurmaya çalıştığınız kızların önünde, sizi arkadan yakalayıp tavuskuşu malzemelerinizle dalga geçen, alkole batmış lise öğrencisi bir oyun kurucusu kadar aşağılayıcı bir şey yoktur. Bu sizin popüler çocuklardan olmadığınızı, yalnızca sahte görünüşlü bir ezik olduğunuzun yüzünüze vurulmasıdır.

Tyler Durden aramızdaki en büyük ezik olabilirdi. Ancak hava ve güzellikteki eksiklerini analiz yeteneğiyle kapatıyordu. Sosyal bir yıkıcı ve davranış yöneticisiydi. Bir insan ilişkisini izleyip onu oluşturan fiziksel, sözel, sosyal ve psikolojik öğelerini ayrıştırabilirdi. Ve GAER'lemek – yani rekabet oluşturan bir erkeği kümeden atmak– onun bozguncu yönüne hitap ediyordu; lise zamanında onun elinden kızları alan piçlerden kadınları çalmak, bir kafede yalnız başına oturan bir kadını baştan çıkartmaktan çok daha büyük bir zevk veriyordu.

Böylece onu kümelerde küçük düşüren GAER'lerin vücut dilini gözlemledi; kızlara onun bir ucube olduğunu anlatmada kullandıkları göz temasını inceledi; onun sırtına dengesini kaybettirecek kadar hızlı vuruş biçimlerini analiz etti. Kısa zamanda, sahada kadınları şarj etmekten daha çok GAER'leri çalışmak için zaman harcamaya başladı, ta ki yavaşça ve özenle yeni bir düzen ortaya atana dek – burada, müzisyen Boyd Rice'dan bir alıntı yaparsak, güçlüler zayıfları alt eder, akıllılarsa güçlüleri.

Artık hiçbir şey KA'ları durduramazdı. Buzdolabı iriliğindeki erkek arkadaşlarının kuşkulu bakışları arasında, onlardan kızlarını çalabiliyorlardı. Tehlikeli bir bölgeye adım atıyorlardı.

10

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: GAER Taktikleri
YAZAN: Tyler Durden

Aşağıda son zamanlarda karşılaştığım bir konuyla ilgili oldukça komik şeyler göreceksiniz.

Bunların çoğunu Avrupalı doğallardan kümeleri çalmaya veya onların benim kümelerimi çalmalarını önlemeye çalışırken öğrendim. Bu çocuklar Kuzey Amerika'dakiler gibi kolay defedilemiyor. Çoğunun oyunları var. Ben de onları nasıl oyun dışı bırakacağımı bulmaya çalışım.

Bunların hepsi belki yüzlerce kez sahada denendiler:

GAER: Hey kızlar, n'aber?

KA: Hey adamım (ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırarak), sana bu kızları başımdan alman için şu an yüz dolar verebilirim.

(Kızlar, "Hayır, hayır. Seni seviyoruz KA," diyecekler. Sonra da kıkırdayarak sana yaklaşacaklar, ki bu da çocuğu hemen söndürecektir.)

GAER: (Kavga etmek istediğini belirten işaretler veriyor.)

KA: Ha, ha, adamım. Benimle kavga mı etmek istiyorsun? Ha ha. Tamam, tamam. Dur, dur. Bekle bir saniye. Daha iyisini yapacağız. İlk önce bilek güreşi yapalım. Sonra, tek kolla birbirimizi devirmeye çalışırız. Son olarak da poz vereceğiz.

(Sonra esneme hareketlerine başlayın ve "Bayanlar?" deyin. Sizin ne kadar güçlü olduğunuzu söyleyeceklerdir. GAER kadınları fiziksel gücüyle etkilemeye kalkıştığı için aptal durumuna düşecektir.)

GAER: Hey adamım, konuşmaya devam et. Numaranı görelim. Bu kızları tavla, adamım. Harika gidiyorsun.

KA: Hey, biliyorsun sizin gibi havalı Londra çocuklarını etkilemem gerekiyor (veya rugby-tişörtü giyen çocuklar ya da patlak ayakkabı giyen çocuklar veya her neyse). Siz gerçekten yıkılıyorsunuz.

(Burada amaç, konuyla ilgisi olmasa bile, onu elinizdeki sınırlı bilgi ile durdurmaya çalışmaktır. Rahatsız hissedecek ve vücut dili bunu belli edecektir.)

GAER: Gömleğinin üzerindeki desen bir büzücü kas* mı? Adamım, seni koruması için gerçekten birine ihtiyacın olacak. Tüm çocuklar üzerine atlayacak.

KA: Aslanım, işte bu yüzden sana takıldım. Sana ihtiyacım var adamım. Lütfen bana yardım et. Sana bakıyorum ve benim büzücü kasımı korumak için doğduğunu görebiliyorum.

(Bunu birisi gerçekten bana söyledi. Dürüst olmak gerekirse, iyi bir hareketti. Yani karşınızda oyunu bilen bir GAER varsa, siz daha ileri gitmelisiniz. Onu sizin arkadaşınız olmak için çok çabalar bir pozisyona sokun veya sizin için önemsiz olacak işlerden birine almak için şaka yapın. "Sen bir komedyensin, ama benim senden hoşlanmam için komik olmana gerek yok," deyin. Veya, "Adamım, bu harika. Benim İnternet sitemi falan tasarlamalısın."

GAER: (Üstünlüğü göstermek için size dokunuyor.)

KA: Ha, ha, aslanım. Ben erkeklerden hoşlanmam. Adamım, eşcinsel kulübü yolun aşağısında. Şimdi ellerini üstümden çek dostum.

(Kızlar ona gülecekler, o da size eşcinsel olmadığını kanıtlamaya çalışacaktır.)

GAER: (Size dayılık taslar.)

KA: (Sessizlik)

(Cevap vermeyin. Sadece orada sessizce durun. Sizi alfalıktan çıkarmak istiyor ve siz de cevap vermiyorsanız, en sonunda, sizin dikkatinizi çekmeye o kadar çok çalıştığı için, o beta görünecektir. Bir başka numara da kızlara gözlerinizle hadi-buradan-gidelim bakışı atmaktır –kötü bir küme yaparken onların birbirlerine yaptıklarını taklit edin– ve oradan sizle ayrılacaklardır.)

İşte size başka noktalar.

Eğer GAER şarj ettiğim kızlarla birlikteyse, onu etkisizleştirmeye çalışırım. Eğer kızlarla yeni tanıştıysa, amaç ondan kurtulmaktır.

GAER'lik en iyi, doğru vücut diliyle çalışır. Bu sözleri söylerken yüzünüzde kocaman bir gülümseme olmalıdır. Eğer yapabilirseniz, onun göğsüne, içkisini tükürecek kadar sert biçimde dirsek atın ya da sırtına vurun. Bunların hepsinin arkadaşça yapılıyor görünmesi lazım. Sonra

* Anüs veya idrar yolunun açılıp kapanmasını sağlayan kas grubu

(ve bu benim başıma geldi), "Adil oynayalım, adamım," deyip elinizi uzatın. Elinize sıkmak için uzandığında, son anda çekin. Onu ârında küçük düşürün.

Ayrıca, GAER'leri kendiniz için de kullanabilirsiniz. O dizer, siz devirirsiniz. Bu benim sıklıkla yaptığım bir şey. Bir çocuğun kızı tavlamasına ve satın alma ısısını artırmasına izin veririm, sonra da oyuna girip onu alfalıktan atarım. Kızlara onun ucube olduğunu söyler, onu gruptan ayırırım. Kızlar, GAER'in yaptıkları sayesinde hâlâ azgınlardır. Bunu, doğal bir GAER'in bir kızla konuştuğu setlerin yüzde doksanında yapabilirim.

Eğlenmeye bakın.

–TD

11

Papa ve Tyler Durden'ın Londra atölyelerinin yorumları Cliff'in Listesi'nde yayınlanınca, Mystery çılgına döndü. GAER'likle ilgili kızgın değildi. Ona hakkını vermek gerekirdi. Üzgün olmasının sebebi, Papa ve Tyler Durden'ın kendi İnternet sitelerini açıp rakip bir iş kurmalarıydı. Mystery sınıf seminerlerine Sosyal Dinamikler adını vermişti. Onların sahadaki atölyelerinin adıysa Gerçek Sosyal Dinamikler'di.

Papa şarj etmede olduğu kadar kendi baştan çıkartma işini kurmada da robot gibiydi. Mystery'nin modelini harfiyen kopyaladı. Mystery altı yüz dolar alıyordu. Papa ve Tyler Durden da. Mystery atölyelerini üç gece için programlıyordu. Papa ve Tyler Durden da. Mystery derslere sabah 8:30'da başlayıp gece 2:30'da bitiriyordu. Papa ve Tyler Durden da.

Papa ve Tyler Durden, Mystery'nin onlara kendi atölyelerini yapma iznini verdiğini söyleseler de, Mystery onun müşteri listesini kullandıklarını ve ona hiç sormadıklarını iddia ediyordu. Bunu tükettiklerinde, Hızlı Baştan Çıkartma inindekilerle konuşmaya başlayıp Ross Jeffries'in müritlerinden iş almaya başladılar. Ross'un burnuna kötü kokular gelmeye başladığında, her bölgede kendi inlerini kurdular, ilk olarak da Güney California'daki L-A-Y-G-O ile (Los Angeles Yahoo Grubu Oyuncuları) başladılar.

Mystery'nin atölyelerini altı kişiyle sınırladığı zamanlarda, Papa ve Tyler Durden onlarcasını alıyorlardı. Bu şarj etme anarşisiydi, ama para içinde yüzüyorlardı. Neredeyse her atölyede, Papa bir öğrenciyi eliyle seçer –bu bakir olsa dahi– ve onu bir sonraki atölyesinde konuk öğretmen yapardı. Kısa zamanda, Papa kendi kanat çetesini oluşturmuştu – Jlaix, San Francisco'dan bir karaoke şampiyonu; Sickboy, moda endüstrisinde çalışan köşeli çeneli bir New Yorklu; Dreamweaver, California Üniversitesi son sınıfta okuyan eski bir Mystery öğrencisi; ve hatta Extramask – o da bir atölyeden diğerine koşuyordu.

Tüm bunlara rağmen Mystery, Papa ve Tyler'ın evinde kalmalarına ve o Toronto'da bulunduğunda aklındakileri emmelerine izin veriyordu. Ona sebebini sorduğumda "Dostlarını yakın, düşmanlarını daha da ya-

kın tut," diye cevap vermişti. Bu kadar muhteşem bir klişe ile, onun ne yaptığını bildiğini düşünmüştüm.

Bu esnada, Papa ve Tyler'ın başarısını gördükten sonra, topluluk iki şeyin farkına vardı. Birincisi herkesin bir atölye yapabileceğiydi. İki kızı işaret edip bir çocuğa "Git onlara yaklaş," demek özel bir yetenek gerektirmiyordu. İkincisi de baştan çıkartma eğitimine olan talep elastikti. Çocuklar sorunu çözmek için ne kadar para gerekiyorsa harcayabiliyorlardı.

Mystery çok önemli bir hata yapmıştı: Öğrencilerine sadakat anlaşması imzalatmamıştı. Artık cin lambadan çıkmıştı. Birer birer herkes, baştan çıkartma egzersizlerine ve çalışmaya harcadıkları zamanın –ailelerine, okullarına, işlerini ve gerçek hayattaki arkadaşlarına harcadıklarından daha fazlasının– endüstriyi sağlıklı tutmaktan çok daha fazla şeye sebep olduğunu fark etti: Çiftleşme dünyasının geri kalanından ışık yılları uzakta bir beden dilinin yaratıcısı ve kullanıcılarıydık. Cinsel ilişkilerde çığır açan, bir erkeğe iyi bir el veren, ya da en azından iyi bir eli olduğu yanılsamasını veren yeni bir anlayış geliştirmiştik. Bunun için bir pazar vardı.

Sihirli Bağlantılar videosunun yapımcısı hokkabaz Orion, alışveriş merkezlerinde ve kampuslarda gündüz atölyeleri düzenlemeye başladı.

Sonra, Harmless ve Schematic adlı iki KA kendi atölyelerinin reklamını yapmaya başladılar. Schematic'in bekâretini bundan bir ay önce kaybettiği düşünülürse bu herkese sürpriz geliyordu.

Tanıştığım Hırvatlardan, savaşta bir keskin nişancı tarafından vurularak sol kolunu sadece kısmen kullanabilen topal ama karizmatik KA Badboy, Playboy Hayat Tarzı adında bir şirket kurdu. Öğrenciler, ondan nasıl alfa erkeği olabileceklerini öğrenmek için Zagreb'e uçuyorlardı. Egzersizler arasında Badboy'un karnına yumruk atmak ve "Siktir, Playboy!" diye avazları çıktığı kadar bağırmak da vardı. Hırvatistan'daki ortalama aylık gelir 400 dolardı; onun atölyeleri öğrenci başına 850 dolardı.

İkisi de Mystery mezunu olan Wilder ve Sensei, San Francisco'nun dışında faaliyet gösteren Tavlama 101'i yönetiyorlardı. *Neg Vuruşlarının Açıklamaları* adlı bir kitap satan esrarengiz bir İnternet sitesi ortaya çıktı. Vision bire bir atölyeler yapmak için işinden ayrıldı. Sweater'ın öğrencilerinden biri bir baştan çıkartma sitesi yarattı ve çeşitli ürünler geliştirdi. Londra'da üç üniversite öğrencisi –Angel, Ryobi ve Lockstock– Etki İletişim adıyla bir atölye kurdular. Hatta - sınır geçer fahişe siker Prizer

bile *Baştan çıkartmanın Kolay Yolları* adında, istemeden komedi haline gelen, daldan dala atlayan bir DVD kursu çıkardı.

Son olarak Grimble ve Twotimer da rüzgâra kapıldılar ve her biri kendi baştan çıkartma yöntemini geliştirip bunun üzerine birer e-kitap yazdılar. Grimble kitabın yayınlandığı hafta 1500 dolar kazandı; Twotimer ise altı bin.

Toplulukta şirketler açılıyordu.

Harekete geçme zamanımın geldiğini hissettim. Bu iş çok büyüyordu. Kapak patlayacaktı.

Mystery'nin ilk atölyesine gittiğimden bu yana bir buçuk sene geçmişti. Başka bir yazar beni buna zorlamadan baştan çıkartma alt kültürüne imzamı atmam gerekiyordu. Kendimi açığa vurma zamanı gelmişti. Sadece bir KA olmadığımı; bir yazar olduğumu hatırlama zamanım gelmişti. Bir kariyerim vardı. Ben de *New York Times* gazetesinin *Style* bölümünde tanıdığım bir editörü aradım. Yazmak için uygun adlandırılmış bir bölüm gibi geldi.

Hiç kimse gerçek isimleriyle yazı yollamazdı; birbirimize takma adlarımızla hitap ederdik. Ross Jeffries ve David DeAngelo bile sahte isimlerdi. Gerçek hayattaki işimiz ve kimliğimiz önemsizdi. Bu nedenle, topluluktaki herkes beni Style olarak tanıyordu. Hiç değilse de çok az bir kesim gerçek adımı ve *Times* için yazdığımı biliyordu.

Bu hikâyeyi gazetede yayınlatmak kolay olmayacaktı. İki ay boyunca eskiz üstüne eskiz editörlere gidip geldi. Daha çok şüphecilik istiyorlardı. Çeşitli ustaların güçleriyle ilgili kanıt istiyorlardı. Tekniklerin garipliklerinin idrak edilebilir olmasını istiyorlardı. Bu insanların –ve bu dünyanın– gerçekten var olduğuna inanmakta güçlük çekiyorlardı.

12

Bir kadın avcısı olarak hayatımın ikiyüzlü hikâyesinin basılmasından bir önceki gece, düzensiz bir uyku uyudum. Style denen karakteri yaratmıştım ve şimdi iki bin kelimelik bir gazete kupüründe onu öldürecektim. Topluluktaki herkesin aralarında bir hain olduğuna çok kızacağından emindim. Kapımda, ellerinde meşalelerle beni canlı canlı yakmayı bekleyen şarjörlerle ilgi kâbuslar gördüm.

Fakat hiçbir endişe ve sıkıntı miktarı beni verilen tepkiye hazırlayabilirdi: Hiç tepki yoktu.

Elbette ki topluluğun açığa çıktığını ve muhtemelen mahvolduğunu düşünerek az bitaz söylenenler oldu. Bir kısım insan anlatım üslubumu beğenmemişti ve Mystery de ona neden yeni deyimiyle "Venüslü Avcısı" değil de kadın avcısı dediğim için kırgındı. Fakat Style'ın itibarı sağlamdı: O topluluğa öylesine sıkı yerleşmişti ki, dünyadaki şarjörler için o öncelikle bir kadın avcısı, sonra bir yazardı. Neil Strauss'a topluluklarını dünyaya sızdırdığı için kızgın değil, Style'ın *New York Times*'ta bir makale yayınlamasından ötürü gururluydular.

Hayretler içinde kalmıştım. Style'ı kesinlikle öldürmemiştim. Aksine onu daha kuvvetli yapmıştım. Şarjörler ismimi Google'dan arayarak Amazon'dan kitaplarımı sipariş ediyor, kariyerimi anlatan yazılar yolluyorlardı. Onlara gerçek hayatımı ve İnternet kişiliğimi ayrı tutmak istediğimi söylediğimde –özellikle tanıştığım kadınların onlar hakkında yazdığım saha raporlarını aramamaları için– bana hak verdiler. Hâlâ görevimin başındaydım.

Daha da şaşırtıcı olanı, bu alt kültürden ayrılmak istemiyordum. Bu çocuklara artık bir akıl hocası olmuştum ve yerine getirmem gereken bir görevim vardı. Korumam gereken arkadaşlıklarım vardı. Bir kadın avcısı olarak hedeflerimden daha fazlasını elde etmiş olsam bile, bu süreçte tüm hayatım boyunca aradığım dostlar arası güven ve aidiyet hissini yakalamıştım. Hoşuma gitsin gitmesin, artık ben bu topluluğun ayrılmaz bir parçasıydım. Çocukların ihanete uğramış veya çok şaşırmamış olmaları normaldi. Ben onlardan biriydim.

Hayatımdaki kadınlara gelince, makalemin pek fazla etkisi olmadı. Onlara topluluktan ve durumumdan zaten bahsetmiştim. Böyle yaparak, çok ilginç bir durum fark ettim: Bir kadına onunla yatmadan önce kadın avcısı olduğumu söylersem, benimle yine seks yapıyordu ama diğer kızlardan farklı olduğunu kanıtlamak istercesine beni bir veya iki hafta fazladan bekletiyordu. Bir kıza onunla yattıktan sonra kadın avcısı olduğumu söylediğimde, buna gülüyor ve merak içerisinde kalıyor ve onun üzerinde oyun oynamadığıma kendini inandırıyordu. Ancak, topluluğa olan hoşgörüsü yalnızca benden ayrılana ya da birbirimizi görmeyi bırakana kadar sürerdi, o noktadan sonra da bana karşı dönerdi. Kadın avcısı olmanın zor yanı, kadınlar için önemli olan samimiyet, teklik, güven ve bağ kurma gibi kavramların varlığından kaynaklanıyordu. Bir ilişkiyi başlatmaya yarayacak her teknik, onu sürdürmek için gerekli olan her prensibe tersti.

Makale yayınlandıktan kısa zaman sonra, *Rolling Stone*'un konuklar kısmının editörü Will Dana'dan bir telefon aldım.

Bana, "Tom Cruise hakkında bir hikâye hazırlıyoruz," dedi.

"Ne kadar güzel," dedim.

"Evet. O senin yapmanı istiyor."

"Zamiri biraz daha açıklar mısın? *O*'nla kimi kastediyorsun?"

"Tom Cruise seni özellikle istedi."

"Neden? Daha önce hiçbir aktörle röportaj yapmadım."

"*Times*'ta tavlayıcı çocuklarla ilgili makaleni okumuş. Onu gördüğünde sebebini ona sorarsın. Şu anda, bir sonraki *Mission: Impossible*'ın çekileceği yerleri araştırmak üzere Avrupa'da. Fakat geldiği zaman seninle teker okuluna gitmek istiyor."

"Teker okulu nedir?"

"Motosiklet tekerlekleri yapmayı öğrendiğin okul."

"Kulağa güzel geliyor. Yarım."

Will'e hayatımda daha önce motosiklet kullanmadığımı söyleyemedim. Ancak, baştan çıkartmayla ilgili öğrenilmesi gerekenler listemde yukarı sıralardaydı – kendini savunmanın altında ve doğaçlama derslerinin hemen üstünde bir yerde.

7. ADIM

BAŞTAN ÇIKARTACAĞINIZ BİR YERE GÖTÜRÜN

Yapısal olarak çok benzediğimiz türde
–maymunlar– erkek dişiyi beslemez.
Dişi kendi işini kendisi görerek
zorluklarla da olsa kendi kendini korur.
Erkek onu korumak veya sahip olmak için dövüşebilir
ancak dişiyi beslemez.

-Margaret Mead,
Eril ve Dişi

1

Baştan çıkartma topluluğuna girdiğimden beri tanıştığım, beni hayal kırıklığına uğratmayan tek insandı.

Adı Tom Cruise'du.

Onunla teker okulunda buluştuğumda, beni, "Bu harika olacak adamım," diye karşıladı. Gülümsedi, maceraperestliğimi övdü ve göğsüme dostça bir dirsek indirdi. Bu Tyler Durden'ın Londra'da bahsettiği GAER'liğin tamamen aynısıydı.

Siyah, deri motosiklet pantolonu giymiş, buna uygun bir kaskı kolunun altına sıkıştırmıştı ve de çenesinde iki günlük bir sakal vardı. "Bir karavanın üstünden atlamaya çalışıyorum," dedi. Pistin dışındaki hareket edebilen evi işaret etti. "Bundan daha büyük olacak. Ama bu o kadar da zor değil."

Olayı gözünde canlandırıp araca bir dakikalığına baktı. "Aslında atlamak o kadar zor değil. Zor olan inmesi."

Sağ elini kaldırdı ve beni omzumdan kavradı.

Tom Cruise mükemmel bir örnekti. O, Tyler Durden ve Papa ve Mystery ve topluluktaki diğer herkesin rekabet etmeye çalıştığı GAER'di. Her durumda, hiçbir çaba sarf etmeden, fiziksel ve zihinsel olarak baskın kalmaya doğal bir yeteneği vardı. Ve Mystery'nin alfa erkeğinin beş özelliğinin altısının da bulunduğu yaşayan, somut bir örnekti. Topluluktaki neredeyse herkes onun vücut dilini öğrenmek için filmlerini seyretmiş ve *Top Gun* filmindeki kelime haznesini sahada sıklıkla kullanmıştı. Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Fakat ilk önce bir şeyden emin olmalıydım.

"Peki beni bu makale için seçmenin nedeni nedir?"

Kasklarımızı kolumuzun altına sıkıştırırken sahadaki tozlar kalktı ve etrafımızı sardı.

"*New York Times*'taki yazını gördüm," diye cevap verdi. "Flört eden erkeklerle ilgili yazmıştın."

Yani doğruydu.

Duraksadı ve ciddi bir konu hakkında konuştuğunu işaret edercesine gözleri kısıldı. Ciddiyet hissini verir misali, sol gözü sağdakinden biraz

daha fazla kapandı. "Şimdi o makalede bahsettiğin adam, *Manolya*'daki karakterin gerçekten ondan esinlenilerek yaratıldığını mı söylüyor? Bunu mu söylüyor?"

Ross Jeffries'den bahsediyordu. Ross'un övündüğü konulardan biri de, Paul Thomas Anderson'ın filmi *Manolya*'daki Frank T.J. Mackey karakterinin esin kaynağının kendisi olmasıydı. Mackey Cruise'un oynadığı karakterdi: Kulaklık takarak verdiği seminerlerinde öğrencilerine "Alete saygı duyun," diye emreden, babasıyla çözülmemiş sorunları olan, kendini beğenmiş bir baştan çıkartma hocası.

"Bunu yapmamalı," diye devam etti Cruise. Bir tuz hapı yuttu ve bunu bir bardak suyla midesine indirdi. "Bu uygun değil. Bu doğru değil. Gerçekten. Bu PTA'nın bir keşfi." PTA, Paul Thomas Anderson'ın kısaltması. "O adam Mackey'ye benzemiyor bile. O Mackey değil." Bunun anlaşılması Cruise için önemliydi sanırım. "Paul Thomas Anderson'la o karakteri yaratmak için dört ay çalıştık. O adamı kullanmadım bile."*

Cruise beni 1000 cc'lik Triumph motoruna oturttu ve motoru nasıl çalıştıracağımı ve nasıl vites değiştireceğimi öğretti. Sonra, ben onun son model motorunun üstünde saatte 10 kilometre hızla gidip gözlerim yaşarırken, o tekerlerin üstünden atlayarak pist etrafında hızlı bir tur attı. Sonrasında beni karavanına götürdü. Duvarlar, eski karısı Nicole Kidman ile evlat edindikleri çocuklarının resimleriyle doluydu.

"Şu Jeffries, filmden sonra karakterini Mackey'ye daha da benzetti mi?" diye sordu Cruise.

"Mackey gibi o da megaloman ve kendini beğenmiş. Fakat Mackey kadar alfa değil."

Cruise parmak sandviçler ve soğuk etlerle dolu bir masaya oturup, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi. "Mackey olarak o monoloğu yaptığımda, seyircilere ne yaptığımızı söylemedik. Ben konuşurken adamlar gaza gelmeye başlamışlardı. Böylece sonunda, PTA ve ben sahneye çıktık ve 'Bak adamım. Size sadece bu karakterin nereye gittiğini ve söylediklerinin iyi olmadığını anlatmak istiyoruz. Bu doğru değil,' dedik."

İlk ders: Önce Dustin, şimdi Tom Cruise. Bunu anlayamıyordum. Kadınlarla tanışmayı öğrenmenin nesi yanlış? Bu yüzden buradayız. Bu, türlerin hayatta kalmasının sebebi. Tek istediğim evrimsel bir artıydı.

---

* 2000 yılında, *Creative Screenwriting* dergisinde yayınlanan röportajında, T.J.Mackey karakterini nasıl ürettiği sorulduğunda, Paul Thomas Anderson, Ross Jeffries ile ilgili araştırma yaptığından bahsetmişti.

Peki hayatımdaki diğer her şeyde olduğu gibi neden bunun üstünde çalışmayıp bunu iyi yapmayı öğrenmeyeyim? Kim motosiklet kullanma dersi almanıza evet diyor ama kadınlarla iletişim dersi almanıza izin vermiyor? Ben, yalnızca bana motoru çalıştırmayı ve vites yükseltmeyi gösterecek birine ihtiyaç duyuyordum. Hiç kimseyi incitmiyordum. Kimse onlarla yatılmasından şikâyet etmiyor, kimseye yalan söylenmiyor, kimsenin canı yanmıyordu. Onlar baştan çıkartılmak istiyorlardı. Herkes baştan çıkartılmak ister. Bu bizi isteniyor hissettirir.

"Bu konuşmayı yapmamızın sebebi, tüm çocukların bizim dediklerimizi sindirmeleri ve buna göre hareket etmeleriydi. Böylece PTA ve ben de, 'Hey adamım, aman Tanrım, sakin olun,' dedik."

Görüyorsunuz ya, ona söylemek istiyordum. Baştan çıkartmanın kendisi baştan çıkarıcıdır. Söyleyemedim çünkü Cruise o anı hatırladığında bir kahkaha patlattı. Cruise sıradan insanların güldüğü gibi gülmüyor. Onun gülüşü odayı kaplıyor. Tüm standartlara göre sıradan bir gülüş; insana normal geliyor. Siz de ardından gülüyorsunuz. Fakat, şaka geçtiğinde, siz gülmeyi kesiyorsunuz. Ama bu noktada, Cruise'un gülüşü artarak sürüyor. Sizle göz temasına giriyor. Ha ha HA HA heh heh. Ona katılmak için siz yine gülmeye çalışıyorsunuz, çünkü katılmanız gerektiğini düşünüyorsunuz. Fakat bu doğal olmadığından, iyi olmuyor. Kıkırdamaları arasına bazen birkaç kelime sıkıştırıyor – bu defasında "Bu gerçek değil." Sonra da başladığı kadar ani bir şekilde gülmeyi kesiyor, siz de rahatlıyorsunuz.

Beceriksizce gülmeye çalışırken, "Şey, sizin için bunu söylemek kolay," diyebildim.

Bir sonraki haftayı Scientology binalarını gezerek geçirdik. Tom Cruise'un Scientology Kilisesi'nin –bilim-kurgu yazarı L. Ron Hubbard'ın 1950 yılında kurduğu bir felsefe, din, tarikat, kendine yardım grubunun– üyesi olduğu bir sır değildi. Fakat Cruise oraya daha önce hiçbir gazeteciyi götürmemişti.

L. Ron Hubbard hakkında öğrendiğim şeyler arttıkça, onun Mystery ve Ross Jeffries ve Tyler Durden'la aynı karaktere sahip olduğunu anladım. Onlar, hayattan istediklerini alamadıklarını düşünen insanlara, sentezledikleri büyük bilgi demetlerini ve deneyimlerini kişilikleriyle yönlendirdikleri markalar haline getirip satan, muzipçe akıllı megalomanlardı. Onlar insan davranışlarını yönlendiren prensiplerin saplantılı öğrencileriydi. Fakat bu prensipleri kullanmalarındaki etik anlayış ve motivasyon, onların tartışılan figürler haline gelmesine neden olmuştu.

Son günümüzde Cruise beni Hollywood'daki, bir sınıf dolusu öğrencinin e-metreler ve deri geçirgenliği ölçen aletler kullandığını gördüğüm Scientology Celebrity Center'a götürdü. Meraklı siviller kiliseye geldiğinde, e-metrelere bağlanıyorlar ve onlara çeşitli sorular soruluyordu. Sonrasında mülakatı yapan, sonuçların üzerinden giderek o kişilerin sorunlarını halletmeleri için neden Scientology Kilisesi'ne katılmaları gerektiğini anlatıyordu.

Sınıfta eşleştirilen öğrenciler, bir mülakatta meydana gelebilecek çeşitli senaryolar için roller alıyorlardı. Önlerinde büyük kitaplar açık duruyordu. Mülakatı yapanın (veya Scientology tabirinde denetçinin) telaffuz ettiği her şey –her duruma karşı her cevap– o kitaplarda mevcuttu. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. Onlara katılmayı düşünebilecek hiç kimse ellerinden kaçamayacaktı.

Tekrar ettikleri şeyin, tavlamanın bir türü olduğunu fark ettim. Sağlam bir yapıları, tekrarlanan yöntemleri ve sorun giderme taktikleri olmasa kimseyi aralarına katamazlardı.

Şarj etme ile ilgili yaşadığım en büyük sorunlardan biri de aynı cümleleri devamlı olarak tekrar etmekti. Kızlara, sihrin işe yaradığını düşünüyor musunuz ya da en iyi arkadaşlar testini yapmamı ister misiniz ya da güldüğünde burnunun oynadığını biliyor musun demekten sıkılmıştım. Sadece, bir kümeye gidip, "Beni sevin. Ben Style'ım," demek istiyordum.

Fakat denetçileri seyrettikten sonra, belki de yöntemlerin alıştırma tekerlekleri değil de bisikletin kendisi olduğunu düşünmeye başladım. Her türlü duygusal hitabet onlara bağlıydı. Din tavlamaktı. Politika tavlamaktı. Hayat tavlamaktı.

Her gün kullandığımız, insanların bizden hoşlanmalarını sağlayacak, veya istediğimizi elde etmemizi, birini güldürmeye ya da birileri hakkındaki kötü düşüncelerimizi onlardan saklamaya yarayacak yöntemlerimiz var.

Turdan sonra Cruise'la Ünlüler Merkezi'nin restoranında öğle yemeği yedik. Tıraş olmuştu, yanakları parlıyordu ve üzerine eldiven gibi oturmuş koyu yeşil sıfır yaka bir tişört giymişti. Sağlıklı bir et yemeğinin ardından değerlerinden bahsetmeye başladı. Yeni şeyler öğrenmeye, ondan beklenen yerine getirmeye ve yalnızca kendisiyle rekabet etmeye inanıyordu. İradeli, kendine güvenli ve azimliydi. Yapılması gereken bir şey, çözülmesi gereken bir karışıklık, veya halledilmesi gereken bir so-

run, ilk ve son olarak Tom Cruise ile kendisi arasındaki bir diyalogla çözülüyordu.

"Başkalarına bir şeyler danışan türde bir insan değilim," dedi. "Bir şey hakkında düşünürüm ve bunun doğru olduğuna inanırsam kimseye danışmam. Kimseye gidip, 'Aslanım, bunun hakkında ne düşünüyorsun?' demem. Hayatımdaki, kariyerimdeki her kararı kendim verdim."

Dirseklerini kucağına yerleştirerek, oturduğu sandalyede öne eğildi. Sandalyesinde alçakta oturuyordu ve kafası masa yüzeyiyle paraleldi. Konuştuğunda kendini gözlerinin açıklığının değiştiği kadar güç fark edilir jestlerle ifade ediyordu. Bu adam bir şeyler satmak için doğmuştu: filmlerini, kendini, Scientology'yi, sizi. Kendimi her eleştirdiğimde ya da bir şey için özür dilediğimde, boğazıma sarıldı.

Yazdığım bir makaleyi tartışırken, bir noktada, "Özür dilerim," dedim. "O yazar takımı gibi konuşmak istemedim."

"Neden özür diliyorsun? Neden yazar takımından olmayasın? O takım kim? İnsanların ilgisini çeken konular hakkında bir şeyler yazan yetenekli insanlar." Sonra da, alaylı bir biçimde, "Hayır, o kendini yansıtabilen yaratıcı insanlardan biri olmak istemezsin," diye devam etti.

Haklıydı. Ustalarla olan işimin bittiğini düşünüyordum ama bir tanesine daha ihtiyacım varmış. Tom Cruise bana Mystery'nin, Ross Jeffries'in, Steve P.'nin ve hatta babamın öğrettiğinden daha çok içsel oyun öğretiyordu.

Ayağa kalktı ve yumruğunu masaya vurdu, sertçe – bir GAER gibi. "Neden o takımdan biri olmak istemeyesin? O ekipten biri ol, adamım. Ciddi söylüyorum. Bu çok havalı."

Tamam. Cruise havalı olduğunu söylüyor. Dava kapandı.

Konuştukça, hayatımda tanıştığım hiç kimsenin Tom Cruise kadar tutarlı olmadığını fark ettim. Bu rahatsız edici bir düşünceydi çünkü Tom Cruise'un bahsettiği her fikir L.Ron Hubbard'ın etkileyici yazıtlarında bir yerlerde mevcuttu.

Bunu, Cruise Scientology temsilcisine masaya ağır kırmızı bir kitap getirttiğinde anladım. Scientology'nin onur kurallarını açtı ve tüm noktaları bir bir tartışmaya başladık – iyi bir örnek vermek gerekirse, yükümlülüklerinizi yerine getirin, hiçbir zaman övgüye, onaya veya sempatiye ihtiyaç duymayın, kendi gerçekliğinizden ödün vermeyin.

Cruise, bana merkezin yıllık Scientology galası için davetiye yollayacağına söz verdiğinde, bunun yalnızca Rolling Stone'a yazılacak bir makale için olmadığından endişe etmeye başladım. Bu Scientology'ye birini

daha katmak içindi. Eğer gerçekten böyleyse, yanlış kişiyi seçmişlerdi. Beni, olsa olsa Jay-Z'nin şarkı sözleri, Buda'nın öğretileri ya da Joseph Campbell'ın yazıları kadar hoşnut olacağım bir bilgi kütlesiyle tanışıyordu.

Yemekten ve çalışma seansından sonra, Cruise beni, binada bir ders alan annesiyle tanışmam için başkanın odasına davet etti. "Sana o yazdığın makale ile ilgili bir şey sormama izin ver," dedi yürürken. "Oradaki şeylerin çoğu insanları kontrol etmek ve durumları manipüle etmek üzerine. Buna harcadıkları tüm eforu bir düşünebiliyor musun? Bu eforu alıp yapıcı bir şeyde kullansalar, neler başaracaklarını kim bilir?"

Röportaj bitti. Makale yayınlandı. Tom Cruise'la yeniden görüşecektik. O zaman farklı bir insan olacaktım ama o aynı kişi olacaktı. O hiçbir zaman değişmeyecekti. O bir GAER'di – ve beni GAER'lemişti. Fakat beni döndürememişti.

Onun kendi kilisesi vardı. Benim kendi.

2

Ama benim kilisemin hâlâ inşa edilmesi gerekiyordu.

Tom Cruise haklıydı: Tüm bu çabanın yapıcı bir şeye harcanması gerekiyordu; kendimizden daha büyük bir şeye. *Times* makalesini yazdıktan sonra topluluktaki işimin henüz tamamlanmadığını fark ettim, tüm bunlar farklı bir noktaya varıyordu. Artık nereye olduğunu biliyordum: Project Hollywood'a, bizim açık bacaklar kilisemize.

Vahiy bana doğum günümde geldi. Hollywood'daki Highlands adlı kulüpte birkaç KA benim için bir parti düzenlemişlerdi. Tanıdığım ve geçen sene tanıştığım hemen herkesi çağırmışlardı. Yalnızca cumartesi olduğu için kulübe gelen iki yüz kişiye ilaveten, benim için de üç yüz civarında davetli gelmişti. Topluluğun ağır topları bile oradaydı: Rick H., Ross Jeffries, Steve P., Grimble, Bart Baggett (el yazısı analizinde uzman), Vision ve Arte (kendi cinsel teknik videolarının yıldızı).

O kadar sıkı-şarjörün odada çalışıyor olmasına rağmen, o gece hiç rekabet yaşamadım çünkü o gece kulüpteki "o" adam bendim. Tepede tek düğmesi olan siyah uzun bir ceket ve bileklerimden taşan fırfırlı kolları olan krem rengi bir gömlekle, zımba gibi giyinmiştim. Kadınlar tarafından sarılmıştım: seks arkadaşları, arkadaşlar, yabancılar. Bir konuşmayı iki dakikadan fazla sürdüremiyordum çünkü insanlar beni konuşmak için çekiyorlardı. Oyun yapacak vaktim yoktu.

Kadınlar görünüşüme, vücuduma ve hatta kıçıma iltifatlar ediyordu. Gece boyunca dört değişik kız bana telefon numaralarını verdi. Birisi erkek arkadaşıyla buluşması gerektiğini, ama sonradan kaçıp benimle parti yapmak istediğini söyledi; diğeri bana yalnızca telefon numarasını değil, adresini ve daire numarasını da verdi. Bu kızları partiden önce tanımıyordum ve hatta onlar benim doğum günüm için bile orada değillerdi. Yöntemlere, erkek arkadaş yok edicilere, hilelere veya kanatlara ihtiyacım yoktu. Tüm ihtiyacım, aldığım kâğıt parçalarını koyabileceğim büyükçe bir cepti.

Buna ilaven, bir arkadaşın getirdiği iki porno yıldızıyla da tanıştım. Bir tanesinin adı ya Devon'du ya Deven; diğerinin büyük dişleri vardı.

Yarım saat konuştuk ve tüm bu zaman boyunca bana yalvardılar. Bu Toronto'dayken herkesin beni Moby zannettiği geceye benziyordu – tek fark bu gece Style olduğumu biliyorlardı.

Mystery sosyal etkileşimle ilgili başka bir yeni teori geliştirmişti. Basitçe, kadınların, bir erkeğin değerini, onların hayatta kalma ve çoğalma amaçlarına yardımcı olmasına göre değerlendirdiklerini savunuyordu. O gece Highlands'te yarattığımız ufak evrenimizde, ben odadaki en yüksek sosyal değere sahiptim. Her erkeğin Pavlov örneğindeki gibi ince, sarı saçlı ve büyük göğüslü her şeye çekildiği gibi, kadınlar da statü ve sosyal kanıta cevap veriyorlardı.

Sonunda, Johanna adında, fincan tabağı gibi büyük gözleri olan, ufak tefek, şeytani bir striptizciyle eve gittim. Yatağımda beni kıyafetlerimden arındırmaya çalışırken bana, "Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne?" diye cevap verdim. Bunu sorduğuna inanamıyordum, ama benim partideki statümü ve onu etkilememi açıklayacak bilgiye ihtiyacı var gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu.

İşte bu an vahiyin tekrar geldiği andı: Şarj etmek kaybedenler içindir.

Hikâyenin bir yerinde, şarj etmek tavlamanın hedefi olarak görülmeye başlanmıştı. Fakat oyunun amacı şarj etmede iyi olmak değildi. Şarj ettiğiniz zaman, her gece yeni bir gecedir. Yetenekleriniz dışında hiçbir şey geliştirmezsiniz. Oysa bir hayat tarzı oluşturmak kümülatifdir. Yaptığınız her şey önemlidir ve sizi hedefinize bir adım daha yaklaştırır.

Doğru hayat tarzı giyilen bir şeydir, tartışılan değil. Para, şöhret ve görünüş, yardımcı olsalar da gerekli değildir. Bu aslında bağıran bir şeydir: Bayanlar, sıkıcı, dünyevi, yaşanmamış hayatlarınızı terk edin ve benim heyecanlı, ilginç insanlarla, yeni deneyimlerle ve güzel zamanlarla dolu, rahat, hayallerin gerçekleştiği hayatıma adım atın.

Şarj etmek oyuncular için değil öğrenciler içindi. Bu kardeşliği bir üst seviyeye taşımanın, kaynaklarımızı birleştirmenin ve tüm kadınların bize geleceği bir hayat tarzı oluşturmanın zamanı gelmişti. Project Hollywood'un zamanıydı.

3

Mystery benimle buluşmak için şehre geldi. Tüm ihtiyacı olan devam kelimesiydi.

O, konuşabildiğim, risk almaktan ve hayallerini gerçekleştirmek için değişiklik yapmaktan korkmayan tek insandı. Tanıdığım herkes devamlı, "Daha sonra," derdi; Mystery, benim için zehirleyici bir kelime olan "Şimdi," derdi – çünkü sonradan, bu kelimeyi her duyduğumda anlamı asla olacaktı.

"Style, artık zamanı geldi," dedi Santa Monica'daki daireme geldiğinde. "Hadi şu boku inşa edelim. Şarj etmek kaybedenler içindir. Aslında, demek istediğim, kimseyle yatmamaktansa yatan bir ezik olmak daha iyi ama, biz artık oyunu şampiyonluk düzlemine taşıyoruz."

Anlayacağını biliyordum.

Soğuk okuma ile ilgili okuduğum kitaplara göre, insanları tüm problemleri şu üç başlık altında toplanabilir: sağlık, para ve ilişkiler ve bunların her birinin iç ve dış bileşenleri var. Geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca, sadece ilişkilere odaklandık. Şimdi hayatımızın tüm silindirlerini ateşleme zamanıydı. Mystery'nin kodein etkisi altında derlediklerini takip etme ve güçlerimizi AK10'ların ötesi için birleştirme zamanıydı. Aletlerimizin toplamından daha büyüktük.

Project Hollywood'u hayata geçirmenin ilk aşaması, Hollywood tepelerinde, tercihen misafir odaları, jakuzisi ve Sunset'teki kulüplere yakın olan bir malikâne bulmaktı. Sonra, topluluk içerisinden, bizimle yaşayacak olanları ellerimizle seçecektik.

Belki de Mystery'ye tekrar güvenmemeliydim. Fakat bu sefer ona bağımlı olmama izin vermeyecektim. Onun adı kira kontratında yer almayacaktı. Aynı şekilde benimki de. Sorumluluğu ve riski alacak bir üçüncü kişi bulacaktık.

O üçüncü de Furama Oteli'nde yaşayan biriydi. Adı Papa'ydı. Notları hukuk okulundan ayrılmasına neden olmuş, o da bunun yerine Los Angeles'taki Loyola Marymount'ta iş yönetimi okumaya başlamıştı. Wisconsin'den Los Angeles'a taşındığı gün, bavullarını otele bırakmış ve

bir taksi tutarak, 196 santimlik Mystery'nin 169 santimlik kanepemde yattığı evime gelmişti.

Papa, koltukta Mystery'nin ayaklarının dibine oturup "Hayatımdaki en etkili üç kişi, siz ikiniz ve babamsınız," dedi.

Papa'nın düz saçı jölelenmişti ve spor yapıyor gibi görünüyordu. Herkese yemek almak için aşağıdaki Karayip yemekleri büfesine inip, onu Mystery ile konuşması için oturma odasında bıraktım.

Döndüğümde, Papa Mystery'nin menajeri olmuştu.

Mystery'ye "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye sordum. Onu öğrenciden-bozma-rakibinin idare edeceğine inanamıyordum. Mystery bir mucitti. Ross Jeffries baştan çıkartmanın Elvis'iyse, Mystery Beatles'tı. Tyler ve Papa da anca New York Dolls olabilirdi: Onlar rahatsız ediciydi, onlar gürültülüydü ve herkes onların eşcinsel olduğunu düşünüyordu.

"Papa işi seviyor ve her hafta sonu atölyeleri doldurabilir," diye yanıtladı Mystery. "Yani yapmam gereken tek şey orada bulunmak."

Papa, ilişki çılgınlığı sebebiyle, tüm önemli şarjörlerle devamlı temas halindeydi. Tüm haydut yataklarının başkanlarını tanıyor ve tüm baştan çıkartma posta listelerinde yer alıyordu. Birkaç e-posta ve telefon konuşmasıyla, dünyanın her yerinden bir düzine öğrenci bulabilirdi.

Papa, "Bu kazan-kazan," diye ısrar etti. Tavlama işine girdiğinden beri bu Papa'nın en sevdiği tabirdi. Tahmin ettiğimden daha akıllıydı. Topluluktaki en büyük kadın avcıları için aracı olacaktı. Hepsi de ona, sahip oldukları ölümcül kusurdan dolayı izin vereceklerdi: Kendilerine ait bir şeyle uğraşmak için fazla tembellerdi.

Papa'yı, Project Hollywood'da yaşaması için o gün asla davet etmedik. Bunun olmasının nedeni iş yapmak istemesiydi. Caddenin diğer tarafında bir Coldwell Banker ofisi vardı ve Papa oraya gidip bize Joe adında bir emlakçi buldu. Emlakçiler kiralamadan çok para kazanmazlar ama, Papa, oyunu öğretme karşılığında Joe'yu bizim için çalışmaya ikna etti.

Papa, bir öğleden sonra onunla Furama Oteli'nin lobisinde buluştuğumuzda, "Bizi yarın evleri gezdirmeye götürecek," dedi. "Hoşuma giden üç yer var. Mulholland Yolu'nda bir malikâne; Sunset'in arkasında Rat Pack'in eski evi ve bir de on odası, tenis kortu ve içinde gece kulübü olan bir süper-malikâne var."

"Pekâlâ, ben süper-malikâneden yanayım," dedim ona. "Ne kadar?"

"Ayda elli bin."

"Unut gitsin."

Papa'nın suratı düştü. Hayır kelimesini sevmiyordu. Tek çocuktu.

Otel odasına doğru kayboldu ve yarım saat sonra elinde bir sayfa kâğıtla geri geldi. Üzerinde, ayda 50.000 doları nasıl kazanacağımızın planı vardı. Kulüpte haftalık parti yaparak giriş parasından 8.000 dolar ve içkiden 5.000 dolar; 20.000 dolar vereceğimiz tavlama dersleri ve çeşitli seminerlerden; aylık 2.000 dolar tenis derslerinden ve de evde yaşayan on kişiden aylık kira olarak 1.500 dolar toplayabilirdik.

Bu tamamen mantıksızdı. Tüm gelirimizi sabit giderlere harcamaya değmezdi. Fakat etkileyiciydi. Papa her ne pahasına olursa olsun Project Hollywood'u hayata geçirecekti. Mystery'nin neden Papa'yla çalışmak istediğini anlamaya başlamıştım. O bizden biriydi: Tuttuğunu koparıyordu. Önayak olabiliyordu. Ayrıca Mystery'nin aksine iş bitiriciydi.

Bir kadın avcısı olarak Papa, Project Hollywood'u hak ediyor gibiydi. Onunla Toronto'da tanışığımdan bu yana sahadaki korkusuzluğunu defalarca kanıtlamıştı. Ertesi gün, Paris Hilton'u bir taco büfesinde tavladığında, kendini bir kez daha kanıtlayacaktı.

4

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Saha Raporu – Paris Hilton'u Baştan Çıkartmak
YAZAN: Papa

Bugün, Style, Mystery ve emlakçimizle müstakbel malikânemiz olan Dean Martin'in eski köşküne gittik. Eve âşık oldum ve kontratı imzalamak için sabırsızlanıyorum. Kelimenin tam anlamıyla dünyanın tepesinde olacağız. Köşkümüzdeyken her şey mükemmel olacak.

Popüler bir Meksika lokantası sadece yürüme mesafesinde olduğundan, geç bir öğlen yemeği için oraya gittik. Siparişlerimizi verdikten sonra, dışarıda bir masa bulduk. Emlakçi âniden bana doğru eğildi.

Emlakçi: Biliyor musun, sanırım Paris Hilton'u restorana yürürken gördüm. Bir burrito ısmarlıyordu galiba. Neden gidip onu tavlamıyorsun?

Papa: Gerçekten mi?

Style: Hey, oraya doğru gideceksen, ona doğru bakma.

Papa: Tamamdır, oyun zamanı.

Kalktım, restoranın için doğru yürüdüm ve salsa alan sarışın bir afet gördüm. "Salsa bence de güzel," diye düşündüm. Oyunumu bu an için geliştirmiştim ve artık hak ettiğimi alma zamanım gelmişti. Böylece onun yanından geçtim ve salsa barından tesadüfen bulunuyormuşum gibi yaptım. Kendime biraz salsa aldım ve omzumun üzerinden ona bakarak Style'ın kıskanç kız arkadaş açılışını yaptım.

Papa: Hey, bir konuda bir bayanın fikrine ihtiyacım var?

Paris: (Gülümsüyor ve kafasını kaldırıyor) Tamam.

Papa: Eski kız arkadaşıyla hâlâ arkadaş olan bir çocukla çıkar mısın?

Paris: Evet, sanırım. Tabii.

Geri gider gibi yaptım, sonra tekrar dönüp konuşmaya devam ettim.

Papa: Hmm. Aslında bu iki aşamalı bir soruydu.

Paris: (Gülümseyerek ve kikirdeyerek)

Papa: Kendini eski kız arkadaşıyla hâlâ arkadaş olan bir çocukla çıkarken hayal et. Sen onun evine taşınacaksın ve onun eski kız arkadaşının resimleriyle dolu bir çekmecesi var – çıplak fotoğraflar falan değil, sıradan fotoğraflar ve bazı mektuplar.

Paris: Ah. Onlardan derhal kurtulurum. Onları bir kutuya koyarım.

Onun sözünü kestim ve açılışla devam ettim.

Papa: Sence onun resimlerden kurtulmasını istemesi mantıksız mı?

Paris: Ah, tabii ki. Bunu yapan bir erkekle çıktım ve resimleri attım.

Papa: Vay! Bunu sormamın nedeni, aynı durumda bir arkadaşım var ve kız arkadaşı onları yaktı.

Paris: Evet. Benim de yapmam gereken buydu. (Gülüyor)

Papa: Hmm. Güzel.

Paris salsasını koydu ve salsa kaplarını alıp uzaklaşmaya başladı.

Papa: Hey, biliyor musun, sen Britney Spears'ın çizgi film versiyonu gibisin. Ah, belki de yalnızca dişlerindir.

Paris salsa kaplarını tekrar masaya koydu, bana baktı ve gülümsedi. Sonra ben de ona Style'ın C şeklinde gülümseme ve U şeklinde gülümseme yöntemini uyguladım.

Papa: Evet! Sende Britney'in dişleri var. Aslında, bunu eski kız arkadaşım derdi. Demek istediğim, Britney Spears gibi C şeklinde dişleri olanlar ne kadar çok erkekle yatarlarsa yatsınlar iyi kızlar olarak algılanırlar diye bir teorisi vardı.

Paris: (Heyecanlı ve gülerek) Ah, gerçekten mi?

Papa: Yani demek istediğim magazin kapaklarındaki kızların gülümsemelerine bir bak. Hepsinin aynı türde dişleri var. En azından bu onun dediğiydi. Christina Aguilera'ya benzeyen U şeklinde dişleri olduğu için dişlerinden bir ameliyat bile oldu. U şeklinde dişleri olanların, düşmanca algılandıklarını, bu nedenle de Christina Aguilera'nın kötü kız şöhretinin olduğunu ve Britney'in olmadığını söylerdi.

Paris: (Gülüyor) Vay.

Kasalara doğru yürüdük ve o yiyeceğini aldı. Yanından ayrılacakmışım gibi yaptım ama Paris'e düzgün bir oyun yapmadan gidecek değildim. Yiyeceğini almıştı ve restorandan çıkmaya hazırlanıyordu, benim de onu içerde tutmam gerekliydi. Omzumun üzerinden baktım ve sohbete devam ettim.

Papa: Senin hakkında bir sezgim var.

Paris: Ne?

Yiyeceğini bıraktı ve bana baktı.

Papa: Biliyor musun, sana sadece üç soru sorarak hakkında birçok şey söyleyebilirim.

Paris: Ah, gerçekten mi?

Papa: Evet, tabii.

Yakındaki bir masaya oturdum ve o da yemeklerini masaya bırakıp benim karşıma oturdu. Oturduğunda gülümsedi. Hazır olduğumu ve iyi bir oyun çıkarmanın zamanının geldiğini biliyordum. Sonraki on beş dakika boyunca, Hollywood ve benzerlikler hakkında konuştuk. Onu değerlendirdim, birkaç Hızlı Baştan Çıkartma yöntemi uyguladım ve ona sosyal olarak kanıtlanmış artı değer hikâyeleri anlattım.

Papa: Bana bir arkadaşım Küp denilen harika bir görselleştirme tekniği öğretti. O şu an burada ve daha henüz bir ev alışverişini bitirdik (Hollywood tepelerini işaret ederek). Son on haftadır bir otelde yaşıyordum. Öf.

Paris: Öyle mi? Hangisi?

Papa: Furama.

Paris: (Kafasını sallayarak) Evet, ben de Kings Yolu'nun hemen arkasında oturuyorum.

Papa: Güzel. Senin komşun olacağım. Londonderry'de bir eve taşınıyorum. Orası harika bir yer ve orayla ilgili çok güzel düşüncelerim var. Arkadaşım Style ve ben orayı bir parti mekânı yapmayı planlıyoruz.

Paris: Güzeeeel.

Papa: Peki. Küp için hazır mısın?

Paris. Evet, tabii.

Papa: (Evet-merdivenini uygulayarak) Başlamadan önce sana birkaç soru sormalıyım. Akıllı mısın?

Paris: Evet.

Papa: Girişken misin?

Paris: Evet.

Papa: Kuvvetli bir hayal gücün var mı?

Paris: Evet.

Papa: Tamam. Harika! O zaman devam edelim. Çölde araba sürdüğünü ve bir küp gördüğünü düşün. Bu küp ne kadar büyük?

Paris: Gerçekten büyük!

Papa: Bu ne kadar bir büyüklük?

Paris: Bir otel kadar büyük.

Onun kim olduğunu bilmeme rağmen, kendimi ele verip onun Hiltonlardan olduğunu telaffuz etmedim.

Papa: Hmm. İlginç. Peki, ne renk?

Paris: Pembe.

Papa: Güzel. Bu arkasını görebildiğin bir şey mi yoksa kütlesel mi?

Paris: Arkasını görebiliyorsun.

Papa: Süper! Şimdi bir merdiven ekleyelim. Merdivenin küple olan ilişkisi nasıl?

Paris: Küpe dayanıyor, onun tam ortasına giriyor.

Papa: Ah! Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.

Paris: Evet. (Gülüyor ve kikirdiyor)

Papa: Evet. Şimdi resmine bir parça daha ekleyelim. Hadi bir at ekleyelim. Atın resmindeki geri kalan şeylerle ilişkisi nasıl?

Paris: O uyuyor.

Papa: Nerede uyuyor?

Paris: Küpün önünde.

Papa: Vay. İlginç. (Duraksadım) Peki. Tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenmeye hazır mısın? (Duraksadım) Hiçbir anlamı yok! Hayır tabii ki, dalga geçiyorum. Küp kendini nasıl gördüğünü sembolize ediyor. O senin egon. Şimdi senin küpün oldukça büyük. Kendine güvenin fazla. Çok anormal fazla değil. Demek istediğim, çok büyük bir egon olduğu değil, kendini güvenle taşıyor olman. Ayrıca, küpün pembe.

Paris. Evet, en sevdiğim renk.

Papa: Pembe aynı zamanda neşeli ve parlak bir renktir ve senin bunu seçme nedenin içinde aynı şekilde bir enerjiye sahip olman. Sen eğlenmeyi ve parti yapmayı seven bir insansın ve aynı zamanda başka insanlarla beraber olmaktan da hoşlanıyorsun.

Paris: Evet.

Papa: Küpünün arkasını görebiliyorsun. Şimdi bu, insanların seninle nasıl ilişki kurduğunu gösteriyor çünkü sen bir insanla ilk tanışmanda bile onların senin içindekiler görmelerine izin veriyorsun. İnsanlarla bir bağ kurabiliyorsun ve bu harika.

Paris: Adın ne?

Papa: Papa. Senin adın ne?

Paris: Paris.

Papa: Mükemmel. Konuşacağımız çok şey var gibi hissediyorum.

Paris: Evet.

Papa: Bir ara kesinlikle beraber takılmalıyız.

Paris: Evet, bence de.

Papa: İşte.

Ona bir parça kâğıt ve bir kalem verdim. Adını ve soyadını yazdı, sonra da beni etkilemek istercesine bana uzatıp vay diye tepki vermemi bekledi. Fakat onun kim olduğunu bilmiyormuşum gibi, hiçbir tepki vermedim. Sonra kâğıdı ona geri verdim.

Papa: Buraya.

Paris: Tamam. Buraya mı yazayım?

Papa: Evet.

Paris: Bu cep numaram.

Papa: Güzel.

Paris: Evet, gerçekten bir ara görüşmeliyiz.

Papa: Evet, mükemmel. Görüşürüz, kızım.

Dışarıda oturan çocukları görmeye gittim.

Style: Güzel iş adamım. Kızın görme ihtimaline karşı kimse Papa'ya bir beşlik çakmadı veya konudan bahsetmedi. İyi becerdin, kardeşim.

Emlakçi: Çak bir beşlik kardeşim.

Çocuklara neler olduğunu anlatırım. Bu harikaydı. Her şeyin artık böyle olacağını biliyordum. Project Hollywood'dayken Paris Hilton'la bir şeyler yaşayabilme ihtimalim vardı.

Mystery, bu benim kümem. Yani Paris, Papa'yı görmeye köşke geldiğinde ondan uzak dur.

Sevgiler,

Papa

5

Papa'nın Paris Hilton'a söylediği her kelime benden geliyordu: kıskanç kız arkadaş açılışı, C şeklinde gülümseme ve U şeklinde gülümseme. Küpü anlatışı ve hatta "ilginç" ve "güzel" kelimelerini kullanışı bile, Mystery ve benimle yaptığı ilk atölyede kaydettiğinin tamamen aynısıydı. O harika bir robottu ve artık programcısını geride bırakmıştı.

Ev sahipleriyle tanışmak ve kâğıtları imzalamak için eve döndük. Dean Martin'in (ve daha sonradan komedyen Eddie Griffin'in) eski evi Rat Pack Köşkü, Sunset Bulvarı'ndaki Mel's Diner'ın hemen üzerindeydi. Süpermalikâneden ayda 36.000 dolar daha ucuzdu ve Sunset Bulvarındaki kulüplerine yürüme mesafesindeydi.

Oturma odası bir kayak salonuna benziyordu. Bir şömine, gömük bir dans zemini, 10 metre yüksekliğinde tavan, masif ahşap duvar kaplamaları ve köşede bir bar vardı. Burası parti veya seminer için birkaç yüz kişiyi rahatlıkla alırdı. Zemin katta, oturma odasının yanında, iki yatak odası vardı. Bu odaların her birinin dışında, üst kattaki diğer yatak odalarına giden birer merdiven vardı. Mutfağın yanında da bir hizmetli odası vardı.

Evin incisiyse farklı kotlara yayılmış arka bahçeydi. Bir seviyede palmiyeler ve limon ağaçlarıyla gölgelenmiş bir teras vardı. İkincisinde tuğlalardan bir teras ve fıstık şeklinde bir havuz, bir jakuzi, bir yemek alanı ve bir barbeküyle buzdolabı vardı. Bunların arkasında ise, mülkün sınırındaki kuytu kısma kadar uzanan bir yol ve kenarında bitkiler vardı. Oradan, Hollywood'un on kat yüksekliğinde parıldayan film afişlerini görebiliyorduk. Burası bir kadın mıknatısıydı. Burada başarısız olmamıza imkân yoktu.

Papa adını sözleşmeye yazdırdı. Bu ona, kiranın büyük kısmını ödemenin yanı sıra, yatak için yükseltilmiş bir platform, tablo koyma boşlukları ve şömineyle birlikte gelen ebeveyn yatak odasını kazandırdı. Banyo, yuvarlak, camdan yapılma bir duş ile dışarı uzanıyor, iki kişilik lavabo ve üç kişinin girebileceği su masajlı bir küvetle tamamlanıyordu.

Olasılıklar sonsuzdu. Papa, evi Grammylerden sonra verilen partiler, film galaları ve şirket aktiviteleri için kiralamayı düşünüyordu. O artık dışarıya çıktığında kızları şarj etmiyordu; bunun yerine Project Hollywood'da

yapacağı partilere bağlantı bulmak adına ünlüleri ve pazarlamacıları şarj ediyordu. İnsanların evine yatırım yapmaları için Hızlı Baştan Çıkartma ve NLP taktikleriyle insanları hipnotize etmeye bile çalışmıştı.

Boş zamanlarında solaryum makineleri, film yansıtma ekipmanları, bilardo masaları ve striptiz direkleri için eBay'de açıkartırmalara giriyordu. O, Project Hollywood'u Paris Hilton'un her hafta sonu parti yapmaya gelmek isteyeceği bir yer haline getirmeye çalışıyordu.

Hâlâ doldurulması gereken odalar vardı, biz de Mystery'nin locasında bunun için bir çağrı yayınladık. Cevaplar korkutucuydu: Herkes gelmek istiyordu.

8. ADIM

SATIN ALMA DERECESİNİ YÜKSELTİN

Tüm kızlar karşıda sıraya girin, tüm oğlanlar de diğer tarafta.
Rütbelerinizin yükseldiğini görebiliyorum,
benimkinin ise geride kaldığını.

Ani DiFranco,
"The Story"

1

İlk gece hepimiz, gece yarısından derilerimiz vücudumuzdan sarkana kadar, yeni yerimizdeki palmiye ağaçlarını ve Hollywood kulüplerinin birazdan sönecek ışıklarını seyrederek jakuzide oturduk. Mystery, Jesus Christ Superstar'ın tüm film müziklerini karanlık gökyüzüne söyledi. Papa bize evde düzenleyeceği A kalite Hollywood parti planlarından bahsetti. Ve Herbal bize karıştırıcısından kavunlu içecekler servis etti. Hiç kız yoktu ve bizi tasdik etmeleri için bir tanesine bile ihtiyaç duymuyorduk. Bu gece yalnızca erkekler vardı. Başarmıştık. Project Hollywood artık yalnızca bir hayal değildi.

Yüzümüze gülümseme yapıştırılmış bir şekilde otururken Mystery, "Bu evi halka mal ederek meşhur edeceğiz," diye öne sürdü. "İnsanlar yanından geçecek ve 'Burası Hollywood şöhretlerinden Style, Mystery, Papa ve Herbal'ın eviydi. Kariyerlerini burada kurdular ve tüm dünyayı kıskandıracak partiler verdiler,' diyecekler."

Herbal dördüncü ev arkadaşımızdı. Tavuskuşluğu için tırnaklarına gümüş rengi oje süren ve tepeden tırnağa beyaz giyinen, Austinli yirmi iki yaşında, uzun boylu, solgun, fevri bir KA'ydı. Hepimiz gibi o da değişim geçirmiş bir avanaktı. Fakat Teksas'ta bir evi, Mercedes Benz S600 arabası, bir Rolex saati, Sunset Bulvarı'nda hiç gitmediği bir ofisi ve de elektrikli bir robot süpürgesi vardı. Yaşı için etkileyici varlıklardı. Bunları, onun yerine kumar oynamaları için kiraladığı adamlarla çevirdiği karanlık bir kumarhane operasyonunda kazanmıştı. Boş zamanlarında –ki onun hemen her zamanı boştu– mağaraları keşfeder, çok çekici rap şarkıları kaydeder ve İnternet'te sörf yapıp hiçbir zaman kullanmayacağı garip objeler alırdı.

Mystery evdeki herkesin bir kimliğinin olmasında ısrarcıydı – böylece bizim bir sihirbaz, bir yazar, bir kumarbaz ve bir de işadamımız oldu. Bu, realite şovlarından daha dramatik olacak bir kombinasyondu.

Birkaç gün sonra, Papa, hizmetli odasına yeni bir ev arkadaşı getirdi, Playboy. Playboy New Yorklu bir parti organizatörüydü ve Merce Dunningham Dans Şirketi için çalıştığını söylediğinde benim saygımı

kazanmıştı. Genetik olarak iyi görünüşlüydü –siyah kalın telli saçlarıyla uzun boylu ve zayıftı– fakat göbek deliğine kadar çekilmiş pantolonlar ve uzun el yapımı atkılar giymek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Bizimle yaşamak için işinden ayrıldığından Papa onu, Gerçek Sosyal Dinamikler'de kira karşılığı çalışması için işe aldı.

Bir de Xaneus vardı. O arka bahçede bir çadırda yaşıyordu.

Xaneus evde yaşamak için yalvaran Coloradolu kısa boylu, yapılı, parlak yüzlü bir futbolcuydu. Nerede olursa yatacağını ve ne iş olursa yapacağını söyledi. Papa da onun için bir çadır hazırladı ve evin temizliği ve genel giderlerini ödemesini söyleyerek onu Gerçek Sosyal Dinamikler'e stajyer olarak aldı.

İlk iki hafta boyunca tek yaptığımız eve hayranlık duymak oldu. Bunu başarmıştık, sistemi yenmiştik. Batı Hollywood'daki en çok arzulanan yere sahiptik. Ev arkadaşlarımız konusunda şansımız yaver gitmişti. Herbal evimizde gelecek ay yapılacak ilk yıllık kadın avcıları buluşmasını organize etmişti bile.

Evimizin ilk toplantısında, Project Hollywood için bir sistem belirleyip Papa'yı sosyal aktivitelerden, Herbal'ı da mali işlerden sorumlu kıldık. Sonra da kuralları koyduk: onaylanmayan misafirlerin bir aydan fazla kalmaması; evin oturma odasında seminer düzenleyen herkesten yüzde on katkı payı alınması; diğer KA'ların eve getirdiği kadınlara şarj edilmemesi. Tüm bu kurallar yakında çiğnenecekti.

İlk zamanlarda, içedönük yazar hayatımı bırakıp parçalarının toplamından daha büyük bir bütünün parçası olarak ev arkadaşlarımla yaşamaktan memnundum. Her sabah kalktığımda Herbal ve Mystery'yi oturma odasında, bir buz kovasına çeyreklik atmaya çalışırken ya da bir merdivenden yastık yığının üstüne atlarken görüyordum. Onlar oyun sahası arayan birer çocuk gibiydiler.

"Seninle çok iyi arkadaş olacağımızı hissediyorum," dedi Mystery Herbal'a bir sabah.

Playboy ilk ev partimizi verdiğinde, beş yüz kişi geldi. Çok iyi bir örnek teşkil ediyorduk – belki komşulara değil ama, en azından topluluğa. Bir ay içerisinde, isim hakkımızı kiraladık.

Bir grup KA, Herbal'ın eski evine yerleştiler ve adını Project Austin koydular.

San Francisco'daki bazı eski öğrencilerimiz Çin Mahallesi'nde beş odalı bir ev kiralayıp oturma odalarında tavlama seminerleri vererek, Project San Francisco'yu ortaya çıkardılar.

Avusturya Perth'den birkaç üniversite öğrencisi, ortaklaşa bir ev tutarak Project Perth'i kurdular ve kampustaki ilk üç günlerinde yüzün üstünde kadına yaklaştılar.

Mystery ve benim Sydney'de eğittiğimiz dört KA, asansörü aşağı kattaki kulübe direk açılan bir plaj evi kiraladılar. Bu Project Sydney'di.

Kimse tüm bu tavlama topluluğunun potansiyelini kavrayamamıştı, kadınlardan bahseden adamların bağının gücünü. Manikür yaptırıyorduk, malikânede yaşıyorduk ve oyuna sahiptik. Dünyayı bir hastalık gibi sarmaya hazırdık.

2

Project Hollywood'un ilk ayında, tamamen kaza eseri, cinsel gerçekliğim patladı. Mystery'nin ilk atölyesinin barlardaki imkânlara gözümü açtığı gibi, bu son olaylar da yatakta neler olabileceği konusunda gözlerimi açtı.

Tüm bunların nedeni ise Herbal'ın uyumama izin vermemesiydi – aralıksız olarak bir hafta boyunca.

Bir sabah Mel's Diner'da otururken Herbal bana, "Hiç uyku perhizi diye bir şey duydun mu?" diye sordu. "Bunu İnternet'te keşfettim."

Boş zamanlarında Herbal, İnternet'ten bir sürü şey keşfediyordu: eBay'de eve almak istediği bir limuzin, 1000 dokuma vuruşlu sudan ucuz yatak örtüleri, gömleklerimizi katlamanın daha yeni ve kolay bir yolu ve ev hayvanları olarak penguenler satan bir iş (gerçi eve bir penguen ısmarladığında, bunun bir şaka sitesi olduğunu fark etmişti).

"Basitçe," diye devam etti, "bu bedenini günde iki saatlik uykuya dayanabilecek şekilde eğitmek."

"Nasıl olacak?"

"Bilimsel araştırmalar yapmışlar ve günde sekiz saat uyumak yerine, her dört saatte bir yirmi dakika kestiriyorsun."

İştahımı kabartmıştı. Günde fazladan altı saate sahip olmak bana, daha çok yazmak, oynamak, okumak, egzersiz yapmak, dışarı çıkmak ve hiçbir zaman fırsat bulamadığım diğer KA yeteneklerini öğrenmek için zaman verebilirdi.

"İşin içinde bir iş var mı?"

"Aslında," dedi Herbal. "Bu programa alışmak on gün civarı sürüyor. Kolay da değil. Fakat sınırı bir kez geçtiğinde, kestirmeler normal hâlâ geliyor. İnsanlar daha enerjik olduklarını, ama bir sebepten dolayı daha fazla meyve suyu içmek istediklerini söylüyorlar."

Marko'nun Moldavya'ya gitmemizi önerdiğinde olduğu gibi, tereddüt etmeden olur dedim. İşe yaramazsa on günlük uyku dışında kaybedeceğim hiçbir şey yoktu.

Video oyunları ve DVD'ler stoklayıp ev arkadaşlarımıza, kendimizi disipline sokmamızda yardım etmelerini söyledik. Fazladan uyumak ya

da bir kestirmeyi kaçırmak tüm deneyi çökertecek ve tekrar baştan başlamak gerekecekti. Uyanık kalmamı biraz daha garanti etmek için, eve her gün birkaç kız çağırdım.

O aralar on civarı kızla görüşüyordum. Onlar KA'ların ÇUDİ – çoklu uzun dönem ilişki– dedikleri türdendi. SHUT'lerin aksine bu kızlara hiçbir zaman yalan söylemedim. Hepsi başkalarıyla görüştüğümü biliyorlardı. En şaşırdığım şey, bu her birini mutlu etmiyor olsa da, kimsenin beni terk etmemesiydi. Oyunumda sahip olduğum en önemli gerçekliklerden biri Ross Jeffries'in tavsiye ettiği, *Mastering Your Hidden Self* adlı bir Huna kendini geliştirme kitabından geliyordu. "Dünya sizin düşündüğünüz şekildedir," düşüncesini bana öğretmişti. Başka bir değişle, siz bir hareme ihtiyacınız olduğunu düşünür ve bir harem isterseniz, kadınlar bu fikre katılacaklardır. Bu basitçe sizin gerçekliğinizdir. Fakat, harem isteyip gizlice bunun sahtekârlık olduğunu ve etik olmadığını düşünürseniz, asla bir hareme sahip olamazsınız.

Bu düşünceyi rahatça kabullenemeyen tek kadın, peynir arayan bir fare gibi burnunu oynatma alışkanlığı olan, kısa boylu, kıvrak, coşkun bir İspanyol kızı olan Isabel'di. Bana devamlı olarak, "Bir anda yalnızca tek kişiyle beraber olurum," diyordu. "Senin de böyle yapıyor olmanı isterdim."

Uyku deneyimin dördüncü gününde, Highlands'te tanıştığım Kızılderili rockçı Hea'yı beni uyanık tutması için davet ettim. Bir Chihuahua gibi zayıftı ve büyük siyah bir gözlük takmıştı. Onun seksi bir yönü olsa da, bir prenses olmaktan yalnızca bir cam ayakkabı kadar uzaktı. Erkekler için potansiyel güzellik de en az gerçek güzellik kadar seksidir. Kadınlar saçlarını, makyajlarını ve kıyafetlerini güzelce ayarladıklarında, bu diğer kadınlara da faydalı olur. Erkekler, bundan hoşlansalar da, hiç tanımadıkları birinden moda dergisinden fırlamış gibi giyinmesini beklemezler. Bizim aktif hayal gücümüz vardır. Devamlı kadınları çırılçıplak soyarız, bunun yanında da dişilik ideallerimize uyup uymadıklarını anlamak için onları giydiririz. Hea, bu bağlamda, diğer kadınların görmezden geldiği, ancak her erkeğin arzuladığı türden bir kadındı. Onun potansiyelini görüyorduk.

Hea geldiğinde, Herbal ve ben onu kapıda kıpkırmızı gözlerimiz, sakalsız yüzümüzle üşenerek karşıladık. Uyku diyetinin etkileri görünmeye başlamıştı. İlk olarak olgunluğumuz ve görgümüz etkilenmişti. Onu Herbal'ın odasına götürüp yere oturttuk ve uyumamak için bir saat boyunca Xbox'da video oyunları oynadık.

Kapı tekrar çaldığında, zorla yürüyerek gittim ve Isabel'i kapıda beklerken buldum. "Birkaç arkadaşımla Barfly'da dans ediyorduk," dedi, burnunu oynattı. "Ben de madem yakınlarda olduğuma göre bir uğrayayım dedim."

"Biliyorsun çat kapı uğramalardan nefret ederim." Böyle bir şeyin başıma gelmesine karşı, tüm ÇUDİ'lerime gelmeden önce atamalarını söylerim. İçimi çektim ve onu içeriye aldım. Onu geri çevirmek kabalık olurdu. "Yine de seni görmek güzel, sanırım."

Onu Herbal'ın odasına getirdim ve herkesle tanıştırdım. Isabel yerde Hea'nın yanına oturdu. Bir şeyler hissetti. Hea'yı süzdü ve sordu: "Peki sen Style'ı nereden tanıyorsun?"

Bunun sıradan bir ziyaretten ziyade gafil avlama amaçlı olduğunu hissediyordum. Ben de odadan çıkıp Mystery'ye bakmaya gittim. Drama için çok yorgundum. "Adamım," dedim. "Ben mahvoldum. Isabel ve Hea birbirine girdi. Birinden nasıl kurtulabilirim?"

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi. "Onlarla grup yapmalısın."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Öğrencilerimden biri zamanında bana grup seks başlatacak bir teknikten bahsetmişti. Bunu denemelisin. Sadece masum üçlü masaj teklif et. Neler olacağını gör."

"Kulağa kumar gibi geliyor." Porselen İkizler'le küvette yaşadığım gibi bir felaketi tekrar yaşamak istemiyordum.

"Sen kumar oynamıyorsun. Bir risk alıyorsun. Kumar tamamen rastlantısaldır; risk ise hesaplanmıştır. Evinde iki kız seni dinleyip sana İLİ veriyorsa, senin lehine bir şeyler olma ihtimali yüksek."

Mystery çok ikna edici olabiliyordu. Tüm bu tavlama sürecinde, bana ait olmadığını düşündüğüm kıyafetlere ve davranışlara büründüm. Bazıları işe yaradı, ben de onları tuttum; bazılar yaramadı, ben de onlardan kurtuldum. Şansımı denemeye karar verdim. Onları kaybetmeyi göze alacaktım.

Üşenerek Herbal'ın odasına tekrardan gittim. Esnemelerimin arasında kızlara "Hey, kızlar," dedim. "Size, Mystery ve benim yaptığım filmleri göstermeliyim. Çok komikler." Mystery, Carly ve Caroline ile Montreal'deki videomuzdan esinlenerek seyahatlerimizi ve maceralarımızı filme almaya başlamıştı ve bunları on dakikalık komik filmlere çeviriyordu.

Onları odama getirdim. Tabii ki sandalyem yoktu, yalnızca bir yatak vardı. Böylece hepimiz yorganın üzerine uzandık ve ben de onlara Mystery'nin Avustralya seyahatimiz için yaptığı videoyu gösterdim.

Biterken sinirlerimi sağlamlaştırdım ve riski aldım. "Çok inanılmaz bir deneyim yaşadım," dedim kızlara. "San Diego'ya gidip üstat ve şaman olan arkadaşım Steve P. ile takıldım. O da iki öğrencisinin bana ikili tümevarım masajı yapmasını sağladı. Elleri sırtımda mükemmel bir senkronizasyonla hareket ediyordu. Bilincimiz tüm bu hareketleri yorumlayamadığından, bağlantı kesiliyor ve sanki binlerce el sana masaj yapıyor gibi hissediyorsun. İnanılmazdı."

Herhangi bir şeyi heyecan ve tam anlamıyla yaşandığı biçimde anlatırsanız –insanlar bunu denemek isterler– özellikle onlara hayır deme fırsatı vermezseniz.

"Karnının üzerine yat," dedim Isabel'e. Kıskanacak olanın o olması daha büyük ihtimal olduğundan, ilk olarak ona masaj yapmamız gerektiğini biliyordum. Onun sağında diz çöküp Hea'yı da sola konumladıktan sonra, hareketlerimi harfiyen tekrarlamasını söyledim.

Onun sırtını yoğurmayı bitirdiğimizde, tişörtümü çıkardım ve karnının üstüne uzandım. Kızlar vücudumun iki yanında durdular ve bana masaj yapmaya başladılar – önce çekinerek, sonra daha güvenli. Üzerime eğildiklerinde, elleri kulunç kemiklerimin etrafında daireler çiziyor, odanın içerisindeki enerjinin yüklendiğini hissedebiliyordum. Henüz tam olmasa da, ortamın doğasındaki cinselliği yavaş yavaş farkına varıyorlardı.

Bu muhtemelen işe yarayacaktı.

Hea'nın sırası geldiğinde, tişörtünü çıkardı ve yüzükoyun yattı. Bu defa, kasıklarının içini ve göğüs kenarlarını ovarak masajı daha erotik hale getirdim.

O kadar heyecanlanmıştım ki, ellerim, Elisa ile lisedeyken yediğim küçük düşürücü öğlen yemeğimdeki gibi titremeye başladı. Isabel'in yüzünü kendiminkine çektim ve onunla öpüşmeye başladım. Öpüşürken, vücutlarımızın alt kısmını kelimenin tam anlamıyla altımızda sıkışıp kalan Hea'nın üzerine yatırdık. Sonra Hea'nın yüzünü çevirdim ve onunla öpüşmeye başladım. Karşılık verdi. İşe yarıyordu.

Isabel'i nazikçe öpüşmeye çektim. Isabel ve Hea'nın dudakları buluştuğunda, masaj esnasında odada biriken cinsel enerji patladı. Birbirlerinin her yerindeydiler, sanki bunu hep yapmak isterlermiş gibi. Ama istemiyorlardı. Bir saat önce kanlı bıçaklılardı. Bunu anlamamıştım – ama zaten anlamama gerek de yoktu.

Hea Isabel'in gömleğini çıkardı ve ikimiz beraber onun göğüslerini emmeye başladık. Pantolonunu çıkardık ve kasıklarından yukarıya doğru sırtı bir kemer gibi olana kadar yaladık. Hea arkamdan benim pantolonumu çıkarmaya uğraşırken ben de Isabel'in donunu çıkardım.

Onun düğmelerimi çözmesine yardım ederken, saate baktım. Sabaha karşı 2'ydi. Kalbim dondu. Son kestirmemden bu yana dört saat geçmişti. Hayatımın ilk grup seksinin ortasında uykuya dalamazdım. Fakat eğer yapmazsam, son dört gündür çektiğim uyku işkencesi de ziyan olacaktı.

"Hey," dedim onlara. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama yirmi dakika kestirmeliyim. İsterseniz bana katılabilirsiniz."

Bir yanımda Isabel, diğer yanımda Hea'yla derhal uykuya daldım. Rüyamda, sokakların sudan olduğunu ve içinde yüzdüğümü gördüm. Alarm çaldığında kızların ikisini birden kendime çektim ve tekrar oynaşmaya başladık.

Fakat bu sefer Isabel geri çekildi. "Bu garip," dedi.

"Acayip garip," diye cevap verdim. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Fakat bu yeni bir deneyim ve kendimi akışına bıraktım."

Onayladı ve gülümsedi ve ben boksör şortumu çıkardım. İki kadın birden ellerine aldılar, ben de uzandım ve seyrettim. İlerde kullanmak üzere bu görüntüyü saklamak istiyordum.

Fakat, Hea bana oral seks yapmaya başladığında, Isabel'in vücudu gerildi. Rick H.'in David DeAngelo'nun seminerinde grup seksle ilgili söylediği bir şeyi hatırladım. Bu deneyim kız arkadaşınızın tatmini için olmalı, sizin değil. Onun kızağı çeken köpek olması gerekir –onun deyimiyle– ve sizin asıl amacınız onun her zaman rahat ve iyi hissetmesini sağlamaktır.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordum kızak köpeğine.

"Biraz," dedi.

Hea'nın kafasını kaldırdım ve beraberce yatıp bir sonraki kestirmeme kadar oynaştık. O gece Hea ile seks yapmadım; Isabel'in beni başka bir kadının içinde görmeye tahammül edemeyeceğini biliyordum. Bu, onun için büyük bir adım olmuştu.

Sonraki gece daha da heyecanlıydım. Herbal'la oturma odasında oturmuş, uyanık kalmak için *Dangerous Liaisons*'u seyrediyorduk, fakat saniyenin onda biri süren hayallere dalıp gidiyorduk. Bunlara mikro uyku deniyordu: Vücudumuzun uykuya o kadar çok ihtiyacı vardı ki, dikkatimiz dağıldığında gafil avlanıp kestiriveriyorduk.

Herbal'a, "Bu uyku diyeti işi çok kötü bir fikirdi," dedim.

"Bırakma sakın," dedi. "Uzun vadede faydasını göreceğiz."

Bağışıklık sistemimi güçlendirmek için birkaç şişe vitamin almıştım, ancak hangilerini ne zaman aldığımı unutup duruyordum. Neyse ki Nadia yakında gelecekti. O, kişisel ilan deneyim sırasında tanıştığım sek-

si bir kütüphaneci, benim başka bir ÇUDİ'mdi. Knitting Factory'deki Suicide Girls striptiz şovunun sonrasında, yanında siyah kâkülleri bana Bettie Page'i anımsatan Barbara adlı bir kızla geldi.

Onlara birer içki koydum ve kanepede beraberce oturduk. Barbara'nın bir erkek arkadaşı olmasına rağmen, Nadia ile çok sıkı fıkı olduğunu fark ettim. Ona vurgun gibiydi. Ben de ona, bu konuyla ilgili bir eylem yapma fırsatı vereyim diye düşündüm.

Çok ihtiyaç duyduğum kestirmem için izin istedim –rüyamda karlarla kaplı sonsuz bir tarlada çırılçıplak kalakalmıştım– ve ardından onları film seyretmek için odama çağırdım. Sonrasında ikili tümevarım masajını başlattım. Şaşırtıcıdır ki, yine işe yaradı. Öpüşmeye başladıkları anda Isabel ve Hea'nın olduğu gibi birbirlerinin her yerindelerdi. Yani bir gece önceki olay kaza eseri olan bir şey değildi.

Isabel'in aksine Nadia, kıskanç olmayan bir kızak köpeğiydi. Nadia'yı becerdiğimde, Barbara arkamdan eğilmiş toplarımı yalıyordu. Bekleyip Barbara'yı da becermek istedim ama beklemeye imkân yoktu. Bu şey, topluluğa girdiğimde hayal ettiklerimin o kadar ötesindeydi ki, daha fazla tutamadım. Barbara'yla hiç seks yapamadım.

Bu KA'ların özellik problemi dedikleri şeydi.

Son bir buçuk yılda, görünüşüme, enerjime, tavırlarıma ve durumuma çok zaman harcamıştım. Ama şimdi, tüm bu özelliklerin en önemsiz olduğu durumda –en kötü göründüğüm ve berbat hissettiğim anda– hayatımın cinsel olarak en üstün iki gününü yaşamıştım. Burada bir ders vardı: Ne kadar az uğraşıyor görünürseniz, o kadar iyi yaparsınız.

Ertesi gün, Herbal'la oturma odasında ellerimizde buz kovalarıyla oturmuş, uyanık kalmak için birkaç dakikada bir buzları üzerimizde sürerek şok etkisi yaratmaya çalışıyorduk. Uyku ayarlama süreci tahmin ettiğimden çok daha zor olmuştu. Zamanımızı boşa harcadığımızı düşünmeye başladım. En nihayetinde, bu uyku diyeti bilimsel olarak kanıtlanmamıştı.

"Bu tünelin sonunda bir gökkuşağı olsa iyi olur," diye geveledim Herbal'a. "Demek istediğim, gökkuşağının sonundaki altın küpünü arıyoruz. Ama onun orda olup olmadığını ya da gökkuşağının bir sonu olup olmadığını dahi bilmiyoruz."

Herbal kendine geldi; onu bir mikro uykudan uyandırmıştım. "Jelibon solucanlarla ilgili bir rüya gördüm," diye homurdandı. "Birileri jelibon solucanlar yapmak için jelibon ayıları kesiyordu."

İlk kestirmeden sonra, başım acımaya ve gözlerim yarıdan fazla açılmayı reddetmeye başladı. Soğuk suda duş aldık, suratlarımızı tokatladık, süpürgelerle oturma odasında birbirimiz kovaladık. Fakat hiçbirisi işe yaramadı.

Dişlerimin tellere değdiğini hissettiğimde, mantık sınırını geçtiğimi anladım. Lise birden beri dişlerimde tel yoktu.

Herbal sonunda "Ben uyuyacağım," dedi.

"Olmaz," dedim. "Eğer sen uyursan, ben tek başıma yapamam."

"Kürdanlara dikkat et," dedi.

Gülmeye başladık. Anlık mikro uykuya dalmıştı. Rüyalar ve gerçek birbirine giriyordu.

"Bir sonraki kestirmeye kadar dayan bari," dedim ona.

Fakat bir sonraki yirmi dakikalık uykusundan sonra Herbal'ı yataktan çıkartamadım. Gözlerini açmayı reddetti. Tek başıma devam edemezdim, ben de üşenerek üst kata çıktım ve hayatımın en tatlı uykularından birine yattım. Ama uyku deneyinde başarısız olmuş olsam da, hayatımda yeni bir düzleme erişmiştim.

İkili tümevarım masajını gözümde çok büyütmeyip, onu, kısaları yolumda bir basamak gibi olarak görmeliydim. Fakat grup seksin sırrını keşfetmek tavlamanın Rosetta Stone'unu bulmak gibiydi. İkili tümevarım masajı yöntemleşip paylaşılmaya başladıktan itibaren, dünyanın her yerindeki KA'lar grup seks yapmaya başladılar. Bu beş kilometreyi üç dakikanın altında koşmayı başarmak gibiydi. İkili tümevarım masajı Thundercat'in listesindeki KA birinciliğimi ikinci yılda da garanti etmemi sağlamıştı.

Project Hollywood şimdiden başarılıydı.

3

Ve sonra Tyler Durden geldi.

Spreyle bronzlaşmış gibi görünüyordu. "Biliyorum L.A.'da iyi bir izlenim bırakmadım," dedi. Elimi sıktı. Bir saliseliğine de olsa gözlerimin içine baktı.

Göğüs kafesi civarından korse gibi ipler sarkan, siyahlı beyazlı modaya uygun bir gömlek giymişti. Tavuskuşumsu değildi, benim de satın alacağım türden bir şeydi. "Sosyal zekâ benim için kolay kazanılan bir şey olmadı," diye devam etti. Özür dilediğini düşündüm. "Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum. Farkında olmadan bencil biri olabiliyorum. İyi değil. Mystery'nin bana söylediği gibi, erkekleri şarj edebilmek için daha donanımlı olmalıyım."

Yanıldığını itiraf edebilirdim. Tanıştığımızdan beri onlarca atölye yapmıştı ve ben onun gelişimini canlı takip ediyordum. Öğrencileri, onun tavlamada Mystery ile rekabet edebileceğini söylüyorlardı. Ona ikinci bir şans daha verecektim: belki de kendisi için gerçekten bir şeyler yapmıştı. Bu, sonuç olarak topluluğun dayandığı şeydi. O hafta sonu ikimiz de Las Vegas'a Mystery'nin atölyelerinden birinde kanatlık yapmaya gidiyor olduğumuzdan, onun sahadaki başarılarının gerçekliğini de görmeye can atıyordum.

Tyler çantasını sırtına astı ve Papa'nın odasına çıktı. Papa'nın işe olan tutkusu ve Tyler Durden'ın topluluğun en iyi kadın avcısı olması hırsı onları mükemmel bir takım yapmıştı.

Evimiz artık oyunun en imrenilen KA'larını barındırıyordu. Tabii, hatırladığım kadarıyla, Tyler Durden hiçbir zaman evin bir sakini olarak onaylanmamıştı. Bir başkası için oda yoktu. Fakat, Papa, banyolarından bir tanesini, yere bir yatak atarak odaya çevirmiş ve Tyler'ı davet etmişti.

Daha henüz mobilyamız yoktu. Gömük dans pistini kapatmak için satın aldığımız elli tane yastıktan başka. O gece, her birimiz yerde yastık havuzunun içinde yatıp Playboy'un projektöründen tavana yansıttığı *Carnal Knowledge* adlı filmi seyrettik.

Sonrasında Tyler Durden bana döndü. "Senin arşivin oyunumda etkili oldu," dedi. Baştan çıkartma haber gruplarındaki seçilmiş yazılarım büyük bir doküman haline getirilip Mystery ve Ross Jeffries'inkilerle birlikte yayınlanmaya başlamıştı. "Çoğu iyi şeyimi oradan aldım."

Tyler Durden'la konuşmayı bırakmak zordu. Oyun oynamadığı her an, oyun hakkında konuşuyordu.

"Saha insanlara sen olduğumu söyleyerek deney yapıyorum," dedi Tyler.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlara Neil Strauss olduğumu ve *Rolling Stone*'da yazdığımı söylüyorum."

"Peki bu bir işe yarıyor mu?" Bu küçük yapışkan kaçığın etrafta dolaşıp ben olduğumu söylemesi midemi kaldırsa da, soğukkanlı davranmaya çalıştım.

"Duruma göre değişiyor. Bazen yalan söylediğimi düşünmüyorlar. Bazen kızlar anında, 'Aman Tanrım, beraber takılmalıyız,' diyorlar. Ama bazı kızlarsa, onlara bunu söylediğinde seni siliyorlar, çünkü palavra attığını düşünüyorlar."

"Sana bir şey söylememe izin ver. On yılı aşkın süredir yazıyorum ve bu, benim bir kere bile yatmamı sağlamadı. Yazarlar havalı veya seksi değillerdir. Bir yazarla takılmak kimseye sosyal bir artı kazandırmamıştır. En azından, bunlar benim deneyimlerim. Sence topluluğa neden katıldım? Ama denemiş olmandan gurur duydum."

O hafta sonu, Tyler Durden, Mystery ve ben Las Vegas'a gittik. Papa Mystery'ye on öğrenci ayarlamıştı, ki bu da altı kişilik atölye için büyük başarıydı. Onları Hard Rock Kumarhanesi'ne götürdük. Öğrenciler ilk gece genellikle eğitmenlerinin çalışmasını izlerler.

Bir KA olarak Tyler Durden, onu hiçbir kadınla konuşmadığı Los Angeles'ta son gördüğümden beri kendini ciddi biçimde geliştirmişti. Onu bir bekârlığa veda partisini şarj ederken gördüğümde, dinlemek için yaklaştım. Mystery hakkında konuşuyordu.

"Kafasında şapka olan şu uzun boylu adamı görüyor musunuz?" diyordu onlara. "Çok fazla ilgiye ihtiyacı var, bu nedenle insanların ondan hoşlanmaları için onlara kırıcı sözler söylüyor. Bu yüzden onunla eğlenin, çünkü onun yardıma ihtiyacı var."

Mystery'nin oyunu ele veriyordu – neglerini sıfırlıyordu.

"İnsanların onu kabul etmeleri için sihirbazlık numaraları yapıyor," diye devam etti. "Siz de sanki eğleniyormuşsunuz ve heyecanlanmışsınız gibi davranın. Çocukların doğum günü partilerine gidiyor."

Şimdi de Mystery'nin değer katma yöntemlerini sıfırlıyordu.

Tyler Durden kümeden ayrıldıktan sonra, ona ne yaptığını sordum. "Papa ve ben senle Mystery'yi silmek için bir sürü yeni teknik geliştirdik," dedi.

"Peki benim hakkımda ne diyorsun?" Rahatsız olmamış gibi davranarak sordum.

Tyler Durden gülmeye başladı. "Diyoruz ki: 'İşte Style. Aslında kırk beş yaşında ama bana oldukça genç görünüyor. Çok şirin. Ufak bir Elmer Fudd sanki.'"

Ona inanamayan gözlerle baktım. KA arkadaşlarını GAER'liyordu. Bu şeytaniydi.

"Benim eksiklerimi de yakalayabilirsin," dedi Tyler. "Benim Pillsbury Doughboy'a benzediğimi söyleyebilirsin."

İğrenmeme hâkim olarak, "Tom Cruise ne yapardı?" diye düşündüm.

Düşüncemi kendime saklayıp ona her şeyin çok komik olduğunu düşünürmüşüm gibi kocaman bir gülümsemeyle, "Ama ben senin eksiklerini bulmak istemiyorum adamım," diye cevap verdim. "İşte senle benim aramızdaki fark bu: Etrafımda benden daha iyi insanların olmasını seviyorum çünkü ben, mücadele etmekten ve zorlanmaktan hoşlanıyorum. Sense, diğer taraftan, senden iyi herkesi eleyerek odadaki en iyi adam olmaya çalışıyorsun."

"Evet, belki de haklısın," dedi.

Sonradan, sadece kısmen haklı olduğumu fark edecektim. Tyler Durden rekabeti elemeyi seviyordu. Ama onlardan işe yarar her parça bilgiyi emdikten sonra.

Hafta sonunun geri kalanında, ne zaman birisiyle konuşuyor olsam, kadın veya erkek, Tyler peşimden ayrılmıyor, dediğim her kelimeyi dinliyordu. Grupta baskın kalmamı sağlayacak tüm yöntemleri ve kuralları bulmaya çalıştığını fark edebiliyordum. Arşivimi çalışmıştı. Kişiliğimi çalıştıyordu. Yakında hiç şüphe yok ki beni benden daha iyi tanıyor olacaktı. Sonrasında da, Leichester Meydanı'ndaki GAER'lerle olduğu gibi, benim kelimelerimi ve davranışlarımı bana karşı kullanacaktı.

Gecenin sonunda, Peacock Lounge'ın barında oturan bir-iki küme gördüm: Orantısızca büyük sahte göğüsleri olan uzun boylu, tüyler ürpertici, gözlüklü esmer bir kız ve ufak tefek, kalın ve kıvrımlı hatları olan kısa saçlı erkeksi sarışın bir kız.

"O sarışın kız bir porno yıldızı," dedi Mystery. Uzman olan oydu. "Adı Faith. O senin kümen."

Toplulukta geçirdiğim bir buçuk yıla ve en iyisi olarak gösteriliyor olmama rağmen, güzel bir kadın gördüğümde hâlâ gözüm korkuyor.

Eski SHUT benliğim, öğrendiğim her şeyin yanlış olduğunu fısıldayarak, yanlış tanrılara ibadet ettiğimi ve tüm bu oyunun yalnızca zihinsel mastürbasyon olduğunu söyleyerek geri dönüş tehdidi oluşturuyordu.

Sadece kafamın arkasındaki o küçük SHUT sesinin yanlış olduğunu kanıtlamak için, kendimi her ne olursa kümeye girmeye zorladım. Ağzımı açar açmaz otomatik pilota geçtim.

Kıskanç kız arkadaşla açtım.

Kendime bir zaman sınırlaması koydum.

Hedefi ata benzer sesi yüzünden neg ettim.

En iyi arkadaşlar testini yaptım.

C şeklinde gülümsemeler ve U şeklinde gülümsemeler.

ESP deneyi.

"Senden öğrenebileceğimiz ne kadar çok şey var," dedi Faith.

"Seni seviyoruz," diye atladı ürpertici arkadaşı.

Ellerimden yiyorlardı. Ben, kendi uydurduğum testleri yapan ezik bir Elmer Fudd'dım, göğüslerinin toplam ağırlığı benden fazla olan onlarsa, bana kendilerinden geçmiş bir şekilde bakıyorlardı. Korkacak hiçbir şeyim yoktu. Dışarıdaki hiç kimse bizim sahip olduğumuz ekipmana sahip değildi.

İçimdeki SHUT'ü öldürmeliydim. O ne zaman ölecek?

Mystery'ye engeli kanatlamasını söyledim. Ürpertici kızın yanına oturduğunda, ben tekrar otomatik pilota geçtim.

Evrimsel faz değiştirme.

Kokla.

Saçını çek.

Kolunu ısır.

Boynunu ısır.

"Kendine, öpüşmede birden ona kadar kaç puan verirsin?"

Aniden, Faith koltuğundan fırladı. "Çok azıyorum," dedi. "Gitmeliyim."

Ayrılmak isteme sebebinin, şarj etme esnasında bir hata mı yaptığımdan ya da gerçekten o kadar iyi mi olduğumdan kaynaklandığını anlayamadım.

Yakındaki bir kümeye yaklaştım –âlem yapan iki hippi kız– ve bir anda onlara katılıverdim. Fakat, konuşmamızın onuncu dakikasında Faith geri döndü, elimi yakaladı ve "Haydi tuvalete gidelim," dedi.

Peacock Lounge'un yanındaki tuvalete yürüdük ve o klozet kapağını indirip beni üstüne oturttu. Pantolonumun düğmelerini açarken, "Beni çok azdırdın, hem entelektüel hem de cinsel manada," dedi.

"Biliyorum," dedim.

"Nasıl?"

"Tüm gece aramızdaki etkileşimi hissettim. Hatta diğer iki kızla konuşurken bile, bana baktığını gördüm."

Yere çömeldi, ellerini binlercesinin inik babasının üzerine koydu ve ağzını ona götürdü. Fakat sertleşemiyordum. Mahcup olmuştum.

Ayağa kalktım ve onu duvara doğru sertçe yasladım. Ellerimi boğazının etrafında gezdirdim ve onunla, hâlâ SHUT olduğum zamanlarda Sin'in evine getirdiği kadınlara yaptığı gibi, öpüşmeye başladım. Sonra pantolonunu indirdim, klozete oturttum, parmakladım ve oral yapmaya başladım. Sırtını kemer yaptı, gözkapaklarını indirdi ve inledi, sanki gelmek üzereymiş gibi; fakat bunun yerine aniden yer değiştirdi ve o bana tekrar oral yapmaya başladı.

"Ağzıma boşalmanı istiyorum," dedi.

Hâlâ kaldıramamıştım. Bu başıma daha önce hiç gelmemişti. Demek istediğim, şu an bunu düşünmek bile sertleştiriyor.

Ona, kan akışımı doğru yere kanalize edecek son bir eforla "İçinde olmak istiyorum," dedim.

Kalktı ve arkasını döndü. Cebimden bir prezervatif çıkardım ve o gece yaklaştığım tüm güzel kadınları düşündüm. Biraz sertleşir gibi oldum. Üzerime, sırtı karnıma değecek şekilde, tam kalkmamış bir aletin yetişmesi için olabilecek en kötü pozisyonda oturdu. İçine biraz girer girmez, tekrardan indi. Bunun, gece boyunca içtiğim iki viskili koladan mı, ön sevişmesizlikten mi, onun bir porno yıldızı olmasının verdiği aşağılanma duygusundan mı veya o gün erken saatlerde mastürbasyon yapmış olmamdan mı kaynaklandığını anlamadım.

Tuvaletten çıktığımızda, atölye öğrencilerinin yarısı dışarıda bir yarma raporu için bekliyorlardı. Önceden konuştuğum hippilerden biri tuvalete girip bir Kleenex'e sarılı prezervatifimle geri çıktı. Onu kasten yerde bırakmıştım, o da herkese gösterme ihtiyacı hissetti herhalde. Herkes kazanılmamış bir zaferi kutluyordu.

Sonrasında Faith'in gözlerine bakamadım. Kendimi öylesine esrarengiz, inanılmaz, cinsel gücü yüksek biri olarak tanıtmıştım ki. Sonra hesaplaşma zamanı geldiğinde, yalanlar, ortada kel kafalı, sıska, inik aletli bir adam bırakarak, üzerime yıkılmıştı.

4

Las Vegas atölyesinin son gecesi, Tyler Durden, Hard Rock Cafe'den Stacy isminde bir hostesi tavladı. Yeni metal dinleyen vampirimsi bir sarışındı. Mesaisi bittiğinde, balık etli ve Bubblicius üzümü tadında sessiz bir güzellik olan oda arkadaşı Tammy'yi de alıp bizimle kumarhanede buluştu.

Yılan derisinden, gülünç bir takım giymiştim; Mystery'nin kafasında bir şapka vardı, uçuş gözlüğü, 15 santimlik platform botlar, siyah lateks pantolon ve üzerinde dijital kırmızı işaretle kayarak "Mystery" yazan siyah bir tişört giymişti. Vegas için bile garip görünüyordu.

Birkaç dakika içinde Tyler onu Stacy'ye GAER'liyordu. "Bu abuk sabuk işaretleri giyiyor ve insanlar da ona gülüyor," dedi kıza. "Ona hes zaman, insanların onu kabul etmesi için bunları yapmasına gerek olmadığını söylüyorum."

Bara eğilip onları seyretmeye başladığımda öğrenciler odaya doluştu ve kadınlarla konuşmaya başladılar. Bir süre sonra Stacy yanıma sokuldu. Beni atölyeyi yönetirken görmüştü ve tamamen toplum psikolojisiyle (erkekleri yönetin, kadınları da yönetirsiniz), bana ilgi duymaya başlamıştı. Konuşurken benimle göz temasını korudu. Saçlarıyla oynadı. Tüm İLİ'ler ortadaydı. Potansiyel bir öpücüğün enerji topladığı her zamanda olduğu gibi, çevremizi saran havanın karıncalandığını hissedebiliyordum.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. O Tyler Durden'ın kızıydı. KA'ların etik kuralları vardı: Bir kümeye ilk yaklaşan hedefe oynama hakkını kazanır, ta ki elde edene ya da pes edene kadar. Fakat KA'lar da kanatlarını GAER'lemezler. Eğer Tyler Durden kızlara benim Elmer Fudd olduğumu söylüyorsa, Elmer Fudd da onun tavşanlarını avlayacak.

Onun saçını çektim. Gülümsedi.

Beni öpmek ister miydi?

İsterdi.

Öpüştük.

Sonra görüş alanımda turuncumsu sarı saçlar belirdi. O Mr. Heat Miser'dı. Ve kızmıştı.

"Benimle gel," dedi Tyler Durden kolumdan yakalayarak.

Özür dilemeye başladım. Yaptığım yanlıştı ve bunu mantıksal olarak biliyordum. Fakat bir kadınla aranızda iletişim baloncuğu ve tutku oluşmaya başladığında, mantık kapıdan çıkar gider ve yerini içgüdüler alır. Mahvetmiştim. Tabii, beni GAER'lemişti. Ama iki yanlış bir doğru yapmıyor. Bok gibi hissettim.

Fakat tesellim yalnızca birkaç adım ötedeydi. Tyler, Stacy'yi otel odamıza götürdü, oda arkadaşı Tammy'yi orada bırakarak. Beş dakika içerisinde öpüşmeye başladık. Bunun ne kadar kolay olduğuna inanamıyordum. O hafta sonu öpüştüğüm altıncı kızdı.

Mystery, bu süre zarfında, tahminime göre 10.5'luk azıcık örtünmüş Angelo isminde bir striptizciyi tavlamıştı. Biz de atölyeyi sonlandırmaya karar verdik –saat sabahın ikisiydi ve onlar paralarının hakkını almışlardı– ve randevularımızı Drai's adlı bir geç-parti kulübüne götürdük.

Taksi durağına doğru yürürken, Mystery durdu ve kumarhane aynasından kendine baktı. "Kazanmak güzel şey," dedi, ona gülümseyen kendi yansımasına gülümseyerek.

Takside Angelo Mystery'nin kucağına, yüzü ona dönük, eteği de dizlerinin üstüne kadar çekik bir şekilde oturdu. Daha henüz otoparktan çıkmamıştık ki öpüşmeye başladılar. Öpüşmeye başlamadan önce kız dudağını ısırdı. Dudakları her ayrıldığında kız yumuşakça inliyordu. Mystery'nin işaretparmağını ağzına sokup çıkartarak emdi. Ona, bize, dışarıdaki daha az çekici kalabalığa ve yukarıdaki Tanrı'ya gösterisini yapıyordu. Yanından geçtiğimiz herkes dudakları kenetli çifte bağırıyor ve ıslık çalıyordu. Buna cevaben, kız geriye doğru eğildi, beyaz donunu kenara doğru sıyırdı ve mükemmel bir gözyaşı damlası şeklinde traş edilmiş kıllarını gösterdi. Mystery onun içine bir parmağını soktu. Mystery yasaldı. Kız yasaldı. Birbirlerini yasallaştırıyorlardı. Onlar birbirinden haberi olmayan mükemmel bir çiftti.

Saat 5'te Angelo Los Angeles'a geri dönmek için ayrıldığında, Mystery, Tammy ve ben, Luxor Oteli'nde Tyler Durden'la paylaştığımız odamıza gitmek için bir taksi tuttuk. Tammy'yle yatağa devrildim ve öpüşmeye başladık. Mystery diğer yataktaydı. Tyler, Stacy kucağında, bir sandalyedeydi.

Tammy bluzunu ve sutyenini çıkardı ve sonra pantolonumu indirdi. Elini aletime doladı ve bileğini kıvırarak aşağı yukarı hareket ettirmeye baş-

ladı. Ağzı eline katıldı. Bu sefer makinem çalıştı, bir sorun yok. Sanırım viski, porno yıldızı ve umumi tuvaletin birleşimi benim için bile çok klişeydi.

Tammy pantolonunu çıkardı, ve kotumun cebindeki prezervatife uzanıp taktı. Fakat bir dakika seviştikten sonra durdum. Çocuklar buradaydı. Seyrediyorlardı, veya belki de seyretmemeye çalışıyorlardı. Hiçbir fikrim yoktu; onlara bakmaktan çok korkuyordum. Odada başka tipler varken hiç seks yapmamıştım, hele de KA'lar varken.

Tammy'nin herhangi bir tereddütü yok gibiydi. Bunun için ona hayrandım. Yine de, onu kaldırdım, duşa götürdüm ve suyu açtım. Onu duşun kapısına yasladım, göğüslerini cama bastırarak ona arkadan sahip oldum. Beş dakika kadar pompalamıştım ki, banyonun kapısı açıldı ve bir flaş patladı. Mystery, Tyler Durden ve Stacy orada durmuş fotoğraf çekiyorlardı.

Düşünebildiğim tek şey, "Artık ellerinde pisliklerimin belgesi var," oldu. Aradan epey zaman geçmeden onlar için bunun sadece Las Vegas'ta geçirilen güzel zamanların bir hatırası olduğunu anlamadım. *New York Times* makalesinde olduğu gibi, açığa çıkmaktan korkan yalnızca bendim. Diğer herkes arkadaşlarının pahasına sadece eğleniyorlardı. Bu adamların yazar Neil Strauss'u önemsemediklerini kafama kazımalıydım. Topluluğa öylesine bağlıydılar ki dışarıdaki hiçbir şey onlar için önemli ya da gerçek değildi. Gazeteler onların dikkatini yalnızca hayvanların çiftleşmeleriyle ilgili bilimsel bir makaleyle karşılaştıklarında çekiyordu. Dünyanın bir yerinde bir felaket olsa, bu, yarın ne olacağının garantisi olmadığından, onlar için anın tadını çıkarmak için bir bahaneye dönüşüyordu.

Daha sonra kızlar bizi evlerine kahvaltıya davet ettiler. Çantalarımızı topladık, arabayla dairelerine gittik ve hayatımızın en güzel pastırmalı yumurtasını yedik. Tyler Durden ve Mystery kanepede otururken dürüstçe kendi tavlama işlerinden konuşuyordu: Onların ödeştiklerini görebiliyordum. Mystery ona eski öğrenci deyip duruyor; Tyler ise ustasını geçtiğini düşünüp ona yeni ve orijinal bir baştan çıkarma metodu sunuyordu.

Güneş doğmuştu ve ben yanımda yatabileceğim gerçek bir kız varken tavlama işinden konuşmaktan hoşlanmıyordum. Böylece Tammy beni odasına götürdü ve oral seks yaptı ve sonra eve dönüş uçağımdan önce iki saat uyudum.

Onun yatağında bir şey vardı –odayı doldurması, kusursuz beyazlığı, nevresimlerin yumuşaklığı, yorganın kalınlığı, yatak örtülerinin sıkıca yerleştirilmesi– insanı kendinden geçiriyordu. Kadınların yatak odalarını daima sevdim: Onlar yumuşak ve güzel kokarlar, cennet de öyle olsa gerek.

5

Mystery ve Tyler Durden Las Vegas'tan geceden önce ayrılmadıkları için kızlarla kaldılar, ben de tek başıma bir taksiye atlayıp havaalanına gittim. Eve dönüş yolunda bir rüya gördüm:

Bir kadını tavlıyorum ve onun evine gidiyoruz. Beni odasına götürüyor ve saatlerce son dakika mukavemeti, SDM ile mücadele ediyorum. Tüm gece boyunca, ileri-geri, karşı çık-teslim ol. Sonunda bırakıyorum ve uykuya dalıyorum.

Sabah, onun oturma odasındaki kanepede oturuyorum. Parlak kırmızı ruj sürmüş Latin bir kadın olan ev arkadaşı, aylak aylak dolaşıp bana "Ev arkadaşım seni reddettiği için üzgünüm, ama onun yerine istersen benimle olabilirsin," diyor.

Kanepeye oturuyor ve bacaklarını havaya doğru kaldırıp açıyor. Belinden aşağısında hiçbir giysi yok. Teklifini tekrarlıyor. Ben kabul ediyorum.

Öpüştükçe ruju yüzüme bulaşıyor. Fakat iş seks yapmaya geldiğinde, aletim sertleşmiş görünse de, sağlam durmuyor. Kızın içine bir Twinkie sokmaya çalışıyor gibiyim.

Sonrasında ilk hedefim içeri giriyor. Bu ona rüyamda taktığım isim: Hedefim. Konuşurken rujdan lekelenmiş ağzımı saklamaya çalışıyorum. Arkamda bir yerde ev arkadaşının güldüğünü duyabiliyorum. Tam o anda, beraberce evine geldiğim kızı aldatarak bir testten kaldığımı anlıyorum. Artık benden hiçbir zaman hoşlanmayacak, çünkü nasıl birisi olduğumu biliyor.

O gece kızlar bir parti veriyor. Mystery hedefime asılıyor. Ona hediye olarak bir garaj kapısı açıcısı hediye ediyor. Kimsenin bakmadığı bir sırada, açıcıyı alıp dışarıya çıkıyorum. Ona sürekli basıyorum, bir yerden kapı açılacak ve içinden kız için muhteşem bir hediye çıkacak diye.

Ben araştırmaya devam ederken Mystery kızı bulmak için dışarıya geliyor. Hediyenin yöntemin bir parçası olduğu ortaya çıkıyor – onu kalabalıktan alıp yalnız bir yere getirmek için. Düğmeye basarak ona çağrı yollamış oluyorum. Sokaktan aşağı var gücümle koşuyorum ama

Mystery birkaç saniye içerisinde beni yakalıyor. Bacakları o kadar uzun ki bu onun için bir mücadele bile değil.

"Hedefime yazdığın için sana kızgınım," diyorum.

"Sen onunla şansını denedin ve hiçbir şey olmadı," diye cevap veriyor. "Kapı kapandı ve artık benim sıram geldi."

Uyandığımda, rüyanın kısmen testle alakalı olduğunu anlıyorum. Tyler Durden'ın hedefiyle öpüşerek bu testten kaldım. Porno yıldızıyla yaşadığım felaketten sonra, iktidarsızlığımın sebebi ortadaydı. Fakat Mystery'nin benim hedefime neden asıldığını anlayamadım – ta ki, eve dönüp Mystery'den bir telefon alana kadar.

"Umarım senin için sorun olmaz ama Tammy bana oral seks yaptı ve yükümü yuttu," dedi.

Midesinde bir yerlerde, benim spermlerim Mystery'ninkilerle birlikte dans ediyordu.

"Sorun değil," dedim. Gerçekten de öyleydi. Bu arkadaş olmanın bir parçasıydı – KA'lar arasındaki oyuncu bir rekabet. "Sadece orada ilk benim olduğumu unutma."

Halbuki Tyler Durden olayı bu şekilde görmüyordu. Onun için bu oyuncu bir rekabet değildi. Bu onun hayatıydı.

Hedefiyle öpüştüğüm için beni asla affetmeyecekti.

6

Amaç kadınlardı; sonuçsa erkekler.

Project Hollywood'un havuzunda gün boyu güneşlenen bikini giymiş modeller olacağına, evimizde sivilceli gençler, gözlüklü işadamları, fıçı gibi öğrenciler, yalnız milyonerler, zor durumdaki aktörler, kızgın taksi şoförleri ve bilgisayar programcıları –çok fazla bilgisayar programcısı– vardı. Kapımızdan SHUT olarak girip oyuncu olarak çıkıyorlardı.

Her cuma geldiklerinde, Mystery ve Tyler Durden yastık yığınının önünde durup onlara hemen hemen aynı açılışları, vücut dili ipuçlarını ve değer katıcı yöntemleri öğretiyorlardı. Cumartesi öğleden sonraları hep beraber Melrose'a alışverişe gidiyorlardı. Hepsi aynı 10 santim topuklu platform botları ve yanlarından ipler sarkan siyah-beyaz çizgili gömleği alıyorlardı. Aynı yüzükleri, kolyeleri, şapkaları ve güneş gözlüklerini aldılar. Solaryuma gittiler.

Bir ordu yetiştiriyorduk.

Gece olduğunda oyuncu arılar sürüsü gibi Sunset Şeridi'ne alçalırlardı. Seminer ve atölye bitmiş olsa dahi, oyuncular Sunset üzerindeki kulüplerde aylarca takılır, oyunları üzerinde çalışırlardı. Onları arkadan bile, botları ve gömleklerinden sarkan iplerinden tanıyabilirdiniz. Gruplar halinde toplanıp, açık kümeleri kolaçan edip "Hey, bir konuda bir bayanın fikrine ihtiyacım var," diyecek elçiler yollarlardı.

Atölyemizin olmadığı gecelerde dahi, yüzlerde kilometre çaplı bir alan içerisinden tavuskuşlanmış adamlar dışarı çıkmadan önce oturma odamızda toplanırlardı. Sabaha karşı 2:30'da eve tekrar dönerlerdi – ya Orange County'den jakuziye, terasa, dolaplara ve yastık yığınına getirdikleri sarhoş, kikirdeyen bir kızla ya da elleri boş gelip sabaha kadar yaklaşmalarının her noktasını incelerlerdi. Bu konuda konuşmadan edemiyorlardı.

Tyler Durden bir öğleden sonra, Mel'in Yeri'ndeki masada benim yanıma oturup, "Benim yetenek kümemin arkadaşlarımdan neden daha iyi olduğunu biliyor musun?" dedi. "Bir tane kahrolası neden var."

"Daha duyarlı mısın?" diye sordum.

"Hayır, çünkü yarıp geçiyorum!" dedi bir zafer edasıyla. "'Yarmaktan' kastım, kızlara, bir cevap dahi beklemeden cümle üstüne cümleyle, yöntem üstüne yöntemle saldırıyorum. Evvelsi gece, kızın birisi kaçıp gidiyordu ve ben arkasından yöntemi ona bağırdım. Bir traktör gibi geri döndü. Sosyal âdetler hiç umurumda değil: Onların kıçlarını dövüyorum. Onları yarmalısın. Yarılamayacak hiçbir durum yoktur."

"Ben yarmam," dedim ona. Bunlar kız arkadaşlarını, onlar merhamet edip buluşmayı kabul edene kadar kovalayan insanlardı. Ben kovalayacak biri değilim. Ben yaracak biri değilim. Tüm yaptığım, ona benden hoşlanması için bir fırsat vermek ve o ister hoşlanır ister hoşlanmaz. Genelde hoşlanırlardı.

"Sonuna kadar hayvan gibi zorla, zorla, zorla ve olmamasına imkân yok," diye devam etti Tyler Durden. "Eğer kızlar bana sinirlenirse, ses tonumu değiştirip sosyal olarak yeterince becerikli olmadığım için onlardan özür dilerim."

Konuşurken Tyler Durden'ı seyrettim. Kadınlar hakkındaki tüm bu konuşmalarının yanında, onu nadiren biriyle görmüştüm.

"İlişkiye pek girmiyor olmamın nedeni, oral seksten hoşlanmıyor olmam olabilir," dedi yemekçiden ayrıldığımızda.

"Almaktan mı vermekten mi?"

"İkisinden de."

O an Tyler Durden'ın toplulukta kadınlarla yatmak için bulunmadığını anladım. Onu motive eden seks değildi. Onu motive eden güçtü.

Papa'nın motivasyonlarını tahmin etmek daha zordu. İlk olarak kızlar için bu oyundaydı. Project Hollywood'a taşındığımızda, odasını, bir telefon uzaklıktaki haremi için, yüksek teknolojili bir sultan inine çevirme düşüncesindeydi. Taç şeklinde bir yatak satın almaktan, son model bir ev sinema sisteminden, şöminenin yanına bar kurmaktan ve tavandan sarkan perdeler asmaktan söz edip duruyordu.

Fakat bu odasının geldiği durum değildi. Tyler ile Mel'in Yeri'nden eve döndüğümde, Mystery Papa'nın odasındaydı ve tartışıyorlardı.

Mystery, "Tyler Durden'a bana verdiğinden daha çok öğrenci veriyorsun," diyordu.

Papa, "Ben bunu kazan-kazan bir sonuca bağlamaya çalışıyorum," diye itiraz etti., O her kullandığında deyiş daha da boş gelmeye başlıyordu.

Odasına baktığımda dehşete düştüm. Neredeyse hiç mobilya yoktu, yalnızca yerlere atılmış uyku tulumları ve yastıklar vardı. Kadınların bu tür odalar için tek bir tabiri vardır: iş bozucu.

"Burada kim yaşıyor?" diye sordum.

"Birkaç GSD* çalışanı."

"Kaç kişi?"

"Hmm, şu anda Tyler Durden ve Sickboy banyomdalar. Bir de odamda kalan üç tane askeri öğrenci var."

"Eğer birisi bir aydan daha fazla kalacaksa, ev toplantısında kararlaştırdığımız gibi onaylanması gerekir. Şu anda bile evde yeterince adam var."

"Harika," dedi Papa.

"Eğer evin kaynaklarını kullanıyorlarsa, bunlar için para ödemeliler," dedi Mystery.

Papa ona boş boş baktı.

"Bu adamla konuşamıyorum," diye şikâyet etti Mystery. "Sadece orada oturup sana bakıyor ve 'Harika' diyor. Ne kadar pasif."

"Bu doğru değil," dedi Papa. "Eski bir öğrenci olduğum için beni avcunda sanıyorsun." Papa'yı daha önce hiç bu kadar bozulmuş görmemiştim. Çoğu insanın yapacağı gibi sesini yükseltmedi; bunun yerine sesi dargınlaştı. İçinde bir yerlerde, serbest bırakılmayı bekleyen canlı, nefes alan, duygusal bir kişi vardı.

O günden sonra Papa eve ön kapıdan girmeyi bıraktı. Mystery'ye görünmemek için arka bahçeden dolanıp odasının banyosuna giden bir merdivenden çıkıyordu. Tüm misafirleri de aynısını yaptı.

* Gerçek Sosyal Dinamiklerin kısaltması. Sözlüğe bakın.

7

Babam öldüğünde kırkımdaydım
Ve ağlayacak bir sebep bulamadım
Onu sevmediğimden değil
Denemediği için hiç değil
Her yalan şey için ağladım
Viski, acı ve güzelliğe
Fakat o daha iyi bir
Gözyaşını hak ediyordu
Ve ben buna hazır değildim

Bu dizeler odasında yankılandı. Mystery, göğsünde bilgisayarıyla yastık yığınında yatıyordu. Guy Clark'tan "The Randall Knife" adlı şarkıyı ardı ardına çalıyordu.

İlgiye ihtiyacı var gibiydi. Ben de ona gittim ve istediğini verdim.

"Babam öldü," dedi. Sesi tekdüze ve boştu. Onun üzgün olup olmadığını söylemek zordu. "Zamanıydı. Çok hızlı oldu. Bir kriz daha geçirdi ve bugün sabah 10'da öldü."

Onun yanına oturdum ve konuşmasını dinledim. Kendinin pasif analizini yapabilen, hissettiklerini analitik olarak parçalarına ayırabilen biriydi.

"Her ne kadar kendimi buna hazırlamış da olsam, garip. Bu Johnny Cash'in ölümüne benziyor. Olacağını biliyorsun ama yine de şok oluyorsun."

Mystery hayatı boyunca babasından nefret etmişti ve onun ölmesi için defalarca beddua etmişti. Fakat şimdi bu olduğunda, nasıl hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Kendisine rağmen biraz da olsa üzgün hissettiği için kafası karışık gibiydi.

"Bir bağ kurduğumuz tek an TV'de güzel bir kadın gördüğümüzdeydi," dedi. "O bana, ben ona bakardık ve sessizce takdir ederdik."

Birkaç gün sonra, ilk yıllık Tavlama Sanatçıları Toplantısı'na ev sahipliği yaptık. Dünyanın çeşitli yerlerinden KA'lar konuşma yapmaya gelmişlerdi, oturma odamızda toplanan yüzlerce tSHUT (toparlanan

SHUT) de onları dinlemeye. Papa ve Tyler Durden'ın öğretmen olmak için eğittiği ev arkadaşlarımız Playboy ve Xaneus açılışı yaptılar.

Playboy vücut dilinden bahsederken, Mystery ile Belgrad'da verdiğimiz ilk atölyeyi düşündüm. Fazla havalı Exoticoption, ilk e-postasını alıp sokaklarda koşan Sasha ve Jerry'nin espri anlayışını hatırladım. Onları seviyordum. Onlara değer veriyordum. Onların yatmalarını istiyordum. Gelişmelerini takip etmek için onlara aylar sonra e-postalar atmıştım.

Şimdi oturma odasında etrafıma baktığımda yetersizlik ve açlık ve çaresizlik görüyordum. Keçi sakallı keller –benim minyatür ve dev versiyonlarım– onlarla poz vermemi istiyorlardı. Manken olamayan iyi görünüşlü çocuklar saç stilleri ve kıyafetleri ile ilgili tavsiyeler bekliyor ve sonra da onlarla poz vermemi istiyorlardı.

Toplantıda, ikisi de bakir çetemsi iki erkek kardeş kız kardeşlerini yanlarında getirmişlerdi. On dokuz yaşında, büyük gözlü, damla göğüslü ve hip-hop tarzı giyinen afacan bir kızdı. Ağabeyleri sayesinde oyunla ilgili her şeyi biliyordu. Çocuklar ona arsız-komik tavırlarıyla yaklaştıklarında, onlara "Benim üstümde David DeAngelo numaralarını denemeyin. Hepsini okudum," derdi. Kendini Min olarak tanıştırdı ve sonra onunla fotoğraf çektirmemi istedi.

"Senin yazılarının büyük bir hayranıyım," dedi.

"Onları okudun mu?" diye sordum, şaşırmış bir şekilde.

"Evet." Dudağını ısırdı.

Sunumum için, çıktığım beş kızı çağırdım. Onlara yöntemler uyguladım, sonra da onları topluluktaki oyuncu olma meraklılarının kıyafet ve vücut dillerini eleştirmeleri için jüri olarak kullandım. Ayakta çılgınca alkışlandım.

Sonrasında, etrafım Papa, Tyler Durden ve diğer birkaç öğrencimiz tarafından sarılmış olarak yeni kan kırmızısı kanepelerimizden birine oturdum. Mystery ve benim Carly ve Caroline'i tavlama videomuzu tartışıyorlardı. Bir şekilde Gunwitch onu eline geçirip İnternet'e vermişti ve anonimliğimden ne kaldıysa onu da alıp götürmüştü.

"Çok akıllıca," dedi Papa. "Tyler Durden Style'ın yaptığı her şeyi nokta nokta bilime dönüştürüyor. Buna Styleklonlama diyor."

"O nedir?" diye sordu öğrencilerden biri.

Tyler Durden, "Bu bir çeşit çerçeve kontrolü," diye yanıtladı. Çerçeve bir NLP terimi: Bu bir insanın dünyayı gördüğü perspektife denir. Kimin çerçevesi –ya da nesnel gerçekliği– diğerinden kuvvetliyse ilişkide

baskın taraf o olur. "Style'ın bu çerçeveyi kontrol edecek anlaşılması zor yönleri var ve insanların kendilerini buna göre sınıflamalarını sağlıyor. Tüm odağın kendinde olduğundan emin oluyor. Bununla ilgili bir yazı yazıyorum."

"Bu harika," dedim.

Ansızın Papa, Tyler Durden ve öğrenciler gülmeye başladılar. "Bu senin yaptığın şeylerden biri," dedi Papa. "Tyler bunun hakkında yazıyor."

"Ne? Sadece 'harika' dedim. Bunun çok komik olduğunu düşündüğümden. Gerçekten, okumak için sabırsızlanıyorum."

Hep beraber tekrar güldüler. Anlaşılan onları Styleklonluyordum.

"Görüyorsunuz," dedi Tyler Durden. "Merakı samimiyet ve güven kurmak için bir çerçeve olarak kullanacaksınız ve diğer kişinin sosyal değerini kaybetmesini sağlayacaksınız. Böyle onayladığınızda, bu sizi otorite haline getiriyor ve diğer insanların sizin onayınızı almalarını sağlıyorsunuz. Biz bunu öğretiyoruz."

"Kahretsin," diye cevap verdim. "Şimdi ne zaman bir şey söylesem, insanlar bir Gerçek Sosyal Dinamikler yöntemi uyguladığımı düşünecekler."

Tekrar hep beraber güldüler. İşte o an çok zor durumda olduğumu anladım: Tyler Durden'ın yazdığı hiçbir şey benim topluluktan öğrendiğim şeyler değildi. Bunlar benim parçalarımdı ve beni ben yapan şeylerdi. Her ne kadar niyetimi yanlış anlamış olsa da –bu onun çerçevesi, dünyaya bakış açısıydı– davranışlarımı çökertmişti. Benim kişiliğimin yapı taşlarını alıyor, onlara isimler veriyor ve sonra onları yöntemlere dönüştürüyordu. Ruhumu alıp Sunset Şeridi'nde etrafa saçacaktı.

8

Toplantının son gününde Mystery bir beyin fırtınası yaptı: Atölyesinin fiyatını altı yüz dolardan bin beş yüz dolara yükseltecekti. Papa'dan İnternet sitesini, artışı gösterecek şekilde değiştirmesini istedi.

Papa, "Bunun hiçbir mantığı yok," diye itiraz etti. "Piyasa bunu kaldırmaz." Papa nadiren dışarı çıkıyordu. Bunun yerine gecelerini Gerçek Sosyal Dinamikler'in İnternet sitesi ve İnternet ilişkileri programına harcıyordu. Eve taşındığından beri, onu yalnızca bir kere bir kadınla görmüştüm.

"Bu benim yöntemim," dedi Mystery. "İnsanlar öderler. Ben her şeyi düşündüm."

"Bu pratik değil." Papa Mystery'nin göğsü hizasına bakıyordu. Karşı çıkmalardan hoşlanmazdı.

"Bu kabul edilemez!"

Mystery, Extramask'ın bir sunum yaptığı oturma odasında tepinmeye başladı. Extramask seminerden bir hafta önce şehre gelmiş ve evin bir yerinde yatmaya başlamıştı – pek emin değildim zira Papa'nın insanları dolduracak dolabı kalmamıştı. Extramask'la geldiğinden beri nadiren konuşabilmiştim. Ya Papa'nın odasında Gerçek Sosyal Dinamikler üzerinde çalışıyor ya Tyler Durden'a atölyesinde kanatlık ya da spor yapıyordu.

Onu birkaç dakika izledim. Yırtık tişörtü ve gevşek bağlanmış kravatıyla o artık kendini bu işe adamıştı. Öğrencilere, yirmi altı yaşına gelene kadar bekâretini kaybetmediğini –ve hatta bir kızın elini dahi tutmadığını– anlatıyordu. Bu bir numara haline gelmişti, çocuklar için tasarladığı bir yöntem. O da bir usta olmuştu. Bu yolda masumiyetini, benimle tanıştığında kaybetmişti.

"Bu cep telefonuyla bir sürü şey yapabiliyorum ama çalışmıyor bile," dedi havaya kaldırarak. "Ona çok önemli biriymişim gibi konuşuyorum, özellikle bir kulüpte kendimi rahatsız hissediyorsam. Cep telefonunuz sizin en iyi kanadınızdır."

Extramask sahneyi çok iyi dolduruyordu ve acayip bir espri anlayışı vardı. Onun stand up komedi kariyerine devam etmesini baştan çıkartma öğretmesine tercih ederdim. Mystery ve Tyler Durden'ın aksine, o bunun için doğmamıştı.

Mystery'yi mutfağa kadar takip ettim. Tezgâha yaslanmış, beni bekliyordu. "Papa arkamdan atölyeler yapıyor," diye köpürdü. "Birisi onu geçen hafta sonu altı çocukla Highlands'te gördüğünü söyledi."

Tezgâha zıpladım ve onunla göz hizasında oturdum.

"Seni neler döndüğü hakkında biraz bilgilendireyim," dedi. Papa'yı şikâyet edeceğini düşündüm, ancak bunun yerine Patricia'dan konuşmak istedi. Bir striptiz kulübünde tanıştığı zenci bir adamla çıkmaya başlamış ve şu anda onun çocuğunu taşıyormuş. Onunla evlenmeyi düşünmese de çocuğu doğurmak istiyormuş. Kızın biyolojik saati hâlâ işliyordu.

"Buna objektif olarak bakmaya çalışıyorum," dedi Mystery, kimsenin kullanmadığı kahvaltı masasındaki sandalyeye tersten oturarak. "Kızgın değilim. Ama incindim. İçimden adamı ve bebeği öldürmek geliyor."

KA'ların okuması gerekli kitaplar arasında evrim teorisi üzerine olanlar da vardı: Matt Ridley'den *The Red Queen*, Richard Dawkins'ten *The Selfish Gene*, Robin Baker'dan *Sperm Wars*. Bunları okuduğunuzda, kadınların neden pisliklerden hoşlandığını, erkeklerin neden bu kadar çok cinsel partner istediğini ve neden birçok insanın eşini aldattığını anlayabiliyorsunuz. Ancak aynı zamanda, çoğumuzun başarıyla bastırdığı şiddet içgüdüsünün de normal ve doğal olduğunu görüyorsunuz. Mystery için, Darwinsel bir yaklaşımla, bu kitaplar onun anti-sosyal duygularını ve onun kadınıyla çiftleşen organizmaya zarar verme isteğini meşrulaştırıyordu. Bu sağlıklı bir şey değildi.

Tyler Durden mutfağa girdi ve Mystery'yi masanın yanından kederli bir şekilde gördü.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" dedi Mystery'ye. "Şarj etmelisin."

Şarj etmek Tyler Durden için her şeyin çözümüydü: Buna gönülden inanıyordu. Kadınları tavlamak tüm sorunları çözebilirdi – depresyon, uyuşukluk, husumet, kolit, bit. Ben bu eve bir hayat tarzı kurmak için taşınmış olsam da, Tyler Durden için tek yaşam tarzı şarj etmekti. Hiçbir zaman randevulaşmazdı. Bunun yerine kızları Sunset üzerindeki kulüplere götürür ve onları daha çok kız tavlamak için kullanırdı.

Tyler, "Evden daha sık çıkmalısın," diye devam etti. "Bu gece Style'la dışarı çık. İkinizin çok sıkı bir oyununuz var. Patricia'dan iki kat ateşli bir kız arkadaş bulabilirsin."

Sonra, bakir kardeşler arkalarında kız kardeşleri Min ve kafası kazılı bir KA ile mutfağa geldiler. Toplantılar sırasında nerede olursam olayım, sanki bir topluluk çevremi sarıyordu ve bir tartışmanın içerisinde kalıyordum.

"Bu günün en iyi sunumunu sen yaptın," dedi kel KA. "O kızlara o kadar kibar ve zarif davrandın ki. Koreografisi güzel bir dans seyretmek gibiydi."

"Teşekkürler, adamım. Adın ne?"

"Ben Stylechild."

Aylardır ilk kez nutkum tutulmuştu.

"Adımı senden aldım."

Bana şanssız hayatını, topluluğu ve yazılarımı nasıl keşfettiğini anlatırken, Min'in afacan gözlerle bana baktığını gördüm. Ona oyun yapmama konusunda bilinçli bir karar aldım çünkü seminerdeki diğer tüm erkekler bunu yapıyorlardı. Ayrıca sunumumda kullandığım kızlar dışında, bu hafta sonu boyunca evde olan tek kadın oydu.

O gece Saddle Ranch'de, Min'in gözleri kafamda hâlâ bir delik oyuyordu. Bir şey söylemeliydim – fakat bu onun İnternet'ten okuduğu ya da ağabeylerinden duyduğu bir şey olmamalıydı.

"Dinle," dedim ona en sonunda. "Mekanik boğaya ismimi yazdırmak üzereyim. Bana katılmaz mısın?"

Bu tasarlanmış bir cümle değildi: O mekanik boğayla ilgili hâlâ planlarım vardı. Birçok yönden bana oyunu hatırlatıyordu. On bir derecesi vardı, çocuk oyuncağından gaddarca zora kadar. O boğayı ilk gördüğüm andan beri, son dereceyi başarmak hedefim haline gelmişti – efsanevi on bir. Şu âna kadar ancak ona kadar gelebilmiştim.

Hiçbir işlevsel değeri olmayan, tamamıyla amaçsız bir hedefti. Fakat hangi erkeği çok da cazip olmayan bir şeyin önüne oturtsanız ve her seferinde ilerleyebileceği kademeler olduğunu söyleseniz, onu bir saplantı yapacaktır. İşte video oyunlarının, dövüş sanatlarının, Dungeons and Dragons'ın ve baştan çıkarma topluluğunun popülaritesi bundan.

Boğa terbiyecisine beş dolar bahşiş verip bana çok acımasız olmamasını, makineyi on bire ayarlamasını söyledim ve kapıdan geçip boğaya bindim. Deri pantolon giyiyordum – tavuskuşluğu için değil, makinenin kenarlarını daha iyi kavrayabilmek için. İlk bindiğimde, ertesi gün kalçalarım mosmor olmuştu ve güçlükle yürümüştüm. Kadınların 130 kiloluk bir erkekle seviştikten sonra neler hissettiklerini o zaman anlamıştım.

Kasıklarımı eyerin ön tarafına sıkıca bastırdım, bacaklarımı boğanın böğrüne doladım ve kafamı hazır olduğuma bir işaret olarak yukarı kaldırdım. Bir anda makine hayat buldu ve beni o kadar hızlı sarstı ki gözlerimin odağı kayboldu. Beynimin kafatasımdan çıktığını, kalçalarımın hiçbir zaman olmadığı kadar hızlı sallandığını, bacaklarımın tutmadığını

ve kasıklarının eyerin tutacağına vurduğunu hatırlıyorum. Fakat tam kenardan aşağıya kayacakken boğa durdu. Yedi saniye dayanmıştım.

İlk başta coşkuluydum. Aslında bunun hiçbir anlamı olmasa da bir şeyler başarmış gibi hissediyordum.. Benim veya etrafımdaki hiç kimsenin hayatını değiştirecek bir şey değildi. Neden bu kadar önemsediğim düşünmeye başladım. Dakikalar sonra alıcının pişmanlığını yaşıyordum bile.

Sonrasında Min yorgun olduğunu ve onunla Project Hollywood'a kadar yürümemi istediğini söyledi.

Alt başlığı anlamıştım.

Malikâneye kol kola girdiğimizde, ağabeylerinden ve onların oyunu öğrenmedeki zorluklarından bahsetti. "Gerçekten korumacılar ve biriyle randevuya çıktığımda çok sinirleniyorlar," dedi. "Ama bence kendileri randevulara gidemiyorlar diye kıskanıyorlar."

Project Hollywood'a döndüğümüzde onu jakuziye götürdüm.

"Son erkek arkadaşım dünya tatlısıydı ve benim için her şeyi yapardı," diye devam etti. "Fakat ben ondan hoşlanmıyordum. Sinirlerime dokunuyordu. Ağabeylerimin tavlama malzemelerini okumaya başladıktan sonra ondan ve okuldaki diğer hiçbir çocuktan neden hoşlanmadığımı anladım. Hepsi çok sıkıcı. Onlar arsız komikten anlamıyorlar."

Boksör şortumu indirdim ve suya atlayıp boğanın sebep olduğu berelerimi dindirdim. O sutyeni ve donuyla bana katıldı. Bir kukla gibi inceydi ve narindi. Ellerini tuttum ve kendime çektim. Bacaklarını araladı ve öpüşmeye başladık. Onun sutyenini çıkardım ve ağzındaki şekeri alıp çiğnemeye başladım. Sonra onu çıplak, üzerinden sular damlayarak odama götürdüm, bir prezervatif taktım ve yavaşça içine girdim. Hiçbir SDM yoktu. Bana bu kadar çok özenerek, ağabeyleri onu benim kucağıma vermişlerdi.

O benim için, sikişmek için pop yıldızlarının konserlerine giden ilk kızdı. Ama son olmayacaktı. Tüm bu KA işi giderek büyüyordu. Çok kişinin baştan çıkartma işinde rekabete girip İnternet'te pazarlamaları topluluğu özellikle Sunset Şeridi'nin gözlerimizin önünde değiştiği Güney California'da katlanarak büyütüyordu.

Hiçbir kadın güvende değildi. Atölyelerdeki onbeş kişi sokaklarda çete gibi dolanıyorlardı. Eski öğrenci toplulukları her kulübü geziyordu – The Standard, Dublin, The Saddle Ranch, Miyagi's. Saat 2'de barlar kapandığında Mel'in Yeri'ni istila edip kadın olan herhangi bir masaya oturmak için sıralar boyu aşağı yukarı yürüyorlardı. Eve kamyonla kadın yıkıyorlardı.

Hepsi benim malzemelerimi kullanıyordu. Etrafta Styleklonları şeklinde dolaşıp İspanyol sineğiymiş gibi en iyi arkadaşlar testini yapıyorlardı. Her kulüpte kazınmış kafalarını, şeytani keçi sakallarını ve Beverly Merkezi'nden bir hafta önce aldıklarıma benzer ayakkabılarını görüyordum. Minik-benler her yerdeydi. Ancak bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

9

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Yaklaşma Takvimim
YAZAN: Adonis

İşimden atıldıktan sonra (locada çok fazla zaman geçiriyordum, hahahaha), geçen hafta kendimi bu oyunu çözmeye tam gün adamak için L.A.'ya taşındım. Hâlâ bakir olduğumdan ve kendimi bir klavye jokeyi gibi gördüğümden garip hissediyordum. Böylece cumartesi gününü bir günde yüz yaklaşma yapmaya ayırmaya karar verdim. Öğleden sonra La Brea ve Fairfax arasındaki Melrose'dan başlayacağım. Beş saat boyunca saatte on yaklaşma yapabileceğimi, bunun da toplamda elli yaklaşma olacağını düşünüyorum. (New Rock botlarının satıldığı mağazanın adını bilen kimse var mı?) Sonrasında, duş alacağım, Sunset'e çıkacağım ve dört bar gezeceğim (Dublin's, Miyagi's, The Saddle Ranch, The Standard) ve her birinde on iki ila on beş arası yaklaşma yapacağım. Yüz yaklaşmanın problem olacağını zannetmiyorum. Her seferinde yanıp kül olacak olsam da, en azından reddedilme korkumu yeneceğim.
–Adonis

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: 125 Yaklaşma!
YAZAN: Adonis

Çocuklar, cumartesi harikaydı. 125 yaklaşma yapmayı başardım. Bu tarihe geçecek bir şey. Çıkmadan önce Ross Jeffries'in Engellenemez Güven kasetlerini dinledim. Gerçekten yardımcı oluyorlar. Kendimi 10 metre boyunda bir elmastan yapılmış hayal ettim, böylece kimse bana zarar veremezdi.

Kullandığım açılış bir GSD klasiği olan, "Kim daha çok yalan söyler, kadınlar mı erkekler mi"ydi. İlk başta, AK'lar bana komik bakışlar attı-

lar, sanki bir anket yapıyormuşum gibi. The Saddle Ranch'de işe yaramaya başladı. Sanırım oradaki her kadını açtım. Bir 8AK bana e-posta adresini vermeyi teklif etti ama ben telefon için ısrar edince tamamen kaybettim. Kahretsin! Ders alınmıştır. Sonrasında The Standard'a gittim ve orada o anda iki atölye yapılıyordu. Hemen hemen tüm kümelere "kim daha çok yalan söyler" açılışıyla yaklaşılmıştı, ben de dışarıda caddedeki insanları açmaya başladım.

Herkese dışarıya çıkmalarını ve yaptıklarımı yapmalarını tavsiye ederim. (Fakat New Rock botlarınızı giydiğinizden emin olun, hahahahah.) Şimdi ayın sonuna kadar 1000 açılış yapmaya karar verdim. Açılış oyunum harika olacak ve kadınlara gücenmeyeceğim ve onların beni yetersiz hissettirmelerinden korkmayacağım.

–Adonis

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Birinci Yaklaşmam
YAZAN: Adonis

Söz verdiğim gibi, yaptığım her yaklaşmamın skorunu tuttum ve birinci yaklaşmamı yaptım – ve ayın bitmesine hâlâ dört gün var!

Şunu söyleyebilirim ki bin yaklaşmadan sonra, reddedilmenin veya görmezden gelinmenin pek çok yolu olduğunu gördüm. Bu artık beni incitmiyor çünkü hiç tanımadığınız birinin sizin kişisel değeriniz üzerinde bir kontrolü neden olsun ki?

Öğrendiğim diğer şey ise AK'lara mantıklı veya gerçekçi bir yaklaşımla yaklaşmaktansa onlara derhal meydan okumak ve ilgilerini çekmek gerektiği. Artık kümelerde on-on beş dakika kalabiliyorum. Styleklonmayı da yaptım ama ilk başlarda zor geldi. Fakat kümeleri boyuma rağmen (160 santimim) artık daha rahat kontrol edebiliyorum. Hatta bazen izole edip küpü bile yapabiliyorum ve telefon numarasını alıyorum. Sosyal korkuları olmayan, kendine güvenen yeni biri haline geldiğimi hissediyorum. Önceleri o kadar güvensiz ve kendimi düşünen biriydim ki insanlar beni görmezden gelirdi; şimdi sokaklarda yürüdüğümde ışık saçıyorum. AK'lar bunu hissedebiliyorlar. Herkese bunu denemelerini şiddetle tavsiye ediyorum. Buna değiyor.

Gelecek ay, telefon oyununda ustalaşacağım – bin telefon konuşması, hahahaha. Bunu yapmaya devam edersem yıl sonuna kadar biriyle yatabilirim.

–Adonis

10

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Sosyal Bir Robot musunuz?
YAZAN: Style

Topluluktaki çoğu insanda bir gariplik olduğunu fark ettiniz mi?

Onlara sadece bakarak, bir şeylerin eksik olduğunu söyleyebiliyorsunuz. Onlar tam anlamıyla insan değiller.

Hatta bu adamların bazıları sahada iyi işler çıkarıyorlar. Güzel tepkiler alıyorlar –hatta bazen telefon numaraları ve seks bile– fakat hiçbir zaman kız arkadaşları olmuyor.

Siz bu adamlardan biri misiniz?

Bulmak için, kendinize şu soruları sorun:

- Bir kadınla konuşurken "malzemeniz" bittiğinde panik oluyor musunuz?
- Sizce bir kadının size söylediği şey %100 olumlu değilse bunu "palavra testi" olarak mı görüyorsunuz?
- Bir kadınla münasebeti olan herhangi diğer bir erkeği yok edilmesi gereken bir GAER olarak mı görüyorsunuz?
- Bir kadını "Notu kaç?" diye sormadan tartışamıyor musunuz?
- Hayatınızdaki yatmadığınız kadınlara arkadaş yerine "pivot" diyor musunuz?
- Sosyal olmayan bir ortamda bir kadının yanındayken, mesela bir iş toplantısı ya da bir bakımevindeyken, adrenalininiz yükseliyor ve onu şarj etmeye zorunlu hissediyor musunuz?
- Kitaplar, filmler, arkadaşlar, aile, iş, okul, yiyecek, içecek gibi, tavlama ile ilgisi olmayan şeyleri değerli bulmayı bıraktınız mı?
- Kendinize olan merhametiniz, kadınların size verdiği tepkilere mi dayanıyor?

Eğer böyleyse siz sosyal bir robotsunuz.

Tanıdığım çoğu şarjörler birer sosyal robot. Bu özellikle, topluluğu gençliğinde ve yirmili yaşlarında keşfedenler için geçerli. Çünkü onlar gerçek dünya deneyimini pek de fazla yaşamadan, sosyalleşmeyi neredeyse tamamen İnternet'te okudukları veya atölyelerde öğrendikleri kurallar ve teoriler üzerine kuruyorlar. Onlar asla normal olamayabilirler. Bu sosyal robotlardan biriyle harika bir yirmi dakikalık oyun geçiren bir kadın, onlarda kendi için çok da fazla bir şey olmadığını anlıyor. Sonra da onlar kadınların tekin olmadıklarından yakınan mesajlar yolluyorlar.

İnternet haber grupları ve tavlama hayat tarzı size çok şey katabilir – bana çok şey kattığını biliyorum– ama çok şeyi de alıp götürebilir. Tek boyutlu bir insan olup çıkabilirsiniz. Çevrenizdeki herkesin de birer sosyal robot olduğunu düşünüp giderek onlara benzeyebilirsiniz.

Bunun çözümü, kadınları tavlamanın en iyi yönteminin onları tavlamaktan daha iyi bir şey yapmak olduğunu hatırlamaktır. Bazı tipler oyunu öğrenmek için her şeyden vazgeçiyorlar – okul, iş, hatta kız arkadaşlar. Fakat bunların hepsi bir erkeği tamamlayan ve karşı cinse olan çekiciliğini artıran şeylerdir. Siz de hayatınızı dengeleyin. Eğer kendiniz için bir şey yapabilirseniz, kadınlar size koşacaktır ve burada öğrendikleriniz, sizin onlarla baş etmenize olanak sağlayacaktır.

–Style

11

"Öğrencilere senin atölyelerine gelmemelerini söyleyemem."

Mystery ve Papa yine tartışıyorlardı.

Mystery ellerini havaya kaldırıp deliye dönmüş bir şekilde "Çok fazla öğrenci kaydetmişsin," dedi. "Bu benim için eğlenceli değil. Ayrıca onlar için de adil değil."

"Sen de benim işimin kötü görünmesine neden oluyorsun." Papa'nın sesi alıngan ve bozuktu.

"Peki," diye bağırdı Mystery. "O zaman İnternet sitesinden benim adımı çıkart. İş ilişkimiz bitti. Gerçek Sosyal Dinamikler'le hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Bu, başlangıcından beri lanetlenmiş bir ortaklıktı.

Ertesi gün Herbal Mystery'ye iş ortağı olmayı teklif etti. En başından beri çok fazla ortalıkta görünmeyip sanki tavlama işine girmek için bu zamanın gelmesini beklemişti. Evime geldiği günden beri, Mystery'nin Toronto'dan Los Angeles'a taşınan ÇUDİ'lerinden biri olan Sima dışında hiçbir kadınla beraber olmamıştı. Sima şehre geldikten sonra, Mystery ile birbirlerinin sinirlerine dokunmaya başlamışlar, o da Herbal'a İLİ göstermeye başlamıştı. Mystery üzülmek yerine Herbal'ı karşısına aldı ve onu şarj etmesini sağlayacak her şeyi anlattı. O gece Sima ve Herbal oynaşmaya başladılar. Sonrasında bu, Mystery ve Herbal'ın arkadaşlıklarını kuvvetlendirdi. Fakat onlar çevrelerindeki herkesin farkında olduğu bir şeyi göremediler: Bu kötü bir örnek oluşturacaktı.

Herbal Mystery ile çalışmaya başladığında evimizde gerçek bir bölünme yaşadık: Ortada Papa'nın odasında kamp kuran Gerçek Sosyal Dinamikler ve evin geri kalanına sahip Mystery Yöntemi vardı.

Çatının altında, bu ikisinden birinin boyunduruğu altında olmayan tek kişi bendim. Fakat bu beni, Papa'nın Mystery ve Herbal'a uyguladığı kötü muameleden kurtaramadı. İlişkilerimden dolayı suçluydum. Papa arka bahçeden gizlice eve girmeye çalışırken benle karşılaştığında, yalandan bir merhabayla yanımdan geçer ve boş boş bana bakardı.

Kızgın değildi. Sadece benim dahil olmadığım bir çeşit program uyguluyordu. İlginç olan şey ise: Çoğu robot kendini programlamazdı.

Bu esnada, ev toplantımızda verdiğimiz her bir karar –misafirler için onay alma gereği, seminer paralarının bir kısmının eve verilmesi, başka KA'ların kadınlarına asılınmaması– görmezden gelinip çiğneniyordu. Papa'nın odasına kaç öğrenci, şarjör ve öğretmen doldurduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Evin içinde alelacele koşuşturan tavuskuşlaşmış fareler gibilerdi. Artık kapıları kitleme zahmetine bile girmiyorduk.

Son bulduğu iki stajyer onun ufak versiyonları gibiydi. Kimse adlarını bilmiyordu. Onlar kısaca mini-Papalar olarak biliniyorlardı.

Mini-Papalar bana en az Papa'nın olduğu kadar soğuklardı, ancak devamlı çevremdeydiler. Her hareketimi onlara verilmiş bir ödev gibi izliyorlardı. Bazen onları Mel'in yemekçisinde Tyler Durden'la otururken görüyordum. Üçü benim hakkımda konuşuyor olurlardı.

"Konuşmayı kendi yönüne çekmek için vücudunun konumunu değiştirecek."

"Yokluğunu hissettirmek için bazen ortadan kaybolacak."

"Bir şaka yaparsanız, zaferinizi çalmak için bunu abartacaktır."

"Birisi ona bir yöntem uygulamasını söylerse, 'Sahada' diyerek kendi istediği zamanda olmasını ve soranın daha çok takdir etmesini sağlayacak."

Beni eleştiriyorlardı. Beni modellemeye çalışıyorlardı. Fakat gariptir ki benle arkadaş olarak hiç takılmıyorlardı. Sadece dinlemek, sindirmek ve not almak istiyorlardı. Bu insani değildi. Fakat aslına bakarsanız evdeki hiç kimsenin tamamıyla insan olduğu söylenemezdi.

Oradan ayrılmalıydım.

Neyse ki *Rolling Stone* benden yine zor bir konuyla boğuşmamı istedi. Adı Courtney Love'dı.

Söyleşi New York'ta Virgin Records ofisinde bir saat olarak planlanmıştı. Courtney o aralar rezaletlerinin zirvesindeydi. O hafta David Letterman'ın TV programında göğüslerini göstermiş; *New York Post*'un kapak sayfasında Wendy's'in önünde, memesi bir yabancının ağzında bir fotoğrafı yayınlanmıştı; ve iddiaya göre, bir konser sırasında bir hayranının kafasına mikrofon ayağıyla vurmaktan tutuklanmıştı. Üstüne üstlük uyuşturucudan suçlanıp yakın zamanda kızının velayetini de kaybetmişti. *Rolling Stone* hikâyesi, tüm bu sorunlar azaldıktan sonra yapmayı kabul ettiği ilk röportajdı.

Onunla Virgin ofisinde buluştuğumda üzerinde, gövdesine zevkli bir şekilde sarılmış bir kuşağı olan siyah bir elbise vardı. Dudakları dolgun-

du ve kırmızıya boyanmıştı. Adının geçtiği onca çirkin magazin başlığına rağmen, Courtney iyi görünüyordu – soluk, ince, heykelimsi. Ancak bir süre sonra kuşak gevşemiş ve arkasından bir kuyruk gibi sallanmaya başlamış ve ruju dağılmıştı. Bu hayatının bir benzetmesi gibiydi: devamlı çözülmek.

"Eğer siz çocuklar benim ölmemi bekliyorsanız, daha çok beklemek zorundasınız," diye başladı. Ben basındım, ben düşmandım. "Büyükannem yüz iki yaşına kadar yaşadı."

Bu KA'ların kaltak kalkanı dedikleri şeydi. Kişisel bir şey değildi, yalnızca bir koruma mekanizmasıydı. Beni canımı sıkmasına izin veremezdim. Onunla ilişkiyi kurmalı ve ona insan olduğumu göstermeliydim, bir başka kan emici gazeteci değil.

"Hâlâ büyükannemle ilgili kâbuslar görüyorum," dedim, "çünkü onu yaşarken son gördüğümde, Chicago Art Institute'a gitme planımız vardı. Ama geç kalkmak için onu ekmiştim."

Ailelerimiz hakkında birkaç dakika konuştuk. O kendininkilerden pek hoşlanmıyordu.

Artık bir yerlere geliyorduk.

Röportaj devam ederken zokayı yutturdum. Bana baktı ve duvarlarını kaldırdı. Yüzü kızardı, yanaklarındaki kaslar kasıldı ve gözyaşları dökülmeye başladı. "Kurtarılmaya ihtiyacım var," diye hıçkırdı. "Beni kurtarmalısın."

Artık aramızda bir ilişki vardı.

İlişki, güven artı rahatlığa eşittir.

Saat dolduğunda Courtney birbirimize numaralarımızı vermemizi teklif etti. Beni o gece ilerleyen vakitlerde röportaja devam etmek için arayacağını söyledi. Rahatlamıştım çünkü bir kaset firmasının ofisinde yapılan bir saatlik söyleşiden çok da ilginç bir profil çıkmazdı. Tom Cruise en azından beni motosiklet kullanmaya ve Scientology gezisine götürmüştü.

O gece üniversiteden eski arkadaşlarımla, Manhattan'ın et-paketleme bölgesindeki Soho House aldı özel bir kulüpte buluştum. Onları topluluğa girdiğimden beri görmemiştim ve beniz güçlükle tanıdılar. Yarım saat boyunca eskiden ne kadar garip ve içine dönük olduğumu tartıştılar. Sonra sohbetleri işe ve filmlere döndü. Katılmaya çalıştım ama kelimelere konsantre olmakta zorluk çekiyordum. Kulağımın içine doğru akıp orada kulak kiri gibi birikiyorlardı. Artık pek de ait onlara olmadığımı hissettim. Neyse ki, ağaç gövdesi gibi bir kalçası ve ölümcül silikon

göğüsleri olan bir Amazon kadını masamızın yanından sendeleyerek geçti. Benden otuz santim uzundu ve biraz sarhoştu.

"Siyah kovboy şapkalı bir kız gördünüz mü?" diye sert bir Alman aksanıyla sordu.

"Bizimle takıl," dedim. "Arkadaşından çok daha eğlenceliyiz."

Bu David DeAngelo'dan öğrendiğim bir replikti. İşe yaradı. Kız oturup bir sigara istediğinde arkadaşlarım şok içinde bana bakıyorlardı.

Gecenin geri kalanında Amazon ve ben konuştuk. Arada bir beni tuvalete sürükledi, onun bir insandan çok bir elektrik süpürgesi gibi kokain çekişini seyrettim.

Banyodan üçüncü kez ayrılırken "*Sex and the City*'yi seyreder misin?" diye sordu.

"Bazen," dedim kıza.

Tipik bir Alman gururuyla, "Daha yeni bir inci aldım," dedi.

"Bu harika," dedim. İncinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bu çok güzel," dedi. "Küçük boncukları olandan."

"Ah, boncuklar. Onlar harika."

Kafam tamamen karışmıştı. Fakat onu dinlemekten hoşlanmıştım, katı aksanıyla süngerimsi dudaklarının uyuşmazlığı bana keyif veriyordu. Belki de anal boncuklardan bahsediyordu. Aferin ona.

Yürürken durdum ve koridorun duvarına yaslandım. "Birden ona kadar bir notlamada ne kadar iyi öpüşüyorsun?"

"Onum," dedi. "Yumuşak, yavaş ve merak uyandıran öpüşmeleri severim. Birinin dilini boğazımdan aşağı itmesinden nefret ederim."

"Evet, öyle bir kız arkadaşım vardı. Bir inekle öpüşmek gibiydi."

"Harika oral seks yaparım," dedi.

"Saygı duyarım."

Bu iki kelimelik cevabı bulmak aylarımı almıştı. Bazı kadınlar bir erkekle tanıştıktan sonra cinsel içeriği çok fazla olan yorumlar yapmaktan hoşlanırlar. Bu bir palavra testidir. Erkek eğer rahatsız olursa, testten kalır; eğer yemi yutar karşılık olarak cinsel içerikli bir cevap verirse, yine kalır. İngiliz televizyon karakteri Ali G'yi seyrettikten sonra, çözümü keşfettim: Onun gözünün içine bakın, onaylar şekilde kafanızı sallayın ve yüzünüzde beliren ufak bir tebessümle kendini beğenmiş bir şekilde "Saygı duyarım," deyin. Bir kadının karşıma çıkartacağı hemen her zorluk için artık bir cevabım var. Fakat bu zorluk değildi: Bu enayi tuzağıydı. Yapmam gereken hiçbir şey yapmamaktı.

Sessizleştim ve KA'lann üçgen bakış diye adlandırdığı, sol gözden sağ göze ve oradan da dudaklara yavaşça gözlerimi kaydırarak bir cinsel öneri bakışı attım.

Kendini bana attı. Sonra bir inek gibi dilini boğazımdan içeriye soktu. Sonra geri çekildi. "Öpüşmek hakkında konuşmak beni heyecanlandırdı," dedi.

"Hadi buradan gidelim," diye cevap verdim kendimi duvardan kazıyarak.

Aşağı kata inmek için asansöre bindik ve bir taksiye atladık. Taksi şoförüne East Village'da bir adres verdi. Sanırım onun evine gidiyorduk.

Beni arka koltuğa yapıştırdı ve üzerindeki tişörtünden göğsünün birini çıkardı. Sanırım emmem gerekiyordu.

Evinde vardık ve merdivenlerden yukarıya çıktık. Odasına baygın bir kahverengi parlaklık veren ışığı açtı ve müzik setine Rolling Stones'un *Goats Head Soup* CD'sini koydu.

"Gidip incimi giyeceğim," dedi.

"Sabırsızlanıyorum," dedim. Gerçekten de öyleydi.

Orada yatarken arkadaşlarıma veda etmeyi unuttuğumu fark ettim. Aslında bütün gece onları ihmal etmiştim. Şarj etmek geçmişimle aramda polyester bir perde çekmişti. Fakat yeni arkadaşım incisiyle belirdiğinde, ortamın sıcaklığını da göz önüne alarak buna değer olduğuna karar verdim. İnci anal boncuklar değildi. O, kasıkları açıkta bırakan ve kukusunun üstünden geçip ön taraftan arka tarafa bağlanan küçük metal toplardan oluşan bir külottu.

Bu gece evden onu gösterebileceği birini bulmayı ümit ederek ayrılmıştı. Kendimi zorunlu hissedip topları dudaklarına ve klitorisine nazikçe sürtmeye başladım. Onların bunun için olduğunu düşündüm, ama çok da emin değildim çünkü toplar iç çamaşırından bir dakika sonra düştüler. Bacaklarının arasında bir tamponun ipi gibi sallanmaya başladı.

Yeni incisi için bu kadar yeterdi.

"Üzerimi değiştireceğim," dedi. Üzgün görünmüyordu. Sekiz şerit kokain çekmek birini bu hale getiriyordu.

Dizlerine kadar gelen deri botlarıyla yeniden geldi, yatağa yattı ve ufak burgonya şişesindeki kokainden bir elektrik süpürgesi çekişi daha yaptı. Sonra şişeyi göğsüne götürdü ve göğüslerinin arasına ufak bir parça döktü.

Uyuşturuculardan pek hazzetmem. KA olmanın bir kuralı da zihninizi kontrol etmeyi öğrenmek ve alkol ya da uyuşturucu olmadan iyi va-

kit geçirmenizi sağlamaktır. Fakat eğer hayatımdan bir kez kokain çekeceksem, bu an o andı.

Her kadın yatakta farklıdır. Hepsinin kendine ait zevkleri ve tuhaflıkları ve fantezileri vardır. Birinin dışardan görünüşü, hiçbir zaman içinde patlayan fırtınaları veya ölümcül durgunluğu yansıtmaz. O tutkulu gerçekliğe erişmek –teslimiyet, dürüstlük, açılma– bu oyunun en sevdiğim kısmıydı. Yeni birinin yatakta neye dönüştüğü görmeyi ve çoklu orgazmlardan sonra onunla konuşmayı seviyordum. Sanırım sadece insanları seviyordum.

Göğsüne eğildim ve sol burun deliğimle çektim. Bundan gerçekten çekiniyordum: Tüm gece ayakta kalmak istemiyordum ve kokainin bir centilmenin dayanma gücüne iyi gelmeyeceğini düşünüyordum.

Bir centilmen olduğumu söylemiyorum.

Sonra telefon çaldı. Benim telefonum.

"Bunu açmalıyım," dedim. Çarşafın üzerindeki tozları dağıtarak zıpladım ve cep telefonumu aldım. Kimin aradığını sanki içime doğmuştu.

"Hey, bana gelebilir misin?" Arayan Courtney Love'dı. "Chinatown'dan birkaç tane akupunktur iğnesi alabilir misin – en çok acıtan, büyük olanlardan. Biraz da alkol ve pamuk al."

12

Courtney Love bacağıma bir akupunktur iğnesi saplarken, "Bu öd kesesi için," dedi.

"Hmm, bunun lisanslı bir profesyonel tarafından yapılması gerekmiyor mu?"

"Bunu gençliğimden beri yapıyorum," diye cevap verdi, "fakat uzun zamandır ilk yaptığım insan sensin." İğneyi kendi çevresinde çevirmeye başladı. "Hissettiğinde bana söyle."

Orada. Bacağa bir elektrik şoku. Tamam. Yeterli.

Courtney Love'la planlamış bir saatlik randevum gerçeküstü bir uyuşukluk partisine dönmüştü. Yiyecek almaya gitmek dışında onun Chinatown'daki çatı-katından yetmiş iki saat boyunca ayrılmadım. İçinde bir yatak, bir televizyon ve bir kanepe dışında hiçbir şey olmayan 450 metrekarelik bir yerdi.

Bir tişört ve eşofman giymekle yetinmiş, saklanıyordu: paparazziler-den, menajerinden, hükümetten, bankadan, bir adamdan, kendinden. Her tarafıma bir sürü iğne saplanmış bir şekilde, üzerimde sadece boksör şortumla kanepesindeydim. Zaman içerisinde yatağının çevresi kırıntılar, sigara izmaritleri, kıyafetler, yiyecek ambalajları, iğneler ve kök birası şişeleriyle dolmuş, bu süre zarfında el ve ayak parmakları et renginden siyah kül rengine dönmüştü. Birinin onu arayıp "Allah'ın belası boktan bir haber vermesi" ihtimaline karşı telefonu açmaya bile korkuyordu.

Sadece ikimizdik: bir gazeteci ve bir rock yıldızı, kız oyuncu ve erkek oyuncu.

DVD oynatıcısına *Boogie Nights*'ı koydu, sonra yatağına tırmandı ve üzerine lekeli bir battaniye örttü. "Çıktığım adama her zaman sorarım: 'En büyük korkun nedir?'" dedi. "Son erkek arkadaşım onunkinin kayıp gitmek olduğunu söylemişti, ki şu anda aynen bu durumda. Şu anda saplandığım video yönetmeni, korkusunun başarısızlık olduğunu söyledi. Ben de kendiminkini yaşıyorum. Güç kaybı."

Courtney'in hayatındaki problemlerden onu en fazla tüketen onun için en romantik olanıydı. Yönetmen telefonlarına yanıt vermiyordu. Bu

tüm kadınlar için ortak bir problemdi, nasıl görünürlerse görünsünler ya da ne kadar ünlü olurlarsa olsunlar.

"Bir teorim var," dedi. "Bir erkeğin sana âşık olması için onunla üç kez yatmalısın. Onunla yalnızca iki kere yattım. Onu elde etmek için bir geceye daha ihtiyacım var."

Bu yönetmen onun kalbini ileri-geriyle esir almıştı. Onunla evine kadar yürür, onunla öpüşür ve sonra da içeri giremeyeceğini söylerdi. Kaza eseri veya bilerek, David DeAngelo'nun iki ileri bir geri taktiğini uyguluyordu.

"Onu elde etmek istiyorsan," dedim, "Robert Greene'in *The Art of Seduction* kitabını oku. Sana biraz strateji verecektir."

Sigarasını yerde söndürdü. "Alabileceğim her yardıma ihtiyacım var."

Greene'in diğer kitabı *The 48 Laws of Power* ile birlikte, *The Art of Seduction* klasik bir KA malzemesiydi. İkincisi için Greene tarihteki ve edebiyattaki en büyük baştan çıkartmaları inceleyip ortak temalar aramıştı. Kitabı, baştan çıkartıcıları (bunların arasında hovardalar, ideal sevgililer ve doğal olanlar); hedefleri (dramatik kadınlar, kurtarıcılar, çökmüş yıldızlar) ve teknikleri değişik kategorilere ayırıyordu ve bunların birbirleri ile uyuşması topluluk felsefesini (dolaylı yaklaşma, karışık sinyaller yollama, arzulanan öğe olma, kurbanı soyutlama) oluşturuyordu.

"Bu kitabı nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Geçtiğimiz bir buçuk yılı dünyanın en büyük kadın avcılarıyla geçirdim."

Yatağında ayağa kalktı. "Anlatsana, anlatsana, anlatsana," diye bir kız çocuğu gibi cıyakladı. Kadın tavlama ile ilgili bir şeyler anlatmak diğer seçenekten daha iyiydi: Tartışma ne zaman onun hukuki, medya ve velayet problemlerine gelse, gözlerine yaşlar doluyordu.

Topluluk ve Project Hollywood hakkında anlattıklarımı can kulağıyla dinledi. Vücudumdan çıkan bir düzine akupunktur iğnesiyle ciddi bir konuşma yapmak kolay değildi. "Onlarla tanışmak istiyorum," dedi heyecanla. "Sence onlar Warren Beatty kadar iyiler midir?"

"Bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım."

Courtney yatağından fırladı ve ayaklarımdaki, bacaklarımdaki ve göğsümdeki iğnelerin etrafını silhat yağıyla ovdu. "Sana şu kadarını söyleyeyim, o hoş."

"Onun nasıl çalıştığını bilmeyi çok isterdim."

"O harikadır. Bir gün beni arayıp, 'Hey, benim,' dedi, sanki onun kim olduğunu bilmek zorundaymışım gibi. Sonra beni o gece evine gelmem için ikna etmeye çalıştı. En sonunda evet dediğimde, güldü ve Paris'te olduğunu söyledi. İnsanın aklını alıyor. O burnunu bir mendile silip sonra onu randevusuna verir."

Bu bir negdi. Warren Beatty kadınları neglerdi. Her KA –bundan haberdar olsun ya da olmasın– aynı prensipleri uygular. Topluluktakiler ile Brett Ratner, David Blaine ve Warren Beatty (bekâr olduğu zamanlarda) gibi yalnız kurtlar arasındaki fark, bizim tekniklerimize isimler vererek diğerleriyle paylaşıyor olmamız.

"Bu yönetmenin sorununun ne olduğunu bilmiyorum," diyordu Courtney. "Sihirli bir amım var. Beni sikersen kral olursun. Ben kral yapıcıyım." (Tercümesi: Eğer onu sikerseniz, meşhur olursunuz.)

Vücudumdan iğneleri çıkarmaya başladı. "Kafana bir tane koymalıyız. Bu en iyi histir."

Yerde serilmiş dururken, Courtney kirli bir iğne aldı. Tam gözümün üstüne hedef aldı.

"Hayır teşekkürler. Bugün için yeterince aldım."

"Bunu denemelisin. Karaciğer için harikadır."

"Karaciğerim iyi, teşekkürler."

İğneyi tekrar yere bıraktı. "Peki, o zaman ben de biraz Rice Krispie Treats almak için dışarı çıkıyorum."

Üzerindeki kırışık pembe gömleği çıkardı ve karşımda üstsüz bir şekilde kaldı.

"Bunlar silikonla kaldırılmış doğal göğüsler," dedi, bana doğru yaklaşıp sol göğsünün altındaki yara izini göstererek. "Göğüslerime yapılan bir iğnenin kaça mal olduğunu biliyor musun? Dokuz bin dolar."

"Sonra sorunların çözülüyor," diye anımsattım.

"Bu beni avukatın kapısından içeri dahi sokamaz," diye atıldı, siyah beyaz beybidol gibi bir elbisenin içine girdi.

Dükkândan döndüğünde, heyecandan kızarmıştı. Torbadan bir kahveli kek çıkarıp ikiye böldükten sonra, yatağının güvenliği için kırıntıları geride bıraktı. "Hadi bir iddiaya girelim," dedi.

"Ne?"

"Sana iddia ediyorum ben bu yönetmeni geri alacağım."

"Benim şüphem var. Eğer telefonlarına çıkmıyorsa, ilgi duymuyordur."

"Post'ta benimle yattığını bile inkâr etti." Kararmış parmaklarıyla bana kekin yarısını uzattı. "Ama ben mücadeleyi severim."

"İyi, eğer onu geri alabilirsen, benden daha iyi bir avcısın demektir."

"Hadi iddiaya girelim o zaman," diye ısrar etti.

"Koşullar ne?"

"Eğer onu geri alabilirsem, sana benle bir hafta yatma hakkı vereceğim – sen nerede istersen,"

Ona boş boş baktım. Kavramdan o kadar şaşalamış kalmıştım ki kelimeleri işlemekte zorluk çekiyordum.

"Veya bir sonraki çocuğumun göbek adını seçebilirsin. Tercih senin."

"Tamam."

"Fakat bir şartım var: Yaşadığın her kadın avcısından bir saat boyunca tavsiye alacağım."

Ayrılıp uçağa gitme vaktim geldiğinde, Courtney yataktan çıktı ve bana güle güle öpücüğü verdi.

Onun çatı-katından beni götürecek asansörü beklerken, "Sadece sikilmek istiyorum," dedi. "Sadece buyurgan bir erkeğin buraya gelmesini ve beni sikmesini istiyorum."

O adamın ben olabileceğimi biliyordum. İLİ'ler ortadaydı. Fakat KA'ların onur usulleri, kumarbazların onur usulleri ve gazetecilerin onur usulleri vardır. Onunla seks yapmak üçünü de çiğnemek olurdu.

O sabah dairemde Dustin'e anlattıklarım doğruydu: Tavlamayı öğrenmek bana seks hayatımdan çok daha fazla şey katmıştı. Toplulukta öğrendiklerim hiçbir zaman olmadığım kadar iyi bir gazeteci olmamı sağlamıştı. Ne kadar iyi olduğumu Britney Spears ile yaptığım röportajda keşfettim.

13

Bu albümü yaparken üzerinizde çok baskı var mıydı?

Ne, şimdi mi?

Kendiniz ya da yapımcı şirket bu aralar başarılı olmanız için baskı yapıyor muydu?

Hiçbir fikrim yok.

Hiçbir fikriniz yok mu?

Hiçbir fikrim yok.

Bu yeni CD'nizde DFA ile yaptığınız bir şarkının yer almadığını duydum. Neden böyle oldu?

DFA nedir?

Onlar kendilerine DFA diyen James Murphy ve Tim Goldsworthy adlı New Yorklu iki prodüktör. Bu bir şeyler çağrıştırdı mı?

Evet, belki de bir şeyler yapmışlardır.

Britney Spears ile olan röportajım hiçbir yere gitmiyordu. Ona baktım, otel odasındaki kanepede benim yanımda bacak bacak üstüne atmış huzursuzlanıyordu. Onun umurunda bile değildi. Ben sadece, onun takviminde ayrılmış bir zaman dilimiydim ve o buna katlanıyordu – az da olsa.

Saçları kafasındaki beyaz Kangol şapkanın altına sıkıştırılmış, bacaklarıysa solmuş mavi kotunun dikişlerini zorluyordu. O dünyadaki en çok arzu edilen insanlardan biriydi. Fakat gerçekte, Güneyli, gürbüz bir kız öğrenci birliği üyesi gibiydi. Hafif ve mükemmel bir şeklide makyaj yapılmış güzel bir yüzü ve hafifçe erkeksi bir yanı vardı. Cinsel bir ikon olarak göz korkutucu değildi ve tahminimce yalnızdı.

Kafamda bir şimşek çaktı.

Bu röportajı kurtaracak tek bir şey vardı: Onu şarj etmeliydim. Hangi ülkede olursam olayım, konuştuğum kadının yaşı, sınıfı, ırkı ne olursa olsun, oyun her zaman işe yaramıştı. Ayrıca Britney Spears'a oyun yaparak kaybedeceğim hiçbir şey yoktu. Röportaj bundan daha sıkıcı olamazdı. Belki de gerçekten basabileceğim makul bir laf bile alabilirdim.

Soru listemi katladım ve arka cebime koydum. Ona, dikkat bozukluk sorunu olan herhangi bir kulüp kızı gibi davranmalıydım.

İlk hareket onun ilgisini kancalamaktı.

"Sana insanların seninle ilgili muhtemelen bilmedikleri bir şey söyleyeceğim," diye başladım. "İnsanlar, aslında öyle olmamana rağmen, sahne dışında senin kaltak veya utangaç olduğunu düşünüyorlar."

"Kesinlikle," dedi.

"Bunun neden olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Evet." Kesin ve onaylayıcı cevaplarla ilgisini, çektiğim evet-merdivenini kuruyordum.

"Konuşurken gözlerine bakıyorum. Bir şey düşündüğün her sefer, onlar aşağı sola bakıyor. Bu senin kinestetik bir insan olduğunu gösterir. Sen duygularıyla yaşayan birisin."

"Aman Tanrım," dedi. "Bu tamamen doğru."

Tabii ki öyleydi. Bu benim geliştirdiğim değer katma yöntemlerinden biriydi. Bir insan düşündüğünde gözleri yedi değişik pozisyondan birine kayar. Her değişik konum, insanın beyninin farklı bir yerini çalıştırdığını gösterir.

Ona farklı göz hareketlerini nasıl okuduğumu öğretirken, her kelimeye dikkat kesildi. Bacak bacak üstüne atmadan, bana doğru eğildi.

Oyun başlamıştı.

"Bunu bilmiyordum," dedi. "Bunu sana kim öğretti?"

Ona söylemek isterdim: "Gizli bir uluslararası kadın tavlama topluluğu."

"Bu birçok röportaj yaparak gözlemlediğim bir şey," diye cevap verdim. "Aslına bakarsan, insanların, konuşurken gözlerinin hareket ettiği yönü seyrederek, onların doğru veya yalan söylediklerini anlayabilirsin."

"Yani sen yalan söylediğimi anlayabilir misin?" Artık bana tamamıyla farklı bakıyordu. Artık bir gazeteci değildim. Onun bir şeyler öğrenebileceği, ona değer katmayı öneren biriydim. Onun dünyasında otoritemi ilan etmiştim.

"Gözlerinin hareketinden, göz temasından, konuşma biçiminden ve vücut dilinden anlayabilirim. Bunu anlamanın bir sürü yolu var."

"Psikoloji dersleri almalıyım," dedi, sevecen bir hevesle.

"İnsanları incelemek benim için çok enteresan olacak." İşe yarıyordu. Açılıyordu. Konuşmasının arkası kesilmiyordu. "Yani sen biriyle tanışsan veya biriyle bir randevuya çıksan 'Şu anda bana yalan söylüyorlar mı?' diye düşünebilirsin. Aman Tanrım."

Ağır silahları çıkarmanın zamanı gelmişti.

Ortaya kabul edilebilir bir zaman sorunu atarak, "Sana gerçekten çok havalı bir şey göstereceğim ve sonra röportaja geri döneceğiz," dedim. "Bu bir deney olacak. Düşündüğün bir şeyi tahmin etmeye çalışacağım."

Sonra onun duygusal bir bağı olduğu eski bir arkadaşının isimlerinin –bilemeyeceğim ve daha önceden duymadığım– baş harfini tahmin etmek için basit bir psikolojik hile hapım. İsmin baş harfleri G.C.'ydi. Ben iki taneden birini doğru tahmin ettim. Bu henüz öğrendiğim bir yöntemdi ama onun için yeterince iyiydi.

"Bunu yapabildiğine inanamıyorum! Belki de benim önümde o kadar çok duvar var ki, sen ikisini birden doğru bulamadın," dedi. "Haydi bir kere daha deneyelim."

"Bu sefer neden sen denemiyorsun?"

"Korkuyorum." Parmağının eklemini ağzına koydu dişleriyle derisini ısırdı. Harika dişleri vardı. Mükemmel bir C şeklindeydiler. "Ben bunu yapamam."

Artık o Britney Spears değildi. O sadece bir tek-kümeydi, yalnız bir hedef. Veya, Robert Greene'in baştan çıkarıcıların kurbanlarında açıkladığı biçimiyle, o yalnız liderdi.

"Bunu kolaylaştıralım," dedim. "Ben bir rakam yazacağım. Bu rakam birden ona kadar olacak. Senden bunu hiç düşünmemeni istiyorum. İçgüdülerine güvenmelisin. Akıl okumak için özel bir yeteneğe ihtiyaç yoktur. İçindeki sesi sustur ve hislerini gerçekten dinle."

Bir parça kâğıdın üzerine bir rakam yazdım ve ters olarak ona verdim.

"Şimdi, söyle bana," dedim, "hissettiğin ilk numara."

"Ya yanlışsa?" diye sordu. "Muhtemelen yanlış."

Biz sahada buna ÖGD kız diyoruz – öz güveni düşük kız.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Yedi," dedi.

"Şimdi, kâğıdı çevir," dedim ona.

Yavaşça ters çevirdi, sanki bakmaktan korkuyormuş gibi, sonra da göz hizasına yükselterek kocaman bir yedi rakamının ona baktığını gördü.

Çığlık attı, kanepeden atladı ve otelin aynasına doğru koştu. Yansımasında gözlerinin içine bakarken ağzı açık kalmıştı.

"Aman Tanrım," dedi yansımasına, "bunu yaptım."

Olayın gerçek olduğuna inanması için sanki aynada kendine bakması gerekiyordu.

"Vay," dedi nefes nefese. "Bunu yapım." Sanki Britney Spears'ı ilk kez gören büyük bir kız gibiydi. Kendi kendinin hayranıydı.

Kanepeye tekrardan çökerken "Onun yedi olduğunu bir şekilde biliyordum!" diye haykırdı. Tabii ki biliyordu. Bu Mystery'den öğrendiğim ilk sihirbazlık numarasıydı: Birisi, birle on arasından rasgele bir numara seçecek olsa, yüzde yetmiş –özellikle kararlarını hızlı vermeleri gerektiğinde– o numara yedi olacaktır.

Yani evet, onu kandırdım. Fakat onun kendine güveninin iyi bir artışa ihtiyacı vardı.

"Görüyorsun ya," dedim ona. "Tüm cevapları içinde zaten biliyorsun. Bu yalnızca toplumun bizi çok düşünmeye eğitmesinden,." Buna gerçekten inanıyordum.

"Harika bir röportaj!" diye haykırdı. "Bu röportaj hoşuma gitti! Bu hayatımın en iyi röportajı."

Sonra yüzünü bana döndü, gözlerimin içine baktı ve "Kayıt cihazını kapatabilir miyiz?" diye sordu.

Sonraki on beş dakika boyunca, ruhanilikten, yazmaktan ve hayatlarımızdan konuştuk. O yalnızca geç bir duygusal ergenlik geçiren kayıp küçük bir kızdı. Tutunabileceği gerçek bir şey arıyordu, pop şöhretinden ve etrafındakilerin dalkavukluklarından daha derin bir şeyler. Değer kattım ve artık baştan çıkartmanın ilişki kurma kısmına geliyorduk. Belki de Mystery haklıydı: Tüm insan ilişkileri aynı yolu takip ediyor.

İlişki eşittir, güven artı rahatlık.

Ancak yapmam gereken bir iş vardı. Kayıt cihazını çalıştırdım ve röportaj başlarken bana verdikleri soruları ve de kendi sormak istediğim tüm diğer soruları sormaya başladım. Bu sefer bana gerçek cevaplar verdi, yayınlayabileceğim cevaplar.

Saat dolduğunda, kayıt cihazını durdurdum.

"Biliyor musun?" dedi Britney. "Her şeyin bir nedeni var."

"Buna tamamen inanıyorum," dedim ona.

"Ben de." Omzuma dokundu ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Birbirimize numaralarımızı vermeliyiz."

14

Saatimiz dolduğunda Britney bir MTV röportajı için üstünü değiştirmek için odadan ayrıldı. On dakika sonra yayıncısıyla geri geldi.

O kameraların önüne oturduğunda, yayıncısı bana garip garip bakıyordu.

"Biliyorsun, daha önce bir yazarla bunu hiç yapmamıştı," dedi.

"Gerçekten mi?" dedim.

"İkinizin buluşmasının kader olduğunu söyledi."

MTV röportajı başladığında yayıncısıyla sessizce yan yana oturduk.

"Peki geçen gece dışarıda çılgınca zaman geçirdin mi?" diye sordu raportör.

"Evet, geçirdim," diye cevap verdi Britney.

"İçeri girip herkesi şaşırttığında kulüpteki enerji nasıldı?"

"Ah, inanılmazdı."

"Peki sen ne kadar eğlendin?"

Ansızın Britney ayağa kalktı. Ekibe, "Bu olmuyor," dedi. "Bunu hissetmiyorum."

Topuklarına basarak kapıya doğru yürüdü ve ekibiyle asistanlarının akıllarını karışık bir halde bıraktı. Benim yanımdan geçerken, ağzının kenarları gizemli bir gülümseme oluşturacak şekilde yukarıya kalktı. Onun içine işlemiştim. Britney Spears'ın pop star makinesinin ondan istediklerinin dışında daha derin bir yanı vardı.

Oyunun, ünlülerde sıradan insanlarda olduğundan daha çok işe yaradığını fark ettim. Çünkü yıldızlar öylesine kapanıklar ve ilişkileri sınırlı ki, değer katmak veya doğru bir neg yapmak on kat daha etkili oluyor.

Takip eden günlerde, olanları sık sık düşündüm. Hayal görmüyordum: Britney Spears beni çekici bulmamıştı. Beni muhtemel bir eş olarak görmüyordu. Ama onun ilgisini çekmiştim. Bu da doğru yönde atılmış bir adımdı. Tavlama doğrusal bir süreçtir. Önce hayal gücünü ele geçirin, sonra kalbi.

İlgi artı cazibe artı baştan çıkartma eşittir seks.

Tabii ki, bu belki de yalnızca kendi kendini hipnotize etmekti. Bildiğim kadarıyla, o her gazeteciyle, onlara özel olduklarını hissettirmek için numara alışverişinde bulunuyordu. Belki de o, kendini kadın avcısı sanan saf yazarların telefonlarına çıkacak bir cevap verme servisi bile kurdurmuştu. Veya bu belki de yayıncısının, sanatçısıyla yazarların özel bir etkileşim kurduklarını zannetmelerini sağlamak için geliştirdiği bir plandı. Belki de şarj edilen o değil, bendim.

Gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

O numaraya her gün baktım ama arayacak cesareti bir türlü bulamadım. Kendime bunun gazetecilik sınırlarını aşmak olduğunu söyledim: Yazdığım makaleyi beğenmezse (ki bu olabilirdi), telefonlarına çıkmadığım için hakkımda kötü şeyler yazdı demesini istemiyordum.

Mystery, "Sadece ara onu," diye devamlı beni işledi. "Kaybedecek neyin var ki? Ona 'Britney Spears gibi görünmesen olmaz mı?' de, 'Çılgınca şeyler yapacağız ve yakalanmamamız lazım. Peruklar takacağız, Hollywood işaretine tırmanacağız ve iyi şans getirmesi için ona dokunacağız,' de."

"Onunla sosyal bir ortamda tanışmış olsaydım tamam. Ama bu işle ilgili bir görevdi."

"Sen artık oyunu farklı bir seviyede oynuyorsun. Makale bittiğinde bu artık görev olmaktan çıkacak. Yani ara onu."

Fakat bunu yapamadım. Eğer o yılın Playmate güzeli Dalene Kurtis olsaydı onu saniyesinde geri arardım. Kadınlardan artık o tür bir korkum yok. Değerli hissediyordum. Onunla tanıştığımdan beri bunu defalarca kanıtlamıştım. Ama Britney Spears?

Bir kendine güven bir buçuk yılda ancak bu kadar yükselebilir.

9. ADIM

FİZİKSEL BİR BAĞ KURUN

Ve sen zannediyor musun bu kadar çirkin bir yerde
aşkın kendi başına zenginleşebileceğini?

EDNA St. Vincent Millay,
"Ve zannediyor musun ki, aşk kendi başına"

1

Project Hollywood'u çökertmek için bir kadın yetti.

Katya her yönüyle standart bir parti kızıydı. İçmekten, dans etmekten, seks yapmaktan ve uyuşturucu almaktan hoşlanırdı; bu sırayla olması gerekmiyordu. Fakat Katya –belki masumiyetten, belki intikamdan, belki gerçek aşktan– evdeki her KA'yı bastıracak bir oyuna sahipti. Onca yıllık çalışma, öğrenilen onca yöntem ve davranış biçimi, tüm o New Rock platform botlar hor görülen bir kadın için rakip değildi.

New York'tan döndüğümde Mystery Los Angeles'ta bir atölye planlamıştı. Artık bin beş yüz dolar ücret istiyordu – ve insanlar da ödüyordu. Beş öğrencisi ve bir hafta sonluk şarjın ve konuşmanın sonucunda garanti olan güzel bir kâr vardı. Katya'nınki, atölye sırasında oyununu gösterirken aldığı birkaç numaradan biriydi. Onunla Star Shoes isimli bir Hollywood barında tanışmıştı. O zaman kız çok sarhoştu ve muhtemelen kafası çok güzeldi.

Pazartesileri Project Hollywood'da telefon günüydü. Herkes hafta sonu topladığı numaraları, bir sonuca gidip gitmeyeceklerini görmek için ararlardı. Mystery telefonlarını ettiğinde, telefonu açan tek kişi Katya olmuştu. Katya evde olmasaydı veya diğer numaralardan biri cevap verseydi, hepimizi hayatı çok farklı olacaktı.

Sözde yeteneklerimize rağmen, çiftleşmek çoğunlukla bir şans oyunudur. Kadınlarla tanıştığımızda, onlar hayatlarının farklı yerlerindedirler. Bir erkek arkadaş, gecelik bir ilişki, bir koca ya da öç almak için seks arıyor olabilirler. Veya belki hiçbir şey aramıyorlardır çünkü mutlu bir birliktelikleri vardır ya da duygusal olarak yıprandıkları bir ilişkiden sonra toparlanıyorlardır.

Katya muhtemelen yaşayabileceği bir yer arıyordu.

Mystery aradığında Katya onunla tanıştığını hatırlayamadı. Sonuç olarak, yarım saatlik bir konuşmanın (veya Mystery'nin deyimiyle rahatlık-kurmanın) ardından kız gelmeyi kabul etti.

"Rahat giyin," dedi Mystery ona. "Yalnızca bir-iki saat takılabileceğim."

"Rahat" ve "takılmak" kelimelerini kullanmak ve zaman sınırı koymak olayı baskısı düşük hale getirmek için geliştirilen stratejinin bir parçasıydı. Birisini, hiçbir ortak yanının bulunmadığı bir diğeriyle tüm gece boyunca sıkıntı verecek bir sohbete sokacak SHUT tarzı yemek randevusuna çıkartmaktansa bu daha az acı verecek, çok daha iyi bir yoldu.

Katya o gece üzerinde pembe bir eşofman ve yanında Lily adında tüylü küçük bir teriyer ile geldi. Hem Katya hem de Lily kendilerini evlerinde hissettiler. İlki yastık yığınının içine devrildi, ikincisi de halının üstüne pisledi.

Mystery odasından üzerinde kotu, uzun kollu siyah tişörtü ve at kuyruğu yaptığı saçlarıyla çıktı. "Bilgisayarımı projektöre bağlayıp sana yaptığım filmlerden bazılarını göstereceğim," dedi kıza.

Katya neşeli Rus aksanıyla "Dert yok, tasa yok," diye cevap verdi. Oynayan düğme gibi bir burnu, patlayan dolgun yanakları ve şirinliğini en üst seviyeye çıkartacak dalgalanan sarı saçları vardı.

Mystery ışıkları kıstı ve ona ev yapımı filmlerimi gösterdi. Bunlar, kendimiz ve arkadaşlarımızla ilgili pozitif yanları konuşmaya gerek olmadan anlatabilmemize imkân verdikleri için evde popüler bir yöntem haline geliyorlardı. Film saatinden sonra, Mystery ve Katya birbirlerine masaj yaptılar ve öpüştüler. Üç gün sonra, ikinci buluşmalarında, fazlaca SDM'den sonra, işi bitirdiler.

Sonrasında Mystery'ye "Daireme çıkıyorum," dedi. "Yani bu hafta sonu Las Vegas'a gittiğimde Lily'nin sende kalmasının bir sakıncası var mı?"

Lily'yi evde bırakmak kurnazca bir taktikti çünkü Katya gittiğinde, hepimiz bu tatlı, sevimli köpeğe –ve dolayısıyla sahibine de– bağlandık. Kişilikleri benzerdi: İkisi de hareketliydi, enerjikti ve Mystery'nin yüzünü yalamaktan hoşlanıyordu.

Katya Las Vegas'tan döndüğünde, Mystery onun eski evinden çıkmasına yardım etti. "Zamanının çoğunu benle geçireceğini bile bile yeni bir daire kiralaman tamamen mantıksız," dedi ona. "Neden benim odama taşınmıyorsun?"

Ona ait şeyler iki kamp malzemesi torbası, bir makyaj seti, Lily, kıyafetleri ve ayakkabılarıyla dolu bir Mazda SUV ile sınırlıydı. Bilindiği kadarıyla, birkaç düşük bütçeli mayo takvimi için modellik yapmasının dışında herhangi bir işi veya gelir kaynağı yoktu. Geceleri özel efekt makyajı öğrenmek için okula gidiyordu. Her gece dersten sonra evin içinde, boynundaki sahte ip yanıkları veya alnındaki taze yaradan dökülen sahte

beyin parçalarıyla veya doksan yaşındaki bir kadının kırışıklıkları veya karaciğer lekeleriyle hoplayıp zıplardı.

Katya kısa zamanda kendini evin dokusuna işledi. Papa'nın atölyelerinde gönüllü olarak pivot oldu; Herbal'ın gözlerine gece dışarı çıkmadan önce göz kalemi çekti; kendimizle bile uğraşamayacak kadar tembel olduğumuzda mutfağı temizledi; Xaneus ile alışverişe çıktı ve Playboy'un partilerinde hosteslik yaptı. Herkesle arkadaşlık kurabilmek gibi inanılmaz bir özelliği vardı, ama motivasyonu belirsizdi: Belki sadece insan seven biriydi, belki de bedava kira hoşuna gidiyordu. Her şekilde, o bu eve, jakuzide oturduğumuz ve beraberce geleceği hayal ettiğimiz geceden bu yana sıcaklık dalgasını ve arkadaşlık duygusunu veren ilk insandı. Ondan hoşlanıyordum. Hepimiz ondan hoşlanıyorduk. Hatta, kabarık saçlı, Tourette Sendromlu on altı yaşındaki erkek kardeşinin yastık yığınında üç hafta yatmasına bile izin verdik.

Mystery kendi adına son derece mutluydu. Patricia'dan beri kimseyle ciddi şekilde çıkmamıştı.

Bir akşam rasgele bir grup şarjöre Katya'nın mayo takvim fotoğrafını gösterip gururla, "Kız arkadaşıma gerçekten âşığım," dedi. "Devamlı onu düşünüyorum, sanki bir bebek sahibi olmuş gibi. Çok kuvvetli bir büyütme içgüdüm var. Bu kızla ilgilenmeli ve onun güvende olduğundan emin olmalıyım."

O gece ilerleyen vakitlerde, Herbal barbeküde et pişirdi, Katya ve ben de jakuzide oturup bir şişe şarabı paylaştık.

"Gerçekten korkuyorum," dedi Katya.

"Neden?" diye sordum, sebebini biliyor olmama rağmen.

"Mystery'ye âşık olmaya başlıyorum."

"Aslına bakarsan, o çok yetenekli ve hayret verici biri."

"Evet," dedi. "Böyle âşık olmama asla izin vermem. Onun hakkında yeterince şey bilmiyorum. Endişeleniyorum."

Sonra orada sessizce oturdu. Bir şey söylememi, hata yapıyorsa onu uyarmamı istedi.

Hiçbir şey söylemedim.

Birkaç gün sonra Mystery, Katya ve ben Las Vegas'a uçtuk. Gece için üstümüzü değiştirirken, en sevdiği konudan durmadan konuştu. "Bu kıza kendimi bayağı kaptırdım." Gözlerine siyah göz kalemi çekip, göz altlarına da beyaz kapatıcı sürdü. "Hatta o biseksüel. New Orleans'ta birkaç defa yatmış." Avustralya'da aldığı siyah bir kovboy şapkasını kafasına oturttu ve aynada kendine hayranlıkla baktı. "Bağlanıyormuşum gibi hissediyorum."

Katya'nın iki bardak şampanya yuvarladığı Hard Rock Kumarhanesi'ndeki Mr. Lucky's'de akşam yemeğimizi yedikten sonra; onun iki bardak daha şampanya içtiği yolun karşısındaki Club Paradise adlı bir striptiz kulübüne gittik.

Garson kız masaya geldiğinde, Katya Mystery'ye "Kız çok ateşli," diye bir yorum yaptı. Mystery garson kıza baktı. Kıyafetlerinden taşacak kadar sıkı vücudu ve sahne ışıklarını yansıtan uzun siyah saçları olan canlı bir Latin kızdı.

Mystery kıza "*Poltergeist* adlı filmi hiç gördün mü?" diye sordu. Onun ilgisini çekmişti. Ona beraber olamayacaklarını söyledi. Ona neyinin meşhur olduğunu sordu – herkesin meşhur olduğu bir şey vardır. Kısa sürede kız Mystery ile flört etmek için her dakika bizim masada durmaya başladı.

Mystery Katya'ya "O kızın seni yaladığını görmeyi çok isterim," dedi.

Katya, "Sen sadece onu sikmek istiyorsun," diye söylendi. Sanırım kendini tavlamak için kullanılan taktiklerin bir başka kadını tavlamak için –hem de başarılı bir biçimde– kullanılıyor olması bir kadın için – özellikler sarhoş olan biri için– zordu.

Katya ayağa kalktı ve hışımla bara gitti. Mystery onu yatıştırmak için peşinden gitti. Fakat kız onu tanımazdan geldiğinde, kendini bardan sinirli çocuk gibi dışarı attı. Katya biseksüel olmasına rağmen, Mystery hâlâ grup seks yapamıyordu. Her defasında aynı hatayı yapıyordu: Çok üstüne gidiyordu. Rick H.'in tavsiyesini dinleyip bunu kendinin değil, kızın fantezisi haline getirmesi gerekiyordu.

Uyandığımda, onları otel odasında gece uçuşlarını beklemeleri için yalnız bırakarak, beni eve götürecek uçağa bindim.

Birkaç saat sonra, bir telefon aldım. "Hey, ben Katya."

"Hey, bir sorun mu var?"

"Hayır. Mystery benimle evlenmek istiyor. Hard Rock havuzunda dizlerinin üstüne çöktü ve teklif etti. Herkes alkışladı. Bu çok tatlıydı. Ne yapmalıyım?"

Mystery'nin onunla evlenmek istemesinin tek nedenini kendisinin Amerikan vatandaşlığına alınabilmesi olarak görüyordum. Fakat Katya Amerikan vatandaşı değildi. Kızın hâlâ Rus pasaportu vardı.

"Hiçbir şeyi aceleye getirmeyin," diye tavsiye ettim. "Sadece nişanlanın. Veya, eğer isterseniz, oradaki kiliselerde bağlılık törenleri yapılıyor. Onlardan yaptırın. Sonra birlikte biraz daha zaman geçirin ve bunun ikinizin de gerçekten yapmak istediğiniz şey olup olmadığını görün."

Mystery telefonu kaptı. "Hey, adamım, bana gerçekten çok kızacaksın. Biz evleniyoruz. Bu kızı seviyorum. O çılgın. Kiliseye gidiyoruz. Tamam, güle güle."

Adam aptaldı.

O gece Mystery, Katya'yı Project Hollywood'un eşiğinden "İşte gelin geliyor," diyerek geçirdi.

Birbirlerini üç haftadır tanıyorlardı.

"Yüzüğüme bak," diye ötttü Katya. "Güzel, değil mi?"

"Yüzüklerimiz sekiz bin dolar tuttu," dedi Mystery gururla. Bu neredeyse sahip olduğu tüm nakitti. Atölyelerinden parayı basıyor olsa da, o erkek oyuncaklarının –bilgisayarlar, dijital kameralar, elektronik ajandalar, içinde çip olan neredeyse her şeyin– delisiydi.

Mystery, Katya banyodayken bana "Bu evlilik olayı, hayatımdaki en iyi yöntem. Artık beni seviyor. Bana kocacım diyerek orgazm oluyor. Bu bir zaman kırılması gibi," dedi.

"Aslanım bu gelmiş geçmiş en kötü yöntem," diye yanıtladım. "Çünkü bunu yalnızca bir kere yapabiliyorsun."

Mystery bana doğru bir adım attı ve yüzüğünü çıkardı. "Sana bir sır vereceğim," diye fısıldadı, yüzüğü benim elime koyarak. "Biz gerçekten evlenmedik."

Eğer herhangi başka bir KA bana Vegas'ta daha yeni tanıştığı bir kızla evlendiğini söyleseydi, bunun bir şaka olduğunu bilirdim. Fakat Mystery öylesine başına buyruk ve öylesine tahmin edilemezdi ki ondan şüphe etmek için –aslında onu dikkate almamak için– sebeplerim vardı.

"Evet, sen gittikten sonra, Hard Rock'da bir mücevher dükkânına gittik ve sahte bir evlilik yapmaya karar verdik. Ben de böylece yüz papele iki yüzük aldım. O kadar iyi bir yalancı ki. Seni tamamen kandırdı."

"İkiniz de büyük sihirbazsınız."

"Katya'ya sana anlattığımı söyleme. Bu oyun onun çok hoşuna gidiyor. Duygusal bir düzeyde, onunla gerçekten evlenmiş olmakla aynı."

Mystery haklıydı: Algı gerçektir. Takip eden günlerde, tüm ilişkileri değişti. Yaşlı evli bir çift gibi davranmaya başladılar.

Mystery bir kadınla yaşadığından, artık dışarı çıkma ihtiyacı duymuyordu. Ona göre kulüpler şarj etmek içindi. Katya içinse dans etmek içindi. O da kulübe Mystery olmadan gitmeye başladı. Bir süre sonra Mystery odasından, aslına bakılırsa yatağından neredeyse çıkmaz oldu. Onun tembellik mi yaptığını, yoksa depresyonun kapıda mı olduğunu söylemek zordu.

Bu kadın avcıların kayaya karşı altın dedikleri modeldi. Bu, erkeğin beraber olduğu kadın onunla yatmayı bıraktığında yaptığı konuşmaya denir. Kadınına erkeklerin ilişkilerinde altın ararken kadınların taş (elmas) aradıklarını söyler. Taşlar, kadınlar için gece gezmeleri, romantik ilgi ve duygusal bağlanmaktır. Altınsa erkekler için yalnızca sekstir. Kadına yalnızca altın veya erkeğe yalnızca taş verirseniz, ikisi de tatmin olmayacaktır. Bir alışveriş olması gereklidir. Katya Mystery'ye altını veriyordu ancak Mystery ona taşı vermiyordu. Onu dışarıya dahi bile çıkartmıyordu.

Birbirlerine içerlemelerine çok zaman kalmamıştı.

Mystery, "Her gece sarhoş oluyor. Bu beni deli ediyor," diyordu.

Katya, "Onunla tanıştığımda, tüm bir sürü hedefe ve azme sahipti. Şimdi yatağından hiç çıkmıyor. Nereye kadar?" diyordu.

Mystery, "Çenesini hiç kapatmıyor. Devamlı olarak bir şeylere söyleniyor ve kendini yerden yere vuruyor," diyordu.

Katya, "Her gece sarhoş oluyorum çünkü bu kadar acıklı bir gerçeklik içerisinde olmak istemiyorum," diyordu.

Mystery'nin daha pasif bir kıza ihtiyacı vardı. Katya'nın daha aktif bir erkeğe ihtiyacı vardı. Bu da geri kalan herkesi üzüyordu; onca ay boyunca erkeklerle dolu bir evde yaşadıktan sonra onun pozitif enerjisine ve üstün ruhuna bağlanmıştık.

Mystery kendine tavlamayla ilgili mevcut her şeyi öğretmişti ancak bir ilişkinin nasıl sürdürüleceğine dair hiçbir şey öğretmemişti. Bu, güzel hayat ve kıvılcım dolu yaratığa sahipti ve onu fırlatıp atıyordu.

Yakında, çok daha değişik bir kıvılcıma sahip başka bir kadın Project Hollywood'a taşınacaktı.

23:39'da mesajı aldım: "Senin evinde kalabilir miyim? Arabayı falan aldılar. Bilmek dahi istemezsin. Yalnız kalmamalıyım."

Bu Courtney Love'dı.

2

Courtney'in Batı Los Angeles'taki şirketinin kapısını çaldım.

"İçeri gel. Kapı açık."

Courtney elinde sarı bir keçeli kalem ile Amerikan Express faturaları ve banka dökümleri denizinin ortasında yerde oturuyordu. Düğmeleri yanından aşağıya inen siyah bir Mark Jacobs elbise giymişti. Bir düğmesi eksikti.

"Bunlara artık bakamıyorum," diye inledi. "Duymadığım ya da onaylamadığım o kadar çok borç var ki."

Ayağa kalktı ve Amerikan Express ekstresini masaya vurdu. Ekstredeki kalemlerin yarısı sarıya boyanmıştı, kenarlarına siyah kalemle notlar alınarak işaretlenmişti. "Burada kalırsam, tekrardan uyuşturucuya başlarım," diye ağladı.

Bir menajeri yoktu ve işlerini kendi kendine çözme isteği boyunu aşmıştı.

"Artık yalnız olmak istemiyorum," diye yalvardı. "Birkaç gün kalmak için bir yere ihtiyacım var. Sonra yakandan düşeceğim. Söz veriyorum."

"Sorun değil." Sanırım *Rolling Stone*'a yazdığım makaleyle ilgili bir sorunu yoktu. "Herbal odasında yatabileceğini söyledi. Ama seni uyarmak isterim, sıradan bir eve girmeyeceksin."

"Biliyorum. Kadın avcılarıyla tanışmak istiyorum. Belki onlar bana yardım edebilirler."

Onu merdivenlerden aşağı indirdim ve yirmi beş kiloluk bavulunu Corvette'imin bagaj demirine bağladım.

"Katya'nın erkek kardeşinin de bizle yaşadığını bilmelisin," dedim. "Biraz garip görünürse, bil ki Tourette hastalığı olduğundan."

"Bu, kontrolsüzce 'Bok! Taşşak' falan diye bağırdığında olandan mı?"

"Evet. Öyle bir şey."

Garaja park ettim ve bavulunu yukarıya sürükledim. İçerde gördüğümüz ilk kişi mutfaktan çıkmakta olan Herbal'dı.

"Merhaba bok taşşak," dedi Courtney ona.

"Hayır," dedim ona. "O Katya'nın kardeşi değil."

Katya'nın kardeşi bir dakika sonra mutfaktan Coca Cola içerek çıktı.

"Merhaba bok taşşak," dedi Courtney ona.

Bir adım geri attı ve Lily'nin üstüne bastı, o da ciyak ciyak bağırdı. Courtney arkasını döndü. Ben özür dileyecek zannettim.

"Siktir git," dedi köpeğe.

Çok ilginç birkaç gün olacaktı.

Evi gezdirdikten sonra iyi geceler diledim. İki dakika sonra odama daldı.

"Bir diş fırçasına ihtiyacım var," diyerek banyoma doğru süzüldü.

"İlaç dolabında temiz bir tane var," diye bağırdım arkasından.

Lavabodan benim fazlasıyla kullanılmış diş fırçamı alarak, "Bu idare eder," diye beni tersledi.

Onun çekici bir yanı vardı. O her kadın avcısının arzu ettiği ancak sahip olamadığı bir şeye sahipti: Umurunda bile değildi.

Ertesi sabah, aşağıya indiğimde onu, oturma odasında, üzerinde yalnızca pahalı bir takım Japon ipek külotla oturmuş sigara içerken buldum. Vücudu siyah izlerle kaplıydı, sanki kömür içinde yuvarlanmış gibi.

Bu yan giyinik haliyle evin geri kalanıyla da tanıştı.

"Babanla eskiden ata binerdik," dedi Papa onları tanıştırdığımda.

Courtney kaşlarını çattı. "O adama bir daha baban dersen, suratına bir tane patlatırım."

Acımasız olmaya çalışmıyordu –anı yaşamış ve buna tepki vermişti– ama Papa bu sertliği pek iyi karşılamadı. Project Hollywood kontratını imzaladığı günden beri tek isteği ünlülerle takılmaktı. Onlardan biriyle aynı yerdeydi –aslına bakılırsa, o esnada ülkedeki en dillere düşmüş kadınla– fakat onun yüzünden taş kesilmişti. O günden sonra kendi tavlama işinde olmayan diğer herkese yaptığı gibi onu görmezden geldi.

Sonra Courtney Katya ile tanıştı. "Az önce hamilelik testi yaptım," dedi Katya ona, dudaklarını kendine acıyan bir çocuğunki gibi bükerek. "Pozitif çıktı."

"Bebeği doğurmalısın," dedi Courtney. "Bu dünyadaki en güzel şey."

Gerçeküstü Hayat'ı yaşıyordum.

3

Mystery Katya'nın önünde diz çöktü ve karnını öptü. "Eğer bebeği doğurmak istiyorsan, sonsuza kadar beraber olsak da olmasak da, kararını destekleyeceğim. Bu çok güzel bir bebek olacak."

Güneş, bahçeden mutfağa doğru akarken, çöp kutusundan dışarıdaki tuğla duvara uzanan ince, düzenli karınca zincirini aydınlatıyordu. Mystery, ayağa kalkmadan önce, parmağını emdi ve zincirin ortasına ince bir şerit tükürük sürdü. Karıncalar bozulma noktasından her yöne doğru alelacele dağıldılar.

Katya, "Bebeğe sahip olmamızı düşünmene bile inanamıyorum," dedi, sesi neşeli ama küçümserdi. "Sen garipsin. Evliymişiz gibi davranıyorsun."

Karıncalar tekrar sıraya girmeye başladılar. Çok geçmeden düzen sağlanmıştı. Bir felaket yaşandığını söylemek zordu.

"Seni seviyorum," dedi Mystery, duygudan yoksun. "Sen hayattaki amacını biliyorsun: yaşamak ve çoğalmak. Ben de bebeğe sahip olmaktan bir zarar gelmeyeceğini düşünüyorum. Ben, kendi tarafıma düşeni, gereksinimlerin yarısını karşılamaya hazırım."

Evimiz karınca sürüsünde olduğu gibi kendi kendine organize olamıyordu. Ortada bir komuta zinciri ya da konuşulmuş bir yapı mevcut değildi. Takip ettiğimiz görünmez, kimsayal çizgi erkek hormonu kokuyordu. Doğal hali düzensizlikti.

Tüm öğleden sonra Katya ve Mystery birbirleriyle kızın kürtaj olup olmaması ve bunu kimin ödeyeceği üzerine tartıştılar. Ancak bu tür konular grup kararları değildi. Katya ve Mystery üç gün sonra bir kürtaj kliniğine gittiler.

Katya döndüğünde, "Tahmin et ne oldu?" diye bağırdı. "Hamile değilim."

Havaya zıpladı ve şans getirmesi için ellerini çırptı. Mystery arkasında durup ortaparmağını gösterdi. Yüzündeki ifade saf nefretti. Onun daha önce hiçbir kadına böylesine kin beslediğini görmemiştim.

Birkaç saat sonra, Katya'yı barda kendine bir bardak Chardonnay koyarken buldum. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

"Mystery odadan dışarı çıkmıyor ve sevişmiyor," diye dert yandı. "Ben de bu gece onsuz güzel zaman geçireceğim."

"Bunu hak ediyorsun."

"Gel ve benimle iç," diye mırıldandı.

"Sorun değil,"

"Dert yok, tasa yok." Şarabından bir yudum aldı ve kanepede yanıma oturdu.

"Vay," dedi. "Gerçekten çalışıyorsun. Kolların iyi görünüyor."

"Teşekkürler." Geçtiğimiz bir buçuk yılda öğrendiğim şeylerden biri de iltifatı nasıl kabul edeceğimdi. Sadece, "Teşekkürler," deyin. Bu kendine güveni olan insanın vereceği tek cevaptır.

Bana daha da sokuldu ve pazılarımı sıktı. "Bu evde konuşabildiğim tek insan sensin." Yüzü benimkinden yalnızca otuz santim uzaktaydı.

Tyler Durden'ın Hard Rock'ta tavladığı hostesi öpmeden önce hissettiğim enerji titremesinin aynını hissettim.

"Şuna bak," dedi. Şimdi de üstündekini çıkartıyordu. "Çizilmiş."

"Güzel."

"İşte burada, hissetsene."

Elimi aldı ve göğsüne götürdü. Artık gitmeliydim.

"Evet, seninle konuşmak güzeldi, fakat odama gidip kedimi temizlemeliyim."

"Fakat senin bir kedin yok ki," diye sızlandı.

Evin etrafında bir çember çizdikten sonra arka bahçeden Mystery'nin odasına girdim. Altında bir kotla yatağının üstünde yatmış, çıplak karnının üstüne de dizüstü bilgisayarını koymuştu. *Geleceğe Dönüş II*'yi seyrediyordu.

"Ben onuncu sınıftayken, yaşamak için hiçbir sebebim olmadığı için kendimi öldürmek isterdim," dedi. "Sonra 23 gün içinde *Geleceğe Dönüş II*'nin gösterime gireceğini öğrendim. Bir takvimim vardı ve filmi seyredinceye kadar her günün üstünü çizdim. Beni kendimi öldürmekten alıkoyan yegâne şey buydu."

Filmi durdurdu ve dizüstü bilgisayarını karnının üstünden kaldırdı. "Onu gördüğümde, açılış müziğini duyduğumda ağladım. Bu benim yaşama nedenimdi. Tüm dekoru biliyorum." DVD kutusunu kaldırdı ve bana kapağını gösterdi. "Ben bu arabaya dokundum."

Yatağının ayakucuna oturdum. Kimse kötü haberlerin sözcüsü olmak istemez. DVD kutusunu aldım ve ona baktım. Mystery, *Real Genius* ve *Young Einstein* ve *Karate Kid* gibi filmlerden hoşlanırdı. Bense Werner Herzog'dan, Lars von Trier'den, Pixar'dan hoşlanırdım. Ondan daha iyi olduğumu söylemiyorum: Bu yalnızca ikimizin de farklı türden ezikler olduğumuzu gösteriyor.

"Aslanım," dedim ona, "karın bana asılıyor."

"Şaşırmadım. Gecenin erken saatlerinde Playboy'a asıldı."

"Bunun hakkında bir şey yapmayacak mısın?"

"Umurumda değil. İstediğini yapabilir."

"Evet, en azından hamile değil."

"Şunu anlamalısın," dedi. "O öylesine aptal ki. O hamilelik testi bile değildi. O bir ovülasyon testiydi. Rite Aid'den yanlış kutuyu almış. Testi üç defa yaptı ve hepsinde pozitif çıktı. Yani böylece keşfettiği yirmi üç yaşında hâlâ yumurta ürettiğiydi."

"Dinle adamım." Kollarındaki çizikleri fark ettim. "Onu kendinden uzaklaştırıyorsun. Eğer evdeki herkese asılıyorsa, bunu yalnızca senden intikam almak için yapıyor. Bu taşa karşı altın adamım. Ona taşları vermiyorsun."

"Evet. O aptal beyinsiz alkolik." Duraksadı, gözlerini bir dakikalığına kapadı ve arzulu bir şekilde kafasını salladı. "Fakat o vücut: Kıçı on numara."

Mystery'nin odasından ayrıldığımda Katya artık oturma odasında değildi. Papa'nın kapısı açıktı ve yatağında ona sarılmıştı – üstünü çıkartmış bir biçimde.

Odama çekildim ve bekledim. Bir saat sonra fırtına koptu. Bağırış, kapı çarpmaları, cam kırılmaları.

Kapım çalınıyordu.

Bu Courtney'di. "Ev arkadaşların hep bu kadar gürültücü müdür?"

Konuşabileceğim tek kişiydi.

Courtney'i Herbal'ın odasına kadar takip ettim. Herbal, Courtney odasına hükmettiğinden beri yastık yığınında uyuyordu. Kıyafetler, kitaplar ve sigara külleri yerlere saçılmıştı. Yatağının ayak kısmında bir mum yanıyor, aleviyse yorganın 3 santim altını yalıyordu. Elbiselerinden biri, açıktaki bir ampulün üstüne, ortam ışığı haline gelsin diye atılmıştı. Ve evimizdeki dört tane telefon rehberi yatağının üzerine saçılmış, her birinden sayfalar yırtılmıştı. Yırtık sayfaları inceledim: Onlar avukat ilanlarıydı.

Mystery'nin odasından gelen sesler yükseldi.

"Neler oluyor bakalım?" dedi.

Ben dahil olmak istemiyordum. Artık kimsenin pisliğini temizlemek istemiyordum. Sıktığımın şeyi benim sorumluluğum değildi.

Mystery'nin banyosuna gittik. Katya dizlerinin üstüne çökmüş, elleri, sanki boğuluyormuş gibi boynuna dolanmıştı. Kardeşi onun üzerine eğilmiş, astım spreyini ablasının ağzına tutuyordu. Mystery birkaç adım geride durmuş, Katya'ya kana susamış bir şekilde bakıyordu.

"Ambulans çağırmalı mıyım?" diye sordum.

"Onu tutuklarlar çünkü vücudunda uyuşturucu var," dedi Mystery aşağılayıcı bir tavırla.

Katya kafasını kaldırdı ve ona baktı.

Eğer Mystery'ye bakacak zihinsel durumdaysa, bu ölmüyor olduğuna işaretti.

Katya, nihayet Mystery'nin odasından yüzü kırmızı ve nemli çıktığında, Courtney onu elinden tutup oturma odasındaki koltuğa götürdü. Onun yanına oturdu, hâlâ elini tutuyordu ve ona başından geçen kürtajlardan ve çocuk sahibi olmanın güzelliklerinden bahsetti. Orada oturan, birbirine benzemez çifte baktım. Courtney Project Hollywood'un hem çocuğu hem annesiydi.

O ayrıca muhtemelen evdeki en aklı başında insandı. Bu düşünce korkutucuydu.

4

Ertesi sabah, Courtney çok da alışık olunmayan kadar erken bir saatte kapısından fırladı. Bir Agent Provocateur gecelik giymişti.

"Ne? Neler oluyor?" diye sordu, gözlerindeki uykuyu silerek. "Kötü bir rüya gördüm. Nerede olduğumu bilmiyordum." Etrafa baktı: bana, kanepede uyuyan Katya'ya, birbirlerinden birkaç santim uzakta horlayan yastık yığını üzerindeki Katya'nın kardeşine ve Herbal'a. "Herkes iyi," rahatlayarak fark etti. "Kimse kötü niyetli değil, tamam."

Odasına döndü ve kapısını kapattı. Birkaç dakika sonra, eve bir şoför geldi.

"Courtney nerede?" diye sordu.

"Uyuyor," dedim.

"Bir saat sonra mahkemesi var."

Kapıyı çaldı ve içeriye girdi. Kısa süre sonra, Courtney'in odasından, arkalarından gelen sahipleriyle bir elbise yığını yuvarlandı.

"Mahkemede giyecek bir şey bulmalıyım," dedi Courtney, çeşitli kıyafetlerin içine girip, aynada kendini kontrol etmek için banyoya girip çıkarken. Sonunda, evden, Katya'nın straples bir kokteyl elbisesi, Herbal'ın sekiz dolarlık güneş gözlükleri ve kolunun altına sıkıştırdığı Robert Greene'in *The 48 Laws of Power* adlı kitabıyla çıktı.

O gün mahkeme muhabirlerine, "Bu aptal bir elbise çünkü bu aptal bir duruşma," dedi.

O gittiğinde biz de hasarı inceledik. Herbal'ın yatağında sigara yanıkları vardı ve kapının arkasındaki duvarın, devamlı vurulmaktan parçalandığını fark ettik. Yerde tanımlanamayan bir sıvının kalıntıları, hâlâ yanan mumlar ve her aydınlatma aparatının üstüne atılmış kıyafetler vardı.

Mutfakta buzdolabı ve diğer dolapların kapıları açıktı. Tezgâhın üzerinde kapakları yerde olan iki fıstık ezmesi ve bir reçel kavanozu vardı. Fıstık ezmesi öbeği tezgâhtan, dolaplardan ve buzdolabı raflarından akıyordu. Ekmek paketlerinin ucundaki bağı açıp ekmekleri çıkarmak yerine, plastik torbaları, bir hayvan gibi yırtarak açmıştı. Hiçbir şey umu-

runda değildi. Acıkmıştı, yemek yemişti. Bu kadın avcılarının imrendiği başka bir özellikti: Mağara adamı olabiliyordu.

Courtney mahkemeden döndüğünde, evin kadın avcısı cemaatiyle oturup o gece Jay Leno'ya *The Tonight Show*'a çıkışını planladı. Mystery ve Herbal ona sosyal kanıt ve çerçeveleme gibi NLP kavramları öğrettiler. Onun yeniden çerçevelenmesi gerekiyordu. Şu anda herkesin onu gördüğü çerçeve deli bir kadınınkiydi. Fakat onunla iki hafta yaşadıktan sonra, onun sadece kötü bir dönemden geçtiğini biliyorduk. Değiştikti ama deli değildi. Aslında, fazlasıyla akıllıydı. Ona öğrettiğimiz her kavramı anladı ve içselleştirdi.

"Yani benim yeni çerçevem, stresli bir genç kız olmak," dedi.

O gece *The Tonight Show*'da parladı. Letterman'daki kapaksayfasına-manşet olma deneyiminin aksine, kamera önünde olgun ve soğukkanlıydı – ve kızlardan oluşan grubu The Chelsea ile gerçekleştirdiği gösteri, onun yalnızca bir ünlü değil aynı zamanda bir rock yıldızı olduğunu hatırlattı.

Katya'nın arabasını alıp Herbal, Mystery, Katya ve birkaç gün önce bir barda tanıştığım Kara ile gösteriye gittik. Gösteriden sonra Courtney'in etrafı Chelsea üyeleri tarafından sarılmış bir tabure üstünde oturduğu, üst kattaki soyunma odasına gittik. Gitarist beni fena çarpmıştı: Uzun boylu, ağartılmış sarı saçlı, rock & roll kokan bir kızdı. Neden kulüplerde böyle kızlara hiç rastlamıyordum ki?

"Odanda iki hafta daha kalabilir miyim?" diye sordu Courtney Herbal'a.

"Tabii," diye cevap verdi Herbal. Onun hiçbir zaman hiç kimseyle bir sorunu olmamıştı. Mystery odasında efkârlanırken, o, kardeşini eğlendirmesinde Katya'ya yardım ediyordu.

Odadan ayrıldıktan sonra Courtney "Belki bir ay olabilir," diye bizi aradı.

Park yerinde Mystery, Katya'nın arabasının şoför koltuğuna atladı. Tüm gün kızla bir kelime bile konuşmamıştı. Katya yolcu koltuğuna oturdu ve Carl Cox'tan bir dans miksini CD çalıcının içine ittirdi. Müzik zevki house ve tekno ile sınırlıydı; Mystery ise neredeyse sadece Tool, Pearl Jam ve Live dinlerdi. Bunun bir uyarı işareti olması gerekirdi.

Otoparktan çıkarken Mystery'nin telefonu çaldı. Müziği kapattı ve cevap verdi.

Katya uzandı ve sessizce müziğin sesini yükseltti.

Mystery kızgınlıkla tekrardan kapattı.

Ve böyle devam etti: aç, kapa, aç, kapa – tuşu her çevirme bir öncekinden daha zehirliydi, ta ki Mystery frenlere asılıp, "Siktir git!" diye bağırıp arabadan atlayana kadar.

Ventura Bulvarı'nın ortasında trafiği kilitlemiş bir şekilde, sağ kolu yukarıya uzanmış ve ortaparmağı havada doğrudan Katya'nın yüzüne bakacak bir vaziyette dikili duruyordu.

Katya şoför koltuğuna geçti ve kavşağa doğru sürdü, sonra da kaldırımda yürümeye başlayan Mystery'yi almak için geri döndü. Yanına yaklaştığında kenara çekti, Mystery durdu, kıza hor gören bir bakış attı, kollarını siktir-git pozisyonunda kavuşturdu ve sonra yürümeye devam etti.

Kız onu almadan sürüp gitti. Kızgın değildi, sadece onun çocukluğundan ötürü hayal kırıklığına uğramıştı.

O gece Mystery eve dönmedi. Onu birkaç kez aradım ancak cevap vermedi. Ertesi sabah uyandığımda, o hâlâ dönmemişti. Numarasını her çevirdiğimde, direkt telesekreterine düşüyordu. Endişelenmeye başlamıştım.

Birkaç saat sonra, kapı çalındı. Mystery olduğunu umarak, kapıyı açtım, ancak onun yerine Courtney'in şoförünü buldum. Courtney'in onca yeteneğinden birisi de, yüz metre çapındaki herkesi kendi özel asistanı haline getirebilme yeteneğiydi. Evi ilk kez ziyaret eden baştan çıkartma öğrencileri kendilerini Courtney'in yer aldığı bir manga kitabı için Tokyopop'a koşarken, şirketinden nevresimlerini getirirken ya da finans uzmanı Suze Orman'a e-posta atarken buluyorlardı.

Katya'nın kardeşini "Bok taşşak!" diye çağırdı. "Şoförle evime geri gidip DVD'lerimi alır mısın?"

Çocuk gittikten sonra, Courtney Katya'ya "İyi bir çocuk, sevimli bile sayılır," dedi.

"Biliyorsun, o bakir," dedi Katya.

"Tabii," diye cevap verdi Courtney. Bu bilgi parçası üzerine birkaç dakika düşündükten sonra, kafasını salladı ve Katya'ya "Ona bir acımaseksi yapayım," dedi.

Mystery o gece döndü. İki kolunda birer striptizci vardı. Aynı karanlık gece kulübünde yirmi yıldır çalışıyor gibilerdi; bizim yüz vatlık ampullerimiz onlara iyi gelmemişti.

"Hey, dostum," dedi, sanki bakkaldan dönmüş gibi.

"Neredeydin?"

"Bir striptiz kulübüne gittim ve geceyi Gina'yla geçirdim."

"Merhaba," dedi sol kolundaki at suratlı esmer. Sallanan elini güçlükle kaldırdı.

"Bak aslanım, aramalıydın. Katya'ya küçük bir tartışma yaşamanız tamam ama Herbal ve ben gerçekten endişelendik. Bu hoş değildi."

Kızlara evi gezdirdi, Katya ile tanıştıklarından emin oldu, sonra da onlarla bahçede oturdu.

Katya kendi işine döndü. Duş aldı, mutfaktaki günlük fıstık ezmesi patlamasını temizledi ve Herbal'ın yüzünde özel efektler ödevini, onu bir gangstere çevirerek yaptı.

Mystery'nin striptizci oyunu Katya'yı kıskandırmakta başarısız olduğu gibi, herkesin ona olan saygısının daha da azalmasına katkıda bulunmuştu.

5

Bunun olması kaçınılmazdı. Katya sonunda evden birisini etkilemişti. Hamilelik korkusundan beri her birimize asılıyordu.

Sonunda dayanamayan Herbal oldu. O rahat biriydi. Havasını hiçbir zaman kaybetmedi. Dinlemekten hoşlanırdı. Mütevazı ve gösterişsizdi. Diğer bir değişle, Mystery'nin tam tersiydi. Mystery somurttuğunda ya da uyuşuk uyuşuk yatağında yattığında veya öç almak için bir striptizciyle beraber olduğunda Katya'yla geçirdiği tüm o zamanlar Herbal'ı etkilemişti. Katya'ya karşı duygular beslemeye başlamıştı. Mystery'nin onu değiştirmesinden ve umursamazlığından çektiklerini gördükten sonra, onun kendisini daha çok hak ettiğine bile inanmaya başlamıştı.

"Hayır demek giderek daha zor oluyor," dedi bana.

"Sadece Mystery'ye sor. Muhtemelen onu unutmuştur bile."

"Evet, ne de olsa, tüm Sima olayında rahattı." (Sima Herbal'ın takıldığı, Mystery'nin Toronto'daki eski ÇUDİ'siydi.)

Böylece Herbal Mystery'ye sordu. Cevap hayırdı. Fakat o gece, Katya ile tekrar kavga ettikten sonra, Mystery Herbal'ı oturma odasında buldu. "Biz ayrıldık," dedi rahatça. "O senindir."

Bu sözlerine çok geçmeden pişman olacaktı.

Saatler içerisinde, Herbal sikini onun içine soktu. Onun yatağında Courtney yattığı için, Katya'yı, Playboy'un mutfağın yanındaki odasında becerdi.

O gece Mystery The Standard'dan eve döndüğünde, bir Sprite almak için mutfağa gitti. Onları o zaman duydu. Yalnızca ona ait olan gece serenatlarındaki inlemeler artık başka bir erkeğe söyleniyordu. Playboy'un kapısının dışında şok içerisinde durdu, onların seks yapışını dinledi. Katya bundan hoşlanıyor gibiydi. Yüksek sesle.

Mystery oturma odasına yürüdü ve yere yığıldı. Yüzünden bütün kanı çekildi. Aynı babasının ölümünde olduğu gibi, bu onu, tahmin ettiğinden çok daha fazla etkilemişti.

Değer verme kapasitenizi asla azımsamayın.

"Onu seviyorum," dedi, yanağından ilk gözyaşı damlası akarken. "O kızı seviyorum."

"Hayır sevmiyorsun," diye onu düzeltti. "Önceki gün ondan nefret ettiğini söyledin." Haftalardır içime attığım düşünceler benden taşıyordu. "Onun tek hoşlandığın yanı vücudu. Üzgün olmanın tek nedeni reddedilmiş hissediyor olman."

"Hayır. Onun da beni sevmemesine kızgınım."

"O seni, daha önce beraber olduğun kızların hepsinden daha fazla sevdi. Bir gece benimle küvette oturduğunda teslim olmaktan ve seni sevmekten gerçekten ne kadar korktuğunu anlattı. O bunu anlatır anlatmaz, sen soğuk, kapalı ve sefil bir piç haline geldin."

"Fakat ben onu seviyorum."

"Sen bunu seninle yatan her kız için söylüyorsun. Bu gerçek sevgi değil. Bu sahte sevgi. Bu bir yanılsama."

"Hayır değil!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yanlışsın!"

Ayağa kalktı, odasına gitti ve kapıyı çarpıp halının üzerine boya kıymıkları döktü.

Çocukken o kadar ilgisiz kalmıştı ki, sevginin ondan alınması tüm duygusal tetiklerini çekiyor, çocukluk yalnızlıklarından üzerinde kurumuş tüm narsizm kabuklarının kalkmasına neden oluyordu.

Odama geri döndüğümde, aklıma *Oz Büyücüsü*'nde, Büyücü'nün Tin Man'e, "Bir kalp ne kadar sevdiğinle değil, diğerleri tarafından ne kadar sevildiğiyle ölçülür," dediği sahne geldi.

Hayallerimin, tüm düşüncelerimi, endişelerimi ve kızgınlığımı ortadan kaldırıp yeni bir güne taptaze başlayabilmeyi özlüyordum. Fakat Courtney pusudaydı. Kapımın önünde, elinde bir deste kâğıtla bekliyordu.

"Frank Abagnale'i benim için telefona çağırmalısın," diye istekte bulundu. "O bunu düzeltebilir. Lisa'yı da ara ve onu görmem gerektiğini söyle."

"Tamam."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne Frank Abagnale'e nasıl ulaşacağımı biliyordum (*Catch Me If You Can*'e ilham kaynağı olan sahtekârlık sanatçısı) ne de gitarist Lisa'ya. Fakat artık Courtney'in bitmez tükenmez istekleriyle nasıl baş edeceğimi bulmuştum: Sadece evet de ve hiçbir şey yapma. Ne istediğini nasılsa birkaç saate unutacaktı.

Sabah Mystery'yi kontrol ettim. Yatağında bornozuyla oturmuş, titriyor ve şiddetle sarsılıyordu. Yüzü kıpkırmızı, gözleriyse yaşlarla doluydu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Toronto'da depresyondayken, sadece şalteri indirip katatonik olmuştu. Bu sefer gerçekten acı içinde gibiydi.

En nihayetinde, Katya diş fırçasını almak için sabah onun banyosuna geldi.

Mystery, "Bana dün gece neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Neden anlatayım? Sen beni basitçe Herbal'a hediye ettin."

"Onu becerdin mi?"

"Bak, istersen bunu şöyle söyleyeyim," dedi, "hayatımın en inanılmaz seksini yaptım."

Bu onu yıktı.

"Onu öldürmek istiyorum." Sırtının üstüne devrildi ve ölmekte olan bir köpek gibi inlemeye başladı. "Mantık olarak, duygularım tarafından kontrol edildiğimi biliyorum. Fakat mantığım şu an yalnızca yüzde iki. Duygusal olarak ağır yaralıyım." Çarşafını yumruğunun içinde sıktı. "Garip ve boş hissediyorum, sanki sıçıktan sonra olduğu gibi."

Yuvarlandı ve tekrardan hıçkırmaya başladı. "Bomboş hissediyorum."

Eğer komik olmaya çalışıyor olsaydı gülebilirdim.

O yas tutarken, ben Courtney Love'ın şarkı sözlerini düşündüm: "Yatağımı yaptım/İçinde yatacağım." Mystery yatağını yapmıştı. Şimdiyse onun içinde Herbal yatıyordu.

Ellerini tavana kaldırdı ve Anthony Robbins sesiyle çığlık attı. Ansızın Courtney kafasını kapıdan içeriye uzattı ve "Benimle mi ilgili? İsterseniz öndeki odada uyuyabilirim."

Ne kadar tatlıydı.

Oturma odasına gittim ve Courtney'e olan biteni anlattım. Katya dışarıda bahçede oturmuş sigara içiyordu.

"Çok kötü hissediyorum," dedi Katya. "Zavallı Mystery." Onun için sempatik sesler çıkardı, –hmm ve aauu– sanki bir köpekle konuşuyor gibiydi.

Herbal kafası öne düşmüş şekilde masaya oturdu. Sessizdi, söyleyebileceği bir şeyler bulmaya çalışıyordu. İkisi de beraber olmaktan pişman görünmüyorlardı. Yalnızca Mystery'nin bu kadar ağır tepki göstereceğini düşünmemişlerdi. Hiçbirimiz düşünmemiştik.

Courtney bir sigara yaktı ve Herbal'a yaşadığı bir grup seks tecrübesini, paylaşmanın insanı nasıl değer vermeye götürdüğünü, Faith No More'a katılmak için San Francisco'ya nasıl kaçtığını ve Suicidal Girls'ün nasıl onun fikri olduğunu ve onunla yatmak için konserlerini izleyen bir hayranını nasıl Avrupa'da sanatçı yapmaya çalıştığını anlattı. Dolambaçlı anlatımında Herbal'ın şu anda yaşamakta olduğu ikileme bir gönderme vardı –en iyi arkadaşı ile âşık olduğu kız arasında kalmak– ve biz bunu göremiyorduk.

Tam o anda, Herbal'ın telefonu çaldı. Cevap verdi ve yüzünde bir şok ifadesiyle telefonu Courtney'e uzattı.

"Seni Frank Abagnale arıyor," dedi. "Sanırım mesajımı almış."

Üçünü bahçede bırakıp Mystery'nin kız kardeşi Martina'yı aradım.

"Yeniden yıkılmaya başladı," dedim.

"Ne kadar kötü?"

"Normal bir kalp krizi gibi başladı, ama bu sabah eşiği geçti. Durum sanki bir kimyasal reaksiyonu tetiklemiş gibi. Şu anda tamamen kontrolden çıktı."

"Peki, daha da kötüye giderse, ona Toronto için bir bilet alacağım. Onu uçağa bindirebilirsen, geldiğinde biz onunla ilgileniriz."

"O Toronto'ya geri dönerse, her şeyin kaybolacağının farkındasınız değil mi? Vizesinin süresini aştı, yani onu bir daha asla Birleşik Devletler'e almayacaklar. Ünlü bir illüzyonist olma şansını hiçbir zaman yakalayamayacak. Tavlama işi de yok olacak."

"Bunun farkındayım. Peki başka şansımız var mı?"

"Ben bunu kendim halletmeye çalışacağım."

"Onu yalnızca eve gönder. Kanada'da sağlık hizmetleri bedava. Onu Amerika'da herhangi bir yerde tedavi ettirmeye gücümüz yetmez – özellikle onu bir yere yatırırlarsa."

"Denememe izin verin. Daha kötü olursa, onu size geri göndereceğim."

Mystery'nin Katya'yla ilişkisinin bitmesini seyretmek gözlerimi açmıştı. Onu birlikte yaşamaya davet etti. Onunla evlendi. Onu hamile bırakmadı. Onu umursamadı ve gücendirdi. Herbal'a onunla yatması için izin verdi. Bu hiç kimsenin değil, kendi suçuydu.

Bu süre zarfında, *New York Times* makalesinden sonra yarım düzine realite TV yapımcısı Mystery'yi aradı – American İdol programının yapımcıları da dahil olmak üzere. Hatta VH1 ona kaybedenleri Lotharios'a, yani kadın avcılarına döndüreceği bir program yapması için bir kontrat dahi yolladı. Mystery'nin her zaman umutsuzca istediği şöhret ayaklarının altındaydı. Ancak o kimseyi geri aramıyordu.

"Bu daha önce oldu," diye iç çekti Martina, ona realite-gösteri tekliflerini anlattığımda. "Başarmaya her yaklaştığında, bırakıyor ve her şeyi çöpe atıyor."

"Yani demek istediğin..."

"Evet," dedi. "Aslında öylesine fazla istediği şöhretten gerçekte korkuyor."

6

Ertesi gece Katya sabaha karşı 2:00'de eve geldi. Herbal ve arada sırada yattığı New Orleanslı bir çiftle beraberdi. Mystery kapısını açık bırakmış, onların ortak odada yerdeki bir yastığın üzerine oturmuş içmelerini seyrediyordu. Kendini bir arada tutmak için çaba sarf ediyordu.

Çiftin kadın olanı, 1 metre 80 santim boyundaydı, spor salonu görmüş bir karma, sıkı kıçına kadar inen kahverengi saçlara, yepyeni silikon göğüslere ve estetik cerrahın bisturisinde sırada olan büyük bir burna sahipti. Katya eğilip onunla öpüşmeye başladığında Mystery'nin yüzü buruldu ve kızardı. Eğer Katya ile bir süre daha birlikte olabilseydi, ele geçmez böyle bir grup seksi yakalama fırsatı bulacaktı. Bunu yerine yastığına gömülmüş, Katya'nın çiftle birlikte gülüşünü, Herbal'ın kendi kendini tatmin eden sırıtışını, kızların bikinilerini giyip jakuziye girmelerini ve Herbal'ın onlara katılışını izliyordu.

Katya Mystery'ye sevgisini vermişti ve şimdi o bunu çöpe atmasının bedelini ödüyordu. Kasten olsun veya olmasın, kız biseksüelliğini, gençliğini ve mutluluğunu Mystery'nin yüzüne çarpıyordu.

Sabah olduğunda Mystery'nin aklı başından daha da gitmişti. Koltuklarda ağlamadığı anlarda, evin içerisinde gezip Katya ve Herbal'ın ayrı olduklarından emin oluyordu. Eğer onları bulamazsa, kızı arıyordu. Telefona cevap versin vermesin sonuç aynıydı: Mystery ahizeyi fırlatıyor ve kolu ve bacağının yetişeceği yerlerde ne varsa yok ediyordu. Birkaç kitap rafını yere devirdi; kuştüylerini odasının etrafına saçarak yastıklarını paraladı ve cep telefonunu duvara fırlatıp alçının üstünde derin mavi bir iz bırakarak aleti ikiye böldü.

"Katya nerede?" diye Playboy'a sordu.

"Melrose'da, kıyafet alıyor."

"Herbal nerede?"

"O, hmm, onla beraber gibi."

Sonra Mystery'nin kalbi burkuldu ve yüzü asıldı ve gözleri aktı ve bacakları altından kaydı ve bunların hepsi için garip evrimsel bir açıkla-

ma yaptı. "Bu bencil genler," dedi. "Olmamış potansiyel bir bebek beni ayrıldığım için cezalandırıyor."

Herbal, Katya ile Melrose'da alışverişten döndüğünde, onu uyardım. "Alet oluyorsun. O seni Mystery'yi tekrar elde etmek için kullanıyor."

"Hayır," dedi. "Bu doğru değil. Birbirimize karşı hislerimiz var."

"Peki, bana bir iyilik yapıp Mystery düzelene kadar onu görmeyi bırakır mısın? Ondan evden bir süreliğine ayrılmasını isteyeceğim."

"Tamam," dedi, biraz tereddütle. "Fakat bu kolay olmayacak."

O gece Katya ve kardeşini sinemaya götürdüm. A planı onu evden çıkartıp Mystery ve Herbal'ın daha da kötüleşmelerini önlemekti. B planı ise onu sikip Herbal'a Katya ile olan bağının o kadar da özel olmadığını göstermekti.

Neyse ki, A planı işe yaradı.

"Sen Mystery'yi yok ediyorsun," dedim sinemadan dönerken. "Evden ayrılman gerekiyor. Ben tamam olduğunu söyleyene kadar da geri dönme. Bu artık seninle ilgili değil. Mystery'nin ciddi bir psikolojik sorunu var ve sen bunu ortaya çıkarttın."

"Peki," dedi. Bana disipline edilmiş bir çocuk gibi baktı.

"Herbal ile tekrar yatmayacağına da söz ver. Ev arkadaşlarımdan birinin canını yakıyorsun, diğerininse kalbini kırmak üzeresin. Orada durup seyirci kalamam."

"Söz veriyorum," dedi.

"Eğlence sona erdi. İstediğini aldın."

"Tamam," dedi. "İşim bitti."

"Serçeparmak sözü mü?"

Serçeparmaklarımızı kilitledik.

Onu daha ciddi bir şey üzerine söz verdirmeliydim.

Baştan çıkartma bununla kıyaslandığında daha kolaydı. İnsanlar evrimle tasarlanmış programlar dahi olsalar, Mystery'nin inandığı gibi, herhangi birimizin onları tamamıyla anlaması için çok karmaşıklar. Ortaya koyabildiğimiz tek şey bunun bir etki tepki ilişkisi olduğuydu. Eğer siz kadının kendine güvenini azaltırsanız, sizden onaylanmayı bekleyecektir. Eğer bir kadını kıskandırırsanız, size daha da çekilecektir. Fakat çekicilik ve şehvetin ötesinde, bazılarımızın hissettiği ve hiçbirimizin ustalaşamadığı duygular var. Bu duygular –ki bunun için kalp ve *sevgi* kelimeleri yalnızca benzetmelerdir– şimdiye kadar fazlasıyla bölünmüş bir ev olan Project Hollywood'u yıkıyordu.

Böylece Mystery'nin evdeki herkesi korkutmasına ve kendini öldürmekten bahsetmesine ve Katya'dan onun için Xanax almama ve onu bir arabaya koyup Hollywood Aklı Sağlığı Merkezi'ne götürmeme ve oradan iki kere kaçmaya teşebbüs etmesine ve terapiste yazmak isteyip yazamamasına geliyoruz.

Altı saat sonra, klinikten elinde bir kutu Seroquel hapı ve vücudunda bir tane daha Xanax'la ayrıldık. Seroquel'i daha önce duymamıştım, eve gidince yanında gelen prospektüsüne baktım.

"Şizofreni tedavisi içindir," diye yazıyordu.

Mystery prospektüsü elimden aldı ve bakmaya başladı. "Onlar yalnızca uyku hapları," dedi. "Benim uykuya dalmama yardım edecekler."

"Evet," dedim. "Uyku hapları."

ADIM

10. ADIM

SON DAKİKA MUHALEFETİNİ YIKIN

Cinsel olan şey erkeğe ereksiyon veren şeydir...
Eğer ortada eşitsizlik, şiddet, üstünlük,
güç yoksa cinsel tahrik de yoktur.

Catharine MacKinnon
Toward a feminist Theory of the State

1

O gün Project Hollywood'da limonata günüydü. En azından bu Courtney Love'ın karanlıydı. Mystery toparlanıyordu. Katya altı haftadır New Orleans'taydı ve yayılması gereken güzel bir titreşim vardı.

Ağzından sarkan sigarası üstündeki Betsey Johnson tişörtüne külleri düşürürken, Courtney dolaptan devasa bir karıştırma kabı aldı. Buzdolabını açtı ve içeceklere bakındı, iki tane beş litrelik limonata ve iki litrelik portakal soyunu kaptı. Onları karıştırma kabına ve artanını da diğer birkaç kaba döktü. Sonra buzluktan bir avuç buz küpünü kaptı ve karışımın içine attı. Son olarak da, kömür siyahı ellerini kaplara soktu ve karıştırmaya başladı. Meyve suyu tezgâhın üstüne dökülürken karıştırma kabına sigarasından küller düşüyordu.

Sarı seramik tezgâhın üstünde sigarasını söndürdükten sonra, tepedeki dolabı fark edene kadar delice etrafına bakındı. Kapaklarını açtı ve ellerini içeriye sokup parmaklarını dört tane bardağın içine daldırdı ve parmaklarının arasında sıkıştırarak dışarı çıkarttı. Bardakları birer birer kabın içine sokarak doldurdu.

Oturma odasında Mystery kanepede bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturmuş, akıl sağlığı merkezinden dönüşünden üç hafta sonra ilk tavlama seminerini yönetiyordu. Bir tişört ve kot takım giymişti. Ayakları çıplaktı. Kesilmemiş sakal yamaları çenesini kaplamış ve gözkapakları tembelce odaksız gözlerinin üzerine kapanıyordu. Seroquel'i düzenli bir şekilde alıyordu ve depresyonu uykuda atlatıyordu. Diğer tarafa geçmeye başlamıştı.

"Bir ilişkide üç aşama vardır," dedi öğrencilerine, bilmişçe konuşarak. "Başlangıç, orta ve son vardır. Ben de şu an sonun içindeyim. Size yalan söylemeyeceğim. Geçen hafta üç kez ağladım."

Altı öğrencisi akılları karışmış bir şekilde birbirlerine baktılar. Onlar oraya yatmayı öğrenmeye gelmişlerdi. Fakat bu Mystery için yalnızca bir seminer değil, bir terapiydi. Onlara iki saattir Katya'dan bahsediyordu.

"Bu olmak istediğiniz şey ve bu zor olabilir," diye devam etti. "Bir sonraki kızla planım yine sahte bir evlilik yapmak. Geçen seferde yapı-

ğım hata Katya ve annesinin bunun sahte bir evlilik olduğunu öğrenmeleriydi. Gelecek sefere düğünü arka bahçede yapacağım. Rahip olması için bir aktör bulacağım ve o ve ailesi dışındaki herkes gerçekten evlenmediğimizi bilecek."

Öğrencilerden, otuz yaşında, iyi görünümlü, sıfır yaka tişörtlü ve çimento bloğuna benzer çenesi olan biri elini kaldırdı. "Fakat bize daha demin sahte evliliğin felaket olduğunun üzerinden geçmediniz mi?"

"Bunu saha testine aldım," dedi Mystery. "Bu harika bir yöntem."

Mystery depresyondan her çıktığında zihinsel algıları az da olsa kayıyordu. Bu defa yüzeyin altından, kadınlara karşı beslediği olumsuzluğun yanında kin akıyordu.

Aniden mutfaktan Courtney iş edinmiş bir biçimde çıktı. "Kim limonata ister?"

Öğrenciler afallayarak ona baktılar. "İşte burada," dedi, bir bardağı Mystery'ye, diğerini ise Cementjaw'a iteleyerek. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Tatlısın."

"Ben savunma sanatları öğretmeniyim," dedi. "Mystery Krav Maga dersleri karşılığında atölyesinde bulunmama izin veriyor."

Courtney hızla mutfağa döndü ve iki bardak limonata daha alıp geldi, sonra iki daha, ve iki daha, ta ki odada insan sayısından daha çok bardak olana kadar.

"Sanırım limonatalar tamam," dedi Mystery, Courtney elinde iki kahve kupasıyla geri geldiğinde.

"Herbal nerede?" diye sordu Courtney.

"Sanırım duş alıyor."

Courtney banyoya uçtu ve kapıyı tekmeledi. "Herbal? Orada mısın?" Kapıyı tekrar tekmeledi, daha sertçe.

"Duştayım," diye bağırdı Herbal.

"Bu önemli. İçeri geliyorum."

Kapıyı ittirdi, içeri koştu ve banyo perdesini çekip açtı.

"Ne oluyor?" diye sordu Herbal panikleyerek. Saçları beyaz şampuandan şeritlere bürünmüş, çıplak bir şekilde duruyordu. "Ev mi yanıyor?"

"Bunu senin için yaptım," dedi Courtney. Herbal'ın ıslak iki eline birer limonata kupası sıkıştırıp çıktı gitti. Herbal sessizce orada durdu. Katya'yla konuşmayacağına söz verdiğinden beri, evin içinde terk edilmiş bir sessizlik bulutu gibi geziniyordu. Bunu kabul etmek için fazla gururlu olsa da kalbi acıyordu. Onu sevmişti.

Mystery'nin öğrencileri öğle yemeği arası verdiğinde, Courtney onların yanından geçip merdivenlerden Papa'nın odasına, halının üzerinde limonata damlaları dizisi bırakarak koştu. İçeride Papa, Sickboy, Tyler Durden, Playboy, Xaneus ve mini Papalar kendi bilgisayarlarında çalışıyorlardı. Extramask Papa'nın dağınık yatağında yatmış, Bhagavad Gita'yı okuyordu. Extramask evde durduğu zamanlarda sıkılıp Playboy'un doğu dinleri kitaplarını okumaya başlamış, bu da onu beklenmedik şekilde bir ruhani kendini keşif yoluna sokmuştu.

Tyler Durden, "Courtney," diye sordu içecekleri dağıtırken, "bizi pazartesi günü Joseph'in davetliler listesine sokabilir misin?"

Courtney telefonu aldı, Tyler ile banyoya yürüdü ve Joseph'te sıkı davetli listeleri ve muhteşem özenti kalabalığıyla ünlenen pazartesi partilerini pazarlayan Brent Bolthouse'u aradı. "Brent," dedi. "Arkadaşım Tyler Durden profesyonel bir kadın avcısı." Tyler, Courtney'in bundan bahsetmemesi için zayıf bir teşebbüsle ellerini çılgınca sallamaya başladı. "O yaşamak için kadınları tavlıyor. Bu gerçekten harika." Tyler kafasını elleriyle kavradı. "O ve kadın avcısı arkadaşlarının gelip birkaç tane piliç tavlaması için onları davetli listesine koyar mısın?"

Courtney lavabonun kenarında duran sarılı altı prezervatiflik şeridi aldı ve bilezik gibi koluna taktı, sonra da banyoyu keşfe başladı. Tuvaletin her iki yanında duran iki dolabın içine kafasını uzattı – Papa'nın meşhur misafir yatak odaları.

"Sana bir şey sormama izin ver," dedi Tyler Durden'ın bir valiz, bir kirli kıyafet yığını ve yerdeki bir yataktan ibaret dolabından çıkarken. "Kadınlardan hoşlanıyor musun?"

Banyonun buzlu camlarının diğer tarafında, Cementjaw, bahçedeki tuğla zemin boyunca bir kum torbası çekiyordu.

"Buna başladığımda kadınlardan nefret eden biri değildim," diye cevap verdi Tyler. "Giderek bunda iyi oluyorsun ve erkek arkadaşı olan tüm o kızlarla yatmaya başlıyorsun ve kadınlara artık güvenmiyorsun."

Şarj etmenin bir yan etkisi de birinin karşı cinse olan önemseme duygularını azaltmasıydı. O kadar çok ihanet, yalan ve sadakatsizlik görüyorsun ki. Bir kadın üç yıl veya daha fazladır evliyse, onunla yatmanın bekâr bir kadınla yatmaktan daha kolay olduğunu fark ediyorsun. Bir kadının erkek arkadaşı varsa, onu o gece sikmenin, sonradan telefonuna cevap vermesinden daha yüksek ihtimal olduğunu öğreniyorsun. Kadınların, en sonunda, erkekler kadar kötü olduğunu fark ediyorsun – sadece saklamada daha başarılılar.

"Tavlamaya ilk başladığımda çok yaralandım," diye devam etti. "Gerçekten hoşlandığım o harika kızla tanışırdım ve tüm gece boyunca konuşurduk. Beni sevdiğini ve bana sahip olduğu için çok şanslı olduğunu söylerdi. Fakat bir mal testinden kaldım ve o çekti gitti, benimle bir daha hiç konuşmadı. Son sekiz saatte kurduğumuz her şey aktı gitti. Bunlar beni duygusuzlaştırdı."

Bu dünyadaki kadınlardan nefret eden, onlara saygı duymayan, onlara kaltak ve amcık diyen erkekler var. Bunlar KA değil. KA'lar kadınlardan nefret etmez; onlardan korkarlar. Kendini basitçe KA olarak nitelemek –yalnızca kadınların tepkileriyle kazanılmış bir sıfat– tüm kişisel saygısını ve kimliğini karşı cinsin ilgisiyle oluşturmak zorunda kalmak demektir, bu bir komedyenin seyircileriyle kurduğu ilişkiden çok da farklı değildir. Gülmezlerse komik değilsiniz. Yani kişisel saygı savunma mekanizmalarında olduğu gibi bazı KA'lar öğrenme sürecinde misoginist (kadınlardan nefret eden erkekler) eğilimler geliştirmiştir.

Şarj etmek tuha zararlı olabilir.

Camın dışında, Mystery Cementjaw'ın tuttuğu kum torbasını uzun, zayıf yumruklarıyla dövüyordu.

"Daha sert," diye bağırdı Mystery'ye. "Daha çok agresiflik görmek istiyorum!"

2

Project Hollywood'un ötesinde, tüm topluluk tehlikeli, kararsız bir hal almış gibi görünüyordu. Saha raporları yalnızca kızlarla tanışmak üzerinde değil, kavgaya karışmak ve kulüplerden atılmayı da içermeye başlamıştı. Topluluk üyeleri, Tyler Durden ve Papa'nın San Francisco'da keşfettikleri, silah taşıyan, karaoke yapan, Elvis görünümlü KA Jlaix'in farklı yazılarının yanında, Project Hollywood'da yaşanan drama aracılığıyla yaşamaya başlamıştı.

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: SR – Jlaix'in Baş Striptizcisi (Uyuşturucu ayrı satılıyor)
YAZAN: Jlaix

Las Vegas'tan yeni döndüm ve hayvan gibi yorgunum. Yerde yuvarlanmaktan ve Journey'in "*Separate Ways (Worlds Apart)*" şarkısının nakaratında ağlamaktan dolayı karaoke barından dışarı atıldım.

Fakat bu yazı karaoke ile ilgili değil. Bu kahrolası bir striptizciyle ilgili. Sadede gelelim, değil mi?

Çarşamba öğleden sonra şehre geldim ve içmeye başladım. İşten bazı arkadaşlarla Hard Rock'ta kalıyorduk, aynı geçen hafta *The OC*'deki karakterlerin yaptığı gibi. Hard Rock Cafe'den et kokteylleri yapıp birbirimize içirmeye çalıştığımız için çıkartıldık. Tipik bir et kokteylinde dana eti, domuz pastırması, bira, patates püresi, daha çok bira, pirzola, buz, soğan, hardal, A-1 sosu, tuz, biber, Nutrasweet sakarin, ve belki de biraz da votka olurdu. İş arkadaşlarımdan biri masaya kustuktan sonra, hep beraber Olympic Gardens isimli striptiz kulübüne gittik.

Boş bir kucak dansı almak değil, şarj etmek istediğim için sinirliydim. İşteki çocuklara ne kadar büyük bir kadın avcısı olduğumu devamlı söylüyordum ve bunu kıçımdan uydurmadığımı kanıtlamam gerekiyordu. Bu iş için çok sıkı çalışmıştım ve eğer başaramazsam bir aptal gibi görüneceğimden işin açıkçası biraz endişeliydim. Daha da ötesi, seksin hiçbir türü için para vermeyi sevmediğimden, striptiz kulüplerini de sevmem. Fakat ekibe uydum ve çocuklar orada eğlenirlerken ben de bir birayla oturdum.

Şu kız benim karşı masamda oturuyordu. Orada çalıştığını, fakat yeterince müşteri olmadığı için o gün izin aldığını ve mekânda çok fazla piliç olduğunu öğrendim. Üzerinde yöntemler uygulamaya ve onu sıkıştırmaya başladım. Arkadaşlarım ona devamlı salak dediğim için bana deliymişim gibi bakmaya başladılar.

Kız sürekli, "Çok arsızsın!" diyordu ve benimle gerçekten ilgilenmeye başladı. Arkadaşlarım bunun oluşunu seyrettiler ve ağızları açık kaldı. Ona otele döndüğümüzü ve eğer isterse gelebileceğini ve birkaç tane "ateşli or... arkadaşını" da çağırabileceğini söyledim. Ona or... dememe kızdı, ben de ânında konuyu değiştirdim. "Aman Tanrım, arkadaşım ne garip. Kavunları tüm olarak yiyor, aynı portakalları yediği gibi vs. vs. vs." Bu onun unutmasını sağladı. Daha çok yöntem – güm, güm, güm. Bu bir süre daha devam etti. Hep beraber oradan ayrıldık.

Dışarıda, müdür, onun içeriye girip çalışmasını istiyordu. Fakat ben onu çektim, ve bir taksiye bindik. "Ben beyni olan bir striptizciyim!" dedi. Ben Mystery'nin "biz birbirimize çok benziyoruz" yöntemini, ardından da C gülümseme ve U gülümseyi uyguladım.

Otele geri döndüğümüzde, eşyalarını benim odama bırakmasını söyledim. Orada, ona küpü yaptım. Sonra da bunu taco dükkânında Paris Hilton'a yaptığımda, küpünün bir otel kadar büyük olduğunu söylediğini anlattım. "Ne egomanyak biri," dedim. Bu aslında Papa'nın başına gelmişti, ama o benim devamlı ünlülerle ve modellerle takıldığımı düşündü.

Ayrıca Tyler Durden'ın standartlara sahip olma şeyini de yaptım ve "Devamlı uyuşturucu kullanan ve estetik ameliyat olan şu kızlarla çıkmaktan o kadar sıkıldım ki. Demek istediğim, beni yanlış anlama, iğrenç bar tuvaletlerinde kokain çekmeyi en az yandaki adam kadar çok seviyorum ama yalnızca arada bir! Demek istediğim, sen öyle bir değilsin, değil mi?" dedim. Kendini uygun olarak nitelendirdi. Sonra ona iyi öpüşüp öpüşmediğini sordum, bir süre öpüştük. Durdum ve aşağıya bir şeyler içmeye inmeyi önerdim.

Kumarhanede. Hayatımın boş tuvalini dolduracak rahatlama yöntemleri uygulamaya başladım. Mükemmel Saç Kesimleri, Patlamış Çıbanlar Yazı, Parktaki Balonlar, Striptizci Bebek Bakıcısı ve Kedim Sevişti'yi uyguladım. Bunların hepsi benim hayatımdan hikâyeler ve güvenin bana, başlıklar içeriklerinden daha ilginç.

Bir süreliğine kumarhanede yürüyüp arkadaşlarımı aradık. Sonra ona yorgun olduğumu ve uyumak istediğimi ve onun yukarıya gelip bana

ninni söyleyip üstümü örtmesi gerektiğini söyledim. "Ne yapacağız? Kötü şeyler mi? Seni sadece otuz dakikadır tanıyorum!" dedi.

"Şşşş! Umarım hayır! Erken kalkmam gerekiyor ve beni uyanık tutmasan iyi olur! Ayrıca, benim viski sikim var," dedim. Bu bok klasiktir; siz çocuklar kullanmalısınız.

Odaya geldik ve üç iş arkadaşım sarhoş bir şekilde içerdeydi. Kumar oynamalarını önererek, onları alelacele odadan çıkardım. Piliç masaya baktı ve "Birisi burada kokain çekmiş. Anlayabilirim. Ben striptizciyim," dedi.

Striptizciye serenat yaptım. Ona Jeffrey Osbourne'dan "On the Wings of Love"ı söyledim. Ona sarılmak istediğimi söyledim ve sarıldıktan sonra bir süre konuştuk. Sonra ona bir numara göstermek istediğimi söyledim. Ona yaklaştım ve dilimle yalar gibi yaptım. Ona "Yalamak istiyorum," dedim ve pantolonunu çıkardım. Don yoktu. Mantar var mı diye kontrol ettikten sonra yalamaya başladım. Klitorisinde küpe vardı, bununla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Garip bir şekilde dişime çarpıyordu. Beş dakika sonra parmaklarımı içine soktum ve onun teslim olması için yalamaya devam ettim. Sonra, "Ne yazık viski sikim var," dedim.

"Bana iyi görünüyor," dedi ve onu ölesiye becerdim.

O kadar zayıf bir piliçte daha önce hiç o kadar büyük gerçek göğüs görmemiştim. Aman Tanrım, hayatımda sıktığım en ateşli piliçti: ilk striptizcim ve ilk 9 numaram. Sonrasında ona sarıldım ve sokulup yattım. Bendeki bir sürü yataya ve ize şaşırdı. Bu küçük-kıçlı, muhteşem kıçlı Allah'ın cezası striptizciyi şefkatle öptüm ve "Ben ruh hastası bir manyak değilim. Ben gösteriş yapan ruh hastası bir manyağım. Var olmanın anlamsızlığıyla, anlamsızlığı var olmanın girtlağından sokarak baş ediyorum," dedim.

Bana numarasını verdi ve onu aramamı söyledi.

Sonraki gece *My Little Pony* açılışını kullandım. ("Hey. Gençler şu My Little Pony'yi hatırlıyor musunuz? Evet, hatırlamaya çalışıyorum, güçleri mi vardı onların? vs. vs.) Gecenin sonunda, karaoke kulübünden atıldıktan sonra, sadece piliçlere gidip sarhoş biçimde "Maaaah lil poneeee," diye böğürüyordum. Bir başka striptiz kulübünden daha atıldım.

Hatırladığım son şey, kafam karışık bir şekilde "Ne sikim seyrediyorum ben? Bu *The OC* mi? Ne sikim şey bu?" diye olmayan birilerine bağırarak, yatağımda oturup TV seyrettiğim. Ta ki bunun Punk'd dizisinin *The OC* ekibini tongaya düşürdüğü bir bölümü olduğunu anlayana kadar. Sonra bayıldım.

–Jlaix

3

Onu ilk gördüğümde, sıçıyordu.

Banyonun kapısını açtım ve o tuvalette oturuyordu.

"Sen kimsin?" dedim.

"Ben Gabby."

Gabby, her hafta sonu evimize davetsiz gelen ve evimizden turlayan birçok genç KA'dan biri olan Maverick'in arkadaşıydı. Bir güzellik kraliçesinin tavırlarına sahipti ama vücudu bir domates çuvalı gibiydi. Bir adım geri attım ve arkamdaki kapıyı kapatmaya başladım.

"Hey," dedi, sifonu çekerken. "Bu güzel bir ev. Ne iş yapıyorsun?"

Bu sözler işi ânında bozuyordu. Los Angeles'ta şarj etmek, birine, adam kullanan kadınları hemen tespit etme yetisi veriyor. Aralarındaki daha az düşünceli olanlar, konuşmanın başındaki ilk birkaç dakikada, size ne tür araba kullandığınızı ya da ne iş yaptığınızı ya da odadaki hangi ünlülerle arkadaş olduğunu sorup sosyal statünüzü ve işlerine yarayıp yaramayacağınızı öğrenmeye çalışırlar. Daha düşünceli olanlar bu soruları sorma gereksinimi duymazlar: Saatinize bakar; konuşurken insanların size nasıl cevap verdiğini inceler, konuşmanızdaki güvensizlik işaretlerini dinlerler. Bunlar KA'ların alt-konuşma dedikleri şeylerdir.

Gabby az düşünceli olan türe aitti.

Ellerini yıkarken ecza dolabını açtı ve içindekileri inceledi. Sonra odama geldi ve incelemesine devam etti. "Sen yazar mısın?" diye sordu. "Benim hakkımda yazmalısın. Gerçekten ilginç bir hikâyem var. Aktris olmak istiyorum. Bazı insanların nasıl ünlü olmak için doğduklarını bilirsin." Dolabımın üstünden Ray-Ban gözlüklerimi aldı ve taktı. "İşte ben buyum. Özel falan olduğumdan değil. Bunu insanların sana küçük yaşlarından beri farklı davranmalarından dolayı bilirsin."

Zengin bir insan size zengin olduğunu söylemek zorunda değildir.

O konuşmaya devam ederken, masanın üzerinde duran tabaktan bir kek aldı. Bugün kek günüydü. Courtney tüm evi dolaşıp herkese yiyebileceğinden daha fazla kekle dolu tabaklar vermişti.

Gabby bir ısırık aldı, sonra da keki tekrar tabağa bıraktı. Onu eve kimin davet ettiğini çözememiştim. Maverick ortalarda yoktu ve o burada başka kimseyle arkadaş değildi.

"Biraz iş yapmalıyım," dedim ona. "Ama seninle tanışmak güzeldi."

Onun evden kendi başına çıkabileceğini düşündüm. Fakat yanlış tarafa dönmüş olmalıydı. Mystery sonradan onu kendi tuvaletinde otururken buldu.

İkisi de öylesine narsistti ki, bir muknatısın iki pozitif yönü birbirlerini iteceklerini düşünmüştüm. Aksine sonuçta seviştiler.

Ertesi haftayı bizim evde Mystery'yle yatarak ve Courtney'le eşyalarını izinsiz aldığı için kavga ederek geçirdi. Mystery gibi, Gabby'nin de en büyük korkusu ortada onu dinleyecek kimse olmamasıydı, o da evin içinde devamlı olarak dedikodu yaparak, şikâyet ederek ve Courtney'in sinirlerine dokunarak koşuşturdu.

Bir öğleden sonra, Courtney mutfakta fıstık ezmesi kavanozunu iki kaşıkla oyarken, Gabby'ye "Sen hiç eve gitmez misin?" diye sordu.

"Ev mi?" Gabby ona komik bir şekilde baktı. "Ben burada yaşıyorum."

Bu, Courtney, ben ve Mystery için yeni bir haberdi. Ev insanları böyle çekiyordu. Sonunda da hepsini dışarı atacaktı.

Twyla Project Hollywood'un bir sonraki kurbanıydı. Eve ilk kez Mystery'nin birkaç yıl önce öpüştüğü bir striptizci ağır bir depresyona girdiğinde gelmişti. Bu konuda epey deneyim sahibi olduğundan, Gabby'nin kulübe gittiği bir gece Mystery ona tavsiyede bulunmayı teklif etmişti. Ancak, striptizci, peşine Twyla'yı takıp sarhoş halde döndü.

Twyla ödül değildi. Otuz dört yaşında, cildi bozulmuş, vücudu surat kadar sert, kuş yuvası gibi tokalarla toplanmış siyah saçlı, dövmeli ve altından bir kalbi olan bir Hollywood rock-and-rollcusuydu. Bana her an bozulacakmış gibi duran eski model bir spor araba olan Pontiac Fiero'yu hatırlatmıştı.

Mystery ve Twyla flört etmeye başladığında sarhoş, depresif arkadaşları gözyaşlarına boğuldu. Yarım saat boyunca yastık yığınında ağladı, ta ki Twyla ve Mystery sonunda odalarına çıkana dek. Gabby o gece eve döndü ve hiç itiraz etmeden ikisinin olduğu yatağa girdi ve derhal uykuya daldı. Gabby ve Mystery âşık değillerdi, yalnızca birbirlerinin korunaklarına ihtiyaç duyuyorlardı.

O sabah ve ertesi sabah, Twyla evdeki herkese krep pişirdi. Yakın zamanda ayrılacak gibi durmadığından, Mystery onu haftalık dört yüz dolara kişisel asistanı olarak işe aldı.

Mystery Twyla'yı daha da ihmal ettikçe, kız onu daha da sevdiğini düşünmeye başladı. Mystery ardı ardına başka kadınların peşinde koşarak onu incitti ve kız her seferinde daha fazlasını isteyerek geri geldi. Mystery gözyaşlarından hoşlanıyor gibiydi; onlar ona birisi için bir değerinin olduğunu hissettiriyordu. Evde Twyla ağlamıyorsa, Gabby ağlıyordu. Gabby değilse, bir başkası. Mystery'nin depresyonunun ikinci safhasının ardından, bir canavar doğuyordu.

Project Hollywood'un kendimizi, kariyerimizi ve seks hayatımızı geliştirecek sağlıklı, yardımcı etkilerle bizleri saracak bir yöntem olması gerekiyordu. Bunun yerine ev muhtaç erkekler ve nevrotik kadınları çeken bir vakum haline gelmişti. Akıl sağlığı bozuk herkesi çekip kaliteli olan herkesi kaçırıyordu. Courtney ve Mystery'nin kadınları gibi sürekli konuklar ile Papa'nın döner kapısından girip çıkan yeni eğitilenler, çalışanlar ve öğrencileriyle birlikte, evde gerçekten kaç kişinin yaşadığını söylemek zordu.

Ancak, kendi kendime en azından gelişimimi ve büyüme sürecimi devam ettirdiğimi bahane ediyordum. Tüm yaşantım boyunca yalnız yaşadım ve çalıştım. Hiçbir zaman kuvvetli bir sosyal çevrem ve sıkı bir arkadaş grubum olmadı. Hiçbir zaman kulüplere katılmadım, takım sporu yapmadım veya topluluktan önce gerçek bir gruba dahil olmadım. Project Hollywood beni bireyci kabuğumdan çıkarıyordu. Bana lider olmak için gerekli kaynakları veriyordu; grup dinamiklerinin ince teli üzerinde yürümeyi öğretiyor; kişisel eşyalar, yalnızlık, temizlik, akıl sağlığı ve uyku gibi önemsiz şeylerden vazgeçebilmemde yardım ediyordu. Hayatımda ilk kez benim sorumluluk sahibi bir yetişkin olmamı sağlıyordu.

Olmak zorundaydım: Çocuklarla çevrelenmiştim. Her gün birisi bana halledilmesi gereken yeni bir krizle geliyordu:

GABBY: Mystery bir pislik gibi davranıyor. Bunun benim evim olmadığını ve burada istenmediğimi söylüyor.

MYSTERY: Courtney odamdan sekiz yüz dolar aldı. Kiramı ödeyerek ödeşmişti ancak çeki karşılıksız çıktı.

COURTNEY: Pantolonunu o kadar yukarıya çeken şu adam sinirlerimi bozuyor. Ona beni yalnız bırakmasını söyler misin?

PLAYBOY: Courtney buzdolabımızda sidik tutuyor. Twyla da banyomda ağlıyor ve dışarı çıkmıyor.

TWYLA: Mystery odasında bir pilici becermeye çalışıyor ve benim siktirip gitmemi söyledi. Papa ise odasında uyumama izin vermiyor.

PAPA: Montreal'den Cliff odamda kalıyor ve Courtney gelip onun dört tane kitabını ve üç tane iç çamaşırını aldı.

Her problemin bir çözümü vardı; her tartışmanın bir uzlaşma noktası; her egonun kurbaçlanacağı bir yöntem. Artık birilerini şarj edecek zamanı zor buluyordum. Tanıştığım yegâne yeni kadın evimize gelenlerdi. Project Hollywood'u dağılmaktan kurtarmak tam zamanlı bir iş haline geliyordu.

4

Sebze meyve almak için evden bir saatliğine ayrıldım. Sadece bir saat. Döndüğümde girişte kırmızı bir Porsche duman kusuyordu, oturma odasında on üç yaşında bir kız vardı ve terasta iki kızgın ağartılmış saçlı sarışın sigara içiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum arkamdaki kapıyı tekmeleyip kapatırken.

"Bu Mari," dedi Mystery.

"Temizlikçi kadının kızı mı?" Hiçbir zaman bir hizmetçi barındırmayı başaramadık. Bir haftada biriken tabakları, taşan çöp tenekelerini, abur cubur artıklarını, dökülmüş içkileri ve bir düzine adam ve sayısız parti kızının bıraktığı sigara izmaritlerini halletmek çoğunun yapabileceğinden daha ağırdı. Böylece Project Hollywood, gelip giden hizmetçilerin arasında, bir ay belki daha da fazla kendi pisliği içinde yüzdü.

"Temizlikçi kadın malzeme almak için evden ayrıldı, ben de ona bakıyorum." Mystery bana doğru birkaç uzun adım attı. "Bana yeğenlerimi hatırlatıyor."

Mystery'yi bir şekilde normal davranırken görmek güzeldi. Evde genç birinin olması onda sakinleştirici bir etki yaratmıştı. Porsche'ye gelince; Courtney Mystery onu provasına götürebilsin diye getirtmişti. Fakat Mystery onu bir test sürüşüne götürmüş ve düz vites kullanmayı öğrenmek için sihirbazlık içgüdüsünü kullanamayacağını zor yoldan öğrenmişti.

"Peki onlar kim?" diye sordum, sarışınları işaret ederek.

"Onlar Courtney'in grubundan,"

Terasa çıktım ve kendimi tanıttım.

Queens aksanlı erkek tavırlı bir kız, "Ben Sam," dedi. "Courtney'le bateri çalıyorum."

"Daha önce tanıştık," dedim.

"Biz de daha önce tanıştık," diye dudak büktü diğer kız. Onun Long Island aksanı öylesine keskindi ki beni ürküttü. Benden 5 santim daha uzundu, saçları bir atın yelesi gibi arkasından dümdüz uzanıyordu ve si-

yah maskarayla çerçevelenmiş büyük kahverengi gözleri bana gençken Bangles'ın "Walk Like an Egyptian" videosundaki Susanna Hoffs'a bakarak mastürbasyon yapmamı hatırlattı. Bu kız rock-and-roll'un somut örneğiydi.

"Evet," diye kekeledim. "Seni *The Tonight Show*'da görmüştüm."

"Ondan önce. Arglye Oteli'ndeki partide tüm gece boyunca o ikizlerle konuşurken."

"Ah, Porselen İkizler." Onu unuttuğumu hayal edemiyordum. O kadar karizmatikti ki. Kadınlarda en çekici bulduğum yanlardan biri de iyi bir duruştur ve bu kızın duruşu güven haykırıyordu. Aynı zamanda da, "Benle uğraşma," diye haykırıyordu.

İçeriye geri döndüm ve Mystery'ye onu sordum. "O Lisa. Courtney'in gitaristi," dedi. "Kesinlikle şirret bir şey."

Kızlar, Courtney evimizde bir İngiliz televizyon programını için akustik bir gösteri planladığından bizi ziyaret etmişlerdi. Fakat Courtney hiçbir yerde yoktu ve Sam ve Lisa duman tütüyorlardı. Grup arkadaşlarını sakinleştirmek için oturdum. Onların yanında kendimi çok küçük hissettim.

Lisa'ya ait bir CD çantası aldım ve disklere bakmaya başladım. Etkilenmiştim. Cape Verde Adaları'ndan bir diva olan Cesaria Evora'nın müzikleri vardı. Onun acıklı şarkıları, canlı Latin ritimleriyle birleştiğinde, belki de gezegendeki en güzel öpüşme müzikleri ortaya çıkıyordu. O CD'yi görür görmez, daha yakından tanımak isteyeceğim biriyle tanıştığımı anladım.

Kafamın arkasında bir yerde, baştan çıkartma topluluğunu keşfetmeden önce kadınlarla tanışmamı ve ilişkiye girmemi neyin sağladığını hayal meyal hatırladım: benzerlikler. Basitçe sizin tutku duyduğunuz bir şeyden başka birinin de hoşlanıyor ve saygı duyuyor olması ve kimya dediğimiz o tuhaf duyguyu ateşlemesi. Feromonlar üzerine araştırma yapan bilim adamları, iki insanın ortak bir yönleri olduğunu keşfettiklerinde, feromonun salgılandığını ve çekiciliğin başladığını savunuyorlar.

Dakikalar sonra Mystery bize katıldı. Bir sandalyeye çöktü ve orada birkaç dakika oturdu, Lisa ve benim salmayı başardığımız her damla feromonu emecek bir muhtaçlık kasırgası. "Bugün Katya'yı aradım," dedi. "Bir süre konuştuk. O kızı hâlâ seviyorum."

Sam ve Lisa'ya sanki bir hedef seçer gibi baktı. "Onlar Katya'yla olan dramayı biliyorlar mı?" diye sordu.

Kızlar gözlerini yuvarladılar. Onların uğraşmaları gereken kendi dramaları vardı.

"Pekâlâ," diye müsaade istedim. "Poquito Mas'dan bir burrito alacağım. Sizle tanışmak güzeldi – tekrardan."

Oradan ayrılmam gerekiyordu. Çılgınlıkla ilişkilendirilmek istemiyordum – bunun bir parçası olsam dahi.

Yokuştan aşağı Poquito Mas'a indiğimde Extramask'ı dışarıda bir masada kafatası kadar kalın bir kitabı okurken buldum. Şort, saç bandı ve spor salonundan kalma taze ter lekelerinin olduğu yırtık bir tişört giymişti.

Onun aylardır ilk kez evden çıktığını görüyordum. Onunla Mystery'nin ilk atölyesinde tanıştığımdan beri, onun tüm bu çabalamanın içerinde kardeşim gibi olduğunu hissetmiştim – buna rağmen, o Gerçek Sosyal Dinamikler'e katıldığından beri yabancılaşmış kardeşten bir farkı kalmamıştı. Onunla yeniden bağlantı kurmak için çaba sarf etmeye karar verdim.

"Ne okuyorsun?" diye sordum.

"Sri Nisargadatta Maharaj'dan *I Am That*'i," dedi. "Onu Sri Ramana Maharshi'den daha çok seviyorum. Öğretileri daha modern ve okuması daha kolay."

"Vay – etkileyici." Başka ne söyleyeceğimi bilememiştim; Hint Vedanta yazıları hakkında pek bir şey bilmiyordum.

"Evet, hayatta kızlardan daha önemli şeyler olduğunun farkına varmaya başladım. Tüm bu şeyler" –Project Hollywood'u kastederek– "hiçbir şey ifade etmiyor. Her şey hiçbir şey ifade etmiyor."

Onun o anda bir kahkaha patlatmasını ve eski günlerdeki gibi penisinden konuşacağını az da olsa düşündüm. "Yani şarj etmeyi bıraktın mı?" diye sordum.

"Evet, buna saplanmıştım, fakat senin sosyal robotlarla ilgili yazını okuduktan sonra, onlardan biri haline dönüştüğümü fark ettim. Yani evden ayrılıyorum."

"Ailenin yanına mı taşınacaksın, yoksa kendi evine mi?"

"İkisi de değil," dedi. "Hindistan'a gidiyorum."

"Bu inanılmaz. Ne için?" Extramask topluluğa girdiğinde, o hayatımda tanıştığım en kapalı insanlardan biriydi. Daha uçağa bile binmemişti.

"Kim olduğumun farkına varmak istiyorum. Chennia'nın yakınlarında Sri Ramanasramam adlı bir aşram var, orada kalmak istiyorum."

"Ne kadar süreliğine?"

"Altı ay veya bir sene, veya belki de sonsuza kadar. Gerçekten bilmiyorum. Akışa bıraktım kendimi."

Şaşırmıştım ama şoke olmamıştım. Extramask'ın kadın avcılığından ruhani arayıcılığa ani dönüşü bana Dustin'i hatırlattı. Bazı insanlar hayatları boyunca ruhlarındaki deliği kapatmak için çalışırlar. O boşluğu kadınlar ememediğinde, daha büyük bir şey aramaya başlarlar: Tanrı'yı. Sonradan Tanrı'nın dahi içlerindeki o deliği kapatmalarına yetmeyeceğini fark etiklerinde Extramask ve Dustin'e neler olacağını merak ediyordum.

"Peki, adamım, sana yolculuğunda iyi şanslar. Keşke seni özleyeceğimi söyleyebilseydim, ama altı aydır neredeyse hiç konuşmadık. Bu biraz garip oldu."

"Evet," dedi. "Bu benim hatam." Durdu ve dudakları kendilerini kavisli bir gülümseme için zorladı. Bir dakikalığına eski Extramask geri gelmişti. "Zamanında güvensiz bir şıllıktım," dedi.

"Ben de öyleydim," dedim ona.

Eve geri geldiğimde, Courtney'in müstakbel yapımcısı ve kuaförüyle birlikte İngiliz TV yapımcıları da gelmişti.

Courtney'in programa zamanında yetişemeyeceği kesinleşince, "Onunla artık çalışamıyorum," dedi kuaför. "Uyuşturucu kullanmaya başladığından beri, onunla uğraşmak kâbus oldu."

Evin herhangi bir yerinde herhangi uyuşturucu delili görmemiştik, ama Courtney'in kararsız davranış biçimini düşünülürse, belki de Project Hollywood onu, uyuşturucudan istediği gibi uzak tutmaya yetmemişti. Onun için kötü hissettim. Evin problemleri onu uğraşması gereken gerçek hayat sorunlarından alı koyuyordu. Belki de hepimizi.

O gece uyanıp Courtney'i elinde bir Prada ayakkabıyla yatağımın ayak kısmında dikilirken gördüm.

"Evi yeniden dekore edelim," dedi heyecanla. "Bu bizim çekicimiz olacak."

Saate baktım. Sabahın 2:20'siydi.

"Hiç çivin veya raptiyen var mı?" diye sordu. Bir cevap beklemeden aşağıya koştu ve bir kutu çivi, odamın duvarı için çerçevelenmiş bir resim, yatağım için bir kirlent ve eski bir sevgililer günü hediyesi paketi gibi görünen ezilmiş pembe bir kutuyla geri geldi.

"İşte *bu* kalp şeklindeki kutu," dedi. "Bunu almanı istiyorum."

Gitarımı aldı, yatağımın kenarına oturdu ve en sevdiğim country şarkısını çaldı: "Long Black Veil."

"Yarın Forbidden City'ye bir arkadaşımın doğum gününe gideceğim," dedi gitarı yere düşürerek. "Senin de gelmeni istiyorum. Evden beraber çıkmak ikimiz için de iyi olacak."

"Sana ne söyleyeceğim. Seninle orda buluşacağım." Onun hazırlanmasının ne kadar uzun zaman alacağını biliyordum.

"Tamam. Ben Lisa'yla giderim."

"Lisa'dan bahsetmişken," dedim. "Bugün burada seni bekleyen bir avuç insan vardı ve seni hiçbir yerde bulamadılar. Bence bir hayli kızgınlardı."

Yüzü bulutlandı, dudakları buruştu ve gözlerinden yaşlar döküldü. "Yardım alacağım," dedi. "Söz veriyorum."

5

Üzerinde mesaj programlanabilecek bir LCD ekranla süslenmiş siyah bir gömleğin üstüne beyaz bir blazer ceket giydim. "Öldür beni" kelimelerini programlamıştım. En az bir aydır şarj etmeye çıkmamıştım ve dikkat çekmek istiyordum. Courtney'in Forbidden City'ye geleceğinden pek de emin olmadığım için, yanıma kanat olarak Herbal'ı aldım.

Yakın zamanda beraber Houston'a uçup, Herbal'ın eBay'de bulduğu 1998 model on kişilik bir Cadillac'ı Project Hollywood limuzini olarak almıştık. Bu başarıdan sarhoş, Herbal bizim itirazlarımıza rağmen, bir valabi (küçük bir kanguru türü) almak için bir egzotik hayvanlar İnternet sitesine depozit yatırdı. Partiye giderken yol boyunca evde yavru bir keseli hayvan beslemenin uygunluğunu ve insancıllığını tartıştık.

"Onlar en iyi ev hayvanlarıdır," diye ısrar etti. "Onlar ev için eğitilmiş kanguru gibiler. Senle uyurlar, senle yıkanırlar ve onları tasmalarından tutup yürüyüşe götürebilirsin."

Project Hollywood karışımında ihtiyacımız olan son şey bir valabiydi. Bu fiyaskonun parlak tek yanıysa harika bir açılış olmasıydı. Partide, etraftaki herkese valabilerin ev hayvanı olmasıyla ilgili fikirlerini sorduk. Açılış ve gömleğim arasında, yarım saat içerisinde kadınlar tarafından sarılmıştık. Yeteneklerimizi yeniden esnetmek güzeldi. Evimizdeki dramaya öylesine kapılmıştık ki oraya neden yerleştiğimizi unutmuştuk.

Model olduğunu iddia eden uzun boylu, düşük omuzlu bir kız omzuma dokunduğunda, kalabalığın içinde ağartılmış sarı saçlardan bir yele fark ettim. Daha dikkatle baktım. Odanın diğer tarafında olmasına rağmen parıldıyordu. Çenesi düzgün, yüzü kalemle çizilmiş gibi düzgün, gözleri yarım kabuk şeklinde boyanmış göz makyajının altında yanıyordu. O Courtney'in gitaristi Lisa'ydı. Onun yanında konuştuğum tüm aktris ve model olma meraklısı kızlar önemsiz görünüyordu. Onları stili ve duruşuyla eziyordu.

Müsaade istedim ve ona koştum.

"Courtney nerede?" diye sordum.

"Onun hazırlanması çok uzun sürdü. Ben de yalnız geldim."

"Bir partiye yalnız başına gelmekten çekinmeyen insana saygı duyarım."

"Parti benim," dedi gülmeden veya gözlerini kırpmadan. Ciddi olduğunu düşünüyordum.

Tüm gece boyunca, Lisa ve ben odadaki en tavuskuşu çift olarak bir sandalyede yan yana oturduk. Parti sanki bize geliyordu, sanki beraberce bir tür yerçekimsel kuvvet oluşturmuş gibiydik. Etrafımızdaki kanepeler kısa zamanda mankenler, komedyenler, reality TV'de görülmüşler ve Dennis Rodman tarafından doldurulmuştu. Gece boyunca konuştuğum çeşitli kadınlar flört etmeye geldiklerinde, ya Lisa ve ben onların kollarını kalemle çizdik ya onlara kadeh kadeh Hypnotiq içirdik ya da genelde geçemedikleri zekâ testleri yaptık. Bu KA'ların "bizim dünyamız" dedikleri tezgâhtı. Kendi küçük balonumuzun içinde kral ve kraliçeydik ve geri kalan herkes o gece bizim oyuncağımızdı.

Bir paparazzi topluluğu yakında duran Dennis Rodman'ın fotoğraflarını çekmeye başladığında, Lisa'nın flaşlarla aydınlanmış yüzüne baktım. Hiçbir sebep yokken, kalbim uykusundan uyandı ve göğsümü kontrol etti.

Parti bittiğinde Lisa kolunu bana atıp, "Beni eve götürür müsün? Araba kullanmak için çok sarhoşum," diye sordu. Kalbim yeniden çarpıldı ve hızlı, düzensiz bir çarpıntıya geçti. O kullanmak için çok sarhoştu belki de, ama ben de kullanmak için çok heyecanlıydım.

Bir cevap beklemeden Mercedes'inin anahtarlarını elime bıraktı. Herbal'ı aradım ve arabamı eve götürmesini söyledim. "Buna inanamıyorum," dedim ona. "Oyun başladı!"

Fakat aslında başlayan bir şey yoktu.

Lisa'yı evine geri götürdüm. Binayı hatırladım: Mystery'yi götürdüğüm Hollywood Akıl Sağlığı Merkezi'nin hemen karşısındaydı. Vardığımızda, o banyoya gitti. Yatağına yattım ve rahat görünmeye çalıştım.

Lisa banyodan çıktı, bana baktı ve sonra dondurucu bir bakışla, "Aramızda bir şeyler olacağını zannetme," dedi.

Kahretsin, ben Style'ım. Beni sevmek zorundasın. Ben uKA'yım.

Üstünü değiştirdi ve Courtney'e bakmak için benim evime geldi. Fakat bulduğumuz tek şey, Tyler Durden'ın on erkeğe, oturma odasında kanepelerin etrafında koşturmayı, bağırmayı ve birbirlerine beşlik çakmalarını içeren bir egzersiz yaptırdığıydı. Tyler son zamanlarda öğrencilerinin kadınlarla tanışacakları gecenin öncesinde ruh hallerini şişirecek fiziksel bir

tekniğin deneyini yapıyordu. Onlar daha iyi yapsalar da yapmasalar da, kanlarındaki adrenalin ve dostluk, onların daha iyi zaman geçirdiklerini düşünmelerini sağlayarak Gerçek Sosyal Dinamikler'in baştan çıkartma haber gruplarında daha iyi yorumlar almasını sağlayacaktı.

Courtney yine ortadan kaybolmuş gibiydi. Belki de geçen gece ciddiydi ve gerçekten yardım alıyordu ya da başını daha da belaya sokuyordu.

Lisa'yı odama çıkardım, birkaç mum yaktım, CD çalara Cesaria Evora'yı koydum ve dolabıma gittim.

"Hadi biraz eğlenelim," dedim ona.

Cadılar Bayramı kostümleriyle dolu bir çöp torbası çıkartım: maskeler, peruklar, şapkalar. Dijital fotoğraf makinemle fotoğraflarını çekerek hepsini denedik. Dijital fotoğraf yöntemini deneyecektim.

Gülerek bir fotoğraf çektirdik, sonraysa ciddi. Üçüncü fotoğraf için, romantik poz, birbirimize baktık. Gözleri çok mutlu görünüyordu. O çetin görünüşünün ardında kırılganlık ve şefkat vardı.

Onun göz temasını yakaladım ve öpmek için ileriye hareket ettim, fotoğraf makinesini de bu anı yakalaması için ileride tuttum.

"Seni öpmüyorum," diye havladı.

Bu sözler yüzümü sıcak kahve gibi haşladı. Tanıştıktan yarım saat sonra öpemeyeceğim bir kız yoktu. Onun sorunu neydi?

Onu soğuttum ve tekrar denedim. Sıfır.

İşte bu anlarda bir KA olarak kendinize yaptıklarınızı sorgulamaya başlıyorsunuz. Sizin gerçek yüzünüzü, o aptal takma adınızdan önce var olanı, lisede aynı bu durum için şiirler yazan sizi gördüğünü düşünüp endişe etmeye başlıyorsunuz.

Evrimsel faz değiştirmenin, harekete geçiren, tutkulu bir gösterisini yapıtım. Uzaklarda bir yerlerde, binlerce KA'nın alkışlarını duyabiliyordum.

"Seni ısırmıyorum," dedi.

Geçemiyordum. Ona şu âna kadar yazılmış en güzel aşk hikâyesini anlattım: Haruki Murakami'den, "On Seeing the 100 Percent Perfect Girl One Beautiful April Morning." Ruh eşi olan bir adam ve bir kadınla ilgiliydi. Fakat aralarındaki bağı bir anlığına sorgulayıp bunun üzerinde düşünmemeye karar verdiklerinde, birbirlerini sonsuza dek kaybediyorlardı.

O buz gibi soğuktu.

Onu sertçe soğutmayı denedim: Mumları söndürdüm, müziği kapattım, ışıkları açtım ve e-postalarımı kontrol ettim.

Yatağıma tırmandı, örtülerin altına kıvrıldı ve uykuya daldı.

Sonunda ben de ona katıldım ve yatağın ayrı uçlarında uyuduk.

Bir numaram daha vardı: mağara adamı olmak. Sabah bir kelime bile etmeden bacaklarına masaj yapmaya, ellerimi kasıklarına doğru yükseltmeye başladım. Onu fiziksel olarak azdırabilirsem, mantığından kurtulacak ve hiç şüphe yok teslim olacaktı.

Amacım Lisa'yı seks için kullanmak değildi. Ne olursa olsun onu tekrar görmek istediğimi biliyordum. Aradan şu seks işini çıkarıp tekrardan normal olabilmemizi istiyordum. Benden bir şey saklamayacak; ben de ondan bir şey almaya çalışmayacaktım. Seksin kadının verdiği, erkeğin aldığı bir şey olma düşüncesinden her zaman nefret ettim. Bu paylaşılması gereken bir şeydi.

Fakat Lisa paylaşmıyordu. Leğen kemiğinin kasıklarıyla birleştiği yerdeki ılık çizgiyi ovmaya başladığımda, sesi bir alarm zili gibi odada yankılandı: "Ne yapıyorsun?" Elimi tokatladı.

Beraber kahvaltı yaptık, öğle ve akşam yemeği yedik. Courtney ve KA'lar ve benim yazılarım, onun müziği, hayatlarımız ve saatlerin bir göz kırpışında geçmesinden dolayı hatırlayamadığım ama inanılmaz olduğunu düşündüğüm diğer tüm şeyler hakkında konuştuk. Benim yaşımdaydı; hoşlandığım tüm gruplardan hoşlanıyordu; ağzını her açtığında zekice bir şeyler söylüyordu; komik olan şakalarıma gülüyor komik olmayanlarla da dalga geçiyordu.

Benimle bir gece daha geçirdi. Hiçbir şey olmadı. Rakibimi bulmuştum.

Kahvaltıdan sonra kapının önünde durup Lisa'nın gidişini seyrettim. Tepeye tırmandı, Mercedes'ine atladı, tavanı açtı ve gitti. Merdivenleri çıkmak için arkamı döndüm. Geriye bakmak istemiyordum. Havalı görünmeli ve ona daha fazla İLİ vermemeliydim.

"Hey, buraya gel," diye bağırdı arabasından.

Kafamı hayır diye salladım. Çıkışımı mahvediyordu.

"Hayır, gerçekten, buraya gel. Önemli."

İç çektim ve arabasına doğru indim. "Çok üzgünüm, canın sıkılmasın," dedi. "Fakat arabamı çıkarırken limuzininizi yanlışlıkla biraz çizdim."

Buz kesmiştim. O bizim sahip olduğumuz en yeni ve en pahalı şeydi.

"Dalga geçiyorum," dedi, elini salladı ve beni toz içinde bırakarak gaza yüklendi. Clash'i bangır bangır çalarak Sunset'e dönerken, sarı saçlarının arabanın yanında dalgalandığını gördüm.

Benimle oynamıştı – yeniden.

6

Mystery'yle bir gece jakuzide oturduğumuzda Lisa'yla yaşadığım hayal kırıklığını anlattım. Geçmişte ona birçok defa kadınlarla ilgili tavsiye için gitmiştim ve beni nadiren yanlış yönlendirmişti. Her ne kadar ilişki sürdürmek onun kuvvetli olduğu yanı olmasa da, SDM'yi yok etmede hatasızdı.

"Kendini sıvazlamaya başla," dedi

"Şimdi? Burada?"

"Hayır, bir dahaki sefer beraberce yataktayken, aletini çıkart ve onu sıvazlamaya başla."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra onun elini al ve toplarına koy. Sonra sana el işi yapacaktır."

"Ciddi misin?"

"Evet. Sonra parmağını aletine koy ve ilk sıvıdan bir parça alıp parmağını onun ağzına sok."

"Hadi canım. Bu filmlerde görülen, arkadaşının yaptığı ve kız arkadaşının çılgına döndüğü sonra da tavsiyeyi verenin 'dalga geçtiğimi anladığını zannettim' dediği kötü şakalara benzedi."

"Ben tamamen ciddiyim. Bundan sonra seks yapıyor olacaksınız."

Üç gün sonra, barlar sabaha karşı 2'de kapandıktan sonra, Lisa, Courtney'in bateristi Sam'le bana geldi. Sarhoştu.

Yatağa tırmandık ve saatlerce çene çaldık. "Problemimin ne olduğunu bilmiyorum," diye geveledi. "Odandan hiç ayrılmak istemiyorum. Seni sanki sonsuza kadar dinleyebilirim."

Bana doğru yuvarlandı. "Söylediğimi unut," diye kapattı. "Öyle demek istemedim. Alkol doğruluk serumu gibi bir şey."

Şimdi benim şansımdı. Mystery'nin sözleri kafamdan geçti ve kendimi sıvazlamanın ve onun ellerini alıp toplarıma koymanın artılarını ve eksilerini düşündüm.

Bunu yapamadım. Korktuğumdan değil, ama bunun işe yaramasının imkânı olmadığından. Lisa bana gülüp "Kendine dokunabilirsin, çünkü ben sana dokunmayacağım," gibi kesici bir laf edebilirdi. Sonra da bü-

tün arkadaşlarına onun yanında aletini okşayan kalitesiz adamdan bahsederdi.

Mystery her zaman doğru değildi.

Böyle bir platonik gece daha geçirdik. Bu beni deli ediyordu. Benden hoşlandığını biliyordum. Fakat samimi olmuyordu. SAOL yapılmasının sınırında sendeliyordum.

Belki de onun tipi değildim. Onu dövmeli, kaslı, deri ceketli serseri tipli bir adamla hayal ettim, tavlama dersi alan metroseksüel bir adamla değil. Beni öldürüyordu.

Tek-geçilen kelimesinin anlamını öğrendiğimden beri ilk kez bu, bana da olmuştu. Lanetlendiğimi biliyordum. Hiç kimse tek-geçilenini elde edemezdi. Yapışkan, muhtaç bir duruma gelip iş mahvederdi. Emindim, ben de mahvetmiştim.

Sonraki gece, Lisa Courtney'le Atlanta'da bir festivalde çalmak için şehirden ayrıldı. Yokken üç kez aradı.

"Geri döndüğümde bir akşam yemeği için boş musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim ona. "İyi davranıp davranmamana bağlı."

"Tamam o zaman," dedi. "Böyle yapacaksan, benim gitmeme gerek yok."

Sadece, David DeAngelo'nun bana öğrettiği gibi onu kızdıracak ve toplarını sıkacaktım. Böyle yaparak âru yok etmiştim. Bir pislik gibi davranmıştım.

"Sorun yaratıcı olma," dedim. Doğrudan olma zamanıydı. "Döndüğün zaman seni görmek istiyorum. İki haftalığına şehirden ayrılacağım, yani bu takılmak için son şansımız olacak."

Fonda, Sam'in konuştuğunu duyabiliyordum. "Onunla erkek arkadaşınmış gibi konuşuyorsun," dedi Lisa'ya.

"Belki de erkek arkadaşım olmasını istiyorum," dedi Lisa ona.

Yani SAOL'lanmamıştım. Onun dönmesi için sabırsızlanıyordum. Onun da benim kız arkadaşım olmasını istiyordum.

Lisa'nın döndüğü günü mükemmel baştan çıkartmayı hazırlayarak geçirdim. Onu limuzinle havaalanından alacaktım. Herbal sürecekti ve ben onu arka koltukta bekleyecektim. Sonra onu Whiskey Bar'a ve Project Hollywood'a yürüyüş mesafesindeki Sunset Marquis Oteli'ne götürecektim.

Kadınlar hesaplarını ödeyen erkeklere saygı duymadıklarından, ama aynı zamanda da ucuz olanlardan da soğuduklarından, erkenden Whiskey Bar'a gittim ve müdüre bir yüz dolar verip, ne ısmarlarsak mü-

esseseden olduğunu söylemesini söyledim. Sonrasında onu eve götürmeyi planladım. Bilgisayarımda, onun SDM'sine karşı kullanabileceğim tüm yöntem ve kalıpları yazdım. Artık benden hoşlandığını bildiğime göre, bu işi sonuna kadar zorlayacak güvene sahiptim.

Eğer hâlâ reddediyorsa, onun gerçekten samimiyet sorunu olduğunu anlar ve ben ona SAOL yapmak durumunda kalırdım.

Uçağı 6:30'da inecekti. Herbal Delta'nın terminalinin önünden ona bakarak geçerken, ben de arkada barda *Cosmopolitan* dergilerini karıştırıyordum.

Ancak uçak indiğinde, o içinde değildi.

Kafam karışmıştı ama hayal kırıklığına uğramamıştım – henüz. Bir KA kaos veya gerçeklik şansıyla karşılaştığı durumlarda planını değiştirmeye veya iptal etmeye hazırlıklı olmalıdır. Böylece Herbal beni eve götürdü ve ben Lisa'ya bir mesaj bıraktım.

Aramayınca ona bir mesaj daha bıraktım ve geceyi acı içinde ondan haber almayı bekleyerek geçirdim.

O sabah saat beşte, cep telefonumun çalışıyla uyandım.

"Seni uyandırdığım için üzgünüm ama biriyle konuşmam lazım." Telefonun diğer ucundaki ses bir erkeğindi. Aksan Avustralyalıydı. Bu Sweater'dı.

Sweater'ı son gördüğümden bu yana topluluktan ayrılmış ve evlenmişti. Onun hakkında sıkça düşünmüştüm. Ne zaman biri, topluluktaki çocukların bu yetenekleri yalnızca kadınlarla seks yapmak için mi kazandıklarını sorduğunda, onlara Sweater'ı oyuna doğru sebeplerden dolayı giren biri olarak örnek gösteriyorum.

"Bugün kendimi öldürmeye çalıştım," dedi.

"Ne oldu?"

"Karım on gün içinde ilk çocuğumuzu doğuracak ve ben perişanım. Onun için her şeyi yapıyorum ama yetmiyor. Beni arkadaşlarımdan uzaklaştırdı. İş ortağım beni bırakıyor. Tüm paramı harcıyor ama tek yaptığı şikâyet etmek." Duraksadı ve burnunu çekti. "Şimdi bu bebeği doğuracak, kapana kısıldım."

"Fakat ona âşıksın değil mi? Nasıl olur da aniden değişir?"

"Hayır. Problem benim değişmem. Mystery ve David DeAngelo'nun bize öğrettiği gibi bir insan olmak çok zor. O iyi bir insan değildi. Benim olmak istediğim türde bir insan değildi. Ben insanlara iyilik yapmayı severim. Böylece o ne isterse aldım. Ona haftada üç kez çiçek yolladım. Onun suyuna gitmeyi denedim, ama işe yaramadı."

Son iki yılda duyduğum kadar çok yetişkin ağlamasını daha önce duymamıştım. "Bugün garajda camlar kapalı motor açık otururdum," diye devam etti. "1986'dan beri intiharı düşünmemiştim. Fakat 'Sikiyim. Yaşamak için herhangi bir neden görmüyorum,' noktasına geldim."

Sweater'ın kurtarılması gerekmiyordu. Sadece konuşacak bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Bir kadını baştan çıkartmak için olmadığı biri gibi davranmıştı ve şimdi de sonuçlarından dolayı acı çekiyordu.

"Topluluğa ilk girdiğimde, istediğim her şeyi yazdım," dedi. "Şimdi hayalini kurduğum hayatı yaşıyorum. Param, büyük bir evim ve benimle olan güzel bir kız var. Fakat bu güzel kız konusunda yeterince detaylı düşünmemişim. Bana saygı ve şefkatle davranması gerektiğini yazmamıştım."

O sabah geç saatlerde, Courtney eve döndü. Oturma odasında Gabby'ye bağırmasını duyabiliyordum.

Aşağıya indiğimde Courtney'in Gabby'nin bavullarını evin dışında taşıdığını keşfettim ve kendimi oturma odasına her girdiğimde ağzımdan çıkan o aynı üç kelimeyi söylerken buldum: "Neler oluyor burada?"

"Gabby Mystery'yle kavga etti ve buradan taşınıyor," dedi Courtney. "Ben de ona yardım ediyorum."

Courtney gülümsemesini güçlükle saklıyordu.

"Grubun geri kalanı Atlanta'dan döndü mü?" diye sordum, rahat görünmeye çalışarak.

"Evet. Eve daha erken bir uçuşla geldiler."

Çabucak arkamı döndüm. Eğer bir şey söyleseydim, sesimin hayal kırıklığımı ele vereceğini biliyordum.

Gabby gittikten sonra, Courtney kahve sehpasının üstüne bir demet adaçayı attı. "Hadi buranın havasını temizleyelim," dedi. Sonrasında mutfağa geçip, "İyi şans için biraz pirince ihtiyacımız var," diye açıkladı.

Pirinci bulamayıp bir torba jambalaya karışımı ve bir kâse su ile geri döndü. Jambalaya karışımını suya döktü, ortasına adaçayını dikti ve odasına koştu. Mavi beyaz kareli bir gömlekle geri döndü.

"Bu işe yarayacak," dedi. "Bu Kurt'un gömleklerinden biri. Bunlardan sadece üç tane kaldı."

Gömleği zarar görmeyecek şeklide dikkatlice masanın altına yerleştirdi, böylece tüm eve iyi enerji verebilecekti. Adaçayını yaktıktan sonra, Mystery, Herbal ve beni sunağının yanına oturttu ve ellerimizi birleştirdik. Kavrayışı kemik kırıcıydı.

"Tanrım, bugün ve bize verdiğin her şey için sana teşekkür ederiz," diye dua etti. "Evimizin enerjisini tüm kötülüklerden temizlemeni istiyoruz. Lütfen çatımızın altına barış ve uyum ve dostluk getir. Artık gözyaşı olmasın! Bana New York'taki davamda yardımcı ol ve diğer tüm problemlerimin bitmesini sağla. Tanrım, seninle çalışacağım. Gerçekten yapacağım. Bana güç ver. Amin."

"Amin," diye tekrar ettik.

Ertesi gün bir şoför gelip Courtney'i New York'a götürmek üzere aldı. Orada, kendisi için ettiği dualar nihayet cevap bulacaktı, ancak evdeki atmosfer onun yokluğunda daha da kararttı. Courtney ve Gabby'nin problemlerin sebebi olmadıkları çok geçmeden ortaya çıktı: Onlar bizim hayatımızı yiyip duran çok daha büyük bir şeyin yalnızca semptomlarıydılar.

7

O öğleden sonra Lisa bana kısa bir ses mesajı bırakmıştı: "Merhaba, ben Lisa. Geri döndüm. Daha erken bir uçuş bulduk." Bu kadardı. Ne özür, ne şefkat, ne tamamen mahvettiği planlarla ilgili bir sözcük.

Onu geri aradım fakat cevap vermedi. "Birkaç saat içinde Vision'la Miami'ye gitmek için şehirden ayrılıyorum," dedim telesekreterine. "Gitmeden önce seninle konuşmayı çok isterim." Bu bir SHUT mesajıydı ve ondan bir daha haber alamadım. Yokluğumda telesekreterimi her gün kontrol ettim. Sıfır.

Tyler Durden gibi ısrarcı bir yarıcı değildim. Eğer ilgileniyorsa ararsa. Baştan savılmıştım. Bu son zamanlarda bir şey hissettiğim ilk kadındı. Başka birisiyle görüşmeye başlamış olacağını düşündüm, onun SDM'sini aşabilmiş olan biriydi.

İlk önce ona kızgındım, sonra kendime kızdım ve sonrasında ise yalnızca üzgündüm.

KA'lar tek-geçilen'in üstesinden gelmenin en iyi yolu olarak bir düzine kız becermeyi tavsiye ederler. Ben de kendimden geçtim.

Sonumun Sweater gibi olmasını istemiyordum. Az kalsın kendimi ele veriyordum.

Miami'de her gece hayatımda olmadığı kadar çok ateş, azim ve başarıyla, her gece şarj ettim. Tek gecelik ilişkilerin hiçbir zaman hayranı olmadım. Birisiyle o kadar yakınlaşmışken, neden sonrasında havaya atalım gitsin? Ben on gecelik ilişkilerin hayranıyım: on gecelik muhteşem seks, her biri bir öncekinden daha buhranlı, vahşi, ve iki kişi birbiriyle daha rahat hissettikleri ve nelerin onları tahrik ettiğini öğrendikleri için daha deneysel. Böylece her kadınla yattıktan sonra, onları jelibon gibi karıştırıp eşleştirdim.

Bu benim gerçekliğimdi.

Bir araya getirmeyi en çok istediğim kızlardan biri Los Angeles'ta birkaç kez yattığım vücudu dövmelerle kaplı yirmi bir yaşındaki Jessica, diğer ise Crobar'da tanıştığım başka bir Jessica'ydı. O da yirmi bir yaşındaydı ama Jessica I'in tam zıddıydı. Masum görünüşlü, balık etliydi.

İkisinin de pornodan hoşlandığını biliyordum, yani işler ilginç olabilir diye düşündüm.

Otelde birer içkiden sonra onları odama çıkarıp rune falı açtım ve birbirlerine alışmaları için onları birkaç dakikalığına yalnız bıraktım. Döndüğümde onlara dizüstü bilgisayarımdan birkaç ev yapımı film gösterdim ve güvendiğim ikili tümevarım masajına başladım. O da artık kıskanç kız arkadaş ya da en iyi arkadaşlar testi gibi bir yöntem haline gelmişti. Hep aynı şekilde, tutarlılıkla çalıştı.

Kızların dudakları buluşur buluşmaz, yabancıdan sevgiliye dönüştüler. İki kadının böylesine alışılmadık bir durumda bu kadar çabuk samimi olması beni her seferinde şoke ediyordu.

Gece tam tahmin ettiğim gibi çok edepsizdi. Girebildiğimiz her pozisyona girdik, bazıları diğerlerinden daha başarılı oldu. Jessica I ağzına boşalmamı istediğinde kabul ettim. Ağzındaki yükü Jessica II'nin ağzına tükürdü ve tutkulu bir şekilde öpüşmeye başladılar. Bu tüm hayatımın en seksi anıydı.

Fakat sonrasında boşlukta ve yalnız hissettim. Onları umursamıyordum. Tüm sahip olduğum bir anı ve bir hikâyeydi. Hayatımdaki her kız kaybolup gidebilir ve beni bir daha aramayabilirdi, ve bu umurumda değildi.

Dünyadaki tüm on gecelik ilişkiler ve grup seksler bile bana tekgeçilenimi unutturamazdı.

KA'lar yanılıyordu.

8

Erkek cinselliği toplumda yaygın olduğu gibi suyun üstündedir – striptiz kulüpleri, porno siteleri, *Maxim* türü dergiler ve iç gıcıklayacı reklamlar her yerdedirler. Fakat tüm bunlara rağmen, erkeklerin gerçek arzusu genellikle bastırılmıştır.

Erkekler seksi, kadınların ve hatta birbirlerinin bilmesine izin verdiklerinden çok daha fazla düşünürler. Öğretmenler öğrencilerini sikmeyi, babalar kızlarının arkadaşlarını sikmeyi, doktorlar hastalarını sikmeyi düşünürler. Şu anda dünya üzerinde, bir zerre cinsellik bile barındırmayan her kadın için muhtemelen kendine dokunan ve onu becermenin nasıl olacağını düşünen bir erkek vardır. Kadın onu tanımıyordur bile: Sokakta yanından geçen bir işadamı ya da metroda karşısında oturan bir üniversite öğrencisi olabilir. Bunun aksini söyleyen her erkek bunu muhtemelen onun ya da kulak kabartma mesafesindeki diğer bir kadının donuna girmek için yapıyordur. Modern randevulaşmanın en büyük yalanı, bir kadınla yatmak için ilk başta onunla yatmak istemiyor gibi görünmektir.

Kadınları en çok dehşete düşüren şey erkeklerin striptizcilere, porno yıldızlarına ve genç kızlara olan saplantısıdır. Bundan, kadının gerçekliğini tehdit ettiği için nefret edilir. Eğer tüm erkekler o tür kadınları arzu etseydi, kadınların evlilik ve ömür-boyu-mutluluk masallarına ne olacaktı? Bütün bunları ise, aslında *Victoria's Secret*'daki mankenleri ya da komşunun kızını ya da dolabında sakladığı videolardaki dominatriksi isteyen bir adamla yaşamaya mahkûmdur. Bir kadın yaşlanırken, on sekiz yaşında bir kız her zaman on sekizinde olacaktır. Erkeklerin bir kadın değil de bir vücut istedikleri olasılığı yüzlere çevrilen yüzüklerle saklanmaya çalışılır.

Neyse ki tüm hikâye bu değil. Erkekler görsel düşünürler; yani gözlerimiz bizi çoğu zaman aldatır. Fakat fantezinin gerçekten daha iyi olduğu bir gerçektir. Bu dersi yeni öğrendim. Çoğu erkek eninde sonunda bu dersi öğreniyor. Mystery birbirlerini sevdikleri kadar onu da sevecek iki kızla yaşamak istediğini düşünüyordu belki ama, onun sinirine do-

kunmaları, ona karşı takım olmaları ve onu Katya'yla olduğu kadar perişan bir hale sokabilmeleri ihtimali de vardı.

Erkekler köpek değildir. Yalnızca öyle olduğumuzu düşünürüz ve duruma göre de öyleymişiz gibi davranırız. Fakat kadınlar, asil yaradılışımıza inanarak, onlar için yaşamamızı sağlayacak o muazzam güce sahiptirler. Erkeklerin bağlanmaktan korkmalarının tek nedeni budur – ve Mystery'nin durumunda olduğu gibi bazen, bir kadının içindeki en kötü yanı çıkarmaya çabalayarak buna isyan bile edebilir.

9

Ben Miami'deyken Katya dönmüştü.

O günden ve evde çıkartacağı terörden dehşete düşmüştüm. Fakat Mystery bunu doğum günüymüş gibi bekliyordu. Her şeyi planlamıştı.

Uzakta olduğum için, işe bulaşmış olanların cephesinden olayları yeniden canlandırdım.

Project Hollywood yeni bir dibe ulaşmıştı.

MYSTERY: Evde bir partide on dokuz yaşında Jen adlı bir bebekle tanıştım. Ona her şeyi yaptım ve bu *9 ½ Hafta*'daki duş sahnesi gibi inanılmazdı. Beraber olduklarım arasındaki en yumuşak, en saf tene ve en iyi kıça sahipti. Bense orada durmuş yalnızca kıçına ve tenine bakarak, "Ben bunu hak ediyorum," diye düşündüm.

KATYA: Mystery ben New Orleans'tayken gün aşırı aradı ve gönlümü almaya çalıştı. Bana, "Çok hoşuna gidecek on dokuz yaşında güzel bir kızım var," dedi. Ona, bana mı vereceğini sordum. "Hayır, paylaşacağız," dedi.

MYSTERY: Olay Katya'nın tekrardan benim kız arkadaşım olması değil, ben ve Jen'e oyuncak olmasıydı. Planım onu havaalanından limuzinle almak, Farmer's Market'e gidip yiyecek bir şeyler almak ve sonrasında eve dönüp ikili tümevarım masajı yapmaktı.

HERBAL: Katya'ya, bana devamlı sms yollamasına rağmen, burada olmadığı bir buçuk ay boyunca aldırmadım. Mystery tüm zamanını, kalbimde çevrilen bir bıçak gibi, Katya'yla nasıl grup seks yapacağı palavralarını atarak geçirdi. Mystery'ye devamlı olarak onu umursamamasını ve problemleri önlemek için onu tekrardan eve almamasını söyledim. Fakat o böyle yapamazdı.

KATYA: Los Angeles'a, New Orleans'tan arkadaşlarımla takılmak ve bir stüdyo daire kiralamak için Mystery'den habersiz, bir gün önce uçtum. Bir otelde kaldım ve konuşmak için Herbal'ı aradım, çünkü o noktada onunla çıkmaya başlamayı çok istedim. Ertesi sabah, kapıya geldim ve Mystery'ye uçağım erken indiği için bir taksiye atlayıp geldiğimi söyledim.

HERBAL: Ayak işlerimi hallettikten sonra eve gelip Katya'nın bavulunu gördüğümde, odama gidip kendi işime baktım. Ancak Mystery ve Katya gelip benle konuşmaya başladılar. Sonra Mystery'nin banyosuna gittik ve Katya tırnaklarımızı boyadı. Bir kazak bulmak için Mystery'nin dolap odasına girdi ve içinde kayboldu, arkasından Mystery girdi. Beş dakika sonra hâlâ dolaptaydılar.

MYSTERY: Beni dolaba çağırdı ve "Herbal'la çıkmak istiyorum," dedi. Bunu gerçekten onunla beraber olmak istediği için söylediğini düşünmüyorum. Yalnızca beni kızdırmak istiyordu. Ben Jen'le çok sıkıfıkıydım ve bunun, onun kıskançlığını tetiklediğine inanıyorum. Böylece Herbal'ı dolaba çağırdım ve Katya'ya "Neden bunu ona kendin söylemiyorsun?" dedim.

KATYA: Herbal'dan gerçekten hoşlandım. New Orleans seyahatimin tamamında telefonla konuştuk ve ben onun kişiliğinden hoşlandım. Çok rahattı ve hiçbir şeye hiçbir zaman itiraz etmiyordu.

MYSTERY: Herbal ve Katya takılıyorlar, sarılıyorlar ve bu garip oluyordu, ben de, "Neden öpüşüp bunu atlatmıyorsunuz?" dedim. Yaptılar ve bu benim şalterimi ânında attırdı. Bu kadar çok zaman geçtikten sonra bunun olacağını düşünmemiştim. Fakat David DeAngelo'nun dediği gibi çekicilik bir seçim değildir.

HERBAL: O gece çifte randevuya çıktık. Mystery Twyla'dan bizi limuzinle Santa Monica Limanı'na götürmesini istedi. Sanırım ben saftım ve her şeyin gerçekten iyi olabileceğini düşündüm.

TWYLA: Mystery'nin benim kullanmamı isteyecek kadar yürekli olacağını düşünmemiştim, suratıma çarpar gibi. Kendini şu büyük bir idareci zannediyor. Bu, ondan hoşlandığımı düşündükçe kendimden iğrenmeme neden oluyor.

MYSTERY: Jen ve Katya o gecenin sonunda limuzinde öpüşmeye başladılar. Onların, limandaki telefon kulübesinde birbirlerinin göğüslerini emerken fotoğraflarını çektim. Fakat bu giderek karmaşıklaşıyordu. Katya Herbal'ın kız arkadaşı olur olmaz, grup seks bitti ve artık Jen'in Katya'ya dokunmasını istemiyordum. Fakat Katya Jen'den hoşlanmıştı, böylece onu bana kötülemeye başladı.

KATYA: Mystery devamlı Jen'den hoşlandığını ve kızın önünde onu pislik gibi göstermemesini söyleyip duruyordu. Ona, "Siz erkekler harikasınız. Eğer pisliğinizi temizleyecek bir kız varsa, bu o kızdır," dedim. Birisine sahip olduğu için mutluydum çünkü ben Herbal'ı istiyordum.

MYSTERY: Jen bundan sonra bir haftalığına San Diego'ya evine gitti ve Katya onu her gün aradı. Jen gittiğinde bir gece, yatağımda 1

metre 80 santim boyunda bir model vardı ve ben SDM ile uğraşıyordum. Onu parmaklayıp eline vermiştim ama daha ileriye gidemiyordum. Böylece soğutma sırasında, mutfağa bir Sprite almaya gittim. Katya'nın Herbal'la yeniden seks yaptığını duydum. İnlemeler kıskançlık duygularımı tetikledi ve ağlamaya başladım. Yatağımda bir kız olmasına rağmen durduramıyordum. Odama geri döndüm ve kıza hayatımın ne kadar boktan olduğunu anlatım. O da eve gitmek istediğini söyledi. Onu evine bırakacaktım ama Twyla bana gülmeye başladı.

TWYLA: Yastık yığınında uyurken yanımdan üzgün bir şekilde Mystery geçti. Biraz kikirder gibi oldum çünkü bu beni bayağı eğlendirmişti. O anda, bunu espri olarak almam gerekti çünkü aksi hale yeniden acı çekecektim. Birden tepesi attı ve beni kovdu. Beraber olduğu kız evine taksiyle dönmek zorunda kaldı.

KATYA: Sonraki hafta Mystery Jen'i San Diego'dan almak için arabamı istedi. Eve geri dönüş yolunda Jen ve ben sohbet edip eğleniyorduk. Mystery dışarıda bırakıldığını hissetti ve beni neglemeye başladı.

MYSTERY: Katya'nın Jen'i benden çalıp Herbal'la paylaşacağını zannettim. Bu yüzden arabada Katya'ya kızdım ve tartıştık. Jen bunu gördü ve "Beni eve götürün," dedi. Bundan sonra onu bir daha aramamamı söyledi.

MYSTERY (Mystery'nin locasında yayınlandı): Herbal'ı, Katya'yı ve Jen'i kollayın. Eğer herhangi biriniz Herbal'ı (kolayca fark edilir çünkü çoğunlukla tavuskuşlanır) veya kız arkadaşı Katya'yı (biseksüel 9.5 numara bir Rus, kolayca fark edilir) Jen'le (on dokuz yaşında Meksikalı 9.5 numara, o da kolayca fark edilir) görürseniz, lütfen Mystery'yi arayın ki Herbal'ı uyarmaksınız cezasını infaz edebileyim.

KATYA: Jen'i ona karşı çevirmeye çalıştığımı zannetti. Fakat araba gezintisinden sonra, benimle de bir şey yapmak istemedi. Mystery hakkında söylediğim tüm o iyi şeylerden dolayı yalan söylediğimi düşündü. Beni bok gibi gösterdi.

MYSTERY: Herbal ve benim iş ilişkimiz devam ediyor. Bu yüzden bir atölye için beraberce Chicago'ya gittik. Zihnin çalışma şekli beni büyülediği için, ona hissettiğim kıskançlığı anlatım ve eski kız arkadaşımla ilişkisinde çeşitli sınırlar çizdik.

HERBAL: Chicago atölyesinin son gününde, Mystery ve ben beraberce bir şeyler yemeye gittik. Mystery yanımızdaki dört küme kızları açtı. Şarj esnasında, "Inanabiliyor musunuz?" dedi. "Bu çocuk kız eski kız arkadaşımı kaptı."

Onlara tüm hikâyeyi anlattı. Arada bir kendi perspektifimi belirttim ve bu onu gerçekten çok kızdırdı. Durup dururken, "Katya'yı bir daha evinde görmeyeceğim," dedi.

"Orası benim de evim. Bu durumu sen yarattın," dedim.

"Eğer onu bir kez daha evde görürsem, seni bitiririm," dedi.

Ben de ona, "Elinden geleni ardına koyma," dedim.

MYSTERY: Geri döndüğümüzde Twyla Project Hollywood'dan ayrılmış, benim kişisel asistanlığımdan istifa etmiş ve Katya'nın yanına taşınmıştı.

TWYLA: Katya ile arkadaş olduk. Mystery'nin nasıl bir insan olduğu konusunda konuşarak bağ kurduk. Bana ev arkadaşı olmamı isteyip istemediğimi sordu. Ben de "Tabii ki," dedim.

HERBAL: Sonunda Mystery ve ben uzlaştık. Katya'nın evde haftanın yarısından daha fazlasını geçirmeyeceğini söyledim. El sıkıştık ve bir anlaşma yaptık.

Chicago'dan döndüğümde Boston'a bir aile toplantısı için gitmeden önce Los Angeles'ta bir hafta geçirdim. Tüm hafta boyunca, rahat olmak için Katya'nın evinde kaldım.

KATYA: Herbal gittiğinde, Papa'ya atölyelerinde yardım ediyordum. Cuma gecesi geç saatlerde bitirdik, Mel'in Yeri'ne gittik ve sonra eve gelip jakuzide oturduk. Öğleden sonra dinç olmalı ve güzel görünmeliydim. O da bana Herbal'ın odasında uyumamı söyledi. Uyandığımda Mystery'yi gördüm.

Bana evde ne yaptığımı sordu ve ben de "Papa ve ben dün gece takıldık. Eğlendik," dedim.

Sonra, "İki gece önce arkadaşlarından biriyle tanıştım," dedim.

"Kimle tanıştın?" dedi.

"Sima," dedim.

O çılgına döndü.

MYSTERY: Katya bana Toronto'daki eski kız arkadaşımla takıldıklarını son derece rahat bir şekilde söylediğinde, çılgına döndüm. Jen'i onun yüzünden kaybetmiştim; Twyla'yı onun yüzünden kaybetmiştim ve şimdi de hâlâ bir seçenek olan Sima'yı çalmak üzereydi.

KATYA: Yanımdan koşarak geçti ve Herbal'ın kapısını tekmeyle menteşelerinden ayırarak, "Herbal nerede?" dedi. Sonra odasına geri koştu, Sima'nın çerçeveli bir fotoğrafını kaptı ve onu Herbal'ın yatağının üstüne fırlattı. "Erkek arkadaşın burada olmadığında seni bu evde görmek istemiyorum," dedi.

MYSTERY: Katya'ya laf geçiremeyeceğimi ve ona dokunamayacağımı bildiğimden onu korkutmaya karar verdim. Kapıyı tekmeledim ve onun evden ayrılmasını istedim. "Burası senin evin değil," dedi. Ben de ona, "Ben kira ödüyorum. Burada yaşıyorum. Sen bir misafirsin ve seni ağırlayan kişi burada değil. Bu kabul edilemez," dedim.

KATYA: Mystery beni bir daha evde gördüğü takdirde Herbal'ın canını yakmakla tehdit etti. Mumları etrafa fırlattı; Herbal'ın yatağından şiltesini çekip aldı; saksıyı duvara attı; sonra da Herbal'ın balkon kapısını açıp eşyalarımı yola atmaya başladı. Kama Sutra yağımı kırdı. Çok kızdım.

MYSTERY: "Bir daha buraya gelme yoksa..." dedim.

Bana karşılık olarak, "Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin?" dedi.

Ben de, "Hayır. Seni seviyorum. Eğer geri gelirsen erkek arkadaşını cezalandıracağım. Ona kızını kontrol etmesini söyle," dedim.

KATYA: Yukarıya, Papa'ya bakmaya çıktım, fakat orada değildi. Ben de arabama atlayıp daireme gittim. Beş dakika sonra Papa aradı. "O Mystery'nin evi değil. Kontratta benim adım yazıyor ve sen benim misafirimsin. Şimdi gelip seni alıyorum," dedi. Böylece beni eve geri soktu.

MYSTERY: Papa çok önemli bir kuralı çiğniyordu. Benim, yetiştirdiğim eski kız arkadaşımı, yine benden çaldığı bir fikirle atölyelerinde kullanmak için kiralıyordu.

HERBAL (Mystery'ye, e-posta ile): Bana yatak odamın ve kişisel eşyalarımın Katya evde olduğu için "yok edildiği" söylendi. Yok etmek tam olarak ne anlama geliyor bilmiyorum ama artık kendi evimde güvende hissetmiyorum. Dünyanın senin etrafında döndüğüne ve herkesin senin isteklerini yerine getirmek zorunda olduğuna inanıyor gibisin.

MYSTERY (Herbal'a, e-posta ile): Katya'yı burada istemiyorum ve kararım o kadar kesin ki senin bu e-postaya cevap vermene bile gerek yok. Ya da bu konuyu dahi açma, çünkü bu benim sinirlerimi öylesine azdırır ki kendini camdan geçmiş bulursun. Daha başka uyarı olmayacak. Sen geldiğin zaman eğer o gelirse, seni ânında döveceğim – hızlı, sert, beklenmedik, acımasız ve tekrar tekrar hem de. Eğer gelirsen ve o burada yoksa, ikimiz de aynı çatının altında barış içinde yaşayabiliriz. Her şekilde, doğal olarak iş ilişkimiz bitmiştir.

TYLER DURDEN (e-posta ile, Mystery'ye): Katya'yı bir sürü sebepten dolayı kaybettin ama bana öyle geliyor ki onu duygusal olarak sömürüyordun. Sen muhtaçsın ve bir kara delik gibi ilgi emiyorsun. İlginin merkezi olmamaya bir dakika bile tahammül edemiyorsun. Bu senin trajik hatan. Arkadaşlarına kızlarını peşkeş çekme. Bir parti kızını kız arkadaşın yapma. Henüz dönüşmüş KA'ları hayatımıza sokmanın sonuçlarını azımsama.

10

Miami'deyken telefonum her gün çaldı. Açıyordum ve karşımdaki ya Mystery ya Herbal ya Katya ya Twyla ya da Tyler Durden oluyordu. Project Austin ile ilgili telefonlar dahi aldım, ki o da çöküyordu. Gaz ve elektrik, faturaların ödenmemesi yüzünden kesilmişti, odalar mumlarla, kirli çamaşırlarla ve pornografik malzemelerle dolmadağınıktı. Oysa benim gerçekten haber almak istediğim tek insan Lisa'ydı.

Project Hollywood'a döndüğümde Herbal'ın odası lime lime olmuştu. Duvarlarında delikler vardı; kapısı menteşelerinden ayrılmış tehlikeli biçimde sallanıyordu; şiltesi televizyon setinin üstünde duruyor ve zemin üzerinde cam kırıkları ve pislik yüzüyordu.

Bir kadın avcısının perspektifinden, Mystery'nin tüm yaptıkları bir drama ve ortak düşman yaratarak Katya ve Herbal'ın ilişkisini güçlendiriyordu. Fakat Mystery bir kadın avcısı gibi düşünmüyordu. O kendini kontrol edemiyordu.

O gece kapı çaldı. Mystery cevap verdiğinde, kapıda yirmili yaşlarında bol kaslı bir adam yüzünde kızgın bir ifadeyle bekliyordu. Katya'nın arabası evin önünde park edilmişti.

"Ben Katya'nın kardeşiyim," dedi adam Mystery'ye.

"Sanmıyorum. Ben onun kardeşini tanıyorum."

"Güzel," dedi, Mystery'nin yanından geçip evin içine girerek. "Onu öldürmekle tehdit ettiğini duydum. Bu olmayacak."

Mystery, "Ben Katya'yı asla tehdit etmedim," diye kafa tuttu Katya'nın arkadaşına. Çocuk Mystery'den daha kısaydı ama kesinlikle daha güçlüydü. "Ben Herbal'ı tehdit ettim."

Mystery provokasyona hiçbir zaman iyi tepki vermemişti. Aynı Trans-Dinyester sınırında arabada tartıştığımızda olduğu gibi kopmuştu. Boynundaki damarlar dikkat çekecek kadar kabardı; yüzü kıpkırmızı oldu; boyu sanki 2.5 santim uzadı.

"Başlamak ister misin?" diye bağırdı Mystery. "Hadi başlayalım o zaman, çünkü bu işi sonuna dek götürmeye hazırım."

"Tamam," dedi Katya'nın arkadaşı. "O zaman dışarıya çık. Halıya kan bulaştırmak istemiyorum."

"Hayır, tam burada yapalım. Ben yerde kan istiyorum. Seni hatırlatacak bir şey."

Mystery görüş açısı içinde, plajdan getirdiği ve rune taşları şeklinde boyadığı birkaç kaya parçasını fark etti. Birine uzandı, rakibinin kafasına vurmaya hazırlandı, sonra çabucak fikrini değiştirdi. Üç dev adım atıp Herbal'ın zaten onda biri sağlam kalmış kapısını yeniden yere doğru tekmeledi.

"Hadi gel bakalım," dedi Mystery. "Yapacağım şeyden ötürü özür dilemeyeceğim."

Bir kitap rafını kavradı ve onu devirdi.

Katya'nın arkadaşı Mystery'nin gözlerindeki çılgınlık parıltısını gördü – ve kavgalarda deli olanların genelde bir avantajları vardır. "Kapıları tekmelemene falan gerek yok," dedi geri çekilerek. "Tek istediğim köpek, adamım. Katya beni köpeğini almam için yolladı."

Adam Lily'yi kollarına aldı, Mystery de duraksadı ve ona baktı. Tehdit gitmişti. Kortisol, adrenalin, testosteron –vücuduna akın eden tüm bu hormonlar– artık çekiliyordu. Beyni mantıksal haline dönmüştü. "Evime gelip beni tehdit edeceğine neden bana ilk olarak bunun için geldiğini söylemedin?"

Adam, kollarında Lily'yi taşırken, kapının yanında afallamış bir şekilde duruyordu.

"Lily için yiyeceğe ihtiyacın var mı?" diye sordu Mystery.

"Hm, evet. Sanırım."

Mystery mutfağa gidip Lily'nin kuru mama torbasını ve birkaç kavanoz mamasını alıp bu saldırgan bozuntusuna verdi.

Dışarı çıkarken adam basamaklarda bazı kavanozları düşürdü. Mystery eğildi, onları aldı, adama verdi ve sonra da sırtını sıvazladı.

Yukarıya çıktım, yatağıma devrildim ve tavana bakmaya başladım.

Neden buradaydım? Bu artık yalnızca Dustin'e imrenmek değildi. Süreç boyunca, topluluğun sosyal çevresine ve bağlanma ritüellerine yakalanmıştım – bu fikir çerçevesinde biz geleceğin Süpermenleriydik, dünyayı güçlülerden ele geçirecek en düzgünler, kadın zihnine giden maymuncuğun yegâne sahipleri. Bu çocuklarla eve taşındım çünkü cevapların hepsine sahip olduğumuzu düşünüyordum. Beraberce çalışarak hayatlarımızı kadınların ötesinde bir düzleme çıkartabileceğimizi hayal

etmiştim. Parçalarımızın toplamından daha büyük olacağımızı ümit etmiştim.

Fakat birbirine bağlı bir destek sistemi yerine Sineklerin Tanrısı'nı yaratmıştık.

Bunu çözmek için bir şeyler yapmak gerekiyordu. Bu çocuklara –ve bu topluluğa– inancım bir pamuk ipliğiyle bağlıydı.

11. ADIM

BEKLENTİLERİ YÖNETİN

Güzel olduğundan değil,
orada en nihayetinde bir düzen vardı;
kafamın kısıtlı günlüğü için
öğrenmeye değer bir şey.

Anne Sexton
"For John, Who Begs Me Not to Enquire Further"
"Daha Fazla Soruşturmamam İçin Bana Yalvaran, John'a"

1

Mystery ve Herbal karşılıklı koltuklarda, kolları göğüslerinin üzerinde bağlı biçimde birbirlerine bakarak oturuyorlardı. Bu sadece savunmacı bir tavır değil, aynı zamanda da inatçı bir duruştu. Aralarında Mystery'nin Krav Maga hocası ve kapı fedaisi olarak çalışan Roadking duruyordu. Herbal onu Mystery'den konuyacak biri olmadan eve ayak basmayı reddetmişti.

Evin diğer daimi sakinleri –Papa, Xaneus, Playboy ve ben– bunlara dik duran üçüncü bir kanepede oturuyorduk. Tyler Durden Papa'nın dolabında aylardır yaşıyor olmasına rağmen misafir olduğunu söyleyerek katılmadı.

Mystery ve Herbal arasındaki anlaşmazlığı bir kerede tamamen çözebilmek için bir ev toplantısı ayarlamıştık.

Her birinin hikâyeyi kendi açılarından, bir kesinti olmaksızın anlatmasına izin verdik. Mystery eski kız arkadaşının bu eve bir daha ayak basmasına izin vermeyeceğini söyledi. Herbal ise kız arkadaşının gelememesi durumunda evden ayrılacağını söyledi. Bu basit noktaları izah etmek yarımşar saatlerini aldı.

"Şimdi, normalde, Herbal'a, Mystery'nin eski kız arkadaşıyla böylesine çok beraber olmak istiyorsa evden ayrılmasını söylerdim," dedim, bana atfedilen barışı sağlama rolünü oynamaya çalışarak. "Fakat Mystery, sen ev eşyalarına zarar verdin ve bir kiracının sağlığını tehdit ettin. Davranışların için ne özür diledin ne de hasarı tamir ettirdin." Herbal'ın kapısı hâlâ yerde yatıyordu, duvarlarında hâlâ göçükler vardı, odası bir kasırgaya maruz kalmış gibiydi. "Senin bundan yakanı sıyırmana izin verip bu kötü davranışını ödüllendirme konusunda gönülsüzüz."

"Herbal'ın odasını Katya bir daha bu eve gelirse neler olacağını göstermek amacıyla kasıtlı o şekilde bıraktım," dedi Mystery somurtkanca. "Kurallarımı uygulayacağımı göstermenin tamamıyla kabul edilebilir bir yoluydu."

KA topluluğunun problemlerinden birisi, erkeklerin kadınları kazanmak için izledikleri esnemez davranış standartlarına sahip olmalarıydı. Bunların en başında da alfa erkeği olma fikri geliyordu. Sonuç, hayatlarının çoğunda tekme yemiş bir sürü erkeğin, onlara eskiden dayılanan-

lar gibi davranmaya çalışıyor olması, bunun da onları, Mystery'ninki gibi olgun olmayan davranış biçimlerine götürmesiydi.

Roadking "Bir şey söyleyebilir miyim?" diye lafa girdi. "Herbal burada önemli bir kuralı çiğnedi."

"Bu neymiş peki?" diye sordu Herbal. Sesinde öfke veya gücenme yoktu; yalnızca gözlerinin etrafındaki kırmızılıklar hissettiği duygulara ihanet ediyordu.

"Bu kanlardan önce kardeşler kuralı," dedi Roadking.

"Hayır," dedi Mystery. "Sana katılmak isterdim ama kanlar bazen kardeşlerden önce gelir."

Herbal o öğleden sonra ilk defa gülümsedi: O ve Mystery bir konuda tamamen aynı fikirdeydi.

Bizi birleştiren topluluk bağını ve baştan çıkartma işinin çıkarlarını atarsanız geriye ne kalırdı? Altı adam, potansiyel kadınların sınırlı alt kümesini kovalıyor. Erkeklerin karşı cins üzerindeki hâkimiyet alanlarını belirlemek için savaşlar verildi, liderler vuruldu ve trajediler yaşandı. Belki de Project Hollywood'un kurulmasının, onu meydana getiren amaç nedeniyle baştan lanetlendiğini göremeyecek kadar kördük.

Üç saat süren ve hiçbir yere varmayan tartışmadan sonra Papa, gariptir ki, bir kez bile konuşmadı – Mystery ve Herbal'dan ev kararını verebilmemiz için biraz müsaade etmelerini söyledik.

İkisi de vereceğimiz karar ne olursa olsun kabul edeceklerini söylediler.

Papa'nın odasına girdiğimizde, içerde hummalı bir aktivite vardı. Birkaç figür banyoya kaçıp kapıyı kapattılar. Odasını bir aydır görmemiştim. Yatak haline getirilmiş altı tane çekyat koltuğun altından halısı güçlükle seçiliyordu. Her birinin üstüne birer yastık ve nevresim vardı.

Burada uyuyan insanlar neredeydi? Onlar kimdi?

Yatakları tekrar koltuk haline getirdik, oturduk ve bir sonuca varmak için hazırlandık. Papa ilk kez o zaman konuştu.

"O adamla aynı evde yaşamayacağım," dedi.

"Kim?" diye sordum.

"Mystery!"

Papa'nın elleri ya nefretten ya da heyecandan titriyordu. Anlaşılması zor bir insandı. Aylardır şarj etmiyor ve kendini geliştirmek için gösterdiği onca çalışmanın sonucundaki ilerlemesi de kayboluyordu. Toronto'da ilk tanıştığım boş, içine dönük kabuktu. Artık tutkusu tavlamak değildi; Gerçek Sosyal Dinamikler'di. Kadınlarla tanışma üzerine seminerlere gitmek yerine, zamanın çoğunu ülkenin farklı yerlerindeki pazarlama ve iş seminerlerine gitmeye harcıyordu.

"Mystery atölyelerimi bozuyor," diye devam etti Papa. Mesafeli ve monoton sesi, kafasının içinde bir yerlerde eko yapıyordu. "Eve zarar veriyor. Bana da zarar vereceğinden endişeliyim."

"Neden bahsediyorsun sen? Sana hiçbir şey yapmaz."

"Mystery'nin odama bir bıçakla girdiği kâbuslar görüyorum. İçeriye zorla gireceğini düşündüğümden kapıma kilit taktırıyorum."

"Bu çok saçma," dedim. "Sana zarar vermeyecek. Bu senin kendi sorunun: Herkesten uzaklaşmak ve onları evden atmaya çalışmak yerine saldırganlık ve yüzleşmelerle nasıl baş edeceğini öğrenmelisin."

Fakat Papa'yı caydıracak ne söylersem söyleyeyim, sanki programlanmış gibi, monoton bir sesle aynı cümleyi tekrar etmeye devam ediyordu – "O adamla aynı evde yaşamayacağım."

Playboy bana, "Hiç durup düşündün mü?" diye en sonunda sordu. "Mystery'yi korumanın tek nedeni senin arkadaşın olması."

Belki de Playboy haklıydı. Mystery'ye özel-durumlar muamelesi yapıyordum, çünkü beni bu topluluğa o almıştı ve bu ev onun fikriydi. O olmasaydı hiçbirimiz burada olamazdık. Fakat eline yüzüne bulaştırmıştı. Kendi mezarını kazmıştı. Ev için en iyi olanı düşünmem gerekiyordu.

"Fakat," dedim. "Yine de buna, hiç kimsenin evi terk etmesini gerektirmeyen bir çözüm bulmak istiyorum."

Papa, "Senin verdiğin karara güveneceğiz," dedi. "Sen evin liderisin. Herkes sana saygı duyuyor."

Papa'nın, Mystery'nin gitmesi konusunda bu kadar ısrarcı olmasına rağmen kararı bana bırakıyor olmasını garip bulmuştum. Sonraki iki buçuk saat boyunca, muhtemel uzlaşma yollarını tartıştık. Konu üstüne ne kadar çok konuşursak, ikilem daha karmaşık görünmeye başlıyordu. Herkesi memnun edebilecek bir çözüm yoktu:

Papa Mystery'yle evde beraber yaşamazdı.

Mystery Katya'yla evde beraber yaşamazdı.

Ve Herbal Katya olmadan evde yaşamazdı.

Birinin gitmesi gerekiyordu.

Playboy sertçe, "Bu evdeki sorunların çıkış noktası tek bir kaynaktan, bu kaynak da Mystery," dedi.

Xaneus'a baktım. "Papa ve Playboy'a katılıyor musun?" diye sordum.

"Katılıyorum," dedi. O da sanki orada değilmiş gibi kafatasının içinde bir yerlerden konuşuyor gibiydi. Geri kalanlar kadar mekanikleşmişti. "Bence Mystery gitmeli."

2

Kararımızı açıklamak üzere Mystery ve Herbal'ı odaya çağırdık. Papa'nın yatağına giden basamağın kenarında oturdular. Karışık bir ikilemin tek uzlaşma yöntemini bulup Süleymanvari bir yöntemle yeni kazandığım liderlik yeteneklerimi uyguladığım için kendimle gurur duyuyordum – yanlış olduğumun farkına varacaktım.

"Herbal," diye başladım. "Katya iki ay boyunca eve gelemeyecek. Bundan sonra, eğer hâlâ onla çıkıyor olursan, eve gelebilir."

Herbal kafasını salladı.

"Mystery Katya'yı unutmak ve kendine yeni bir kız arkadaş bulmak için iki ayın var. Bunun yanında ev içi şiddete sıfır-tolerans gösterilecek bir kural olacak. Eğer birinin hayatını tehdit eder, birine saldırır ya da mülke zarar verirsen, evden derhal ayrılman istenecek."

Mystery kafasını sallamadı.

"Yani basitçe demek istediğiniz benim evden gitmem ve o kaltağın benim yerimi alması," diye dolandırdı.

"Aslında," dedi Playboy. "Herbal ve Katya'nın o süre zarfında ayrılma ihtimalleri her zaman var."

"Bunun olacağını zannetmiyorum," dedi Herbal.

Mystery kollarını havaya kaldırdı. "Demek ki siz çocuklar beni evden atıyorsunuz."

"Hayır," dedim. "Kendine gelmen ve duygularını toparlaman için sana iki ay veriyoruz."

Ona yardım etmeye çalışıyordum. Fakat yardım almayı reddediyordu.

Papa, "Ayrılmadan önce bana en az iki hafta önceden haber verirseniz, depozitonuzun tamamını iade edip yerime birini bulabilirim," dedi.

Papa mutluydu. Kendi istediğini alıyordu.

Mystery'nin alnı kırıştı; kafası istemsizce sallandı. "Papa'nın benimle rekabet içinde olduğundan beni evden attırmak istediğinin farkındasın değil mi? Bu artık Herbal Mystery'ye karşı değil. Mystery Yöntemi Gerçek Sosyal Dinamikler'e karşı. Papa'ya iş modelinin tamamını verdim.

Seks güdüsünü bastırmasını ve bir işadamı olmasını söyledim. Hatta, benim malzemelerimi öğrettiği kamplardan bin beş yüz dolar ücret alıyor," dedi. Mystery Papa'ya baktı; Papa Mystery'ye dimdik baktı. "Ve artık malzemelerime ihtiyaç duymadığı için, evden çıkmamı ve odamı on iki kişilik bir yurt odasına döndürmeyi istiyor."

O zamanlar Mystery'nin olayı reddettiğini ve hâlâ yaptıklarının sorumluluğunu almak istemediğini düşünüyordum. "Böyle olmak zorunda değildi," dedim ona. "Yolun her basamağında, kötü kararlar verdin ve artık onlarla yaşamak zorundasın. Seni dışarı atmıyoruz bile. Sen ayrılmaya karar veriyorsun."

Mystery kollarını göğsünün üzerinde bağladı ve bize küçümseyerek baktı.

"Problemleri çözmekte kullandığın ve alfa erkeği yöntemleri olduğunu düşündüğün davranışların, seni istediğin sonuca gitmekten alıkoyduğunu göremiyor musun?" diye devam ettim.

"Bu Katya'yı evden uzak tutmak için kullanılan bir taktikti ve işe yaradı," diye ısrar etti. "O zamandan beri gelmedi."

Sakinliğimi kaybettim. Onu uyandırmanın ve kendine çekidüzen vermesini zamanı gelmişti.

"Sana sert bir aşk lazım," dedim toplantının başından beri sesimi ilk kez yükselterek. "Sen hayatımda gördüğüm en iyi illüzyonistsin, fakat seninle tanıştığımdan beri doksan dakikalık gösteri –veya herhangi bir gösteri– için bir adım dahi atmadın. Tavlama işin berbat ve eski öğrencilerin senin olması gereken paraları çuvallarına dolduruyorlar. Hayatının aşkına gelince; Katya'dan beri, yattığın her kızı kendinden uzaklaştırdın. Bir kıza senle çıkmasını asla tavsiye etmem. Sen finansal, zihinsel ve duygusal bir harabesin." Her cümlede göğsümden bir yük kalkmış gibi hissettim. "Hiçbir şeyin yok: ne sağlık, ne zenginlik, ne bir ilişki. Ama hiç kimseyi değil kendini suçlamalısın."

Mystery kafasını ellerinin arasına düşürdü. Omuzları titremeye başladı. Gözlerinden büyük Mystery yaşları dökülmeye başladı. "Yıkılmış bir adamım," diye ağladı. "Mahvolmuş bir adam."

Onu destekleyen yanıltmaca ve kendini kandırma duvarı yıkılmıştı. "Ne yapmalıyım?" Bana baktı. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Benim gözlerimden de yaşlar akmaya başlamıştı. Elimde değildi. Herbal ve Papa'nın görmemesi için dönüp duvarın karşısına geçtim. Yaşlar daha hızlı akıyordu. Mystery'nin tüm hatalarına rağmen onun için kaygılanıyordum. Baştan çıkartma topluluğunda iki yıldan sonra hâlâ bir

kız arkadaşım yoktu ama bir sebepten dolayı zırlayan bu büyük-dâhiye bağlanmıştım. Belki de ilişkileri yaratan şey gerçekten de paylaşılan duygular ve deneyimlerdi, yedi saatlik yöntemin üstüne yapılan iki saatlik seks değil.

"Terapiye ihtiyacın var," dedim. "Tedaviye veya danışmana veya bir şeylere ihtiyacın var. Kendine bunu yapmaya devam edemezsin."

"Biliyorum," dedi. Gözleri cıva kadar akıcı yaşlarla doldu. Elini bir yumruk haline getirdi ve kafasına acımasızca vurdu. "Biliyorum. Mahvettim."

3

Papa'nın odasından çıktım ve evden ayrıldım. Başım ağrıyordu. Uzun bir gün olmuştu.

Poquito Mas'ta bir burrito yemek üzere yokuş aşağıya inerken, siyah bir Mercedes köşeden döndü ve yokuşu tırmanmaya başladı. İçinde iki sarışın vardı.

Araba önümde lastikleri gıcırdayarak durdu ve şoför koltuğundan bir ses adımı çağırdı. Bu Lisa'ydı. Kalbim bir an tekledi.

Kendini bir süper model ve yarışçı arasında gösteren geniş rengârenk yakalı kırmızı bir Diesel ceket giymişti. Ben tıraş olmamıştım, üzerimde eşofman altı vardı ve tüm gün ev arkadaşlarımla tartışmaktan bitkin düşmüştüm. Bir sürü duyguyu aynı anda hissettim: utanma, heyecan, gücenme, korku, sevinç. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Bir şeyler içeceğiz," diye bağırdı Lisa. "Bize katılmak ister misin?"

"Burada ne yapıyorsun?" Soğukkanlılığımı korumaya ve onun ansızın yeniden karşıma çıkmasını normal karşılamaya çalıştım.

"Whiskey Bar'a gidiyoruz."

"Onu geçmediniz mi?"

"Evet. Gelip senden bizle gelmeni isteyecektik. Bununla ilgili bir sorunun yok ya?"

Tavır koyuyordu. Ondan hâlâ hoşlanıyordum. O bir meydan okumaydı. Hiçbir iğnelemenin, negin veya arsız-komiğin ondan, terslenmeden geçmesine imkân yoktu.

"Üstümü değiştireyim," dedim. "Sizinle orada buluşurum."

Üstüme, önünde sahte yırtıkları olan bir Levi's Red kot ve Avustralya'da aldığım askeri yakalı düğmeli gömleği geçirip onlara katılmak için tepeden aşağı koştum.

Lisa'yla konuşmak için ve Atlanta'dan sonra neden kaybolduğunu öğrenmek için hevesliydim. Fakat vardığımda, Lisa ve Sam masalarında iki iri dövmeli rockçıyla oturuyorlardı. Bunların Lisa'nın çıkacağı türden insanlar olduğunu hayal etmiştim. Aralarında oturdum, mürekkep ve saç boyası arasında cüce gibi kalmıştım.

Benim bilmediğim ve hiç umursamadığım yerel rock ortamı hakkında dedikodu yaparlarken, vücudumu bitkin bırakan bir heyecan kapladı. Havanı sudan konuşmak veya bundan hoşlanıyor gibi görünmek istemiyordum. Lisa'yla yalnız kalmak istiyordum. Onunla ilişki kurmak istiyordum.

Alnımdan ilk ter damlası döküldüğümde, havaya fırladım. Daha fazla dayanamayacaktım.

"Hemen döneceğim," dedi. Şarj etmeliydim – kadın tavlamak istediğimden değil, fakat pozitif bir hale geçip konuşkan olabilmek için. Aksi halde orada garip bir şekilde oturmaktan çatlayacaktım.

Bardan bir içki söylerken arkamdaki leylakları kokladım. Arkamı döndüğümde siyah gece elbisesi içinde iki kadın gördüm. "Hey kızlar, bir konuda fikrinizi almama izin verin," diye başladım, her zamankinden daha az şevkle.

"Dur tahmin edeyim," dedi kadınlardan biri. "Kız arkadaşı, erkek arkadaşı hâlâ üniversitedeki eski aşkıyla görüştüğü için onu kıskanan bir arkadaşın var."

"Her erkeğin gelip bize bunu sorduğu gibi," dedi arkadaşı. "Nedir bunun amacı?"

Viskili kolamı alıp sigara içilen terasa fırladım – Heidi Fleiss'la tavlama savaşı verdiğim yer. Bir nebze telaşla, bankta oturan iki kümeye sihirbazlık açılışımı yaptım. Neyse ki bunu duymamışlardı.

"Hey," dedim sonradan. Bunu aslında hissetmiyordum ama kendimi konuşkan olmaya itmek istedim. "Siz birbirinizi ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

"Yaklaşık on yıldır," dedi kızlardan biri.

"Tahmin ettim. Size en iyi arkadaşlar testini yapmam lazım."

"Ah, onu zaten biliyoruz," dedi kibarca.

Sonunda olmuştu: Sunset Şeridi tamamen şarj edilmişti.

Topluluk pervasızlaşmış ve büyümüştü; aynı malzemeyi öğreterek yanşan çok fazla iş vardı. Yalnızca Los Angeles'ı doygunluğa ulaştırmamıştık. San Diego, Montreal, New York, San Francisco ve Toronto'daki KA'lar aynı sorundan bahsetmeye başlamışlardı: Şarj edecek yeni kız bulamıyorlardı.

Lisa ve arkadaşlarının yanına döndüm. "Benden bu kadar," dedim Lisa'ya. "Eve kaçıyorum. Ama yarın sörf yapmaya Malibu'ya gidiyorum. Sen ve Sam bana katılmalısınız. Eğlenceli olacak."

Bana baktı ve tüm gece boyunca ilk kez bir bağ kurduk. Üç inanılmaz saniye için kulübün geri kalanı yok oldu. "Evet, tamam," dedi. "Kulağa hoş geliyor."

"Harika. Benle öğlen evde buluşun." Bağ koptu.

Whiskey Bar'dan eve döndüğümde Isabel beni bekliyordu. Hiçbir zaman uyuyamayacaktım.

"Sana gelmeden önce aramanı söylemedim mi ben?" diye sordum.

"Sana mesaj bıraktım."

Isabel'de herhangi bir sorun yoktu. Beş yıl önce, bu tür bir kızla bir kere beraber olmak için bir sene yazmayı bırakabilirdim. Fakat sunduğu hiçbir şey yoktu. Sadece deliklerden ibaretti: beni dinlemek için kulaklar, bana laf söylemek için ağız ve beni orgazmlara ulaştıracak bir vajina. Biz bir takım değildik; birbirimiz için dikkat dağıtıcıydık, büyük, umursamaz dünyada birkaç saatliğine daha az yalnız hissetmenin yolu. Hiç bir zaman sohbet etmedik, sohbetimsi şeylerimiz vardı, yalnızca boşluğu kelimelerle doldurduğumuz. En azından bu benim düşüncemdi. Fakat bazen, bir erkekle seks yaparak, özellikle de erkek duygusal olarak kadının arzu ettiğinden daha mesafeliyse, kadın erkeğe karşı hisler geliştirebilir. Daha fazla bir şeyler istemeye başlayabilir.

Üzerime yuvarlanıp gözlerimin içine agresif bir şekilde bakarak "Hâlâ başka kızlarla görüşüyor musun?" diye sordu Isabel sabah olduğunda.

Bu tek bir doğru cevabı olan ağır bir soruydu. Ona yanlış cevabı verdim – dürüst olanı. "Aslına bakarsan Lisa diye bir kızla tanıştım ve ona karşı bir şeyler hissediyorum."

"O zaman o ve benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalacaksın."

Eskiden ültimatomları yutardım. Fakat o zamandan beri ültimatomları güçsüzlüğün bir ifadesi olduğunu, birinin üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı bir durumu boş tehditlerle kontrol etmeye çalışmak olduğunu öğrendiğim.

"Bana yalnızca bu seçimi yapmamı dahi söyleyerek kendini kaybeden olarak tanımlıyorsun," dedim.

Kafasını omzuma koydu ve ağladı. Onun için kötü hissettim. Fakat hissettiğim tek şey buydu.

O gittikten bir saat sonra Sam ve Lisa geldi. Mystery bilgisayarının başına oturmuş çılgınca yazıyordu. Üzerinde kapüşonunu kafasına geçirdiği Juicy Couture pamuklu bir mont olan Lisa'ya baktı ve onu neglemeye çalıştı. "Ne biçim kılık o?" diye sordu. Güzel kadınlarla iletişim kurmak için bildiği tek yol buydu.

Lisa yavaşça Mystery'nin kılığını taradı. Üzerinde bornoz, boksör şortu, ayak parmaklarında siyah oje ve terlikler vardı. Ona utandırıcı bir bakış attı ve duygusuzca, "Aynı seninki gibi bebek," diye küçümsedi.

Lisa neg-geçirmezdi. Onun yanında diğer tüm kızlar eksik insanoğulları gibi geliyordu. Çocukluklarının çoğunda, kadınlar otoriter erkek figürlerine itaat edecek şekilde şartlanmışlardı. Büyüdüklerinde, bu grubun bir kısmı –ki bunları çoğu Los Angeles'a gelirdi– psikolojik olarak yıpranmış bir şekilde yaşayıp karşı cinsin varlığında devamlı olarak sessiz kalırlardı. Babalarını manipüle etmek için kullandıkları tekniklerin dünyadaki diğer herkeste işe yarayacağını düşünürlerdi ve çoğunlukla da haklılardı. Fakat Lisa hayatındaki erkeklerin beklentileriyle ve arzularıyla tasarlanmış bir paspas değildi. Birçok kadının ikiyüzlülükle erkeklere verdiği tavsiyeye uygun yaşardı: Kendi olmaktan korkmuyordu.

Mystery bir anlığına sessiz kaldı. Boğazını temizledi; biraz fazla yüksek sesle "Meşgulüm," diye anons etti; sonra da dönüp yazmaya devam etti. Mystery'nin Locası'na bir şeyler yazdığına emindim, geçen günkü ev toplantısından sonra eteğindeki taşları döküyordu.

Plaja gitmeden önce Sam ve Lisa'ya, Lisa'nın yanımda kaldığı ilk gece çektiğimiz, peruklarla kılıktan kılığa girdiğimiz fotoğrafları gösterdim.

"Şuna bak," dedi Sam, Lisa ve benim öpüşmememizden hemen önceki birbirimizin gözlerinin içine baktığımız fotoğrafı görünce. "Lisa'yı hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Evet," dedi Lisa, dudakları, dişlerini gösterecek bir gülümsemeye neden olacak kadar ayrılırken. "Sanırım haklısın."

Sam banyoyu kullanmak için yukarıya koştuğunda ben de Lisa'yla sörf tahtalarını sörf arabası olarak da kullandığım limuzinin bagajına koydum. Malibu'ya sürerken, Sam'in Lisa'ya, onun yüzündeki gülümsemeyi aniden silecek bir şeyler fısıldamak için koltuk ayracının üzerinden eğildiğini gördüm.

"Nedir o?" diye sordum.

Birbirlerine tereddütle baktılar.

"Ne?" diye ısrar ettim. Gerçekten bilmek istiyordum. Benimle ilgili olduğuna emindim, ve pozitif bir şey olmadığından da emindim.

"Önemli değil dedi," Sam. "Kız kıza konuşma."

"Hmm, peki."

Eskiden sörf yaparken genelde sahile yakın takılır, tecrübeli sörfçüler uzaklardaki büyük dalgalara giderlerken ben küçük olanlarda kalırdım. Daha çok dalga aldığım için onlardan daha iyi olduğumu düşünürdüm. Fakat Sam ve Lisa'nın tahtalarında rahat etmelerini sağladıktan sonra, usta sörfçülerle çıkıp büyük bir dalga yakalamayı denedim.

Beklerken, sahile yakın durup dalga üstüne dalga yakalayan sörfçülere imrenerek baktım. Yirmi dakika sonra, nihayet su beni arkamdan yakaladı ve ayaklarımı sallamaya başladım. Maviden bir duvar görüş alanımda büyüdükçe, vücudum kasıldı: Bu kadar büyük bir dalganın üstesinden gelebilecek miydim? Dalga bir çamurtuyla, bir fırtına gibi gürleyerek sörfümü kavradı ve ayaklarımın üstüne kalktım. Mavilik yukarılara uzanıyordu. Açık yüzü keserek dalganın tepesinde ilerledim ve sahile doğru bir manevra yaptım. Kendimi canlı, coşkulu ve kendinden geçmiş hissettim. Bunu yapabileceğimi bilmiyordum: Böyle bir dalgayla baş edebilecek yetenek ve bilgiye sahip olduğumu düşünmemiştim. Lise ikiden beri ilk kez şiir yazar gibi hissettim.

Tahtamı zafer edasıyla sahile doğru taşırken, kızlar konusunda da ufak tefeklerle uğraşmayı bırakıp büyük olanlara gitmenin, çoktan ziyade, en iyiyi almanın zamanının geldiğini fark ettim. Bunu hak ediyordum.

Eve döndüğümüzde Lisa'yı kenara çektim.

"Seni cumartesi günü suşi yemeye götürmek istiyorum," dedim.

Bu bana çok SHUT gelmişti. Onu bir randevuya çıkarmayı teklif ediyordum.

Bir dakikalığına tereddüt etti, sanki beni reddetmenin en uygun yolunu düşünüyormuş gibi. Dudaklarını büzdü ve gözlerini kıstı. Sonra da nihayet konuştu: "Tamam sanırım."

"Sanır mısın?" En son ne zaman bir kızı randevuya davet ettiğimi, onun da bana böyle bir tavır koyduğunu hatırlamıyordum.

"Hayır, yalnızca..." Kendini tuttu. "Boş ver. Evet, gelmek çok hoşuma gider. Ben de ne zaman soracağını merak ediyordum."

"Bu daha iyi. Seni sekizde alırım."

Kızlar ayrıldılar, ben de mutfağa tavuk göğsü kızartmaya gittim. Misafirlerin yaptığı sayısız yemeğin artıkları ocağın üstünde kara bir katman oluşturmuştu. Yemeğimin pişmesini beklerken, Tyler Durden teras kapısından, ayağında koşu ayakkabıları ve bir Walkman ile girdi. Tişörtünü kaldırdı, göbeğindeki yağ miktarını kontrol etti ve Walkman kulaklıklarını çıkardı.

"Hey adamım, Mystery'ye ne olduğunu duydum," dedi. "İşlerin bu noktaya gelmesine çok üzüldüm. Onu evde kalması için ikna edebilecek bir şey yapabileceksem lütfen haber ver."

"O çok inatçı. Bir şey yapabileceğinden şüpheliyim."

"Eğer o ayrılırsa, Project Hollywood diye bir şey kalmayacak," diye devam etti. "Bu bir tür GSD malikânesi olacak."

"Sanırım öyle." Tavuğu bir tabağa koyup bir çatal ve bıçak aldım.

"Bu arada. Melrose'dan bir Style gömleği aldım. Senin giymek isteyeceğin tarzda bir şey. Sana göstermeliyim."

"Bu harika ama biraz garip." Tyler Durden'la ne zamandır bir şeyler tartışmayı istiyordum. "Seninle genel giderler için ufak bir kira ödemen hakkında konuşmak istiyorum. Burada aylardır yaşıyorsun ve eve taşındığımızda uzun dönem kalan misafirlerin katkı yapması konusunda bir kural koymuştuk."

"Tabii, adamım," dedi. "Bunu Papa'yla halledelim."

Sözleri bu fikre katılır gibiydi, ama vücut dili değil. Konuşurken kafasını rahatsız bir şekilde nereye bakacağını bilemiyor gibi kaldırıyordu, sonra etrafta dolanıp ayrıldı. Evin herhangi bir ev problemi, draması ya da toplantısına etkin biçimde dahil olmamak için elinden geleni yapıyordu. Gülüşünün arkasında bir şey fark ettim – Las Vegas'ta o kızı öptüğüm zamandakinden farklı bir şey. Ona kira ödemesini söyleyerek, onun için bir tehdit haline gelmiştim.

Yiyeceğimi alıp evin ofis bölümüne gittim, bilgisayarımı açtım ve Mystery'nin Locası'nı kontrol ettim. O öğleden sonra Mystery'nin çılgınca üzerinde çalıştığı şaheseri okumak istiyordum.

4

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Mystery Evden Çıkıyor
YAZAN: Mystery

Project Hollywood'dan gelecek ay ayrılacağım gibi görünüyor çünkü orası artık benim için uygun bir yer değil. İstila edici sosyal ortam burada yaşamayı rahatsız hale getirdi.

Hayat tarzı olarak düşünülürse Project Hollywood bir fiyasko. Burada yaşamanın kimseye pozitif bir deneyim katacağını düşünmüyorum. Eğer ve ne zaman benim yüksek fiyatlı odam boşalırsa, nahoş ev arkadaşlarınız (Style hariç) bir noktada mutluluğunuzu baltalayacaklar. Bu onların birden fazla defa gösterdikleri bir davranış.

Benim durumumda, aynı evden yönetilen rakip bir iş olması dışında (Papa ve benim aramdaki güvenin kaybolmasının bir sürü nedeninden biri), ev üyeleri benim özel cinsel hayatıma karışmanın uygun olacağını düşündüler. Bu benim için tahammül edilemez bir durum. Güvenilmez olduğunu defalarca gösteren eski kız arkadaşımın iki ay sonra yeniden eve kabul edileceği söylendi.

Eğer geri gelirse (ki Papa böyle olmasını umuyor), bu beni evden uzaklaştıracak çünkü ben onun gibi zehirli bir insanı ne kendi yanımda ne de arkadaşlarımın yanında istiyorum. Katya'nın beni tehdit ettiği uzak durdurma kararı, onu benim evimden uzak tutmazsa, kişisel ilişkilerime yapılacak bu türden bir müdahale geri dönülmez tatsızlıklara neden olacak.

Psikolojik yardım almam gerektiğini söyleyenlere gelince; depresyondan kurtulmanın en iyi yolu, dibe vurduğunuzda yalnızca kısa süreli yardımcı olacak şekilde, birine sizi dinlemesi için para vermek ya da ilaç almak değil. Uzun süreli çözüm, sizi dinleyen ve dertlerinize ortak olan arkadaşlarınızla paylaştığınız pozitif bir sosyal ortamdır. Project Hollywood'un böyle bir yer olması gerekirdi. Eğer biri benimle bu durum hakkında açıkça konuşmak ve neden orada yaşamak istemediğimi öğrenmek isterse beni arasın. Kim-

senin benim kadar kötü bir duruma düşüp yaralanmasını istemem. Bir karar vermeden önce oradaki kültürü öğrenin.

Yeterince söyledim.

–Mystery

Not: Eğer evden ayrılırsam yatağımı satacağım. Yalnızca on kızla yattım, yani çok temiz. O bir California tipi en büyük boy yatak. Fiyatı 900 dolar ve buna yorgan ve nevresim dahil değil.

İşte yatakta kimlerin yatırıldığının bir listesi:

1. Striptizci Joanne
2. Sarışın model Mary
3. Spider Kulübü'ndeki ateşli barmen kız
4. Toronto'daki eski kız arkadaşım Sima
5. *&%! Katya
6. Yalancı Gabby
7. On dokuz yaşındaki bebek Jen
8. Vision'ın kuzeni (biliyorum, ama yine de onunla eğlendim)
9. Kişisel asistan Twyla
10. Korkutup kaçırdığım 1 metre 80 santimlik model (yalnızca üçüncü aşamaya kadar)

Sanırım hepsi bu kadar. O harika bir yatak. Sert. On bir mutlu insan.

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Saha Raporu – Mystery Müstakbel Karısıyla Tanışıyor
YAZAN: Mystery

Müstakbel karımla tanıştım. Bundan ona bahsetmemeye karar verdim. O kadar önemli ve kaliteli biri ki. Benim hayallerimin kızı (en azından şimdilik ben öyle olduğunu düşünüyorum).

Bir önceki kızın aksine, onu deşifre etmeyeceğim. Sıfırdan başlayacağım ve ilişkimi sizlerle paylaşarak baltalamayacağım. Ona size olduğumdan daha sadık olacağım çünkü karılardan önce kardeşler kuralı yalnızca karılar için geçerlidir.

İşte bilmeniz gereken her şey: Onunla Chicago'da Herbal'la yaptığım son atölyem sırasında tanıştım. Onunla yedi dakika konuştum ve numarasını kapattım. O zamandan beri saatlerce telefonda konuştuk. Onun karakterini seviyorum. Evet, yüz ve vücut olarak on numara. Annesiyle

bile telefonda konuştum ve o da benden hoşlanıyor. Bu kız beni ziyaret etmek için bir haftalığına Los Angeles'a geliyor. Ona bir uçuş ayarladım. Ailem de aynı hafta gelecek ve tanışacaklar.

Birbirimizin varlığında yalnızca yedi dakika bulunmuş olsak da, onunla evleneceğimi, onunla yaşayacağımı ve muhtemelen ondan çocuklarım olacağını tahmin ediyorum. Nasıl tahmin ama? Dünyanın en büyük kadın avcısından.

Onu atölyelerimde kanat olarak kullanmayacağım çünkü o eğer gelip ıvır zıvır yardım etmek ve gülmek istemezse, onu istismar etmeyeceğim. O bu uyumsuzların değersiz çetesi için dokunulmaz olacak. Son beş kızda olduğu gibi o bir parti kızı değil. Öyle görünüyor olabilir ama (mmm) o bir mükemmellik örneği, en azından benim için. Arkadaşlarım yakında onla tanışacak.

Diğer tüm KA'lar, ondan uzak durun çünkü ısıracağımı biliyorsunuz.

Sevgiler,

Mystery

5

Mystery tarumar olmuş evin içinde, bornozu üstünde asık suratıyla gezip dinlemek isteyen herkese işini çalan eski öğrencisini ve hayatını mahveden kaltağı anlatıyordu. Onu terapiye götürmek için gösterilen her çabadan, duygularının ve eylemlerinin nasıl evrimsel olarak meşrulaştığını anlattığı uzun bir açıklama yapıp sıyrılıyordu. Ev toplantısında açtığı kırılganlık ve dürüstlük penceresi kapanmıştı. Çerçevesi yeniden katılaşmış, zihni gerçekliği mantıksallaştırmadan ayıran dolambaçlı duvarları yeniden örmüştü.

Bana kırgın olmamasına rağmen, kendimi suçlu hissediyordum. Onu evden fiilen iten uzlaşma benim kararımdı. Benim Süleymanvari adaletim ancak bu kadardı işte.

İşleri daha da kötüleştirmek adına, Katya bıçağı büküyordu. Ev sahibine çıkacağına dair altmış günlük bir uyarı verdi ve eve tekrardan gitmesine izin verileceği gün Herbal'ın yanına taşınmanın planlarını yaptı. İntikamı o zaman tamamlanacaktı.

O cuma Mystery'yi kardeşini, annesini ve yeğenlerini alması için havaalanına götürdüm. Limuzinin arkasına doluştular ve onu ihtiyacını son derece çok duyduğu sevgiyle sardılar.

Oradan United Havayolları terminaline geçtik. Mystery'nin o hafta için bir misafiri daha geliyordu: Ania. O, İnternet'te Bayan Mystery olacağını iddia ettiği, Chicago'da tanıştığı kızdı, üzüntüsünün üstüne bulduğu nihai kız. Mystery'nin şarj ederkenki özelliklerinden biri silah kiralamak tabir ettiği şeydi; barmen kızlar, striptizciler, içki dağıtan kızlar ve garson kızlar gibi. Ania Chicago'daki Crobar'da vestiyerde çalışıyordu.

Terminalin dışına park ettik ve beklemeye başladık. Mystery, "Müstakbel karımla tanışmaya hazır olun," diye duyurdu ailesine.

Annesi, "Bunu da bir öncekine yaptığın gibi korkutma," diye kıkırdadı. Kocasının ve çocuklarının onun üstünde yarattığı stresi aşmanın yolunu hiçbir şeyi veya hiç kimseyi fazla ciddiye almayarak bulmuştu. Hayat onunla Tanrı arasında popüler bir şakaydı.

Otomatik kapılar açıldığı anda, küt kesim sarı saçları, vücuduna göre orantısız poposu ve Katya ve Patricia'nınki gibi Doğu Avrupa kökenini açığa vuran içi çekilmiş elma gibi yüzüyle kısa bir kadın olan Ania'yı fark ettik.

Mystery onu selamladı, eşyalarını aldı ve onu limuzine getirdi. Yalandan bir "Merhaba," dışında, Ania eve gidene kadar tek kelime etmedi. Bunun yerine pasifçe oturup Mystery'yi dinledi. O tam Mystery'nin tipiydi.

Katya gibi bir parti kızı olmayabilirdi ama Ania da beklenmedik bir şekilde ertesi gün havaalanında beliren yükünü beraberinde getirmişti. Adı Shaun'du.

Cumartesi günü Shaun'u evimizin kapısında dikilip Ania'nın cep telefonunu her beş dakikada bir ararken bulduk. Ania Mystery'ye nişanlı olduğunu hiç söylememişti. Açıkçası, nişanlısına da işyerinde tanıştığı bir kadın avcısını ziyaret etmek için Los Angeles'a gittiğini söylememişti. Shaun besbelli onun telesekreterini dinlemiş, Mystery'den gelen mesajları keşfetmiş ve rakibiyle yüzleşmek için L.A.'ya uçmaya karar vermişti.

Kinaye Mystery'nin üzerinde kalmamıştı. "Shaun'un neler yaşadığını anlıyorum," dedi. "Onun için ben Herbal gibiyim. Beni öldürmek ve kadınını geri almak istiyor." Bir dakika duraksadı ve duruşunu bir alfa erkeğinin olması gerektiği şekle getirdi. "Dışarıya onunla konuşmaya gidiyorum."

Mystery kasıla kasıla dışarı çıkarken, ben de annesi ve kız kardeşiyle oturma odasında bekledim. Hayatımı aylardır tüketen, gözyaşlarına, kızların kıçlarına ve ev toplantılarına zemin olan döşemenin –o kadar pisti ki artık kirler bile kirlenmişti– üzerinde oturuyorduk. Kendime hazırladığım bu tuzaktan kurtulmalıydım; Mystery'nin kendisine kurduğu bu tuzaktan; kendimize devamlı olarak kurduğumuz ve hiçbir zaman ders almadığımız tuzaklardan.

"Farkındasınız değil mi," dedim onlara, "Mystery bu kızla kendisine bir düşüş daha hazırlıyor."

"Evet," dedi annesi. "Bunun yalnızca kızlarla ilgili olduğunu düşünüyor, ama değil. Bu kendine olan saygısının azlığından." Yalnızca bir anne bir insanın tüm azmini ve varoluş amacını, bunları besleyen basit bir güvensizliğe indirgeyebilirdi.

"Beni endişelendiren şiddet," dedim. "Sorunların çözümünü şiddet olarak görmeye başlıyor ve bu tehlikeli bir düşünce tarzı."

"Birileriyle kafa tokuşturmak hiçbir zaman işe yaramaz," dedi annesi. "Her zaman direkt yaklaşım yapmanın gerekli olmadığını söylerim. Her zaman çevresinden dolanabilirsiniz çünkü her zaman bir arka kapı vardır."

"Şimdi Mystery Yöntemi'ni nereden aldığını anladım." Üç cümlede, annesi istemeyerek Mystery'nin kadınlara yaklaşım biçimini özetlemişti: dolaylı yöntem.

Martina kaşlarını düzeltti ve ağırlığını kanepenin üzerine verdi. "Depresyonları her seferinde daha kötüye gidiyor," diyerek içini çekti. "Eskiden hiç sert değildi."

"Aslında, ben onun sinirli olduğu bir zamanı hatırlıyorum, kapıyı çarpıp evcil faresini öldürmüştü," dedi annesi. "Fakat onu başka hiçbir şeye sinirlenmişken görmedim. Kedi öldüğünde bile, 'Hayat bu,' demişti."

"Bence olan şu," dedi Martina, "babamız gitti ve o babamızın hatırladığı kadar da kötü olmadığının farkına varıyor. Kendini babamız gibi olmaya itiyor."

Mystery'ye Trans-Dinyester sınırında yaptığımız konuşmayı aktardım. Babasının bir canavar olduğunu. "Yani babanız Mystery'nin söylediği kadar kötü değil miydi?"

"Problem onların birbirlerine çok benzemeleriydi," diye açıkladı Martina. "Babam bir odaya girdiğinde orayı kaplardı. Katizmatikti ama inatçıydı da. Hiçbir zaman anlaşamadılar. Mystery her zaman babamı tahrik edecek şeyler yapardı. Babam da yetişkin biri gibi davranacağına, ona patlardı."

"Onları masanın karşılıklı kenarlarına oturturduk," diye böldü Mystery'nin annesi, "biri diğerine çok fazla bakarsa dahi bir kavga çıkardı."

"Şimdiyse babam gittiğine göre," dedi Martina, "Mystery sinirlerini boşaltacağı birine ihtiyaç duyuyor. Yani Katya babamın yerini aldı. Onu, hissettiği tüm karmaşık düşüncelerin sorumlusu olarak hain ilan etti."

Mystery'nin Toronto'daki çöküşünden beri sormayı istediğim soru için şansım buydu, onu kendinden kurtarmak için hissettiğim zorunluluktan beni özgür kılacak olan soruyu:

"Yani ne yapıyoruz?"

Bunun üstüne yarım saat konuştuk. Martina'nın en son olarak karar verdiği şekliyle cevap, onun serbest bırakmaktı; kendi dehası ve yeteneğiyle bir şeyler yapması için şans ve birbirlerini en az Mystery'yi sevdik-

leri kadar sevecek iki on numaranın peşinden koşmak için zaman verilmeliydi. Bir sonraki krizden önce, veya ondan sonrakinden, veya onu temelli eve döndürecek yıkıcı herhangi bir krizden önce hayatıyla ilgili bir şeylet yapmış olmasını umuyorduk. Ellerinde helyum balonlarıyla bataklıkta yürüyordu. Bu bağlamda aslında hepimize benziyordu, ama onun balonlarındaki hava daha hızlı kaçıyordu.

Mystery uzun adımlarla mutfağa girdiğinde tartışmamızı kısa kestik.

"Tamamdır," dedi. "Ania'nın nişanlısıyla Mel'in Yeri'nde uzun bir konuşma yaptım. Ona, kızla arasındakileri düzeltmesi için artık çok geç olduğunu söyledim. Ania artık benim kız arkadaşım ve birbirimizi seviyoruz. Bu Mystery Yöntemi tarihindeki en iyi tavlama olacağa benziyor."

Martina bana biliyordum der gibi bir bakış attı. Mystery'nin annesi kollarını göğsünün üzerinde bağladı ve kıkırdadı.

Mutfak tezgâhına bir kayıt cihazı vurdu. "Tüm konuşmayı kaydettim," dedi. "Duymak ister misiniz?"

"Hayır," dedim. Yeterince drama yaşamıştım.

Ayrıca tutmam gereken, Lisa'ya verdiğim bir randevu sözüm vardı.

6

Lisa'yı saat 20:00'de alıp Katana isimli bir Japon restoranına götürdüm. Hayatımın en zor yemeklerinden biriydi. Birlikte o kadar çok zaman geçirmiştik ki gerçekten kullanacak malzemem kalmamıştı. Kendim olmak zorunda kalmıştım.

"Ne zamandır sana sormak istediğim bir şey var," dedim restoran bahçesindeki lambalar kafa derimizi yakarken ve Japon rakısı midemizi ısıtmışken. Bu soru bana haftalardır uykusuzluk çektiriyordu. "Atlanta'dan sonra sana ne oldu? Planlarımız vardı ve sen onları bozdun."

"Telefonda çok kabaydın," dedi. "Ayrıca gerçekten de belirlenmiş planlarımız olduğunu düşünmedim." Bu da onun kendi kedi iplik teorisi versiyonuydu, beni kötü davranışım yüzünden cezalandırıyordu.

"Arsız komik olmaya çalışıyordum. Seni görmeyi istedim."

"Neyse ne. Kabaydın. Her şeyde o kadar havalı ve o kadar rahat ve o kadar mesafeliydin ki bu beni soğuttu. 'İstediğim herkesi elde edebilirim ve bu adam çıkıp Bay Havalı gibi ortalarda dolanıyor,' diye düşündüm."

Konuşurken, bu kızdan neden bu kadar çok hoşlandığımı, neden o kadar çok insanla tanıştıktan sonra onun saplantım olduğunu düşündüm. Alaycı yanım bunun bizim kullandığımız taktikleri kullanan kadın eşdeğerim olmasından kaynaklandığını söylüyordu. Birinin size âşık olduğunu düşünmesinin sırrı, onun düşüncelerini işgal etmenizdir ve Lisa bana aynen bunu yapmıştı. Beni patlattı ve beni, onu kovalamaya ancak devam edeceğim kadar teşvik ederek fiziksel olarak geri püskürttü.

Bir taraftan da ben yarıcı değildim. Eğer değer vermediğim bir kadın elde edilmek için bu kadar çok zorlasaydı, çok önceden pes ederdim. Tabii ki saplanım, şarj etmenin bir yan etkisi olarak yanlışlıkla bağlandığım, kadınlardan nefret eden alfa erkeği yaklaşımın bir sonucu da olabilirdi. Lisa acımasızca özgürdü, örnek alacağım biriydi, tepeden bakacağım değil. Böylece belki de içimdeki mağara adamı yalnızca onunla yatmak ve böylece ona hükmetmek istemişti.

Aynı zamanda ortada, düşük bir ihtimal de olsa, onun, herkesten, hatta kendimden bile sakladığım bir yanıma dokunmayı başarabilmiş ol-

ma ihtimali de vardı. Düşünmeyi, aramayı, beni düşünen herkes için endişe etmeyi bırakıp ânını yaşayan, özgür ve rahat olan, Malibu'daki büyük dalgayı yakaladığımda hissettiğim andaki gibi olan parçama. O zamandan beri, Lisa ve ben kalkanlarımızı indirdiğimiz her an, onunla aynen bu şekilde hissettim. Beraberken yalnız hissettim.

Evime geri geldik. Lisa beyaz bir tişört ve boksör şort giydi ve daha önce defalarca yaptığımız gibi yatakta yattık – örtülerin altında, ayrı yastıklarda, kafalarımız birbirine dönük, fakat vücudumuzun hiçbir yeri birbirine temas etmeden.

Yemekteki sohbetimizi devam ettirmek istedim. Artık onu baştan çıkartmayı düşünmüyordum. Sadece cevaplar istiyordum.

"Peki o gün neden tepeyi çıkıp beni görmek istedin?"

"Gittiğinde, seni ne kadar özlediğimi fark ettim." Konuştuğunda dudaklarının ön dişlerinin üzerinde aynlmasını seyretmeyi seviyordum. Bana pilav üstünde somon balığını hatırlatıyordu. "Arkadaşlarım senin geri geleceğin günü saydığım için benimle dalga geçiyorlardı. Gittiğinde sana yemek yapabilmek için alışverişe bile gittim. Nedenini bilmiyorum." Tereddüt etti ve gülümsedi, söylemeyi hiç planlamadığı bilgileri vermiş gibi. "Bir parça kılıçbalığı aldım ve sonra bozulduğu için atmak zorunda kaldım."

Göğsümü sıcak bir güven dalgası kapladı. Yani bu kızla hâlâ bir şansım vardı.

"Fakat artık çok geç," dedi. "Bu kapı bende açıktı ama sen mahvettin."

David DeAngelo burada arsız-komik olmayı söylerdi. Ross Jeffries onun çerçevesine kapılmamak gerektiğini. Mystery onu cezalandırmayı söylerdi. Bense "Nasıl mahvettim?" diye sordum.

"İlk olarak, Miami'den döndüğünde beni aramadın. Sana gelmek zorunda kaldım."

"Bekle bir saniye. Senin beni başından attığını düşündüm. Ben yokken bir kere bile aramadın."

"Yani, telesekreterin şehir dışında olduğunu ve telefonlara cevap vermediğini söyledi, ben de mesaj bırakmadım."

"Evet, ama seni arardım. Sesini duymak istedim."

"Sonra Whiskey Bar'a geldin ve neredeyse hiç konuşmadın. Son damla da sörf yapmak için evine geldiğimizdeyken oldu. Sam'e senden tekrar hoşlanmaya başladığımı söyledim ve o da, 'Unut onu. Odasına gittiğimde yerde kullanılmış bir prezervatif buldum,' dedi."

Beynim yerinden çıktı ve kendini tokatladı. Dikkatsiz davranmıştım: Isabel'le kullandığım prezervatifi atmayı unutmuştum. Yani Sam'le Malibu'ya giderken arabada fısıldaştıkları şey buydu.

"Peki neden bu gece benle dışarıya çıkmayı kabul ettin?"

"Beni düzgün bir randevuya çağırdın. Biraz heyecanlıydın, ben de benden gerçekten hoşlandığını düşündüm."

Yastıkların üstüne çıktım. Hayatımın en SHUT şeylerinden birini söylemek üzereydim. "Sana bir şey söylememe izin ver. Kadın avcılarının tek-geçilen dedikleri bir kelime var. Bu insanların yalnızca tek bir kıza saplandıklarında yakalandıkları hastalık. Bu kızı hiçbir zaman elde edemiyorlar çünkü onun yanında çok heyecanlanıp onu kaçırıyorlar."

"Yani?" diye sordu.

"Yani," dedim. "Sen benim tek-geçilenimsin."

Artık birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Onunkinin parladığını söyleyebilirim. Benimkinin parladığını biliyordum. Onu öpme zamanıydı.

Hiçbir cümle, yöntem, evrimsel faz değiştirme yoktu – bunların hepsini başarısız bir şekilde nasılsa denemiştim. Yaklaştım. O yaklaştı. Gözleri kapalı. Benim gözlerim kapalı. Dudaklarımız buluştu. Bu bir öpücüğün nasıl başlaması gerektiğini düşündüğüm gibiydi.

Saatler boyu, orada öpüşerek ve bağlarımızı ve geçmiş haftalardaki yanlış anlamaları tahlil ederek yattık.

Lisa sabah uyurken, telefon defterimle sessizce aşağıya indim. Nadia'yı, Hea'yı, Susanna'yı, Isabel'i, Jessicalar'ı ve tüm seks arkadaşlarımı ve ÇUDİ'lerimi ve görüştüğüm diğer tüm kısaltmaları arayarak onlara, sadık kalmak istediğim birisiyle beraber olmaya başladığımı söyledim.

"Yani benim yerime onu mu seçiyorsun?" diye sordu Isabel kızgın bir şekilde.

"Bu mantıksal bir tercih değil."

"Yatakta falan mı iyi bari?"

"Bilmiyorum. Sadece öpüştük."

"Yani bir kızla öpüştün," dedi güçsüz bir deneme ve zalimce bir gülümsemeyle, "ve artık benden kurtulmak istiyorsun."

"Senden kurtulmak falan istemiyorum. Seni hâlâ görmek istiyorum ama arkadaş olarak." Topluluğa katılmadan önce benim için defalarca olduğu gibi, bu kelimenin onun kalbini bir hançer gibi parçaladığını duyabiliyordum.

"Fakat seni seviyorum."

Beni nasıl sevebilirdi? Gidip bir düzine adamı sikip tek geçileninden kurtulması gerekirdi.

"Üzgünüm," dedim. Üzgündüm de.

Rahat seksin kötü bir yanı var: Bazen rahat olmaktan çıkıyor. İnsanlar daha fazlası için beklentiye giriyorlar. Bir insanın beklentileri diğer insanınkiyle uyuşmadığındaysa, daha yüksek beklentilere sahip olan taraf acı çekiyor. Ucuz seks diye bir şey yok. Bunun her zaman bir bedeli var.

Ross Jeffries'in baştan çıkartmadaki tek etik kuralını çiğnemiştim: Onu bulduğundan daha iyi durumda bırak.

7

Jakuzide Mystery'yle karşılıklı otururken buhar, sudan, Los Angeles'ın yıldızsız göğüne yükseliyordu. Solgun kollarından birini jakuzinin kenarına atmış ve diğeriyle de buz küpleri ve portakal rengi bir sıvı dolu olan bardaktan kuşunki büyüklüğünde bir yudum almıştı. Garip olan, bu bir kokteyl gibi görünüyordu ama Mystery asla alkol almazdı.

"Papa'ya ihtarımı verdim," dedi. "resmi olarak gelecek ay taşınıyorum."

Toronto'daki çöküşünde olduğu gibi beni yüzüstü bırakıyordu. Şimdi onu kapı dışarı eden mutlu çift ve Papa'nın odasında yaratıkları klon orduyla yaşamak zorunda kalacaktım.

"Ama düşmanlarının kazanmasına izin veriyorsun," dedim jakuziden bir sigara izmaritini alıp boş bir bardağın içine atarak. "Burada kal ve topraklarını savun. Sen burada olursan Katya eve adım atmaya cesaret edemez. Bu adamlarla beni yalnız bırakma."

"Hayır. İçimdeki öfke ve gücenme çok büyük – evden taşınıp onları bir daha asla görmeyecek kadar."

Bardağından küçük bir yudum daha aldı. "İçtiğin nedir bu arada?" diye sordum.

"Portakal suyu ve votka kokteyli. Biraz çakırkeyif hissediyorum. Biliyorsun, daha önce hiç sarhoş olmadım. Bundan hep kaçındım çünkü babamdan hoşlanmıyordum. Ama şimdi, o gittiğine göre, denememde bir sakınca yok."

"Aslında adamım başlamak için şu an kötü bir zaman. Zaten yeterince dengesizsin. Karışıma alkol katmana gerek yok."

"Hoşuma gidiyor,"

Her zaman olduğu gibi nefesimi boşa harcıyordum.

Bir yudum daha aldı, bu defa gösterişle; sanki havalı ve büyüleyici bir şey yapıyormuş gibi. "Isabel sana bakmak için dün gece eve uğradı," dedi.

"Bu sinir bozucu. Onunla Lisa hakkında açık konuşmaya çalıştım."

Öne doğru eğildi, suyun üstündeki köpüğü bardağının dibiyle karıştırarak. "Lisa'yla henüz seks yapmadın. Neden Isabel'i de kenarda tutmayasın ki? Öyle bir vücudu kaybetmek ayıp."

"Asla olmaz adamım. Bu işi doğru yapmak istiyorum. Yatakta Lisa'nın yanında yatıp ona söyleyemediğim bir şeyden dolayı suçluluk duymak istemiyorum. Bu aramızdaki güveni sarsar."

Jakuzinin kenarına eğildim ve elimi havuza soktum. Jakuzi kadar sıcaktı. Biri yine ısıtmayı açık bırakmıştı. Gaz faturamız astronomik gelecekti.

"Akrep ve kurbağanın hikâyesini biliyor musun?" diye sordu Mystery.

"Hayır, ama benzetmeleri severim." Havuza atladım ve Mystery jakuzinin kenarına eğilip hikâyeyi anlatırken ayaklarımla suyla oynadım.

"Bir gün, suyun kenarındaki bir akrep bir kurbağadan kendisini diğer tarafa taşımasını istemiş. 'Beni sokmayacağını nereden bileyim?' demiş kurbağa. 'Çünkü eğer seni sokarsam, boğulurum,' demiş akrep.

"Kurbağa bunun hakkında düşünmüş ve akrebin haklı olduğunun farkına varmış. Böylece akrebi sırtına koymuş ve onunla karşıya geçmeye başlamış. Fakat akıntının ortasında akrep iğnesini çıkartıp kurbağanın sırtına saplamış. İkisi birden boğulmaya başladığında, kurbağa nefes nefese, 'Neden?' diye sormuş."

"Akrep, 'Çünkü bu benim doğam,' diye cevap vermiş."

Mystery içkisinden kocaman bir yudum alıp bakışlarını altındaki havuzda yüzen benim üzerime çevirdi. Yavaşça ve temkinli konuştu, bana ilk kez Neil Strauss'un sıkıcı derisini sıyırıp atmamı söyleyen Mystery gibi. "Bu senin doğan," diye devam etti. "Sen artık bir kadın avcısısın. Sen Style'sın. Sen bilginin elmasını ısırdın. Eskiden olduğun hale geri dönemezsin."

"Aslında adamım," geriye doğru birkaç kulaç attım. "Daha yeni tanıştığı bir kızla evlenip ondan çocuk sahibi olmayı düşünen biri olarak senin böyle konuşman biraz alaycı."

"Biz çokeşliyiz," dedi. "Bunun sonucu olarak da, kız arkadaşlarımızı aldatmak zorundayız. Bu ilişkilerimizi tehdit ediyorsa da, varsın etsin." İçeceğini bitirdi ve şakaklarını tuttu, sanki başını döndüren bir büyüyle savaşır gibi. "İnkâr etmenin gücünü asla küçümseme."

"Hayır." Ona bakamıyordum. Onun bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. "Daha fazla tavsiyeye ihtiyacım yok."

Havuzdan dışarı tırmandım, omuzlarıma bir havlu attım ve oturma odasına girdim. Xaneus, Playboy ve Tyler Durden orada oturuyorlardı. İçeri girer girmez, varlığımı fark etmemişçesine Papa'nın odasına çıktılar. Bu garip bir davranıştı, ama Project Hollywood'da bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra hiçbir şey umulmadık değildi.

Odama çıktım, duş aldım ve yeni aldığım ortaçağ efsanesi *Parsifal*'in hikâyesini okumaya başladım. İnsanlar kitapları kendilerini keşfetmek ve onlarla aynı fikirde olan birilerini bulmak için okurlar. Şu anda *Parsifal*'ın doğası bana akrebin doğasından çok daha fazla uyuyordu.

Efsaneyi yorumuma göre, annesinin kuzusu olan bir adamın şövalyelerle tanışmasını ve onlar gibi olmak istemesini anlatıyordu. Böylece dünyaya açılıyor, bir sürü macera yaşıyor ve efsanevi aptaldan efsanevi şövalyeye uzanan bir süreç geçiriyordu.

Ülke o zamanlar kâse kralının (Kutsal Kâse'yi koruyan kral) yaralanması nedeniyle harap durumdaydı. Parsifal kâse kalesine yönlendiğinde, orada kralı acılar içerisinde bulur. Duyarlı bir insan olduğundan, "Sorun nedir?" diye sormak ister. Efsaneye göre, krala saf kalpli birisi bir soru sorduğunda, kral iyileşecek ve topraklar üzerindeki hastalık kalkacaktır.

Ancak Parsifal bunu bilmiyordu. Bir şövalye olarak katı etik kurallar izlemesi için eğitilmişti, bunun için de, biri öncelikle kendisine hitap etmeden bir soru sorması veya konuşmaması gerekirdi. Böylece kralla konuşmadan yatağına gitti. Sabah kalktığında kâse kalesinin yok olduğunu gördü. Kalbine güveneceğine eğitimine sadık kaldığı için kralı ve ülkeyi kurtarma şansını kaçırmıştı. Akrebin aksine Parsifal'ın bir seçim şansı vardı. O ise yanlış olan seçimi yapmıştı.

Oturma odasından mutfağa doğru geçtiğimde Mystery'nin TV karşısında kendine bir kokteyl daha hazırladığını gördüm. *The Karate Kid*'in videosunu seyredip ağlıyordu. "Benim hiçbir zaman bir Bay Miyagi'm olmadı," kırmızılaşmış yanaklarındaki gözyaşlarını silerken hıçkırdı. Sarhoştu. "Babam bana hiçbir şey öğretmedi. Tek istediğim bir Bay Miyagi'ydi."

Sanırım hepimiz bize hayatta kazanmamızı sağlayacak hareketleri, şövalyelerin etik kurallarını, alfa erkeği olmanın yollarını öğretecek birini arıyorduk. Bu yüzden birbirimizi bulmuştuk. Fakat içeride kırık olan bir şeyleri, bir seri manevranın ya da davranış biçimlerinin tamir etmesi mümkün değildi. İçerideki kırığı hiçbir şey tamir edemezdi. Yapabileceğimiz tek şey hasarı bağırsıza basmaktı.

8

Lisa ve ben sonraki günü beraber geçirdik ve ondan sonraki günü ve ondan sonraki günü. Beraber çok fazla zaman geçirdiğimizden ve onun benden yorulacağını düşündüğümden, her şeyi mahvedeceğimden endişe edip duruyordum. Rick H. her zaman, "Ona sizi özlemesini hediye edin," derdi. Fakat aynı kalamıyorduk.

"Sen benim için çok mükemmelsin," dedi bana arka arkaya dördüncü gece yatakta yatarken. "Daha önce bu kadar hoşlandığım bir erkekle seks yapmamıştım. Bağlanacağımdan korkuyorum."

Sert dış görünüşün altında, korkuyordu. Tüm o ileri-geriler önceden planlanmış psikolojik taktikler değildi; bunlar kalbinin kafasıyla savaşıyor olmasıydı. Açılmak için bu kadar tereddüt etmesinin sebebi de belki içerisindeki kırılgan bir şeyi korumak istemesiydi. Benim gibi, o da başka birisi için bir şeyler hissetmekten – sevmekten, incinir olmaktan, mutluluğunun ve iyiliğinin kontrolünü başkasına vermekten çekiniyordu.

Tüm o diğer kızlarla yattığımda, onlarla bir gecede yalnızca bir kere seks yapım – ve eğer onlardan yeterince hoşlandıysam, sabah bir ikinci defa. Fakat Lisa'yla ilk seks yaptığımızda inanılmaz bir şey oldu. Orgazm olduktan sonra inmedi. Bizim Extramask'ın deyimiyle kaya gibi sert ve azgın kaldı.

Onunla ikinci defa yapım.

"Hisset dedim," sonrasında. Hâlâ yapmaya hazırdım.

O gece üçüncü ve dördüncü defa yaptık ve hiç yumuşamadı. Bunu anlayamıyordum. Kendini bir deliğe sokmak için çırpınan beyinsiz aptal bir hayvan olarak gördüğüm aletim, aslına bakılırsa duygulara tepki vermişti. Onun da hisleri vardı. Bu yalnızca üretilmiş bir beklenti değildi. Lisa ve ben her seviştiğimizde üç ya da dört sefer boyunca ayakta kaldı. Arabalarda, koridorlarda, restoran tuvaletlerinde ve bir bakım görevlisinin bizi yakalayıp benden yirmi dolar koparmaya çalıştığı bir otelin koridorundaki otomatik satış makinelerinin bulunduğu odada.

Porno yıldızıyla banyoya gidip iktidarsız kaldığımda, bunun belki de viskiyle hiçbir ilgisi yoktu. Vücudum duygusal bir ön sevişme olmama-

sına tepki gösteriyordu. O ne umurumdaydı, ne de onu gerçekten arzuluyordum. Onun da aynı şeyleri hissettiğine eminim. O sadece eğlenceydi. Lisa'yla seks eğlence değildi. Şimdiye kadar gurur duyarak yaptığım tüm tavlamalardaki gibi kendini kanıtlama veya ego tatmini değildi. Yalnızca ikimizden ve tutkumuzdan başka hiçbir şeyin olmadığı bir çekim yaratmaktı. Bu, geri kalan her şeyi yalnızca dikkat dağıtıcı kılıyordu.

Sonra, bir öğleden sonra, onu tamamen unutmuşken Courtney geri döndü. Mavi elbisesi ve beyaz şalıyla evin önüne park eden limuzinden indiğinde ışık saçıyordu.

"Kutumda yine kanama var!" haykırdığı ilk şeydi.

"Kovaladığın o yönetmeni indirdin mi?" diye sordum.

"Hayır. New York'ta yeni bir adam buldum. Beni bir kaltak yapmak onun suçu, çünkü artık onu her an istiyorum."

Bana bir balerin gibi dans ederek geldi.

"Aslında" dedim, "senin yönetmen aşkın üzerine bir iddiamız vardı."

"Bu doğru. Sanırım kaybettim."

"Bu demek oluyor ki bir sonraki çocuğunun göbek adını ben seçeceğim."

Gülümsedi ve bana bir şey bekler gibi baktı, sanki o anda bir tane seçmeliymişim gibi.

Kafamda olası isimlerin listesi üzerinden gittim. "Style'a ne dersin?" diye sonunda karar verdim. "Yakında adımı emekliye ayıracağım nasılsa, yani onu birine devredebilirim." Bu fikri bir anlığına düşündüm. Bu aptalca bir lakaptı. Ayrıca kızının göbek adı Bean'di.

İtiraz etti ve bana kemiklerimi kıratcasına sertçe sarıldı. "Biliyorsun, seni bu son birkaç aydır cinsel olarak çekici buluyordum," dedi.

Yutkundum ve ona Lisa'da bahsetmeye hazırlandım. Ancak ağzımı açmadan önce devam etti. "Fakat sen ve Lisa arasındakileri duydum. Bence bu harika. Benim bu evde olmamdan sonunda iyi bir şey çıktı yani."

"Evet. Umarım senin için de öyle olmuştur."

"O evde neler yaşandığını düşünmek dahi istemiyorum."

"Harika görünüyorsun. Sevişmek tenine harika şeyler yapmış."

"Aslında, o ve rehabilitasyon."

Bana göz kırptı ve gülümsedi. Dualarım gerçek olmuştu. Yeniden normaldi.

"Kızımı geri alana kadar –ki bu çok yakında olmalı– Arglye Oteli'nde kalacağım ve sizin başınıza musallat olmayacağım," dedi. "Sana Mystery'den ödünç aldığım parayı geri getirmeye geldim."

Bana bir çek uzattı ve limuzine atladı. Onun ayrılışını seyrederken, camı indirdi ve "Hem bu karşılıksız çıkmayacak," dedi.

Onu gerçekten özleyecektim.

Birkaç gün sonra Lisa ve ben Scientology Celebrity Center'a gittik. Scientologist olmamıştık; gelirimizi çok fazla seviyorduk. Tom Cruise sözünü tutmuş ve yıllık galaları için bana davetiye yollamıştı. Los Angeles'ta gittiğim en yıldız dolu toplantılardan biriydi.

Yemekten sonra, Tom Cruise, sinekkaydı tıraşı ve mükemmel ütülenmiş smokiniyle masamızın yanından geçti. Yaklaşımı hipnotize ediciydi: Yürüyüşünde hiçbir şüphe yoktu, gülüşünde herhangi bir zorlama, ya da niyetinde bir karmaşıklık. Ayağa kalktım ve elini sıktım ve o da kuvvetle omzuma vurdu. Dengemi sağladım. Güçlükle.

"Kız arkadaşın bu mu?" diye sordu, Lisa'ya aşağıdan yukarıya doğru şehvetsizce baktı. Onun hiçbir zaman şehvetli olabileceğini hayal edemiyordum. "Bana ne kadar muhteşem olduğunu söylememişsin."

"Teşekkürler. Birisiyle bu kadar tamamlanmış hissettiğimi hatırlayamıyorum bile."

"Yani kadınları tavlamaktan yorgun mu düştün?"

"Evet. Bir süre sonra altında delik olan bir sepeti dolduruyormuşum gibi hissetmeye başladım."

"Aynen öyle," diye haykırdı. "Cameron Crowe ve ben *Vanilla Sky*'ı yaparken, bir gecelik ilişkinin ve seks arkadaşının ne olduğu hakkında konuşurduk. Özünde, onlar sahte samimiyetler. Tatmin edici değiller. Bir ilişkide seks daha çok şey ifade ediyor. Devam ettirmek istiyorsun ve hep beraber takılmak istiyorsun ve hayattan konuşuyorsun. Bu gerçekten harika."

"Evet, ama bunun benim bu alt-kültürdeki seyahatimin sonu olmasını istemiyorum. Bu toplumun tekeşlilik mesajını ve gerçek aşkın her şeye kadir olduğunu ve tüm Hollywood mutlu sonlarını tekrardan kanıtlıyor. Adi görünüyor."

"Adi olduğunu söyleyen kim?" diye sordu Cruise, gözleri kısılıp bana dostça bir saldırı yapmak üzere ellerini bana doğru uzatarak. "Biliyor musun? Ben bunu aştım. Ne zamandan beri âşık olmak bayağılık?"

Beni yine GAER'lemişti.

9

Hayaletler.

Biz yalnızca, aylardır temizlikçi ya da tamirci görmemiş kokuşmuş evimizde görünmeden gezinen gölgelerdik.

Mystery Herbal'la konuşmuyordu. Herbal Mystery'yle konuşmuyordu. Papa nadiren biriyle konuşuyordu. Bir sebepten dolayı Sickboy, Playboy, Xaneus ve Gerçek Sosyal Dinamikler'in tüm diğer işçi arıları Mystery ve benimle irtibatı kesmişlerdi. Evde takılan genç KA'lar bile – Dreamweaver, Maverick ve diğer eski öğrenciler– yanlarından geçtiğimde merhaba demiyorlardı. Onlarla sohbet etmek istediğimde, kabaca lafı kısa kesiyorlardı. Gözlerimin içine dahi bakmıyorlardı.

Evde herkesle konuşan tek insan Tyler Durden'dı. Fakat onunla etkileşime girmek hiçbir zaman sohbet değildi; bir sorguydu, birinin bir filmde onu oynamak isteyen bir aktörle yapacağı gibi.

"Sana gerçekten bir şey sormak istiyorum," dedi bir öğleden sonra Sickboy ile mutfaktan çıkarken. Sickboy'dan her zaman hoşlandım. Adının aksine, iyi yetiştirilmiş, yumuşak başlı bir New Yorkluydu.

"Senin Lisa'yı elde etmeni sağlayacak neyin var?" diye sordu Tyler Durden. "Çünkü ben her gece dışarı çıkıyorum ve üzerimde çok çalışıyorum ve biliyorum ki onu kendime kız arkadaş yapamam."

Lisa'nın sertliğine rağmen en inanılmaz yanı, tanıştığım en cömert insanlardan biri olmasıydı. Her sabah yatağımı yapar; çalıştığım zamanlarda yemek yapıp odama getirir ve nadiren bir hediye almadan gelirdi – bir tüp Origins yüz temizleyicisi, bir şişe John Varvatos parfüm, Henry IV'ün aradığım birinci bölümü. Belki de ben Caresse'imi bulmuştum.

"Sanırım benim hayat tecrübem var," dedim ona. "Tek yaptığın her gece şarj etmek. Kendinin tek bir yönü üzerine çalışıyorsun. Bu her gün spor salonuna gidip yalnızca pazılarını çalıştırmak gibi."

Kaşlarını çattı ve zihni hızla çalışmaya başladı. Bir an için, tavsiyeyi kalpten dinleyeceğini düşündüm. Sonra kabul etmedi ve gözleri donuklaşmaya başladı. Taşıdıkları nefret değilse, hiç değilse gücenmeydi. Bana güceniyordu çünkü onu hâlâ kendime eş olarak görmüyordum, çünkü

gözümde hâlâ havalı değildi, çünkü modelleyeceği davranışlar alt-kümesine havalı olmayı ekleyemiyordu. Lisa benle çıkıyordu çünkü ona göre ben havalıydım. Tyler Durden asla havalı olamayacaktı.

On dakika boyunca sahada artık ne kadar iyi olduğundan bahsedip İLİ almak için artık yöntemlere ihtiyaç duymadığını ve ünlülerin onunla nasıl devamlı partilere gitmek istediğini söyleyerek kafamı şişirdi.

En sonunda döndü ve Papa'nın odasına çıktı. Sickboy geride, benim yanımda kaldı. "Gelmiyor musun?" diye sordu Tyler Sickboy'a, kafasını yukarıya sallayıp sanki yukarıda önemli bir şey olduğunu anlatmak istercesine.

"Yalnızca Style'a veda etmek istiyorum," dedi Sickboy.

"Ayrılıyor musun?" diye sordum. Sickboy'un benim varlığımı kabulleniyor olmasına şaşırmıştım.

Papa'nın odasının kapısı hafifçe çarpıldı. Sickboy yukarıya endişeyle baktı.

"Tüm bunları bırakıyorum," dedi.

"Neleri?"

"Bu ev zehirli." Kelimeler ondan, sanki içerisinde yavaşça oluşan bir baloncuk gibi çıktı. "L.A.'da yapacak o kadar güzel şey var ve herkesin tek yapmak istediği şarj. Buraya geldiğimden beri bir kez Pasifik Okyanusu'nu görmedim. Bu adamlar kaybedenler. Onlardan hiçbirini New York'taki arkadaşlarımla tanıştırmazdım."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Lisa onlara tahammül edemiyor."

"Bu bir şaka," diye devam etti. Normal, anlayışlı ve beyni tamamıyla yıkanmamış birini bulmuş gibi rahatlayıp omuzlarındaki gerginliği attı. "Eve devamlı kız getiriyorlar ama kızlar korkup kaçıyor. Tyler Durden'ı neredeyse kimse geri aramıyor. İki aydır kimseyle yattığını düşünmüyorum. Papa geçen sene muhtemelen tek bir kızla seks yaptı. Mystery hayatını kurtarmak için bir kıza tutunamıyor. Xaneus ise buraya geldiğinde havalı bir çocuktu. Fakat artık sahte görünüyor. Bahsettiği tek şey şarj etmek. Örnek aldığım tek insan sensin. Harika bir hayat tarzın, iyi bir işin ve havalı bir kız arkadaşın var."

Övgü sizi her yerde kandırır. "Sana ne diyeceğim. Yarın Lisa'ya sörf dersi vereceğim. Neden bize katılmıyorsun? Evden çıkman ve okyanusu görmen sana iyi gelecektir."

10

MSN GRUBU: Mystery'nin Locası
KONU: Saha Raporu – Project Hollywood'da Hayat
YAZAN: Sickboy

Bilmeyenler için, Project Hollywood'da Papa'nın dolabında uyuyorum. Bugün, yaşanan tüm delice dramaya rağmen orada geçirdiğim en güzel gündü.

Her zamankinden daha erken kalkıp Style ve harika bir insan olan kız arkadaşıyla Malibu'ya sörf yapmaya gittim. Onların ne kadar iyi anlaştığını görmek ilham veriyor. O, oyunda tanıştığım insanlar arasında, harcadığı tüm o eforun karşılığında, gösterecek harika bir şeye sahip olan çok az kişiden biri.

Sörf yapmak inanılmazdı. Gittiğime çok mutlu oldum çünkü bu yaz henüz gidememiştim. Bunu denemeyen herkese yapmalarını tavsiye ediyorum. Suya çarpar çarpmaz zihniniz açılıyor ve başka bir şey düşünmeniz neredeyse imkânsız. Gerçekten rahatlatıcı bir deneyim.

Sonrasında, Pasifik Okyanusu tam kıyısında bir balık restgâhında yemek yedik ve müzik, arkadaşlar, seyahat, hayat ve kariyer üzerine harika bir sohbet ettik.

Eve döndüğümde biraz iş yaptım. Sonra iyi arkadaş olduğum Playboy'la *The Last Dragon*'u seyrettim. Film esnasında, Herbal ve Mystery dışarıda konuştular ve sorunlarını çözdüler. Mystery Katya'ya hâlâ kızgın da olsa, Herbal'a ona âşık olmasından dolayı karşı gelemeyeceğini söyledi. Herbal da eğer Mystery odasındaki hasarı öderse, davranışlarından dolayı Mystery'yi affedeceğini söyledi. Tanrı'ya şükür. Bunun akılcı şekilde bitmesi sevindirici. Mystery her şekilde evden yarın taşınıyor, ki bence çok yazık.

Sabaha karşı 2'de Playboy, Mystery ve ben ana odada oturup nargile içtik, müzik dinledik ve hayattaki amaçlarımızdan konuştuk.

Bugün şarj etmek ya da topluluk hakkında bir kelime dahi etmedim. Günüm, gerçek arkadaşlarla ettiğim gerçek sohbetlerle geçti. Kendimi

ispat etmek için Saddle Ranch'den bir L.A. fahişesi sikmeme gerek yok. Aslında, tüm gün boyunca bir set bile yapmadım.

Böyle günler hayatı yaşanır kılıyor. Bunlar aynı zamanda Project Hollywood'dan ayrıldığımda özleyeceğim günler.

–Sickboy

11

Oturma odasında işe yaramaz bir şekilde oturup Mystery'nin son kalan eşyalarını paketleyişini seyrettim: platform botlar, komik tavuskuşu şapkalar, artık giymediği çizgili takım elbiseler, ön tarafında resminin olduğu beslenme çantası ve lezbiyen pornosu ve *That '70s Show* bölümleriyle dolu sabit diskler.

Yanlış karar vermiş olabileceğimizi düşünmeden edemiyordum.

"Peki nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Las Vegas'a taşınıyorum. Project Vegas'ı kuracağım. Buradaki hatalarımdan ders aldım ve Project Vegas daha büyük ve daha iyi olacak. Vegas'ta daha çok ateşli kadın ve kumarhanelerde sihirbazlık yapmak için harika imkânlar var. Kayınbiraderimi, benim söyleyeceğim şarkılarını kayda geçirmesi için Vegas'a getireceğim. Düşünsene," –elini sanki şarkıdan bir cümle okuyormuş gibi havaya kaldırdı– "dünyanın en büyük kadın avcısı aşk şarkıları albümü çıkartıyor. Bunu kim almaz?" Mystery'nin sihirli olasılıklar hissi geri gelmişti. "Ania orada benimle yaşayacak. Sen en iyi arkadaşım olduğun için, senin bana katılmanı istiyorum. Bu sefer bunu doğru inşa edeceğiz. Sorumlular biz olacağız ve eve taşınacak herkesi dikkatlice inceleyeceğiz."

"Kusura bakma adamım." İşleri her mahvettiğinde onu takip edecek değildim.

"Aynı eski günlerdeki gibi Mystery ve Style olacak," diye ısrar etti. Evin ön kapısını açtı ve yenilgiyi zafere döndürmekte kullandığı bir sürü veciz sözden birini söyleyerek bavulunu girişe taşıdı. "Sorunların göbeğinde fırsatlar yatar."

"Bunu tekrar yaşayamam." Sözler, savunma mahiyetinde, suçlar gibi çıktı.

"Anlıyorum," dedi. "Olaylar bazen tatsızlaşır ve hayatımızda kötü dönemler yaşarız. Bilmeni isterim ki son zamanlarda çok sıkı fıkı olamasak da, ben senin her zaman dostun olacağım, tüm hayatım boyunca ve sonrasında. Benimle ilişkilerini yönetmene gerek yok. Kız arkadaşınla güzel vakit geçir, bizim beraber takılacak zamanımız hep olacak. Sen hayatımdaki en önemli adamsın."

Göğsüm kabardı ve gözlerim boşalan ilk gözyaşı damlalarıyla sızladı.

"Bu keyfini kaçırmasın, tamam mı?" diye duygularını bastırmaya çalışarak hafifçe gülümsedi.

Girişe bir taksi yanaştı ve kornaya bastı ve Mystery Project Hollywood'un üstüne kapıyı kapattı. Kapının boş beyazlığı gözlerimin sisinde bulandı. Bir parçamı kaybediyormuş gibi hissettim. Bir anlığına hangimizin daha büyük bir aptal olduğunu düşündüm.

Bir hafta içinde Katya Herbal'ın odasına taşındı ve Papa Mystery'nin odasına iki KA yerleştirdi. Biri benim eski bir öğrencim olan Dreamweaver; diğeri ise hiç tanımadığım biriydi. Papa üçüncü bir KA'yı Mystery'nin dolabına yerleştirmeyi planlıyordu. Yeni sakinlerinin daha genç enerjisiyle, Project Hollywood her geçen gün bir kulüp evine daha da benziyordu, ancak çoğu kulüp evi bizimkinden temizdi.

Oturma odasında, yaşadığı son dramı geçen her kim olursa paylaşmaya hazır ve istekli bir halde oturan Mystery olmadan, evdeki iletişim eksikliği daha da rahatsız edici hale gelmişti. Oturma odasından ne zaman geçsem, halıların üstüne yüzükoyun yatıp video oyunları oynayan yeni ev arkadaşları buluyordum. Onları selamlasam bile kafalarını kaldırmıyor ya da bir kelime etmiyorlardı. Onlar KA değildi; onlar sebzeydi. Eğer iki sene önce bana özlemini duyduğum hayat tarzının bu olduğunu gösterseydi, topluluğa asla katılmazdım. Penisleri ile yaşayanların penisleri nedeniyle ölmeye mahkûm olduklarının farkına varırdım.

Papa'nın yirmi dördüncü doğum gününe bırakın Paris Hilton'u, tek bir kadın dahi gelmedi. Söylemeye gerek yok ama o, Papa'nın hayalini kurduğu gibi Project Hollywood'a bir kez bile parti yapmaya gelmedi. Onun tek arkadaşları KA'lardı. Bir sebepten dolayı da bana aldırmıyorlardı. Bunu anlayamıyordum.

Bunu takip eden hafta, bana hiçbir zaman doğrudan saldırgan olmayan Tyler Durden, yazılar yazarak İnternet'te bana saldırmaya başladı. Onunla, evdeki herkesin garip tavırlarıyla ilgili bir konuşma yapmanın zamanının geldiğini düşündüm. Mutfakta taşmış çöp tenekelerinin arasından süzüldüm; tabanında bir çamur gölü yüzen jakuzinin olduğu arka bahçeye yürüdüm; Papa'nın kapısını çaldım.

Tyler Durden'ı bilgisayarının başında baştan çıkartma gruplarına yazı yazarken buldum.

"Son zamanlarda neler olduğuna dair seninle konuşmak istiyorum," dedim. "Evdeki herkes garip davranıyor – her zamankinden daha garip. Sanki sen sebebini biliyorsun. Bu insanlar Lisa'yla çok zaman geçirdiğim ve şarj etmediğim için mi kızgınlar?"

"Bu da bir parçası," dedi. "Ama daha büyük bir parça bu evde kimsenin senden hoşlanmıyor olması. Herkes senin kendini beğenmiş olduğunu ve bu evdeki problemlerden sorumlu olduğunu düşünüyor, çünkü insanların arkasından konuşuyorsun." Bunlar, daha önce suratıma bir kelime dahi etmemiş olan Tyler Durden için ağır sözler olmasına rağmen, sesi kinci değildi. Sanki bir KA diğerine tavsiye veriyormuş gibi dalkavukça konuştu. "Bunları senin arkadaşın olduğum için söylüyorum ve Mystery'nin başına gelenlerin sana da olmasını istemiyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum çünkü afallamıştım. Evdeki diğer çocukların böyle hissettiklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Evet," diye devam etti. "Extramask'ın nasıl zamanında arkadaşın olduğunu ama sonradan seni görmezden gelmeye başladığını fark ettin mi? Bu sana güvenmediğinden. Dreamweaver cesaretinden nefret ettiğini söyledi. Maverick de senden nefret ediyor."

Neler söylediğini düşündüm. Belki de haklıydı. Şarj arkadaşlarımla ilk temasımdaki coşkunun, yöntemlerin paylaşılacağı yerde satıldığını ve son derece normal olan erkeklerin sosyal parazitler haline getirdiğini gördükçe azaldığını fark ettim. Yani herkese arkadaş canlısı görünüyor olsam da, onlar topluluğa karşı bir tavır aldığımı düşünmüş olabilirlerdi.

Diğer bir yandan, Juggler'ın her zaman belirttiği gibi insanlar benim yanımda rahat hissediyorlardı. Topluluğa katılmadan önce de arkadaşça ve rahat anlaşılabilir biriydim. Düşmanım yoktu, en azından ben öyle düşünüyordum.

Bir saat daha konuştuktan sonra odadan ayrıldığımda başım dönüyordu. Hayatımın iki iyi yılını onları tanımaya ayırdığım bu adamlar neden benim cesaretimden nefret ediyorlardı, anlayamıyordum. Ben ne yapmıştım?

Yanıt, çok yakında anlayacağım gibi hiçbir şeydi.

12

Playboy'u oturma odasında kitaplarını toplarken gördüğümde her zamanki şeyi sordum: "Burada neler oluyor?"

"Evden çıkıyorum."

Önce Extramask, sonra Mystery, sonra Sickboy ve şimdi de Playboy. Batan bir gemideydim.

"Birkaç dakikan var mı?" diye sordu. "Ayrılmadan önce içimde kalan bir şeyi dökmek istiyorum."

Playboy beni odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

"Seni soğutup uzaklaştırmaya çalışıyorlar," dedi.

"Kim beni soğutmaya çalışıyor?"

"Papa ve Tyler Durden. Senin üzerinde taktikler uyguluyorlar."

"Neden bahsediyorsun sen? Taktiklerden kastettiğin nedir?

"Vay, Papa'nın odasında dönenler hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok senin. Tyler Durden herkese seni görmezden gelmelerini söylüyor. Herkesin senden nefret ettiğini düşünmeni istiyor. Senin evde rahatsız olmanı istiyor."

"Böyle bir şeyi neden yapsın?"

"Devralmak istiyor. Onu tehdit ettiğin için de senin burada olmaman gerekli."

Bu Tyler Durden'ın geçen gün yaptığı akıl oyunlarını açıklıyordu, herkesin bana karşı olduğunu düşünmemi istemesinin nedenini. Beni dışarıya atmaya çalışıyordu. Benim üzerimde oyun oynuyordu.

"Seni gücü için bir tehdit olarak görüyor çünkü seni sindiremiyor. Sen Xaneus gibi zayıf değilsin," diye devam etti Playboy. "Seni parası için bir tehdit olarak görüyor çünkü onun kira ödemesini istiyorsun. Seni kadınları için bir tehdit olarak görüyor çünkü sen onun Vegas'ta tavladığı kızla öpüştün. Onun kızları senin yanına gelirse, kendi çekiciliğinin azalacağını düşünüyor."

"O meseleye canı hâlâ sıkkın mı?"

"Evet. Ama bence asıl problem Tyler ve Papa'nın seni Mystery ile özdeşleştirmeleri, ve o rakipleri. Onlarda çete mantığı var. Ortaklıklar

çerçevesinde düşünüyorlar. Böylece Mystery'yi dışarı attılar ve şimdi de seni atıyorlar. Tüm evi Gerçek Sosyal Dinamikler için bir ofis ve yurt haline getirmek istiyorlar.

"Anlamıyorum. Mystery'yi nasıl dışarı atmış olabilirler? O kendi mezarını kazdı."

"Fakat buna nasıl önayak olduklarını görmüyor musun? Papa'nın Katya'yı evde uyuması için nasıl davet ettiğini ve Mystery onu dışarı attıktan sonra geri getirdiğini? Ona yem atıyorlardı." Playboy'un ettiği her cümle gözlerimin önünden kaldırılan bir örtü gibiydi. "Papa'nın odasında ev toplantısı sırasında söylediği her şey Tyler Durden'ın ondan söylemesini istediği şeylerdi. O bir mürit. Onunla giderek ben de bir hata yaptım. Eğer her şeyi baştan alabilme imkânım olsa, Mystery'nin kalması için oy verirdim. Bu ev onun projesiydi. Davranışları çizgiyi aşmış dahi olsa, eski kız arkadaşını burada istememe hakkı vardı."

Onların ekmeklerine yağ sürmüştüm. Sosyal manipülasyonda öyle ustalardı ki, toplantı yaptıklarında kendimi yetkili sanmamı sağlamışlardı. Papa bana evin lideri bile demişti. Böylece benim Mystery'yi evden atma kararını vermemi sağladılar. Kazan-kazan durumu için harika bir çözüm.

"Benimle bir kukla gibi oynadılar," inanmazlık içinde kafamı salladım.

"Benimle de oynadılar. Ayrılmamın en büyük nedeni bu. Tyler Durden o çocuklara istediğini yaptırabiliyor. Onu motive eden kızlar değil. Elde etmeyle ve güçle motive oluyor."

Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Tyler Durden'a Vegas'ta yükselebilmek için rakiplerini elemekten hoşlanan bir insan olduğunu dahi söylemiştim. O da onaylamıştı.

"Papa'nın odasında tek yaptıkları banyoda takılmak ve tasarlamak," diye detaylandırdı Playboy. "Tyler Durden'ın ağzından çıkan her kelime hesaplanmış. Yazdığı her yazı planlarına hizmet ediyor. O adamın aklı sadece bir çark, dönüyor ve manipüle ediyor. Hayattaki her şeyi bir küme olarak görüyor. Papa'nın odasında artık 'erkek setleri'nden bile bahsediyorlar. Öğrencilerin atölyelerine daha iyi yorumlar vermesini ve evdeki çocukları kontrol altında tutmak için bile yöntemleri var. Odalarına yeni biri geldiğinde, onu sana karşı kışkırtıyorlar."

Kulüplerdeki sosyal durumları kontrol etmek üzerine çalışarak tehlikeli bir örnek oluşturmuştuk. Doğru yöntemlerle hayattaki her şeyin oyuncunun lehine manipüle edilebileceği bir düşünce yapısı yaratmıştık.

Fakat hâlâ anlamadığım bir şey vardı. "Eğer söylediklerin doğruysa," diye sordum Playboy'a, "Papa, neden beni ve Mystery'yi evden soğutma planları ortaya çıkmadan önce bile görmezden geliyordu?"

"Bu da Tyler Durden'dan çıktı," dedi Playboy. "Papa'nın hem onun hem de Mystery'nin işini temsil etmesini istemedi, böylece siz taşınır taşınmaz Papa'yı Mystery'nin aleyhine döndürdü. Sonra, Mystery ve Papa atışmaya başladıklarında, Papa'ya sizi tamamen görmezden gelmesini ve eve girmek için arka kapıyı kullanmasını söyledi."

Playboy konuştukça kafamın içerisinde bir sürü bağlantı yerine oturuyordu. Birinci günden beri evimizde yaşanan garipliklerin tümü dolaptaki küçük adam tarafından yaratılmıştı, Project Hollywood'un büyücüsü. Kendimi öylesine aptal hissettim ki.

Playboy, "Mystery ve senin yaptığınız en büyük hata Papa'yı bu eve almak oldu," diyerek konuyu sonlandırdı.

Burada bir ders vardı, belki de bu topluluğun bana öğreteceği son dersti: Bu da her zaman içgüdülerine ve ilk izlenimlere güvenmekti. Papa'ya da Tyler Durden'a da ilk tanıştığımda güvenmemiştim. Papa'yı şımarık ve robotumsu, Tyler Durden'ı da ruhsuz ve manipülatif bulmuştum. Modayı izlemede ve oyunlarında çok büyük atılımlar yapmış bile olsalar Mystery haklıydı: Akrep doğasını inkâr edemez.

Ama aynı zamanda Mystery ve ben de tamamen suçsuz değildik. Papa'yı kontratı imzalaması için bir maşa olarak kullanıp en pahalı odanın kirasını ödemesini sağlamıştık. Onunla hiçbir zaman arkadaş olmaya çalışmadık ya da kendimize eş görmedik.

Sonradan, evin ofis bölümünde e-postalarımı kontrol ederken, Family Key Logger adlı bir program gözüme çarptı. Playboy'la yaptığım konuşmadan ötürü paranoyaklaşmamış olsam bunu önemsemezdim. Böylece programı Google'da aradım. Cevapları gördüğümde öfke vücudumdan bir yıkıcı bir top gibi geçti. Birisi bilgisayara klavyede yazılan her şeyi bir yazı dosyasına kaydeden bir yazılım yüklemişti. Bilgisayar ev sakinlerinin İnternet'e girebilecekleri ortak bir kaynak olarak düşünülmüştü. Bu demek oluyordu ki bu yazılımı yükleyen kişi herkesin şifrelerine, kredi kartı numaralarına ve özel e-postalarına sahipti.

Haberim olmadan, taşındığımız andan beri evde bir savaş veriliyormuş.

Sonra New York'tan Sickboy'u aradım. İkinci bir görüşe ihtiyacım vardı.

"Bu senin deneyimlerinle örtüşüyor mu?" diye sordum Playboy'un anlattığı her şeyi söyledikten sonra.

"Tamamıyla. Mystery oradayken, ona, sana şu anda yaptıklarının aynını yaptılar. Tyler Durden ve Papa, 'Mystery'yle konuşmayın, ona soğuk davranın,' derlerdi. Yaptıkları her şey bir yöntem. Mystery için yapılan ev toplantısı için günlerce düşündüler. Devamlı olarak, Mystery'yi dışarı atıp Project Hollywood'un kontrolünü ele geçirmek üzerine konuştular. Bu ev onların iş planının bir parçası. Ayrılmak zorundaydım. Böyle şeylere dahil olamam."

Takip eden günlerde, Maverick ve Dreamweaver ile konuştum. İkisi de aynı hikâyeyi anlattılar: Mystery ve ben, topluluktaki güya en iyi oyuncular, oyuna gelmiştik. İbadet edenler idollerini yıkmışlardı.

13

Hâlâ tanışmam gereken bir tavlama ustası daha vardı. Ondan kadın tavlamak için tavsiye istemiyordum; nasıl durdurabileceğimle ilgili tavsiye istiyordum.

Topluluktaki herkes ondan bahsederdi. O tavlama dünyası üzerinde dolaşan ruhani bir varlık gibiydi, Odessa veya Kaptan Kirk veya bir AK11 gibi mit bir karakterdi. O ilk modern KA olan Eric Weber'di, 1970'te her şeyi başlatan *How To Pick Up Girls* adlı kitabın yazarı ve aynı isimli filmin ana karakteri.

Onunla, yönettiği bir filmi yayına hazırladığı küçük bir post-prodüksiyon stüdyosunda buluştum. Kesinlikle tavuskuşu değildi; gri saçları, yukarıya doğru fazla düğümlenmiş kolalı gömleği ve sade siyah pantolonuyla orta yaşlı bir reklam yöneticisi gibi görünüyordu. Sadece, enerjiyle parlayan gözleri, gençliğindeki iddiasının henüz sönmediğinin kanıtıydı.

Baştan çıkartma topluluğundan haberdar mısınız?

Haberdarım. Fakat buna bir taklitmiş gibi bakıyorum. Kitabımdan sonra nahoş bazı şeyler yaşadım. Bir insanı dönüştüren ve çeviren şeyler yapmaya inanmıyorum. Bir kadına despotça sahip olmayı asla istemedim. Sevebileceğim birini bulmayı istedim. Ama baştan çıkartmaya da tutkuyla ilgi duymadım. Yapmak istediğim daha başka birçok şey varmış gibi hissettim.

Bundan nasıl kurtuldunuz?

Evlendikten sonra ilgimi kaybettim, kendime güvenim daha da artı ve varoluş umutsuzluğumu kemerimde topladığım birkaç düzine delikle iyileştiremeyeceğimi anladım. Yardımcı olan bir başka şey de beni sürekli olarak cinsiyet ayrımcılığıyla itham eden iki kızımın olmasıydı, sanırım biraz öyleyim.

Varoluş umutsuzluğunuz neydi?

Bende varoluşun ikilemi şu: Biz sosyal hayvanlarız, bu yüzden de bir yetersizlik içerisinde mücadele ederiz. Fakat ne zaman tahmin ettiğimiz kadar yetersiz olmadığımızı görürsek ve herkesin de kendini yetersiz

bulduğunu fark ettiğimizde, acımız kaybolur ve değersiz bir insan olduğumuz düşüncesi bir nebze azalır.

Yetersizlik hislerinden kurtulmayan insanlara ne diyeceksiniz?

Daha da çok kadınla yatma saplantısına giriyorlar. Sorun da bu.

Sonra terapi seanslarına girmesi gereken türden insanlar var. Kötü kıyafetler içerisinde, genizlerinden konuşarak, "Erik, kız tavlayamıyorum," diye gelen ne kadar çok insan olduğunu anlatamam. Onlara, "Yeni kıyafetlere, düzgün bir duruşa ve konuşma terapistine ihtiyacın var," derim. Tüm bunlar derin içsel psikolojik yaraların bir sonucu.

Telefon çalıyor. Cevap veriyor, birkaç dakika konuşup kapatıyor.

Otuz sekiz buçuk yıl önce tavladığım bir kız vardı – karım. Onunla tanıştığım zamanlarda kitap için araştırma yapıyordum ve onun üzerinde bir cümle kullandım. Bir barda yanımdan geçti ve ben, "Yanımdan geçip gitmeye izin vermem için fazla tatlısın," dedim. Bu sert New York pilicinin deliye döneceğini düşündüm. Fakat o, "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi. Sonrasında ondan kurtulamadım.

Peki kitabı nasıl kaleme aldınız?

Benton ve Bowles'da benimle birlikte metin yazarlığı stajı yapan bir arkadaşım vardı. Bir gün beraberce yan kapıdaki El Al ofisinin camından içeri baktık ve orada çalışan bir kız fark ettik. Akdenizliydi ve muhteşemdi, bir Botticelli gibi. Ertesi gün arkadaşım beni gördü ve öğle tatilinde kızı sandviççiye kadar takip ettiğini, kızın bir sandviç aldığını, parkta oturduğunu, onunla konuştuğunu ve o cuma akşamı için bir yemek randevusu koparttığını söyledi.

Sonraki hafta geldi ve kızın bakire olduğunu söyledi. Kız çok dar olduğu için çıkıp bir kutu vazelin alması gerektiğini anlattı. Bu bana kadın tavlama üzerine kitap yazmam için fikir verdi. Onun pişkinliği ve yabancılarla konuşmayı rahat, günlük bir şey haline çevirmesi bende merak uyandırmıştı. Büyürken son derece utangaç ve güvensizdim. Tavlama üzerine yazdım çünkü beceremiyordum ve bunda gerçekten, gerçekten, gerçekten iyi olmak istiyordum.

O zamanlarda bir örnek var mıydı?

Altmışların ortalarında Amerika'da hayat inanılmaz biçimde değişiyordu. Kadınlar doğum kontrol hapı almaya başlamışlardı: Stones ve Beatles keşfedilmişlerdi; Bob Dylan popüler olmaya başlıyordu. Yepyeni aykırı bir kültür şekillenmeye başlamıştı. Hayat aniden vahşice erotik hale geldi.

Kırklarda ve ellilerde, eğer doğduğunuz kasabada büyümüşseniz, insanlarla kilisede ya da teyzeniz vasıtasıyla tanışırdınız. Ama altmışlarda, tüm bu insanlar ailelerinin evlerinden ayrılıp şehirdeki dairelere taşınmaya başladı. Bildik tanışman araçlarından yoksun yalnız yaşamaya başladılar. Böylece bekârlar barları popüler oldu. İnsanların yabancılarla tanışmak için gereçlere ihtiyacı vardı.

Sizce doğal insanlar ve bizim gibi bu işi analitik olarak öğrenmeye ihtiyaç duyanlar arasındaki fark nedir?

Bence doğalların bunu yapabilecek psikolojik gücü var. Bekârlığımın sonlarına doğru, şok edici bir cesaret keşfettim. Bir bardak şaraptan sonra kadınlara "Seni becermek istiyorum," deme cesaretine erişti̇m. Bazı kadınlar senin cesur ve lider olmanı beklerler. Bunu öğrenmek uzun zamanımı aldı.

Konuşmamız doğallar ve sahadan hikâyelere doğru kaydığında Eric Weber'e garip bir şey oldu. Hayata döndü. Gözlerindeki ışık parlaklaştı. Yarım saat boyunca, oyunla ilgili hikâyeler ve teoriler paylaştık. Tüm evlilik ve ömür-boyu-mutluluk laflarının altında, arkadaşlarının kadınlarla olan başarısına imrenen garip bir adam vardı.

Konuştuktan sonra, bana üzerinde çalıştığı filmden bir sahne gösterdi. Film, yakışıklı ve başarılı bir adamla evlenmiş olan eski karısını başından atmaya çalışan donuk, kel orta yaşlı işsiz bir berbat senaryo yazarı hakkındaydı.

"Kendinizi gerçekten bu filmdeki senaryo yazarı gibi mi görüyorsunuz?" diye sordum binadan dışarı doğru yürürken.

"Bu içimdeki ben," diye itiraf etti. "İçimde bazen acınası, garip ve sevgisiz hissediyorum."

"Bir kadın avcısı, bir koca ve bir baba olarak edindiğiniz tüm o güvene rağmen?"

"Aslında," dedi, arabasının kapısını açarken, "bazen yapabildiğin tek şey güvenliymiş görüntüsü vermek. Bir süre sonra, diğerleri buna inanmaya başlıyor." Kapının kolunu tuttu ve çekip kapattı. "Sonrasında da ölüyorsun."

Bam.

14

Lisa sabaha karşı 2:00'de gecelik sarhoş girişini yaparak eve daldı. Merdivenlerimi tırmandı, çantasını ve kıyafetlerini yolda atarak, üzerinde yalnızca bir bira şişesiyle yatağıma girdi.

"Seni her yönden beğeniyorum," diye ağzından kaçırdı.

"Gerçekten mi?"

"Bu her yönün ne olduğunu biliyor musun?"

"Um, belki."

"Onları saymamı ister misin?"

"Tabii ki."

"Duygusal, fiziksel ve zihinsel olarak."

"Bu çok fazla yön."

"Detaylandırabilirim."

"Tamam. Hadi fizikselle başlayalım." Bu herhalde hâlâ en çok rahatlanılmaya ihtiyacım olan bölümdü.

"Dişletini seviyorum ve ağzını özellikle." Sesinde şüphe veya tereddüt için arandım. Hiç yoktu. "Geniş omuzlarını ve dar poponu seviyorum. Vücudundaki kılların konumlanmasını seviyorum. Gözlerinin rengini seviyorum, çünkü benimkilerle aynılar. Burnunun şeklini seviyorum. Başının yanındaki çukurları seviyorum."

"Aman Tanrım." Onun üstüne çıktım ve omuzlarından yakaladım. "Kimse daha önce beni başımın çukurlarından dolayı övmemişti. Ben de onları seviyorum."

Bir az önce dediğim şeyin saçmalığına güldüm, biraz fazla sesli. Sonra da ona her şeyi itiraf ettim. Ona son iki yılda oyuncularla tanışmamı ve oyunu öğrendiğimi anlattım. Ona SHUT'leri ve KA'ları, SA'ları ve ÇUDİ'leri, İLİ'leri ve GAER'leri anlattım.

Yaratılmasına yardımcı olduğum oyunun heyecanına kapılarak "Bir gün inanılmaz ateşli giyinmeni çok isterim," dedim, "ve sonra bir bara gideriz. Ben de sana asılmaya çalışan tüm adamları GAER'lerim."

Birbirimizin yanında yüz yüze olmamız için beni üzerinden yana devirdi, suratlarımız arasında 3 santim vardı. "Onların fikrini almak zorunda

değilsin," dedi nefesi zehirlenmiş ve zehirleyiciydi. "Seninle ilgili hoşlandığım her şey ve çekici olduğunu düşünmemi sağlayan her şey, sen daha o KA'larla tanışmadan sende var olan şeydi. Senin saçma sapan mücevherler takmanı ve Pee-wee Herman ayakkabılar giymeni istemiyorum. O kendini geliştirme şeyinden önce de senden hoşlanabilirdim."

Dışarıda, neredeyse birileriyle yatabilecek olmalarının verdiği heyecanla tepeyi tırmanan erkeklerin sesini duyduk "KA'lardan öğrendiğin tüm o şeyler neredeyse hiç beraber olmamamıza neden olacaktı," diye devam etti Lisa. "Ben senin yalnızca Neil olmanı istiyorum: kelleşen, ezik, gözlüklü ve tüm diğer şeyler."

Belki de haklıydı. Belki de gerçek benden hoşlanmıştı. Fakat ben son iki yılımı ayağımı en iyi nasıl atacağımı öğrenmeye harcamasaydım belki de onunla tanışma şansını asla yakalayamayacaktım. Tüm o eğitim olmasa, Lisa gibi bir kızla konuşmayı ve onun gibi daimi mücadele gerektiren birini taşımayı başaramazdım.

Mystery'ye, Ross Jeffries'e, David DeAngelo'ya, David X.'e, Juggler'a, Steve P.'ye, Rasputin'e ve diğer tüm takma adlara ihtiyacım vardı. Başlangıç olarak benim ne olduğumu keşfetmelerine ihtiyacım vardı. Ama artık o insanı bulup kabuğundan çıkarttığıma ve onu kabullenmeyi öğrendiğime göre, belki de onları geçmiştim.

Lisa dik oturdu ve aşağıdan getirdiği biradan bir yudum aldı. "Bu gece herkes bana asılıyordu," diye kikirdedi. Alçakgönüllülük hiçbir zaman ona uyan bir kıyafet olmamıştı. "Umarım L.A.'daki en inanılmaz kızla çıktığının farkındasındır."

Cevap olarak, bir şey söylemeden kıyafet dolabımın çekmecesini açtım, içinden iki tane Manila zarf aldım ve onları yatağa getirdim. Birinci zarfı ters çevirdim ve içindekileri yorganın üzerine boşalttım. Yüzlerce kâğıt parçası, kibrit paketi, kartvizit, kokteyl peçetesi ve yırtılmış fişler döküldü. Her biri başka bir kızın el yazısıyla yazılmıştı. Sonra ikinci zarfı yatağa boşalttım, –aynılarından daha fazla– ta ki yatağın ortasında kâğıt parçalarından küçük bir dağ olana kadar. Bunlar Mystery'yle yaptığım o ilk önemli atölyemden beri topladığım tüm telefon numaralarıydı.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye sonunda cevap verdim. "Son iki yılımı L.A.'daki bütün kızlarla tanışmaya harcadım. Onların tümünün arasından seni seçtim."

Uzun süredir söylediğim en muhteşem şey buydu. Bunu söyledikten sonra, tamamıyla rutarlı olmadığını fark ettim. Öğrendiğim tek bir şey varsa, o da erkeğin asla kadını seçmediğiydi. Tek yapabileceği kadına onu seçme şansını vermekti.

15

Evden ayrılma sırası Herbal'daydı.

Yatak odamın camından onu bir U-Haul kamyonuna robot elektrikli süpürgesini sokmaya çalışırken gördüm.

Onunla konuşmak için dışarıya koştuğumda, "Austin'e geri dönüyorum," dedi üzgün bir gülümsemeyle.

Evi terk edeceğini düşündüğüm son insan oydu. "Neden? Mystery'yle tüm o yaşadıklarınızdan sonra, ayrılacak mısın?"

"Bu evin bir başarısızlık olduğunu düşünmeye başladım," dedi. "Kimse artık takılmıyor. GSD çocukları Mystery için çalışmaya başladığımda benimle konuşmayı kestiler ve Papa hiç hoşlanmadığım çocukları eve alıp duruyor."

"Katya ne yapıyor?"

"Benimle Austin'e taşınıyor." Sanırım Katya onu intikam için kullanıyor olsaydı, şimdiye kadar terk etmiş olurdu.

"Hmm, bu arada, valabin geldiği zaman ne yapayım?"

"Onu Austin'e yollamayı ayarladım bile."

Herbal'ı eşyalarını kamyona koyarken seyretmek, bana Mystery gittiğinde olduğundan çok daha derin bir üzüntü vermişti. Mystery'yle bir arkadaşımı ve akıl hocamı kaybetmiştim. Ama dram olmadan evimizin tekrar birleşebileceğini sanmıştım. Ancak, Tyler Durden'ın planları ve Herbal'ın zamansız ayrılışıyla Project Hollywood gerçekten ölmüştü.

Papa ve Tyler Durden dışında, herkes topluluğun onlara yaptığı büyünün etkisinden çıkıyor gibiydi. Prizer bile –Juarez'de bekâretini kaybeden şarjör– tavlama derslerinin DVD'sini satma işini bırakmış ve yeniden inancı bütün bir Hıristiyan olmuştu. Son yazısında, "İçinde bulunduğunuz trans halinden çıkın ve yalnızca avanak erkekleri baştan çıkartacak bir düzine mağluba maaşınızı yatırmaktan vazgeçin. Hayat şarj etmekten ibaret değil," diye uyarmıştı.

Eğer şarjörlerin en aptalı bile topluluğu aşabildiyse, ben hâlâ burada ne arıyordum?

Herbal ve benim arkamızda bir bira şişesi sokağın ortasında, yeşil cam parçalarını her yana savurarak parçalandı. Yukarıya baktım ve basamaklarımızda oturan, beyaz askılı bir tişört giymiş, saçları Eminem'inki gibi ağartılmış sarı olan bir genç gördüm.

"Kim o?"

"Bilmiyorum," dedi Herbal. "Papa'nın odasında kalıyor."

Burada artık yalnızdım. Beni dışarı atmaya çalışan evin geri kalan kısmına karşı yatak odamdaki ben. Savaşmaktan yorulmuştum. İnsanların beni hayal kırıklığına uğratmasından yorulmuştum. Artık burada olmamalıydım. Ayrıca, bir kız arkadaşım vardı.

Yine de düşünmeden edemedim: "Eğer o kadar akıllıydıysam, nasıl oldu da ev Papa'ya kaldı?"

Lisa bu soruya o gece beraberce yatakta yatarken cevap verdi.

"Çünkü sen evi istemiyordun," dedi. "Bu hayat değil. İçine battığın bir alt-kültür. Hatalı gerçeklik ve öğrenilmiş davranışlara dayanan bir şey nasıl iyi olabilir ki? Ayrıl. Bu çocuklar artık sana yardımcı olmuyorlar. Seni geriye çekiyorlar."

Çocukken *Oz Büyücüsü*'nü seyrettiğimde, İyi Cadı Glinda'nın Dorothy'ye, onun Oz'a ayak bastığı andan beri, evine dönmesi için gerekli olan güce sahip olduğunu söylediğinde, hep hayal kırıklığına uğrardım. Şimdi, yirmi yıl sonra, mesajı ancak anladım. Topluluktan ayrılacak güce her zaman sahiptim, ancak şimdiye kadar yolun sonuna ulaşmamıştım. Hâlâ bu adamların benim sahip olmadığım bir şeyleri olduğunu düşünüyordum. Fakat bütün ustaların bana bağlanmak istemelerinin sebebi –Tyler Durden'ın, benden nefret ettiği halde benim gibi olmak istemesinin– sebebi onlarda olmayan bir şeyin bende olmasıydı.

Hepimiz eksik parçalarımızı kendimiz dışında arıyoruz ve hepimiz yanlış yöne bakıyoruz. Kendimizi bulmak yerine, benliğimizi kaybediyoruz. Mystery cevaplara sahip değildi. The Standard'daki iki kümedeki sarışın 10 cevaba sahip değildi. Cevaplar içeride bulunacaktı.

Oyunu kazanmak için ondan çıkmak gerekliydi.

Extramask bile bunu keşfetmişti. Avustralya'daki Vipassana meditasyon merkezinde ve Hindistan'daki bir aşramda kaldıktan sonra, evine, bana bir e-postada anlattığı gibi, "her şeyin eskiden olduğu hali"ne dönüyordu.

Sabah, aşağı kattaki seslerle uyandım. Gerçek Sosyal Dinamikler'in –Playboy, Sickboy ve Extramask'ın yerine geçecek– üç yeni öğrencisi Ikea'dan aldıkları kutuları Herbal'ın odasına taşıyorlardı. Onlardan önce

gelenler gibi, onlar da eski öğrencilerden stajyer ve çalışana dönüp tavlama dersleri ve uyuyabilecekleri bir dolap için bedavaya çalışıyorlardı. İşlerinden ayrılmışlardı; okulu bırakmışlardı; bunun için evlerinden ayrılmışlardı.

Oturma odasında boksör şortumla oturup onların çalışmalarını seyrettim. Azimliydiler. Verimliydiler. Makine gibiydiler. Kelime etmeden, birbirinin aynı nevresim, battaniye ve şiltelerle üç tane yatak kurdular. Herbal'ın odası bu büyüyen orduyu barındırmak için bir kışla haline geliyordu. Birlikler geceleri çarpışmak için Sunset Şeridi'ne yollanırken banyodaki generaller –benim giysilerimi, hikâyelerimi ve davranış biçimimi kuşanıp– topluluğu ele geçirme yolundaki son aşamaları planlayacaklardı. Mystery'nin Locası bile yakında ellerine geçecekti, Mystery'den arınmış bir şekilde.

Artık benim için hiçbir şey kalmamıştı.

Odama döndüm, dolabımdaki gözden birkaç bavul çıkartıp ve toplanmaya başladım. Üzerimde birkaç sıra tavuskuşu ekipmanı vardı: tüylü mor bir atlet, bir çift dar siyah vinil pantolon, pembe bir kovboy şapkası. Yerlere yayılmış bir düzine flört etme, NLP, Tantra masajı, kadınların cinsel fantezileri, el yazısı analizi ve kadınların seveceği hödük olma kitabı vardı. Gittiğim yerde bunların hiçbirine ihtiyacım olmayacaktı.

Evden ayrılma ve topluluğu geride bırakma zamanı gelmişti. Gerçek hayat çağırıyordu.

SÖZLÜK

Aşağıda, bu kitapta kullanılan çeşitli kadın tavlama terimleri ve kısaltmalarının bir listesini bulacaksınız. Bunların bazıları topluluk tarafından üretilmiş, bazıları hipnotizma ve pazarlama terimlerinden alınmış, diğerleriyse kadın tavlama ustaları tarafından uyarlanmıştır. Aşağıdaki tanımlar yalnızca kelimelerin baştan çıkartma koşullarındaki tanımlarına aittir. Mümkün olan her koşulda, tanımı üreten kişinin adına da yer verilmiştir.

3 SANİYE KURALI - isim: Bir kadına, ona görüldükten sonra üç saniye içerisinde yaklaşılması gerektiğini söyleyen kılavuz. Bu erkeğin yaklaşmayı düşünüp heyecanlanmasını önlemenin yanında aynı zamanda da kadına uzun uzun bakıp onu ürpertmemek için düşülmüştür. Çıkış Noktası: Mystery

ACEMİ GÖREVİ - isim: Kadınlara yaklaşmayan utangaç erkeklerin bu korkularını yenmelerini sağlamak için geliştirilmiş egzersiz. Acemi görevinin içinde, halka açık bir yerde bir gün geçirip mesela bir alışveriş merkezinde, geçen her kadına "Merhaba" demek yer alır.

AÇILIŞ - isim: Bir yabancıyla veya yabancı bir grupla bir sohbet başlatmak için kullanılan bir beyan, soru ya da hikâye. Açılışlar çevresel (spontane) veya hazır (önceden planlanmış); direkt (bir kadına romantik ve cinsel ilgi duyduğunuzu gösteren) ya da dolaylı (ilgi göstermeyerek) olabilir.

AK - isim [Ateşli kız]: Çekici kadınları tanımlamak için baştan çıkartma topluluğu üyelerinin kullandığı bir terim. Belirli bir kadından bahsederken, bu kelime ya kadının güzelliğine verilen rakamsal notla - AK10 - ya da takma adla kullanılır, AKkızıl, gibi. Çıkış Noktası: Aardvark

ALFABOZ - fiil: GAER'e bakın.

ALT-ÇERÇEVE - fiil: Bir insanın bir fikre veya duruma bakışını değiştirmek; bir insanın bir fikre veya duruma atadığı anlamı değiştirmek. Çıkış Noktası: Richard Brandler ve John Grinder.

ALT-İLETİŞİM - isim: Bir insanın davranışları, giyim tarzı veya genel olgusunun sonucunda oluşan, genelde erkeklere kıyasla kadınlar tarafından daha iyi anlaşılan, imge, mesaj veya etki. Çıkış Noktası: Tyler Durden

ÂNINDA RANDEVU - isim: Yeni tanışığınız bir kadını bir mekândan diğerine, aynı gün içerisinde götürmek, tipik olarak daha karmaşık bir yerden birbirinizi daha iyi tanıyabileceğiniz daha rahat bir yere, bir bardan bir kafeye veya restorana götürmek. Çıkış Noktası: Mystery

AYAR YAPMAK - fiil: Bir insanın veya grubun o anda neler hissettiklerini veya düşündüklerini anlamak için sözel ve davranışsal tepkilerini tahlil etmek. Çıkış Noktası: Richard Brandler ve John Grinder

AYRILMAK - isim: Kadına yaklaşan bir erkeğin, muhtaç olmadığını kanıtlamak ve kadının ona olan ilgisini artırmak için onunla iyi anlaşırken yanından –birkaç saniyeden birkaç saate kadar– ayrılması. Aynı zamanda: yanlış ayrılmak.

BEKLENTİLERİ YÖNETMEK - fiil: Bir kadınla beraber olmadan önce, onun ne çok ne de az beklentiye girmesi için, ne kadar adanmış bir ilişki beklentisi olduğunun açıklanması.

BOŞA ÇIKARMAK - fiil veya sıfat: Bir kadının ilk başlarda adamın aramasına ilgili görünüyorsa da, sonradan telefonlarınıza cevap vermemeye başladığı durum

BuTEK - isim [bul, tanış, etkile, kapat]: Tavlamanın basit seri modeli. Çıkış Noktası: Mystery

ÇAPA - 1. isim: Belirli bir duygusal ve davranışsal tepkiyi tetikleyen harici bir uyarı (görüntü, ses veya dokunma), olumlu bir hayat deneyimini hatırlattığı için mutlu eden bir şarkı gibi. Çapalar kadın avcıları tarafından kendilerini kadınlarının duygularına bağlamak için kullanılırlar. 2. fiil: Harici bir uyarıyla duygusal ya da davranışsal bir tepki arasında bir ilişki kurmak. Çıkış Noktası: Richard Brandler ve John Grinder

ÇERÇEVE - isim: Bir kişinin, nesnenin, olayın, ya da çevrenin algılandığı çerçeve. Çıkış Noktası: Richard Brandler ve John Grinder

ÇFSHUT - isim [çok fazla hüsrana uğramış sıradan takoz]: Genellikle gariplik, heyecan ve deneyim yetersizliği nedeniyle kadınlarla inanılmaz derecede başarısız olan erkek.

ÇUDİ - isim [çoklu uzun dönem ilişki]: Bir kadın avcısının haremının bir parçası ya da yattığı birçok kadından bir tanesi olması durumu. Genelde kadın avcısı ÇUDİ'lerine karşı dürüsttür ve başka kadınlarla görüştüğünü onlardan saklamaz. Çıkış Noktası: Svengali

DEĞERİNİ ÖLÇMEK - yüklem cümlesi: İnsanı daha derinden motive eden arzulara ulaşmak adına onlar için nelerin önemli olduğunu konuşarak bulmak. Baştan çıkartmada değer ölçmek bir kadın avcısına karşısındakinin zengin bir koca arıyorum demesinin altında aslında ko-

ruma ve güvenlik hissi aramasının yalıp yarmadığını öğrenmesine yardımcı olur. Aynı zamanda: DÖ. Çıkış Noktası: Richard Brandler ve John Grinder.

DK - isim veya fiil [değer katmak]: Bir kadın avcısının yetenek veya davranış biçimiyle bir kadın veya grubun gözündeki değerinin artmasını sağlayacak her türlü yöntem; bu onu mekândaki daha az ilginç insanlardan farklı kılmak için kullanılır. Tersi: DA [değer azaltmak]

DKS - sıfat [düşük kendine-saygı]: Kendine güveni az olan bir kadının kendini-yokedici ya da kendini silici bir davranış biçime girmesi. Çıkış Noktası: MrSex4uNYC.

DOĞRUDAN NEG - isim: Bir kadınla bire bir konuşurken onu utandırmak için kullanılan neg türüne denir. Çıkış Noktası: Mystery.

DOLAYLI NEG - isim: Bir kadını grubunun içerisinde, grubunu eğlendirmek için onun üzerinde kullanılan neg türüne denir. Çıkış Noktası: Mystery

EA -isim [erkek arkadaş]

EA YOK EDİCİ - isim [erkek arkadaş yok edici]: Erkek arkadaşı olan bir kadını baştan çıkartma niyetindeki kadın avsının kullandığı kalıp, yöntem veya cümleler.

ENGEL - isim: Arzu ettiği kadın üzerinde bir oyun yapabilmek için aşması gereken, aynı zamanda da arzulamadığı kişi veya kişiler. Çıkış Noktası: Mystery

ERKEK DUVARI - isim ve fiil: Bir kadın avcısının oyununa, istemeden ya da kasıtlı olarak müdahale eden veya bozan kişi. Erkek duvarı kadının bir arkadaşı, kadın avcısının bir arkadaşı ya da tamamıyla yabancı biri olabilir.

EVET - MERDİVENİ - isim: Konuşma sonunda gelecek ucu açık bir soruya olumlu cevap alma ihtimalini yükseltmek için, kadına olumlu cevaplar vermesini sağlayacak bir dizi soru sorarak ikna etme yöntemine denir. Örnek olarak: "Spontan mısın?" "Küp adında bir oyunu oynamak ister misin?"

FAZ DEĞİŞTİRME - fiil: Bir kadınla sıradan bir konuşma yaparken, öpüşmeye yaklaşmak için konuyu cinsellikle yüklü bir konuşmaya çekmek, ona dokunmak veya gerekli vücut dilini göstermek. Çıkış Noktası: Mystery

GAER - 1. isim [grubun alfa erkeği]: Bir kadın için kadın avcısıyla yarışabilen ya da kadın avcısının oyununa müdahale edebilen sosyal olarak rahat erkek. Çıkış Noktası: Old_Dog 2. Fiil: Bir grup kadının

yanından potansiyel bir erkek rakibi ayırmak - fiziksel, sözel ya da psikolojik taktiklerle. Ayrıca: GAER'dışı. Çıkış Noktası: Tyler Durden

GRUP TEORİSİ - isim: Kadınların genelde arkadaşlarının eşliğinde olduğu fikri ve kadını tavlamak için bir erkeğin onun arkadaşlarının onayını alması ve ona ilgi göstermemesi. Çıkış Noktası: Mystery

GSD - isim [gerçek sosyal dinamikler]: Papa ve Tyler Durden tarafından başlatılan tavlama seminerleri, atelyeleri ve ürünleri üzerine özelleşmiş şirket. Çıkış Noktası: Papa

HAVADAN SUDAN - fiil: Henüz tanışmış iki insanın havadan sudan konuşması; sık görülen konular arasında birinin nerede yaşadığı, ne işle uğraştığı ve genel ilgi alanları ve hobiler bulunur.

HBÇ - isim [Hızlı Baştan Çıkartma]: Ross Jeffries tarafından 1980'lerin başında kurulan, NLP'ye dayalı tavlama okulu. Çıkış Noktası: Ross Jeffries.

HEDEF - isim: Grupta kadın avcısının arzuladığı ve üzerine oyun oynadığı kadın. Çıkış Noktası: Mystery

İDK - isim [İnteraktif değer katma]: Bir kadının ilgisini ve dikkatini çekmek için, ona hakkında bir şeyler öğretmek için kullanılan yöntem. Çıkış Noktası: Style

İLİ - isim [İlgi işareti]: Bir kadının bir erkekten hoşlandığını veya ondan etkilendiğini gösteren dolaylı işaretler. Bu ipuçları, genelde istek dahilinde olmadan, anlaşılması kolay olmayan, konuşurken erkeğe doğru eğilmek, konuşmayı devam ettirmek için gereksiz sorular sormak, erkek kadının elini eline aldığında kadının adamın elini sıkması gibi, işaretlerdir. Tersi: İSİ [İlgisizlik işareti]. Çıkış Noktası: Mystery

İKİNCİ GÖRÜŞME - isim: İlk randevu. Aynı zamanda: İkinci gün.

İKİNCİ GÜN - isim: İlk randevu. Aynı zamanda: İkinci görüşme.

İLERİ-GERİ - isim: Bir erkeğin kadına önce ona ilgi duymadığını gösterip sonradan da ilgi duyduğunu hissettirdiği, çekicilik oluşturmak ya da bunu artırmak için kullanılan teknik. Bu seri birkaç saniye de sürebilir –bir kadının ellerini tutup sonra da ona henüz güvenmiyormuşsunuz gibi bırakmak– zamana da yayılabilir, bir telefon konuşmasında son derece iyi davranıp bir sonrakinde son derece mesafeli ve tutarsız olmak gibi. Çıkış Noktası: Style

KALIBA MÜDAHALE - isim: Bir insanın, otomatik-pilotta cevap verme mekanizmasını cümle tamamlanmadan önce kullanılan beklenmedik bir kelime, deyiş ya da davranış ile bozmak. Bir kadının eski er-

kek arkadaşından bahsettiği bir durumda araya girerek konuyu değiştirmek. Çıkış Noktası: Richard Brandler ve John Grinder.

KALIP - isim: Bir kadını etkilemek veya tahrik etmek için tasarlanmış NLP'ye dayananan genelde önceden kurgulanmış konuşma

KALTAK KALKANI - isim: Bir kadının, ona yaklaşmaya çalışan tanımadığı erkekleri püskürtmek için kullandığı savunma mekanizmaları. Açılış cümlesine tepkisi kaba dahi olsa, bu kadının kaba olduğunu veya onunla sohbet etmenin imkânsızlığını göstermez.

KANAT - isim: Bir kadınla tanışmada, cezbetmede ve onu eve götürmede, kadın avcısına yardım eden, genelde biraz tavlama bilgisi olan erkek arkadaş. Kanat, kadın avcısı bir kadınla konuşurken onun arkadaşlarını meşgul edebilir veya kadına avcının olumlu yanlarını anlatabilir. Aynı zamanda: Kanat adam.

KANAT KADIN -isim: Pivota bakın.

KANCA NOKTASI - isim: Bir kadının (veya grubun), ona henüz yaklaşmış olan erkeğin arkadaşlığından hoşlanmaya başladığı ve onun yanından ayrılmasını istemediği an. Çıkış Noktası: Style

KİNO - fiil [Kinesteziden gelme, isim]: Genelde bir öneri içerecek veya tahrik edecek biçimde dokunmak veya dokunulmak; saç çekmek, el ele tutuşmak, kıçına ellemek; gerçek cinsel temastan önce yapılır. Çıkış Noktası: Ross Jeffries

KIRINTI - fiil: Bir kadın, planlanmış bir randevuya gelmediğinde ya da iptal ettiğinde meydana gelen olay.

KIZ KIRICI - isim: Erkeklerin ilgisini çekmeyen ama çoğu kadına hitap eden astroloji, tarot kartları ve kişilik testleri gibi herhangi ruhsal ve psikolojik konu. Çıkış Noktası: Tyler Durden

KİRALIK SİLAHLAR - isim: Servis sektöründe çalışan, genellikle güzellikleri için işe alınan kadınlar, barmen kızlar, garson kızlar, shot dağıtan kızlar ve striptizciler. Çıkış Noktası: Mystery

KÖPEĞİN MAMA-KABI BAKIŞI - isim: Bir erkekle konuşan kadının ondan etkilendikten sonra takındığı ifade. Aynı zamanda: KMK. Çıkış Noktası: Ross Jeffries

KÜME - isim: Sosyal ortamdaki bir grup insan. İki küme iki kişilik bir grubu, üç küme üç kişilik bir grubu ifade eder. Setlerde kadınlar, erkekler ya da her ikisi birden bulunabilir (bu durumda bunlara karışık kümeler denebilir). Çıkış Noktası: Mystery

MAĞARA ADAMI - fiil: Direkt veya saldırgan biçimde fiziksel teması artırmak ve rızası olan kadınla sekse doğru ilerlemek; eski zaman

insanlarının kelimeler veya zekâ kullanmadan güç ve içgüdüyle çiftleşme isteklerinin üzerine inşa edilen fikir. Aynı zamanda: Mağara adamı yapmak.

MAL TESTİ - isim: Bir kadının, bir erkeğe, onun erkek arkadaş veya cinsel partner olabilecek değerde olup olmadığını öğrenmek için sorduğu bir soru, yaptığı bir istek ya da düşmanca görünen bir yorumdur. Eğer erkek soruyu, talebi ya da yorumu yüzeysel algılarsa, testten kalır ve genelde kadınla daha ileriye gitme şansını kaybeder. Örnekler arasında erkeğin çok genç ya da çok yaşlı olduğunu söylemesi veya gereksiz bir iyilik istemesi verilebilir.

MODEL - fiil: Bir insanın başkasında sahip olayı istediği özellikleri ve yetenekleri gördüğünde onu örnek alma istediği. Çıkış Noktası: Richard Brandler ve John Grinder

MY - isim [Mystery Yöntemi]: Doğrudan olmayan grup yaklaşımları üzerine, Mystery'nin başlattığı baştan çıkartma öğretisi. Çıkış Noktası: Mystery

MYSTERY'NİN LOCASI - isim: Topluluktaki ileri gelen kadın avcılarının tekniklerini, fotoğraflarını ve saha raporlarını paylaştıkları özel, yalnızca üyelerine açık İnternet forumu.

NBE - isim [niyetini veya ilgisini belli etmek]: Birinin, kadından etkilendiğini ya da onu çekici bulduğunu belirtmek için yaptığı doğrudan yorum. Çıkış Noktası: Rio

NEG - 1. isim: Bir kadın avcısının yeni tanıştığı güzel bir kadından etkilenmediğini ona (veya arkadaşlarına) göstermek için ona yaptığı, boş tahliller ya da kazara görünen aşağılamaların tümü. Örneğin: "Güzel tırnaklar, onlar gerçek mi?" 2. fiil: Güzel bir kadından etkilenmediğini göstermek için, boş açıklamalar yapmak, kazara görünecek şekilde onu aşağılamada bulunmak ve ona yapıcı eleştirilerde bulunmak. Aynı zamanda: Neg vuruşu. Çıkış Noktası: Mystery

NLP - isim [Neuro Lingustic Programming]: 1970'lerde ağırlıkla Milton Erickson'un tekniklerine dayanılarak geliştirilen bir hipnoz öğretisi. Deneklerin uyutulduğu geleneksel hipnozun aksine, bir insanın bilinçaltını etkilemek için konuşmalarda ipuçları ve fiziksel jestler kullanılarak insanın uyanıkken hipnoz altına alınmasını sağlamak. Çıkış Noktası: Richard Brandler ve John Grinder.

NKS - isim [namuslu kadın savunması]: Bir kadının seks yapmanın sorumluluğundan kurtulabilmek için yaptığı manevraların tümü; beraber olduğu adama, arkadaşlarına, topluma veya kendine hafifmeşrep gö-

rünmemek için. Bu seksten önce veya sonra yaşanabilir veya seksin olmasını engeller. Çıkış Noktası: Yaritai

NUMARA-KAPATMAK - 1. fiil: Bir kadından telefon numarasını almak. Bir kadına kendi numaranızı vermenin numara kapatmak olmadığını bilin. 2. isim: Tavlama sırasında bir kadının telefon numarasının alınması. Aynı zamanda: # kapatmak. Çıkış Noktası: Mystery

ÖPÜCÜK-KAPATMAK 1 - fiil: Tutkuyla öpüşmek. 2. isim: Tutkulu bir öpücük. Aynı zamanda: ö-kapatmak ya da *kapatmak. Çıkış Noktası: Mystery.

PENÇE - 1. fiil: Biriyle veya bir grupla, yakınlarında duran bir kadına veya grupla tanışmak için, konuşmak. 2. isim: Yakınlarında duran bir kadın veya grupla tanışmak için yaklaşım yapan insan. Pençe bir tanıdık ya da yabancı olabilir. Çıkış Noktası: Mystery.

PİVOT - isim: Birine kadınlarla tanışması için yardımcı olan başka bir kadın, genelde bir arkadaş. Pivotun hizmet ettiği bir sürü nokta nokta vardır: Sosyal kanıt olarak kullanılır, hedefte kıskançlık yaratır, zor setleri açmada kolaylık sağlayabilir, ve kadın avcısını hedefine övebilir. Aynı zamanda: Kanat kadın.

SA - isim [seks arkadaşı]: Duygusal bağlanma veya ilişki beklentisi olmadan rahat, sorgusuz cinsel ilişkiye giren kadın.

SAHA - isim: Bir kadın avcısının kadınlarla tanışabileceği her türlü halka açık mekân.

SAHA RAPORU - isim: Genelde İnternet'te yayınlanan, bir tavlamanın ya da gece dışarı çıkıldığında yaşananların anlatıldığı yazılı bir belge. Aynı zamanda: SR. Diğer tür raporlar arasında GR (gezme raporu), YR (yatma raporu), MR (mahvetme raporu) ve GR (grup seks raporu)

SAHADA TEST - fiil: Diğer kadın avcılarıyla paylaşmadan önce bir taktiğin ya da yöntemin değişik sosyal ortamlarda birkaç kadın üzerinde çalışılması ve mükemmelleştirilmesi.

SAK - isim [süper ateşli kız]: İnanılmaz çekici kadın.

SALLAMAMAK - fiil: Dikkat dağınıklığından ya da ilgi eksikliğinden bir insanın diğerinin söylediklerine dikkat etmediği bir sohbet türü. Çıkış Noktası: Style

SAOL - fiil veya sıfat [sadece arkadaş olalım]: Bir kadının bir erkekten cinsel veya romantik olarak etkilenmediğini belirtmek için kullandığı tabir. Birisi SAOL konuşması duyabilir ya da SAOL'lanabilir.

SATIN ALMA DERECESİ - isim: Bir kadının bir erkekle fiziksel temasa geçeceği nokta. Cezbetmenin aksine, yüksek satın alma derecesi

genelde çabucak yükselir ve söner. Bir kadının fiziksel ilgi seviyesini uzun süre yüksek tutmak için, bir kadın avcısı satın alma derecesini ardı ardına söylediği yöntemlerle artırmaya çalışır. Çıkış Noktası: Tyler Durden.

SDM - isim [son dakika muhalefeti]: Bir kadının genelde öpüşmeden sonra, arzuladığı erkeğin daha da ilerlemesini (sutyenini çıkarması, elini donuna koyması, veya penetrasyon) engellemek için kelimelere ya da sözlerle onu durdurması.

SHUT - isim [sıradan hüsrana uğramış takoz]: Kadınları cezbedecek şeyler hakkında hiçbir anlayışa ya da tavlama yeteneğine sahip olmayan tipik iyi adam; henüz yatmadığı bir kadına teslimiyet ve ezik olacak davranış biçimlerinde bulunan adam. Çıkış Noktası: Ross Jeffries.

SIKINTILANMAK - isim veya fiil: Bir kadının telefon numarasının artık onunla program yapmak için yeterli olmaması durumu, bunun nedeni genelde temaslar arasına çok zaman girmesi ve kadının ilgisini kaybetmesi olabilir; kadın avcısına olan ilgisini yitirmiş kadın için de kullanılabilir.

SİNEZTEZİ - isim: Tam anlamıyla, duyuların çakışması, yani bir rengi koklamak gibi; baştan çıkartmada, bir kadının, uyanık hipnoz halindeyken bilincinin daha yüksek bir seviyeye çıkartılması ve hoşuna gidecek şeyler düşündüğü ve artan yoğunlukta duygular yaşadığı bir bölüm. Amaç onu teşvik edici, mecazi konuşmalar, duygular ve görsel imgelerle tahrik etmektir. Aynı zamanda: Hiperemperi

SOĞUTMAK - isim veya fiil: Bir kadının onaylanmak istemesini sağlayacak şekilde onu önemsememek; genelde son dakika muhalefetiyle baş etmek üzere kullanılan bir tekniktir.

STYLEKLONLAMA - isim veya fiil: Bir kadın avcısını grupta baskın tutabilmek için kullanılan taktiklerin, davranışların, övgülerin ve tepkilerin tümü. Çıkış Noktası: Tyler Durden.

ŞARJ - 1. fiil: Kadın tavlamak, ya da kadınlarla tanışmayı denemek için dışarıya çıkmak. 2. isim: Tavlanmış bir kadın. Çıkış Noktası: Aardvark.

ŞARJÖR - isim: Kadınları tavlayan kişi, kadın tavlama topluluğunun bir üyesi.

TAHTA - isim: İşe yaramaz kâğıt artığı, genelde bir kadının kadın avcısına rahatça verdiği ancak arandığında geri arama ihtimalinin düşük olması durumunu tanımlamak için kullanılır.

TAM-KAPATMAK - 1. fiil: Cinsel birleşme yaşamak. 2. isim: Cinsel birleşme. Aynı zamanda: Seks kapatmak, s-kapatmak, !kapatmak. Çıkış Noktası: Mystery.

TAVUSKUŞLUĞU - fiil: Kadınların dikkatini çekmek için gösterişli bir şekilde giyinmek ya da parıldayan aksesuarlar takmak. Tavuskuşluğu objelerinin arasında parlak gömlekler, yanıp sönen mücevherler, tüylü botlar, renkli kovboy şapkaları, veya sizi kalabalıktan sıyrılmanızı sağlayacak herhangi bir şey olabilir. Çıkış Noktası: Mystery.

TEK-GEÇİLEN - isim: 1. Birinin çıkmadığı bir kıza saplantı duyması; kadın avcıları, bir kadına böylesine kuvvetli tutulmanın, erkeğin onunla çıkmasının veya yatmasının ihtimalini azalttığını düşünürler. 2. Birinin saplandığı kız. Çıkış Noktası: John C. Ryan

TRANS SÖZCÜKLERİ - isim: Konuşan kişi için bu kelimelerin özel bir anlamı olduğunu belirtmek için bir kişinin bunları vurgulaması ya da tekrar etmesi. Kadın avcısı kadının trans kelimelerini bulduğunda, bunları kadınla bağlantı kurduğunu ve onu anladığını belirtmek adına konuşmasında kullanabilir. Çıkış Noktası: Richard Brandler ve John Grinder.

tSHUT - isim [toparlanan sıradan hüsrana uğramış takoz]: Topluluğun sunduğu yeteneklerde henüz ustalaşmamış veya kadın avcısı haline henüz gelememiş baştan çıkartma öğrencisi.

UDİ - isim [uzun dönemli ilişki]: Bir kız arkadaş

UKA - isim [usta kadın avcısı]: Yetenekleri onu baştan çıkartma topluluğundaki ilk yüzde bire sokan, oyunda ustalaşmış oyuncu

ÜÇGENSEL BAKIŞ - fiil: Bir kadını öpmeyi denemeden hemen önce kullanılan bir teknik. Göz teması kotarılırken, erkek kadının dudaklarına birkaç ufak teşvik edici bakış atmasıdır.

YAKINLIK ALARM SİSTEMİ - isim: Konuşulma arzusuyla yakınlarda garip bir biçimde bekleyen kadın veya kadınlar. Genelde kadın sırtını kadın avcısına doğru verip orada bulunmasının rastlantısal olduğunu belirtmeye çalışır. Çıkış Noktası: Mystery.

YALAKALIK - fiil: Bir kadını memnun etmek için kendini kötü ve aşağı bir duruma sokmak; ona içki ısmarlayarak ya da onunla aynı fikirde olmak için düşüncesini değiştirmek.

YANIP KÜL OLMAK - fiil: Henüz yaklaşılan bir kadın veya grup tarafından direkt olarak kabaca reddedilmek ve geri çevrilmek.

YANLIŞ AYRILMAK - Ayrılmaya bakın.

YANLIŞ ZAMAN SINIRLAMASI - Zaman sınırlamasına bakın.

YÖDYED - isim [yaklaşım öncesi davet, yaklaşıma erkeği davet]: Bir erkeğin, bir kadına yaklaşmadan önce dikkatini çekmek ve kadının ona olan ilgisini göstermek için sözel olmayan hareket veya hareketler serisi. Çıkış Noktası: Formhandle.

YÖNTEM - isim: Bir kadın veya grubuyla bir ilişki kurmak, korumak ve geliştirmek amacıyla, bir hikâye, tasarlanmış bir konuşma, bir yetenek gösterisi ya da önceden hazırlanmış herhangi diğer malzemeler. Örnekler arasında en-iyi-arkadaşlar testi, evrimsel faz değiştirme ve ESP değer katma gösterilebilir.

ZAMAN SINIRI - isim: Bir kadına veya gruba kısa zaman içinde ayrılmanız gerektiğini söylemektir. Bunun amacı kadının, sizin onun yanında bütün gece takılacağından endişe etmesini önlemektir ya da evine girdiği erkekle seks yapma zorunluluğunda kalma düşüncesini yok etmektir. Aynı zamanda: Yanlış zaman sınırı. Çıkış Noktası: Style

ZAMANDA KIRILMA - isim: Çıkış noktası olarak bir deneğin hipnozdayken ne kadar zaman geçtiğinin farkına varamaması durumu, kadının erkeği düşündüğünden daha uzun zamandır tanıyor hissetmesini sağlayacak tavlama tekniği. Zaman kırılmasına örnek vermek gerekirse, bir gece kadını farklı farklı yerlere götürmek veya kadının gelecekte olacak olaylar ve maceralarla ilgili hayaller kurmasını sağlamak olabilir. Aynı zamanda: İleriye konumlanmak ya da gelecekteki olayların yansıması.

TEŞEKKÜR

Şu an neredeler?

Bu kitap yazıldığından bu yana Project Hollywood'da ve karakterlerinin yaşamlarında kitabın devamını mazur gösterecek kadar çok şey meydana geldi. Ancak bir özetin yeterli gelmesi gerekiyor. Benim hikâyem bitti. Şimdi herkesin hakkını verelim...

Mystery'ye teşekkürler, kız arkadaşı Ania'yla Las Vegas'a taşınma planını gerçekleştirdi. Las Vegas Bulvarı'nda bir dairede beraber yaşıyorlar. Sonunda kendine, Savoy adında, finansal durumunu düzeltecek değerli bir iş ortağı bulabildi. Artık neredeyse her hafta sonu bir atölye düzenliyor. Fiyat 2250 dolar mertebesinde ama gördüğüm kadarıyla herkes memnun ayrılıyor. Las Vegas'taki ilk arkadaşı: *New York Times*'ta topluluk üzerine bir makale görüp Mystery'yle temasa geçen ve onunla artık hemen her gün konuşan David Copperfield. Ancak Mystery henüz Ania'yı grup seks yapmaya ikna edemedi.

Tyler Durden ve Papa'ya teşekkürler, onlar da yakın zamanda Project Hollywood'u terk ettiler. Bir KA'nın daha eve gelip rezillik çıkartıp ayrılmasından sonra, yeni nesil bir çifti Mystery'nin odasına yerleştirip karşılığında onların New York'taki dairelerini atölyeleri için bir merkez olarak kullanma hakkını kazandılar. Evin yeni sakinlerinin Hare Krishna taraftarları hemen her gün uğrayıp Project Hollywood'un oturma odasında şarkılar, danslar ve psişik savaşlarla şükranlarını sunuyorlar. Fakat Tyler Durden bir hafta sonu Manhattan'a atölye yapmaya gittiğinde, çiftin dairesinde yaşayan kişi onun orada eğitim vermesine izin vermedi. Bu süre zarfında, ev sakinlerinin iddiasına göre Project Hollywood'un kontrolü için bir mücadele başladı.

Sonra neler olduğu hakkındaki gerçekler hiçbir zaman bilinemeyebilir. Yeni nesil çift, Tyler Durden ve Papa'nın meskûn muhitte ticari bir iş yapmaya çalıştıkları için yerel otoritelerce haklarında açılan suç duyurusu sebebiyle ortadan kaybolduklarını söyledi. Tyler Durden ve Papa Project Hollywood'un kirasının şirket gelirinin çok büyük kısmını götürdüğünü düşünüyorlardı. Her şekilde, on sekiz aylık kira sözleşmesinin bitmesine bir buçuk ay kala, Papa ve Tyler Durden ve evde yaşayan diğer kadın avcıları bir U-Haul kamyonuna eşyalarını doldurup evden ayrıldılar. Mystery'yi götürdüğüm akıl sağlığı merkezinden

ve Lisa'dan birkaç blok ilerideki bir apartman kompleksine taşındılar. Tyler Durden orada kız arkadaşıyla yaşıyor ve Papa Paris Hilton için büyük mücadelesini sürdürüyor. Yaklaştığını hissediyormuş. Çift Gerçek Sosyal Dinamikler'i işletmeye devam ediyor ve öğrencilerinden olağandışı itiraflar almaya devam ediyorlar.

Project Hollywood'a teşekkürler, şimdi egzantrik yeni nesil bir çifte ve harika bir temizlikçi kadına ev sahipliği yapıyor. Kendine Temizlik Buddha'sı diyor ve benim eski odamda yaşıyor.

Herbal ve Katya'ya teşekkürler, beraberce altı ay Austin'de kaldılar. Girdiği bir iddia nedeniyle kırmaya uğraştığı 100 metre koşusu rekoru için çalıştığı kendine ait evinde Shaniqua adlı valabisiyle beraber yaşıyor ve uyku diyetini becerebilecek olana ödül vereceğini söylüyor. Katya New Orleans'a dönüp modellik ve makyaj uzmanlığı yapmaya başladı. Kardeşi dinibütün bir Hıristiyan oldu ve bir seneyi aşkın süredir Tourette Sendromu'nun herhangi bir semptomunu göstermedi.

Sickboy ve Playboy'a teşekkürler, New York'a döndüklerinde baştan çıkartma topluluğundan kurtulmayı başaramadılar. İnsanlara, görüntülerini düzeltmeleri ve randevulaşmalarını sağlamak için e-kitaplar, atölyeler ve işitsel malzemeler sundukları Son Nokta İmaj Danışmanlığı adında bir şirket yönetiyorlar.

Dustin'e teşekkürler, hâlâ Kudüs'te yaşayan ve bir Haham'ın kızıyla evlendiği düğün törenine katılamadığım doğaların kralına.

Marko'ya teşekkürler, şu an Belgrad'da nişanlı. Bana bir KA'nın tavsiyesini dinlemeyip nişanlısını birkaç ay boyunca şiirlere, çiçeklere boğup onunla düzgün randevulara çıktığını söyledi. Chicago'ya taşınıp bir aile kurmayı planlıyorlar.

Ross Jeffries'e teşekkürler, Mystery ile rekabetini sonunda bitirdi. Kısa bir süre bir hemşireyle çıktıktan sonra, tekrardan sahaya şarj etmeye döndüğünü ve insanların korkularından, utangaçlıklarından ve eski düşünce yapılarından kurtulmalarına yardımcı olacak çok önemli adımlar ürettiğini söylüyor. Kendini NLP'den ayırmış, bir yoga öğretmeni ve kalp uyandırma hocasıyla kişisel değişimin daha ruhani bir yolunu keşfetmeye çalışıyor.

Courtney Love'a teşekkürler, manşetlerden uzak durmayı ve davasını kazanmayı başardı. Los Feliz'deki kendi evinde kızıyla mutlu bir hayat sürüp Billy Corgan ve Linda Perry ile yeni albümü üzerinde çalışıyor. Katya'yı bir filmde oynatmayı planladığını söylüyor.

Formhandle'a teşekkürler, bir karşılık beklemeden ve yorulmadan bu topluluğun devam etmesini sağladı. Hızlı Baştan Çıkartma İnternet sitesi kadın tavlamayla ilgili en önemli referans noktası olmaya devam ediyor. Araştırmaları ve İnternet sitesi sözlüğü bir araya getirmemde bana çok yardımcı oldular. Cliff'e, yakın zamanda yüzlerce öğrenciyi ve onlarca öğretmeni Montreal'de düzenlediği birinci kadın avcıları toplantısında bir araya getiren, topluluğun diğer bir dayanak noktası.

Sin'e teşekkürler, Atlanda'da tasmayla yürütmeyi sevdiği kadınla evlendi. Yakın zamanda onunla tanışma şerefine ulaştım; asla tahmin edemezsiniz.

Britney Spears'a teşekkürler, o da iki kere evlendi. Tom Cruise'a, yakın zamanda nişanlandığını açıkladı ve aşkını çatı tepelerinde ilan etmekten korkmuyor. Zor bir karar vereceğim her zaman, kendime "Tom Cruise ne yapardı?" diye soruyorum. Sonra da kanepenin üstünde zıplayıp duruyorum.

Dreamweaver'a teşekkürler, şu anda senaryolar yazıyor. Kitabının yayınlanmasından kısa süre önce, beyin tümörü teşhisiyle Maverick tarafından hastaneye kaldırıldı. Mystery'nin Locası'nın üyelerinden usta bir kanser cerrahı olan The Father of Versity ona yardım etmeyi teklif etti. Dreamweaver sen yetenekli ve yaratıcı bir insansın, dualarımız seninle.

Grimble'a teşekkürler, kendi baştan çıkartma e-kitaplarını ve işitsel derslerini pazarlamaya tam gün kendini adadı; Twotimer'a, Los Angeles'tan ayrıldı ve yüksek lisans yapmaya başladı; Vision'a, yakın zamanda Versity'nin çocuğuna vaftiz babası oldu; karısından ayrılma sürecindeki Sweater'a.

Topluluğun kendisine ve iki yıl içerisinde edindiğim yüzlerce arkadaşa teşekkürler. Umarım aradığınızı bulursunuz – aşkta ve hayatta. Bazılarınız oyunu açığa çıkarttığım için endişe ediyor olabilir. Fakat merak etmeyin: Bir erkeğin bir kadınla tanışıp onunla seks yapması için her zaman bir yol olacak. Bu ne olursa olsun, hepiniz onu bulacaksınız.

Caroline'e, Nadia'ya, Maya'ya, Mika'ya, Hea'ya, Carrie'ye, Hillary'ye, Susanna'ya, Jessica I ve II'ye ve hayatımın parçası haline gelen tüm diğer eşsiz harika kadınlara teşekkürler. Beni arayın ve her şeyi anlatayım.

Ustaların geri kalanlarına teşekkürler: E-posta listesi 1.1 milyonu geçen ve artık kadınlara erkekleri yakalamaları ve ellerinde tutmaları için tavsiyeler veren David DeAngelo; romantik maceralarının ve son işinin

peşinden Romanya'ya giden Rick H., video serileriyle tekniklerini paylaşan Steve P. ve Rasputin'e teşekkürler. Swinggcat ve David Shade'e de teşekkürler.

Yazılarını ve saha raporlarını yayınlamama izin veren herkese teşekkürler. Fitness hocası ve maraton koşucusu olan kız arkadaşıyla yaşayan Juggler, komedi kariyerini bir kenara koyup baştan çıkartma işini genişletmeye ve e-kitabını tamamlamaya çalışıyor; hâlâ Barry Manilow'dan hoşlanıyor. Extramask, bir komedi kariyerine başlamak ve haftalık canlı br program yapmak için kendini topluluktan tamamen ayırdı. Jlaix Mystery'nin her zaman hayalini kurduğu bir biseksüel kız arkadaş bulup kendi başlarına bir kitap haline gelmeye değer maceralarını bir seri detaylı saha raporlarıyla anlattı.

Judith Regan'a teşekkürler, *New York Post*'un altıncı sayfasında, on üç yaşındaki kızını cezbettiğim için beni suçladı. Şaka yapıyordu, sanırım. Ama yapmıyorduysa bile onu affediyorum. Beni bu çılgın maceranın ilk gününden beri destekledi ve bir yayıncıdan çok aziz bir patron gibiydi.

ReganBooks'un geri kalan personeline teşekkürler, özellikle kitabı düzenledikten sonra Lisa'yla tanışıp çok heyecanlanan ve bir dili tutulup bir kelime dahi söyleyemeyen editörüm Cal Morgan'a [buraya hiperbolik bir sıfat ekleyin]. Uzun zaman çabalayan Bernard Chang, Michelle Ishay, Richard Ljoenes, Paul Crichton, Cassie Jones, Kyran Cassidy ve Aliza Fogelson'a da teşekkürler.

Yüksek kalibrede bir yazı yazmam için beni zorlayan menajerim Ira Silverberg'e teşekkürler. Anna Stein'a ve Donadio ve Olson'un diğer personeline de teşekkürler.

David Lubiner, Andrew Miano, Craig Emanuel, Paul Weitz, Chris Weitz, Andrea Giannetti, Matt Tolmach ve Amy Pascal'a diğer Project Hollywood'a olan destekleri için teşekkürler.

Fedward Hyde'a teşekkürler, araştırmalarımda yardımcı olan ve Joyce'a layık yoğunluktaki e-postalar atan benim mütevazı muhabirim. Belki James Joyce değil ama en azından Dr. Joyce Brothers. (Styleklonlandınız.) Lovedrop'a teşekkürler, Mystery Yöntemi'nin ilk ders notlarını hazırladı. Sonra Sue Wood'a teşekkürler, kaset üstüne kaset kaydı yaptı, bu orada saatler boyu süren hipnoz ve ev toplantıları düşünüldüğünde pek de kolay bir şey değildi. Laura Dawn ve Daron Murphy'ye de ek kasetler üzerindeki çalışmaları için teşekkürler.

Kendini geliştirme öğretmenlerime teşekkürler, bunlar arasında da Joseph Arthur (ses dersleri, sonsuz bilgelik ve göz açan bir Esalen inzivası) ve Julia Caulder (bana Alexander tekniğini ve kendini Los Angeles Operası'dan Wagner'ı söyleyişini seyretmeme izin verdiği için).

İlk taslaklarımı okuyan herkese teşekkürler, bunlar arasında Anya Marina, Maya Kroth, M the G, Paula and Hazel Grace, Marg the mean babysitter ve kafasında unutmak istediği bir sürü görüntü oluşan kardeşim Todd.

Son olarak, evet Lisa ve ben hâlâ beraberiz. Son geçen iki yılda cezbetme, baştan çıkartma ve kur yapma ile her şeyi öğrenmiş olsam da sağlıklı bir ilişki yürütmeye dair hiçbir öğrenmedim. Beraber olmak ve kadın tavlamaktan çok daha fazla zaman ve çaba istiyor, fakat bana hiç olmadığı kadar büyük bir tatmin ve keyif verdi. Belki de oyun olmadığı içindir.

Beyler kitabı beğendiyseniz Alfaloji Forum'u ziyaret ederek daha fazla bu tarz kitaplar bulabilirsiniz. Kendinizi geliştirerek Kadın Avcılarının arasına katılmak istiyorsanız sizinle aynı gayede olan insanları bulabileceğiniz tek ücretsiz platform. Burada herkes gelişmek ve değişmek için bulunuyor. Sadece kadınlarla aranın iyi olması için değil kendini geliştirmek için de gelebilirsin.

Alfaloji Forum: https://alfaloji.net